

Schetsen en portretten

<https://hdl.handle.net/1874/236396>

Vak 152

mm 13447

48

SCMETSSEN EN PORTRETTEN.

Les pantalons.

1850
1851
1852
1853
1854
1855
1856
1857
1858
1859
1860

CHARLES DICKENS.

Vak 152

48.

III-IV

SCHETSEN

EN

PORTRETTEEN.

BIBL. CONV.
O. F. M.
WIJCHER

VERTALING VAN C. M. MENSING.

SCHIEDAM,

H. A. M. ROELANTS.

Bibliotheca
Conventus
Woerdensis

SCHETSEN EN PORTRETTEEN.

DE STRATEN VAN LONDEN IN DEN MORGENSTOND.

Het voorkomen der straten van Londen, een uur vóór het opgaan der zon op een zomerochtend, heeft iets treffends, zelfs voor die weinigen, wien de ongelukkige gewoonte om tot dien tijd hun vermaak na te jagen, of de onaangename noodzakelijkheid van hun beroep, bijzonder gemeenzaam maakt met dit tooneel. Er hangt als het ware eene koude, naargeestige eenzaamheid over die stille straten, welke wij gewoon zijn op een anderen tijd vol gevoel van haastige voorbijgangers te zien, — over die donkere, dichtgeslotene huizen, die over dag vol leven en beweging zijn, — en de indruk is even vreemd als treurig.

De laatste dronkaard, die vóór het daglicht naar huis zal komen, is juiststrompelend voorbijgewaggeld, het refrein van een drinkliedje uitgalmende, dat hij den vorigen avond heeft hooren zingen. De laatste huislooze zwerveling, wien gebrek en de politie op straat hebben laten blijven, heeft zijne verkleumde leden hier of daar in een hoek bijeengetrokken, om van eten en warmte te droomen. De lichtmissen en rampzaligen zijn verdwenen; het meer redelijke en welgestelde gedeelte der bevolking is nog niet tot hun dagwerk ontwaakt; en in de straten heerscht de stilte van den dood, die haar zelfs zijne kleur schijnt te hebben medegedeeld, zoo koud en levenloos zien zij er uit, in het grijze, sombere schemerlicht. De wagenveren in de groote straten zijn verlaten, de nachthuizen

gesloten, en de uitgekozene wandelplaatsen der ellendigste losbandigheid onbezocht.

Somtjids vertoont zich een politiebeampte op een hoek, met verveling in de ledige ruimte starende; en nu en dan loopt er eene kat sluipend de straat over, en kruipt stil en voorzichtig in haar eigen keldergat, als vreesde zij, dat haar goede naam er door lijden zou, als iemand bemerkte, dat zij des nachts uit was geweest. Hier en daar levert een opengeschoven venster van eene slaapkamer een blijk van de warmte van het weder en van den onrustigen slaap des bewoners; en het flauw flikkeren eener nachtkaaers kenteekent de plaats, waar bij een ziekbed wordt gewaakt. Met deze weinige uitzonderingen ontdekt men op de straten geen teeken van leven, of dat de huizen bewoond zijn.

Een uur verloopt: de toppen der kerktorens en de daken der hoogste gebouwen worden flauw gekleurd door het schijnsel der opgaande zon; en op de straten begint zich, met bijna onmerkbare trappen, eenig leven en beweging te vertoonen. Beladene wagens rijden langzaam naar de markten, de slaperige voerman zweept ongeduldig zijne vermoeide paarden voort, of tracht vruchteloos den boerenknaap wakker te roepen, die, op de groentemanden uitgestrekt, in eene geruste sluimering zijne langgekoesterde nieuwsgierigheid vergeet om de wonderen van Londen te zien.

Grove kerels met slaperige gezichten (half stalknechts, half huurkoetsiers) beginnen de luiken van sommige herbergen te openen, die vroeg volk verwachten; en tafeltjes, met de gewone voorbereidselen voor een straatontbijt, verschijnen op de gewone standplaatsen. Een aantal mannen en vrouwen (vooral de laatste) met zware vruchtenmanden op het hoofd, stappen zwoegend voort langs Piccadilly aan den kant van het Park, om naar Covent-Garden te komen, en volgen elkander zoo snel, dat zij een ongeregelde trein vormen.

Hier en daar gaat een metselaarsknecht, met zijn middagmaal in zijn zakdoek geknoopt, vlug naar zijn werk, en nu en dan draaft een troepje van drie of vier schoolknapen, die zich heimelijk willen gaan baden, vroolijk voorbij; terwijl hunne luidruchtigheid een sterk contrast vormt met de stemmigheid van den kleinen schoorsteenvegersjongen, die, nadat hij geklopt en gescheld heeft tot zijne armen er lam van worden, daar eene barmhartige wetgeving hem verbiedt zijne longen te bederven door te roepen, geduldig op de stoep gaat zitten wachten, tot de werkmeid van zelf wakker wordt.

Covent-Garden-Market en de daarheen leidende straten zijn vol met vrachtrijtuigen van allerlei soort, van den zwaren holderwagen met zijne vier sterke paarden tot het ratelende groentekarretje met een uitgeleerden ezels bespannen. De grond is reeds bedekt met rotte koolsbladeren, afgescheurde strooischesen, en al den onbeschrijflijken afval eener groentemarkt; mannen schreeuwen, karren knarsen, paarden brieschen, jongens vechten, groentevrouwen snateren en ezels balken. Deze en honderd andere klanken vormen een mengsel, dat zelfs voor het oor van een Londenaar onwelluidend genoeg moet wezen, maar den ladedellieden, die voor het eerst in de nabijheid slapen, bijzonder onaangenaam is.

Nog een uur verloopt, en de dag begint in goeden ernst. De "meid alleen," die, onder voorwendsel dat zij zeer vast slaapt, het schellen van hare jufvrouw een half uur lang niet heeft willen hooren, wordt door mijnheer (wien de jufvrouw daartoe in zijn nachtgoed naar het portaal heeft gezonden) gewaarschuwd, dat het half zeven is, waarop zij, met welgeveinsden schrik, eensklaps ontwaakt, en zeer uit haar humeur naar beneden gaat, om vuur aan te maken. Als het

vuur brandt, gaat zij naar de straatdeur, om melk te nemen, en nu ontdekt zij, dat, door een allervreemdste toeval, de meid naast de deur juist ook melk komt nemen, en dat de knecht van den bakker aan den overkant, door een even vreemd toeval, juist den winkel openzet. Het natuurlijke gevolg hiervan is, dat zij, met hare melkkan in de hand, eens even één huis ver gaat, om Betsy Clarke goedenmorgen te wenschen, en dat de knecht van den bakker eens even komt overstappen, om beiden goedenmorgen te wenschen. Daar de bakkersknecht er bijna zoo fatsoenlijk uitziet als de bakker zelf, wordt het gesprek spoedig zeer levendig, en zou nog veel langer duren, indien de jufvrouw van Betsy Clarke, die haar altijd naloopt, niet tijdig tegen het venster van hare slaapkamer klopte, waarop de bakkersknecht, zoo onverschillig fluitende als hij maar kan, veel sneller dan hij gekomen is, naar zijn winkel gaat, en de twee meiden elk haar eigen huis binnenloopen en de straatdeuren met wonderbare zachtheid toeduwen. Eene minuut later steken beiden het hoofd uit het venster van de benedenvoorkamer, schijnbaar om naar den postwagen, die juist voorbijrijdt, te kijken, maar eigenlijk om te zien of de bakkersknecht nog een praatje wil maken; maar deze vergenoegt zich met slechts eens in de verte te knikken.

De postwagen zelf rijdt naar het kantoor, en de passagiers, die met de vroege diligence weg moeten, staren met verbazing de aankomende passagiers aan, die er bleek en blauw uitzien, en blijkbaar zich onder den invloed bevinden van dat zonderlinge gevoel, hetwelk door het reizen wordt teweeggebracht, en de gebeurtenissen van den vorigen dag doet voorkomen alsof zij zes maanden geleden waren, zoodat men zich in goeden ernst verwondert of de vrienden en betrekkingen, van welke men veertien dagen geleden afscheid heeft genomen, in dien tijd veel zullen veranderd zijn. In het diligence-kantoor is alles in volle beweging, en om de wagens, die moeten afrijden, zwermt de gewone troep Joden, die, de Hemel weet waarom, zich schijnen te verbeelden, dat iemand onmogelijk in eene diligence kan stappen zonder ten minste eenige sinaasappelen, een pennemes, eene portefeuille, een almanak van het vorige jaar, een potloodpennetje, een stuk spons en eenige carieatuurprenten noodig te hebben.

Nog een half uur, en de zon schiet hare heldere stralen vroolijk door de nog half ledige straten, en schijnt met genoegzame kracht, om de akelige luiheid van den leerknaap te verdrijven, die elke minuut van zijn arbeid, om den winkel te vegen en de stoep te begieten, verpoost, om een anderen leerknaap, die hetzelfde werk verricht, te zeggen hoe warm het wezen zal, of om, met zijne rechterhand boven zijne oogen, het Wonder, de Tally-ho of de Nimrod na te kijken, terwijl hij de passagiers benijdt, die buitenop zitten, en aan zijne landelijke kostschool denkt, waarbij de ellenden van water en melk en dunne boterhammen geheel verdwijnen voor de genoeglijke herinnering van het groene veld, waarin de jongens mochten spelen, en den groenen vijver, die hem een pak slaag kostte, omdat hij ondeugend genoeg was om er in te vallen.

Cabriolets, met koffers en valiezen tusschen de beenen van den voerman en onder het kleed, ratelen door de straten naar de verschillende diligence-kantoren en stoomboot-werven; en de voerlieden van cabriolets en huurkoetsen van het veer poetsen hunne versletene rijtuigen op, terwijl de eersten zich verwonderen, hoe iemand zulk een wilde-beestenspel van een omnibus boven eene cabriolet met een harddraver kan verkiezen, en de laatsten, hoe iemand zijn nek wil wagen in eene wrakke cabriolet, terwijl hij eene fatsoenlijke huurkoets kan krijgen met een paar paarden, die nooit op hol gaan.

De winkels zijn nu allen open, en de leerlingen en winkelbedienden druk

bezig met de vensters schoon te maken en op te schicken. De bakkerswinkels staan vol meiden en kinderen, die op het uitkomen van het eerste baksel broodjes wachten, eene plechtigheid, die in de voorsteden reeds een uur vroeger heeft plaats gehad; want de vroeg opstaande klerken van Somers- en Camden-Town, Islington en Pentonville, haasten zich naar hunne kantoren in het midden van de stad. Bejaarde mannen, wier inkomen geenszins in dezelfde evenredigheid is vergroot als hun huisgezin, stappen stevig door. Op het gezicht kennen zij bijna iedereen, dien zij ontmoeten of inhalen, daar zij hem elken morgen (zondag uitgezonderd) van de laatste twintig jaren hebben gezien; maar zij spreken tegen niemand. Als zij een bekende inhalen, wisselen zij een haastigen groet, en stappen naast hem voort of hem voorbij, naarmate van zijn gang. Om iemand de hand te geven, of een vriend bij den arm te nemen, daaraan denken zij niet. Kleine kantojongens met groote hoeden, die mannen worden gemaakt voordat zij nog jongens zijn, draven paar aan paar voort, kenbaar aan hun zorgvuldig opgeborstelden rok (hun eersten) en aan hunne met stof bevleete en met inkt bemorste witte broek. Het kost hun blijkbaar eene groote zelfoverwinning, om niet een gedeelte van hun etensgeld te besteden aan de oudbakken taartjes, die bij de banketbakkers zoo uitlokkend voor de glazen staan; maar de bewustheid van hunne waardigheid en de ontvangst van zeven shillings in de week, met het vooruitzicht van spoedig tot acht op te klimmen, komt hun te hulp; zij stappen derhalve door, en kijken al de modemaaksters-leermeisjes onder den hoed, — die arme dingen, die zoo hard moeten werken, zoo slecht betaald en zoo dikwijls mishandeld worden!

Elf uur, en een nieuw menschensoort vertoont zich op de straten. De goederen voor de winkelvensters zijn uitlokkend uitgestald, en men zou zeggen, dat de winkelbedienden, met hunne witte dassen en nieuwmodische rokken, geen glasruit zouden kunnen schoonmaken, al hing er hun leven van af. De karren en voerlieden hebben Covent-Garden vaarwelgezegd; de rondventers van groenten loopen nu door de voorsteden om; de klerken zitten op hunne kantoren, terwijl hunne meesters te paard, in sjeezen, cabriolets of omnibussen daarheen rijden. De straten zijn vol menschen, zwierig en kaal, rijk en arm, werkzaam en lediglopend, en wij naderen de hitte en drukte van den middag.

DE STRATEN VAN LONDEN DES AVONDS.

Wanneer men de straten van Londen in al hare glorie wil aanschouwen, moet men die zien op een donkeren, mistigen winteravond, als er juist vocht genoeg valt om de straatsteenen smerig te maken, zonder eenig vuil weg te spoelen, en als de dikke, dompige mist, die alle voorwerpen omnevelt, de gaslampen nog helderder en de schitterend verlichte winkels nog prachtiger doet schijnen door het contrast, hetwelk zij vormen met de duisternis in het rond. Alle menschen, die op zulk een avond thuis blijven, schijnen genegen om het zich daar zoo genoeglijk en pleizierig mogelijk te maken; en de voorbijgangers op straat hebben goede reden om de gelukkigen te benijden, die bij hun eigen hard kunnen blijven zitten.

In de fatsoenlijke straten zijn de gordijnen der voorkamers, die tot eetvertrek worden gebruikt, dichtgeschoven, de keukenvuren vlammen helder op, en een geurige damp prikkelt de neusgaten van den hongerigen voetganger, als hij verdrietig voorbij de vensters der kelderkeuken stapt. In de voorsteden gaat de warme-broodjesjongen al schellend zijn weg, maar vordert veel langzamer dan anders; want nauwelijks heeft jufvrouw Macklin in No. 4 hare voordeur geopend en "Broodjes hier!" geroepen, of jufvrouw Walker in No. 5 steekt haar hoofd het venster uit en roept insgelijks "Broodjes hier!" en nauwelijks heeft jufvrouw Walker de woorden uit haar mond, of jufvrouw Peplow, aan den overkant, laat haar veelbelovend zontje uitschieten, dat de straat oprent, met eene vaart, die slechts het uitzicht op geboterde warme broodjes kan mededeelen en den jongen met geweld naar zijn huis trekt; waarop jufvrouw Macklin en jufvrouw Walker, om den jongen moeite te besparen en te gelijk met jufvrouw Peplow een buurpraatje te houden, even overloopen en aan de deur van de laatstgenoemde jufvrouw hare broodjes koopen; wanneer uit de vrijwillige bekentenis van jufvrouw Walker blijkt, dat haar theegoed al gereedstaat, naardien zij, daar het zulk miserabel weer is, eens een bijzonder lekker kopje thee wilde drinken — een besluit, waartoe, merkwaardig genoeg, de twee andere jufvrouwen insgelijks op dezelfde manier gekomen zijn.

Na een vriendelijk gesprek over het miserabele weer en het verkwikkelijke van een kopje thee, met eene uitweiding over de stoutheid van de meeste kinderen als een regel, en de liefheid van den kleinen Peplow als eene uitzondering, ziet jufvrouw Walker haar echtgenoot de straat inkomen; en daar de goede man, na zijne koude wandeling van de dokken, zeker naar een kopje thee verlangt, loopt zij dadelijk met hare broodjes in de hand naar de overzijde. Jufvrouw Macklin doet hetzelfde, en alle drie stuiven in huis en slaan hare straatdeuren dicht, welke dien avond niet weder worden geopend, behalve voor den bierjongen van negen uur, die eene lantaren aan zijn bak heeft hangen, en zegt, terwijl hij jufvrouw Walker de Advertiser van den vorigen dag overgeeft, dat hij kwalijk de kan kan vasthouden, laat staan de courant voelen; want dat het zulk een bitter koude avond is als hij ooit heeft beleefd, behalve dien avond toen die man op den hoek doodvroor.

Na een kort profetisch gesprek met den politiedienaar op den hoek, over eene waarschijnlijke verandering van weer en het begin van eene harde vorst, gaat de bierjongen naar huis, en houdt zich het overige van den avond bezig met ijverig het vuur in de gelagkamer aan te stoken, en nu en dan met alle bescheidenheid een woordje te mengen in het gesprek der geëerde gasten, die daar verzaameld zijn.

De morsige straten in de nabijheid van Marsh-Gate en Victoria-Theatre hebben op zulk een avond eene akeligheid, welke door de groepen, die daarin omdwalen, geenszins wordt verminderd. Zelfs de kleine blikken tempel, aan gebakken aardappelen gewijd, en prachtig verlicht met gekleurde lanternen, ziet er niet zoo vroolijk uit als anders, en wat het nierpastei-kraampje betreft, dat is geheel onkenbaar. De kaars in de lanternen van geelid papier is wel vijftigmaal uitgewaaid, zoodat de koopman, eindelijk het heen- en weerloopen naar den naasten wijnkelder moede, het denkbeeld aan illuminatie wanhopig heeft vaarwelgezegd, en de eenige teekenen, waardoor men zijn kraampje in de verte ontdekt, bestaan in de vonken, die langs de straat vliegen als hij zijn draagharen oven opent, om een zijner klanten aan een nierpasteitje te helpen.

De platvisch-, oester- en fruitventers slenteren hopeloos langs de huizen, vruchteloos trachtende eenige liefhebbers te lokken; en de havelooze jongens, die de straat tot hunne gewone speelplaats hebben, kruipen in troepjes bij elkander, onder eene uitstekende lijst of onder het zeil van den kaaskooper, waar groote fel brandende gasvlammen haar licht verspreiden over stapels roode en gele kazen, door stukken spek en botervaatjes afgewisseld. Hier vermaken zij elkander met een gesprek over het theater, waartoe zij aanleiding nemen uit hun laatste bezoek op de galerij; zij bewonderen het schrikkelijke gevecht, waarvoor alle avonden *en core* wordt geroepen, en zijn verrukt over den zwier, waarmede Bill Thompson de matrozen-borlepijps danst.

Het is bijna elf uur, en de koude motregen, die reeds zoo lang heeft aangehouden, begint nu in een goeden plasregen over te gaan; de gebakken-aardappelenman is heengegaan, het kraampje met nierpasteitjes is weggeruimd, de kaaskooper heeft zijn zeil ingechaald, en de straatjongens hebben zich verstrooid. Het bestendig kletteren van overschoenen op de glibberige steenen en het ritselen van paraplu's, als de wind hen van achteren vat, getuigen hoe onaangenaam het weder is; en de politiedienaar, die zijn gewasten mantel heeft dichtgeknoopt en zich zooveel mogelijk met zijn rug tegen den wind in plaatst, schijnt er zeer ver af te zijn van zich met zijn toestand en het vooruitzicht geluk te wenschen.

De kleine komenijswinkel, met de gebarsten schel aan de deur, welker treurig getinkel steeds de vraag om een half ons suiker en een half ons koffie voorafgegaan heeft, wordt gesloten. De voorbijgangers worden hoe langer hoe minder in getal; het rumoer en getier in eenige tapperijen is bijna het eenige geluid, dat de treurige stilte afbreekt.

Even te voren was er nog een ander geluid te hooren; maar nu heeft het opgehouden. Die arme vrouw, met een kind in hare armen, welks uitgeteerde leden zij zorgvuldig in haar eigen dunnen doek hield gewikkeld, deed haar best om een vroolijk liedje te zingen, in de hoop dat een medelijdend voorbijganger haar eene aalmoes zou geven. Een woest spottenden lach over hare zwakke stem is al wat zij gewonnen heeft. De tranen rollen over haar bleek gezicht; het kind is koud en hongerig, en deszelfs zacht gekreun vergroot nog de zielemart der

rampzalige moeder, die, wanhopig en overluid kermend, op eene koude natte stoep nederzinkt.

Welk eene bittere satire op het menschedom is zulk een gezang! Het is waarlijk geen onderwerp van spotternij, als eene ziekelijke, uitgehongerde bedelaarster flauw de woorden opdreunt van een luchtig liedje, dat, wie weet hoe dikwijls, uwe uren van luidruchtig vermaak heeft vervroolijkt. Hoe weinigen, die zulk een ellendig schepsel voorbijgaan, denken hoe haar het hart moet wegkrimpen als zij ten mond wil openen om te zingen!

Een ure! Gezelschappen, die uit de verschillende schouwburgen komen, plassen door de modderige straten; cabriolets, huurkoetsen en omnibussen rijden snel voorbij; een aantal geregelde schouwburgbezoekers verzamelen zich in verschillende huizen van verversching, en coteletten, oesters, bier, sigaren, benevens ontelbare borrels, worden besteld en genoten, onder een onbeschrijfelijk rumoer van stemmen, gescharrel en gerammel met borden en messen.

De muzikale schouwburgbezoekers begeven zich dan nog naar een harmoniegezelschap. Uit nieuwsgierigheid willen wij hen voor eenige oogenblikken volgen.

In eene hooge ruime zaal zitten ten naastenbij tachtig of honderd gasten, die allen met tinnen kannen of mesbechten op de tafels hameren, alsof zij geboren timmerlieden waren. Dit is het applaudissement van een canon, dat juist door drie zangers van beroep, aan het hoofd der tafel in het midden gezeten, is gezongen. Een van hen, een klein maar zeer deftig manneke, met een kaal hoofd, bekleedt het voorzittersgestoelte; de twee anderen — een dikke met eene piepstem, en een magere geheel in het zwart — zitten aan zijne rechter- en linkerhand. De voorzitter is zowel door zijne vriendelijke deftigheid als door zijne bijzondere stem een zeer vermakelijk personage.

“Eene bastaille!” zegt een jong heer met eene blauwe das, dicht bij ons, tot een zijner makers. “Dat zou ik gelooven. Hij komt veel lager dan iemand anders; zoo laag somtijds, dat men hem niet hooren kan.” En dit is de waarheid. Het is iets verrukkelijks hem te hooren brommen, hoe langer hoe dieper omlaag, tot hij niet weer omhoog kan komen, en dan te zien welk een deftig gezicht hij zet bij een patriottisch lied. De dikke is een sentimenteel zanger, die een minneliedje met een allerlieft meisjesstemmetje kan kweelen.

Intusschen maken de aanwezigen gebruik van de pauze, om hunne kannen of glazen opnieuw te laten vullen, terwijl de hoofdpersonen — de zangers — vriendelijk een praatje maken met de meest bekende gasten.

Dat manneke, met een rond gezicht, bruine jas, witte kousen en lage schoenen, doet in het comische; en zeer opmerkelijk is het mengsel van nederigheid en bewustheid van zijn talent, waarmede hij optreedt. “Heeren!” zegt de president terwijl hij met zijn hamer op de tafel slaat, “mag ik u om attentie verzoeken? Onze vriend, mijnheer Smuggins, zal zingen.” — “Bravo!” roept het gezelschap; en Smuggins, na, bij wijze van voorspel, eene poos gekucht en op eene manier, die algemeen gelach verwekt, een paar malen zijn neus opgehaald te hebben, zingt een comisch liedje, met een refrein van falderaldera aan het eind van ieder vers, veel langer dan het vers zelf. Hij wordt daverend geapplaudiseerd, en nadat een jongmensch van genie een vers heeft willen reciteeren, maar allerzotst is blijven steken, klopt de president nogmaals op de tafel, en zegt: “Mijne heeren! nu zullen wij weder een canon zingen.” Dit bericht wordt met algemeene toejuiching ontvangen, en een paar opgewonden leden van het gezelschap geven zelfs hunne goedkeuring te kennen, door een paar biergla-

zen tot gruis te slaan, eene aardigheid, die eenig geschil veroorzaakt wanneer de kastelein de schade in rekening brengt.

Zulke tooneelen ziet men tot drie of vier ure in den morgen, en zelfs wanneer deze gesloten worden, kan de nieuwsgierige andere vinden; maar daar wij, om allen te beschrijven, een geheel boekdeel zouden moeten vullen, waarvan de inhoud, hoe leerzaam ook, echter geenszins behaaglijk zou wezen, laten wij hier het gordijn vallen.

EEN WINKEL OP EEN ONGELUKKIGEN STAND.

Welk een onuitputtelijken schat van onderwerpen voor ernstig nadenken bevatten de straten van *Londen*! Wij zijn nooit in staat geweest, om met Sterne den man te beklagen, die van *Dan* tot *Berseba* zou kunnen reizen en dan zeggen: "het is alles woest en ledig." Wij hebben volstrekt geen medelijden met iemand, die zijn hoed en stok kan nemen, en van *Covent-Garden* naar *St. - Pauls kerkhof* wandelen, zonder op zijn tocht iets te vinden, dat zijne gedachten bezig houdt — bijna had ik gezegd, dat zijn hart verbetert. En toch bestaan er zulke wezens; wij ontmoeten hen dagelijks. Zwarte broeken en gekleurde vesten, zwarte wandelstokken en onvergenoegde gezichten zijn de ken-teekenen van het ras. Andere menschen snellen u voorbij, vol drift om hun werk of hun vermaak op te zoeken; maar deze heeren slenteren lusteloos voort, met zulke opgeruimde en levendige gezichten als een agent van politie die op wacht staat. Niets schijnt hunne aandacht te trekken; om hunne onverschillige gelijkmoedigheid te verstoren, zouden zij door een lastdrager omvergehoopen of door eene cabriolet overreden moeten worden. Als het mooi weer is, vindt gij hen zeker in een van de drukste straten. Als gij des avonds tusschen de blauwe gordijnen, die alle onbescheidene blikken moeten afweren, door het venster van een tabakswinkel in het *West-End* kijkt, ziet gij hen in het genot der eenige levensvreugde, waarvoor zij vatbaar zijn. Daar draaien zij rond tusschen tabaksvaten en sigarenkisten, met al de deftigheid, die bakkebaarden en vergulde horlogekettingen hun kunnen geven, en fluisteren de juffer met hare barnsteenen korallen en groote oorringen, die achter de toonbank zit, en door alle meiden uit de buurt bewonderd, door alle arme modemaaksters benijd wordt, hunne laffe aardigheden toe.

Dikwijls vermaken wij ons, met de lotgevallen — de opkomst of het verval — van den een of anderen winkel waar te nemen. In verschillende straten der stad zijn er velen, wier geheele geschiedenis ons bekend is. Wij zouden er, op staanden voet, ten minste twintig kunnen noemen, van welke wij zeker zijn, dat zij in de laatste zes jaren geen lasten hebben betaald. Nooit blijft er twee maanden achter-

een dezelfde bewoner in; en binnen een paar jaren ziet men er alle soorten van waren in uitgestald, die in het klein kunnen verkocht worden.

Een is er, welks lot wij met bijzondere belangstelling hebben gadegeslagen. Eerst was het een fatsoenlijk gesloten huis; maar de eigenaar werd in een proces gewikkeld, dat hij verloor; het huis kwam in de kanselarij; de huurder vertrok, en de verlatene woning geraakte spoedig in verval. Dit was de tijd, toen wij met dit huis kennis maakten. Het was geheel verveloos; de meeste vensterruiten waren aan stuk; de stoep was groen van morsigheid, en de straatdeur was een toonbeeld van verwaarloozing. Een der tijdverdriven van de kinderen uit de buurt bestond daarin, dat zij op de stoep gingen zitten, en beurtelings zoo hard zij konden aan de deur klopten, tot groot plezier van de bureu, vooral van eene oude, zenuwachtige dame naast de deur. Er werd veel over geklaagd, en dikwijls werden de kleine straatschenders met eene kan water overstort, maar zonder eenig gevolg. Ten laatste was een uitdrager, die op den hoek van de straat woonde, vriendelijk genoeg om den klopper van de deur te nemen en dien te verkoopen, en nu zag het ongelukkige huis er nog akeliger uit.

Wij moesten onzen vriend eenige weken verlaten. Hoe stonden wij verbaasd, toen wij, bij onze terugkomst, hem nauwelijks herkenden! Hij was in een fraaien winkel herschapen, die bijna was afgetimmerd, en op de vensterluiken las men het bericht aan het publiek, dat het groote magazijn van manufacturen binnen kort zou worden geopend. Dit gebeurde ook, en nu zag men den naam van den eigenaar en Comp. met gouden letters schitteren. Welke fraaie linten en doeken hingen er voor de glazen! En dan die twee elegante jonge heeren achter de toonbank, ieder met een schoon boordje en eene witte das, evenals de minnaar in een kluchtspel. Wat den eigenaar betrof, hij deed niets anders dan in den winkel op en neer wandelen, en de jonge dames stoelen aanbieden; ook praatte hij dikwijls met den oudsten der twee jonge heeren, van wien de bureu met bijzondere schrandrheid vermoedden, dat hij de Comp. was. Wij zagen dit alles met leedwezen; want wij hadden een voorgevoel, dat de winkel een ongelukkigigen stand had en achteruit moest gaan. Zoo was het ook: het verval was langzaam — maar zeker. Eerst kwamen er briefjes met de prijzen der goederen voor het venster; vervolgens rollen flanel, met dergelijke briefjes aan weerszijden van de deur; daarop werd er een bericht aangeplakt, dat hier ongemeubilcerde kamers te huur waren; eindelijk verdween een der jonge heeren, en toen geraakte de eigenaar aan den drank. De winkel werd morsig; gebrokene ruiten werden niet gemaakt, en de voorraad van goederen werd hoe langer hoe geringer. Eindelijk kwam de knecht van de Water-Compagnie, om de pijpen toe te draaien, en kort daarop ging de huurder heen, voor den huisheer niets achterlatende dan zijn compliment en den sleutel.

De volgende huurder had een winkel van papieren en kartonwerk. De winkel was nu niet meer zoo fraai geschilderd, maar toch net en knap; naar ons oordeel schenen de zaken echter niet voordeelig te staan. Wij hoopten het beste, maar wij beefden voor den asloop. Het bleek duidelijk, dat de nieuwe huurder een weduwnaar was, en buitenshuis zaken had te doen; want hij kwam elken morgen ons huis voorbij, als hij naar de City ging. De winkel werd door zijne oudste dochter waargenomen, en het arme meisje had daarbij geene hulp noodig. Dikwijls zagen wij nog twee of drie kinderen, evenals zij in den zwaren rouw, in het kamertje achter den winkel zitten; en nooit kwamen wij des avonds voorbij, of de oudste zuster was aan het werk, hetzij voor de kleineren, of wel om de eene of andere aardige beuzeling voor den winkel te maken. Dikwijls, als wij haar

bleek gelaat zagen, dat bij het flauwe kaarslicht eene nog treuriger uitdrukking had, daachten wij, dat, indien die gedachtelooze vrouwen, welke de nering van zulke arme schepselen afbreuk doen, wisten hoeveel ontberingen deze zich moeten getroosten, en hoeveel inspanning het haar kost om een sober bestaan te verdienen, zij misschien liever zouden afzien van zulk een kinderachtig middel om hare ijdelheid te streelen en met hare zoogenoemde talenten te pronken, dan zulke ongelukkigen tot de laatste vreeselijke kostwinning te drijven, welke men, om het kiesch gevoel dezer liefdadige dames te sparen, niet in haar bijzijn noemen mag ¹⁾.

Maar wij vergeten den winkel. Wij bleven dien in het oog houden, en dagelijks zagen wij nieuwe bewijzen van de toenemende armoede der bewoners van het huis. De kinderen waren, wel is waar, zindelijk; maar hunne kleederen waren oud en versleten. Men had geen huurder voor de bovenkamer kunnen krijgen, op welker opbrengst men gerekend had om de huur te kunnen betalen, en eene slepende toring verhinderde de oudste dochter haar arbeid voort te zetten. Het werd betaaldag. De huisheer had door zijn geduld met den laatsten huurder schade geleden en had nu geen medelijden met de rampen van den nieuwen bewoner. Hij liet de goederen aanslaan. Toen wij op zekeren morgen voorbij het huis kwamen, werden de weinige meubelen weggedragen, en stond het huis wederom te huur. Wat er van den laatsten huurder geworden is hebben wij nooit vernomen. Wij gelooven en hopen, dat de oudste dochter thans boven alle leed verheven is.

Wij waren eenigszins nieuwsgierig om te weten wie er nu komen zou; wij hadden er niet veel verwachting van. Spoedig werd het huurbordje weggenomen en begon men in den winkel te timmeren. Wij vormden allerlei gissingen, welke soort van affaire er nu in zou komen; maar er wilde ons niets invallen, hetwelk in allen deele strookte met onsdenkbeeld, dat het huis tragsgewijze onaanzienlijker moest worden. Eindelijk werd het huis weder geopend, en toen verwonderden wij ons, dat wij niet vroeger hadden vermoed hoe de zaak geschapen stond. De winkel — nooit zeer ruim — was door een dun beschot in tweeën verdeeld. Aan den eenen kant had een pettenmaker, aan den anderen kant een tabaksverkooper zijne waren uitgesteld.

De tabaksverkooper bleef langer in zijn gedoente dan een der andere huurders. Hij scheen een losse, onbezorgde klant te wezen, die zich de wereldsche zaken volstrekt niet aantrok. Hij verkocht zoovele sigaren als hij kon, en rookte de overigen zelf. Hij bleef zoolang in den winkel als hij met zijn huisheer vrede kon houden, en toen deze hem geen langer uitstel van betaling wilde geven, sloot hij de deur en ging heen. Sedert dien tijd hebben die twee kleine hokjes ontelbare veranderingen ondergaan. Op den tabaksverkooper volgde een kapper, die het venster vol pruiken en modeplaatjes hing. De pettenmaker maakte ruimte voor een snijder, en de kapper werd op zijne beurt door een groentenverkooper opgevolgd. Zoo talrijk waren de verwisselingen, dat wij in den laatsten tijd slechts in het algemeen hebben waargenomen, dat het huis hoe langer hoe meer in

1) De schrijver heeft hier het oog op eene zoogenoemde fancy air (liefhebberij-kermis), die of in de opene lucht of in eene zaal wordt gehouden. Aanzienlijke dames zitten daarbij, fraai opgeschikt, met allerlei door haar zelve vervaardigde dingen te koop, waarvoor zij buitensporige prijzen vragen, en de opbrengst wordt tot een of ander weldadig doel besteed.

verval kwam. De huurders van de winkels namen er hoe langer hoe minder kamers bij, totdat zij zich eindelijk met het enkele achterkamertje behielpen. Eerst kwam er op de zijdeur eene koperen plaat met de woorden: "School voor jonge jufvrouwen." Toen zag ik naast die deur eene tweede schel, en vervolgens eene derde; en toen dachten wij dat het huis niet lager kon zinken. Wij vergisten ons. Toen wij er de laatste maal voorbijgingen, was er in den kelder eene melknegotie gekomen, en liepen er kippen over de stoep.

SCOTLAND-YARD.

Scotland-Yard is eene kleine streek lands, aan de eene zijde door de rivier de Teems, aan de andere door de tuinen van Northumberland-House begrensd; aan het eene einde palende aan Northumberland-Street, aan het anderestuitende tegen Whitehall-Place. Toenditgewest, eenige jaren geleden, bij toeval ontdekt werd door een buitenman, die in de Strand verdwaald was geraakt, vond hij daar, als volkplanters, een kleermaker, een tapper, twee gaarkoks en een taartenbakker, en als oorspronkelijke bewoners een ras van grove, sterkgespierde menschen, die zich elken morgen ten vijf ure naar de werven begaven, om zware wagens met steenkolen te vullen en die op andere plaatsen te verkoopen. Als hunne wagens ledig waren, kwamen zij terug om meer steenkolen te halen, en van dezen handel leefden zij het geheele jaar.

Daar de volkplanters geen ander middel van bestaan hadden dan om in de behoeften dezer eenvoudige handelaren te voorzien, droegen de waren, die zij verkochten, en de manier, waarop deze te koop waren gesteld, duidelijke blijken van naar den smaak der inwoners geschikt te wezen. Voor het venster van den kleedermaker hing een paar Lilliputsche lederen slopkousen en een linnen kiel van dezelfde grootte, terwijl zijne beide deurposten versierd waren met het model van een kolenzak. De twee gaarkoks schaften schapebouten van eene grootte, en puddingen van eene stevigheid, welke alleen kolendragers naar waarde konden schatten, en de taartenbakker had eene witgeschuurde plank belegd met groote koeken van meel en braadvet, van binnen met appelen of ander fruit gevuld, die zijne klanten deden watertanden als zij voorbijgingen.

De merkwaardigste plek van geheel Scotland-Yard was echter de oude herberg op den hoek. Hier, in een donker, met eikenhout beschoten vertrek, opgevroolijkt door den gloed van een ontzaglijk vuur en versierd met eene groote staande klok, zaten de lustige kolendragers hun bier te drinken en hunne pijpen

te rooken. Uit dit vertrek hoorde men, op een winteravond, hunne stemmen zelfs over de rivier klinken, terwijl zij een bulderend koor zongen, en de laatste woorden met zooveel kracht uithaalden, dat de muren er van dreunden.

Hier vertelden zij elkander ook oude legenden van hetgeen de *Tee ms* in ouden tijd was, toen men nog nooit om de *Waterloo-brug* had gedacht; en dan schudden zij onheilspellend hunne hoofden, tot groote stichting van het opkomende geslacht van kolendragers, dat met de uiterste aandacht luisterde en zich verwonderde waarop dat alles zou uitloopen; waarop de kleermaker deftig zijne pijp uit den mond nam, en zeide, dat hij hoopte dat het tot een goed einde zou komen, maar dat hij er zeer aan twijfelde en eigenlijk niet wist wat hij er van zeggen zou; welke geheimzinnige rede, met een half profetisch gezicht uitgesproken, nooit miste den volkomen bijval van het geheele gezelschap te verwerven. En zoo zaten zij te drinken en zich te verwonderen, tot het tien ure werd en de vrouw van den kleermaker haar man naar huis kwam halen; dan ging het gezelschap uiteen, om den volgenden avond weder in dezelfde kamer bijeen te komen en dezelfde dingen te zeggen en te doen.

Omstreeks dezen tijd werd door de kolenschepen een gerucht naar *Scotland-Yard* gebracht, dat iemand in de *City* had hooren zeggen, dat de *Lord-Mayor* bedreigd had de oude *Londen-brug* af te breken en eene nieuwe te bouwen. In het begin sloeg men dit gerucht in den wind, als een ongegrond uitstrooisel; want niemand in *Scotland-Yard* twijfelde er aan, of de *Lord-Mayor* zou, indien hij zulk een boosaardig voornemen had, eerst voor eene week of twee in den *Tower* worden opgesloten, en dan om hoog verraad onthoofd worden.

Langzamerhand werden echter deze geruchten bevestigd, en eindelijk kwam er een schip met het stellige bericht, dat verscheidene bogen der oude brug afgepaald waren, en dat men druk bezig was met toebereidselen om eene nieuwe te bouwen. Welk eene spanning zag men in de oude herberg op dien gedenkwaardigen avond! Ieder staarde, bleek van schrik en verbazing, zijn buurman in het gezicht, en las daarop eene echo van het gevoel, dat zijne eigene borst vervulde. De oudste kolendrager bewees op natuurkundige gronden, dat op het oogenblik, waarop de oude, zware pijlers werden afgebroken, de *Tee ms* geheel zou afloopen en er niets dan eene droge diepte zou overblijven. Hoe zou het dan met de kolenschepen en den handel van *Scotland-Yard* gaan? De kleermaker schudde zijn hoofd nog ernstiger dan anders, wees met een barsch gezicht naar een mes, dat op de tafel lag, en zeide, dat men maar moest wachten en zien wat er gebeuren zou. Hij zeide niets — maar als de *Lord-Mayor* het slachtoffer niet werd van de algemeene verontwaardiging, zou het hem toch eenigszins verwonderen. Dat was alles.

Zij wachtten. Het eene schip na het andere kwam aan; maar geen bracht de tijding, dat de *Lord-Mayor* vermoord was. De eerste steen werd gelegd, en dat wel door een hertog, de broeder des konings. Jaren verliepen en de brug werd door den koning in eigen persoon geopend. Na verloop van tijd werden de oude pijlers weggebroken; en toen de bewoners van *Scotland-Yard* den volgenden morgen naar de rivier gingen, in de stellige verwachting, dat zij nu droogvoets naar *Pedlar's Acre* zouden kunnen overstappen, bevonden zij tot hunne onbeschrijfelijke verbazing, dat het water juist even hoog was als gewoonlijk.

Een gevolg, zoo verschillend van hetgeen zij van deze eerste nieuwigheid verwacht hadden, maakte op de bewoners van *Scotland-Yard* een geweldigen

indruk. Een der gaarkoks trachtte eene nieuwe klasse van klanten te lokken, door zijne tafeltjes met witte lakens te overspreiden en een soort van uithangbord uit te hangen. In den omtrek van Scotland-Yard kwamen allerlei nieuwigheden tot stand. In Hungerford werd eene nieuwe markt opgericht, en in Whitehall-Place werd een politiekantoor gevestigd. De levendigheid van Scotland-Yard nam gedurig toe; vele leden van het Lagerhuis ontdekten dat deze straat hun een omweg bespaarde, en eene menigte andere voetgangers volgden hun voorbeeld.

Wij gaven acht op den voortgang der beschaving, en slaakten daarbij een zucht. De gaarkok, die de nieuwigheid van tafellakens dapper tegenstand bood, verloor dagelijks veld, en eene doodelijke vijandschap tusschen hem en zijn gelukkigen mededinger was het gevolg. De fatsoenlijke gaarkok dronk ook des avonds zijne pint bier niet meer in Scotland-Yard, maar ging naar Parliament-Street, om een glas jenever met water te drinken. De taartenbakker bleef nog de oude herberg bezoeken; maar hij ging sigaren rooken, begon zich zelve een pasteibakker te noemen en las de nieuwspapieren. De oude kolendragers verzamelden zich nog om den ouden haard; maar hun gesprek was ernstig en treurig, en hun vroolijk gezang en luidruchtig gelach werd niet meer gehoord.

En wat is Scotland-Yard nu? Al de oude gebruiken zijn veranderd, en de oude eenvoudigheid van deszelfs bewoners is verdwenen. De bouwvallige tapperij heeft voor een ruimen en prachtigen jenevertempel plaats gemaakt, die met een opschrift in vergulde letters prijkt. Voor het venster van den kleermaker hangt ook het model van een bruinen surtout, die er zeer buitenlandsch uitziet, met zijden knopen, een bonten kraag en bonte opslagen. Hij zelf draagt strepen op zijne broek en wij hebben zijne knechts (want tegenwoordig houdt hij knechts) in dezelfde uniform op de tafel zien zitten.

Aan het andere eind der kleine rij huizen is een laarzenmaker komen wonen, in een huisje, dat (hetgeen op zich zelf reeds eene nieuwigheid is) eene bovenverdieping heeft; en hier zet hij echte Wellington's te koop, een schoeisel, waarvan eenige weinige jaren geleden niemand der oorspronkelijke bewoners ooit gehoord had. Het is nog niet lang geleden, dat er in het midden der rij een modewinkel werd geopend, en toen wij dachten, dat de nieuwigheidsgeest geen grootere verandering kon voortbrengen, kwam er een galanteriekoopman, die, niet tevreden met vergulde ringen en braceletten voor zijn venster te hangen, daar ook een briefje heeft gezet: "Hier steekt men dames gaatjes in de ooren." In den modewinkel staat eene zwierig gekleede jonge juffer, en de kleermaker is lakenkooper tevens.

Onder al de veranderingen en nieuwigheden is slechts één oud man overgebleven, die er over schijnt te treuren, dat zijn oud verblijf zoo onkenbaar wordt gemaakt. Hij spreekt met geen mensch; maar op de houten bank op den hoek van den muur tegenover de dwarsstraat naar Whitehall-Place gezeten, kijkt hij stilzweigend naar het opspringen en stoeien zijner honden. Hij is de genius van Scotland-Yard. Jaren rollen over zijn hoofd; maar in goed of slecht weder, bij hitte of koude, in regen, hagel en sneeuw, altijd zit hij op zijne gewone plaats. Armoede en gebrek staan op zijn gelaat geteckend, zijn rug is door ouderdom gebogen, zijn haar vergrijsd; maar daar blijft hij steeds over het verleden zitten mijmeren; en daarheen zal hij dagelijks zijne zwakke leden slepen, tot hij voor het laatst zijne oogen sluit.

Nog eenige jaren, en de oudheidkundige van een volgend geslacht zal mis-

schien een blik slaan op de bladen, die wij zoo even hebben beschreven, en mogelijk zal al zijne studie ontoereikend wezen om de plaats van Scotland-Yard te ontdekken.

SEVEN DIALS. — DE ZEVEN ZONNEWIJZERS.

Wij zijn altijd van meening geweest, dat, indien Tom King en de Franschman aan Seven Dials geen onsterfelijken naam hadden bezorgd, Seven Dials zich zelf onsterfelijk zou gemaakt hebben. Zie de plaats maar eens aan! De Gordiaansche knoop was zeker een kunststuk; dat was ook het doolhof van Hampton-Court; dat is ook het doolhof van Beulah-Spa; dat waren ook de knopen der gesteven witte dassen, waarbij de moeijelijkheid, om ze om te doen, alleen werd geëvenaard door de oogenschijnlijke onmogelijkheid om ze ooit weder af te doen. Maar welke kronkels kunnen met die van Seven Dials worden vergeleken? Waar vindt men elders zulk een doolhof van straten, stegen, sloppen en gangen? Waar vindt men zulk een mengelmoes van Engelschen en Ieren als in dit verwarde gedeelte van Londen? Wij moeten ronduit bekennen, dat wij altijd hebben getwijfeld aan de waarheid der legende, waarop wij boven zinspeelden. Wie kan denken, dat iemand dwaas genoeg zou zijn, om hier in een huis — en dat wel in een huis waar commensalen worden gehouden — naar een mijnheer Thompson te vragen, daar hij toch bijna zeker kan wezen, dat er uit ieder huis van middelmatige grootte ten minste twee of drie Thompson's voor den dag zouden komen? En dan een Franschman en Seven Dials! Hoe zou die daar komen? De man was zeker een Ier. Tom King had in zijne jeugd niet schoolgegaan, en daar hij zoo weinig verstond van hetgeen de man zeide, meende hij dat het Fransch was.

De vreemdeling, die voor de eerste maal in de Dials komt, en daar staat, evenals Belzoni in zijn tijd, voor de opening van zeven donkere gangen, onzeker welken hij zal inslaan, zal zeker genoeg om zich heen zien, om zijne nieuwsgierigheid en aandacht voor een tamelijk geruimen tijd bezig te houden. Van het onregelmatige plein, waarop hij staat, loopen in alle richtingen straten en stegen, die zich verliezen in den rookerigen damp, welke het perspectief donker en schemerachtig maakt; en op elken hoek — als waren zij daar gekomen om eenige mondvollen op te happen van zooveel versehe lucht als tot zoover is doorgedrongen, maar te zeer is afgemat om ook de nauwe gangen in het rond binnen te kruipen — staan groepen van menschen, wier voorkomen en woningen het gemoed van iedereen, behalve een echten Londenaar, met verbazing moeten vervullen.

Aan den eenen kant is een troepje verzameld om een paar dames, die, nadat

zij in den loop van den ochtend zeer vriendschappelijk te zamen eenige borrels hebben gedronken, eindelijk over een punt van huiselijke schikking verschil hebben gekregen en op het punt zijn om den twist op eene handtastelijke manier te beslechten, in het bijzijn der andere dames uit de buurt, die de grootste belangstelling betoonen en allen voor eene van beide zijden partij hebben gekozen.

“Waarom bruit ge niet toe, Sara?” vraagt eene halfgekleede matrone, bij wijze van aanmoediging. “Als mijn man haar gisteren op een slok had getrakteerd zonder dat ik het wist, zou ik haar de oogen uitkrabben — dat beest!”

“Wat is er gebeurd, vrouw Smith?” vraagt een ander oud wijf, dat juist komt aanloopen.

“Wat er gebeurd is?” antwoordt de eerste spreekster, om de vijanden van hare gunsteling te tergen. “Wel, daar hebt gij de arme goede vrouw Sulliwijn, die vijf kinderen van haar zelve heeft; en nu kan zij geen achtermiddag uit schoonmaken gaan, of er moeten sletten in huis komen, die haar man helpen om den boel door te brengen, en dat, nu ze al twaalf jaar getrouwd is met aanstaande Paschen; want ik heb zelf de trouweel gezien, toen ik laatst op een woensdag bij haar theedronk. Ik mocht zoo zeggen: “Vrouw Sulliwijn!” zeide ik...”

“Wat meent gij met dat sletten?” roept eene bondgenoot van de andere partij, die grooten lust schijnt te hebben om op eigene hand eene schermutseling te houden.

“Hoezee! Pak haar maar beet!” schreeuwt een bierjongen daartusschen.

“Wat meent gij met dat sletten?” vraagt de kampvechtster nogmaals.

“Dat raakt u niet,” antwoordt de eerste spreekster met bijzonderen nadruk.

“Ga gij maar naar huis, en als gij goed nuchter zijt, stop dan uwe kousen.”

Deze eenigszins personeele toespeling, niet slechts op het zwak der strijdlustige dame, maar ook op den toestand van hare garderobe, doet haar in gramschap opstuiven, en zij geeft dan ook met den uitersten spoed gehoor aan het dringend verzoek der omstanders om maar “toe te bruïen.” De schermutseling wordt algemeen, en duurt voort tot de politiedienaren er een eind aan maken.

Behalve dat er talrijke groepen bij de deuren der jeneverwinkels en midden op de straat staan te praten of te kijken, is ook elke paal in beslag genomen door iemand, die, met droomerige volharding, uren lang daartegen staat te leunen. Het is zonderling genoeg, dat zekere klasse van menschen in Londen geen ander genot schijnt te kennen dan tegen palen te leunen. Wij zagen nooit een echten metselaarsknecht zich met eenige andere uitspanning verlustigen, het vechten uitgezonderd. Ga maar eens op een avond in de week door St. Giles, en daar staan zij in hunne linnen buizen, met steengruis en kalk bestoven, tegen palen te leunen. Ga op een zondagochtend door Seven Dials, en daar staan zij weder, in blauwe rokken, gele vesten en gepoetste laarzen, tegen palen te leunen. Zou men denken, dat iemand zijne beste kleeren zou aantrekken om den geheelen dag tegen een paal te staan leunen!

Het eigenaardige voorkomen dezer straten en de sterke gelijkenis, welke zij allen op elkander hebben, strekt geenszins om de verbijstering van den vreemdeling in de Dials te doen afnemen. Hij doorkruist de eene straat na de andere vol morsige, bouwvallige huizen, en ontmoet telkens onverwacht een pleintje met huizen omzet, even misselijk en wanstaltig als de halfnaakte kinderen, die in de goten wriemelen. Hier en daar ziet hij een kruidenierswinkel, met eene gebarsten schel aan de deur, om de komst van een klant aan te kondigen, of de nadering te verraden van een jongen heer, bij wien het orgaan der steelzucht zich vroegtijdig ontwikkelde; op andere plaatsen staat, als ware het tot steun

voor de andere huizen, een hoog en fraai gebouw — een jeneverpaleis; voor de vensters met gebroekene en dichtgeplakte ruiten staan potten met bloemen, even zwart en beroekt als de *Dials* zelf; en de winkels van vodden-, beenderen- en oud-ijzerkoopers wedijveren in zindelijkheid met die der honden-, kippen- en duivenmelkers. Uitdragerswinkels, die men voor hospitalen zou kunnen houden, door een teerhartig mensch tot schuilplaatsen van verarmd ongedierte gesticht, uithangborden en aankondiging van dagscholen, pennytheaters, requestenschrijvers en mangelvrouwen voltooien het tafereel van stil-leven, waarin vuile kinderen, havelooze vrouwen, meer dan havelooze mannen, rondvliegende ballen en bromtollen, rotte appelen, zeer twijfelachtige oesters, magere katten, druilende honden en anatomische kippen het aangename bijwerk uitmaken.

Zoo de huizen en derzelve bewoners op het eerste gezicht weinig bekoorlijks hebben, eene nadere kennismaking is niet geschikt om dien eersten indruk te verminderen. Elke kamer heeft haar afzonderlijken huurder, en elk huurder is doorgaans het hoofd van een talrijk gezin.

De man, die den winkel en het kamertje daarachter heeft gehuurd, houdt zich bezig met een of anderen handel, die een kapitaal van een paar shillings vereischt, en woont daar met zijne familie. Een lersch daglooner met zijne familie woont in den achterkelder, en een tapijtenklopper met de zijne in den voorkelder. Op de eerste verdieping woont voor nog een man met vrouw en kinderen, en achter eene jonge juffer, die een gedeelte van haar kost wint met borduurwerk, en eenigermate haar fatsoen wil ophouden. De tweede en volgende verdiepingen zijn herhalingen van de eerste, behalve dat in het achterste zolderkamertje een kaal heer van fatsoen woont, die zich elken morgen een kannetje koffie laat brengen uit het zoogenaamde koffiehuis, een paar deuren verder. Deze heer is een eenigszins geheimzinnig wezen; maar daar hij een zeer afgezonderd leven leidt, en men hem, behalve zijne koffie en broodjes, nooit iets heeft zien koopen dan eene pen en een beetje inkt, houden zijne bureu hem natuurlijk voor een schrijver, en het gerucht loopt, dat hij verzen maakt voor Warren, den schoensmeerfabrikant.

Iemand, die op een warmen zomeravond door de *Dials* komt, en al de vrouwen uit het huis op de stoep ziet staan keuvelen, zou licht kunnen denken, dat de grootste harmonie onder deze dames heerschte, en dat men zich geen goedhartiger menschen zou kunnen verbeelden, dan de geboren *Diallers*. Helaas! de winkelier mishandelt zijne kinderen; de tapijtenklopper oefent zijne kunst op zijne vrouw; de bovenste en benedenste voorkamers leven in doodelijke vijandschap, omdat de bovenste niet nalaten wil te dansen, als de benedenste met zijne kinderen naar bed is; de bovenste achterkamer bemoeit zich altijd met kinderen, die hem niet aangaan; de Ier komt alle avonden dronken thuis, en zoekt dan ruzie met iedereen; en de bordurende jonge juffer heft bij elke gelegenheid een vreeselijk gegil aan. Er wordt oorlog gevoerd tusschen de eene verdieping en de andere; zelfs de kelder wil voor niemand onderdoen. Jufvrouw A. geeft het meisje van jufvrouw B. een klap, omdat het gezichten trekt; en terstond daarop giet jufvrouw B. het jongetje van jufvrouw A. een pot koud water op het lijf, omdat het haar uitscheldt. De mannen komen er tusschen — de twist wordt algemeen — een gevecht en de komst van een paar politiedienaren zijn de onvermijdelijke gevolgen.

D E R I V I E R .

“Houdt gij van varen?” is eene vraag, welke men, bij warm zomerweder, dikwijls hoort uit den mond van amphibieachtige jongelieden. — “Ja,” zegt men dan doorgaans; “gij niet?” — “Ik ben bijna den geheelen dag op het water,” is het antwoord, met een of ander aanhangsel, waarmede de spreker zijne innige liefde voor dat element te kennen geeft. Maar nu, met allen eerbied voor de meening van het publiek in het algemeen, en van de zeileclubs in het bijzonder, moeten wij zeggen, dat eenige der pijnlijkste herinneringen van iedereen, die nu en dan op de oppervlakte van den T e e m s plezier is gaan zoeken, gewis met zijne watertochtes in verband staan. Wie heeft ooit een watertochtje bijgewoond, dat geheel goed afliep, of er zelfs van gehoord? Wij hebben zooveel watertochtes bijgewoond, dat wij ze niet meer kunnen tellen; maar wij verklaren plechtig, dat wij ons geen pleziertje van dien aard herinneren, hetwelk niet door meer rampen en ellende werd gekenmerkt, dan men denken zou dat in een tijdsbestek van acht of negen uren konden worden opeengehoopt. Altijd gebeurt er een ongeluk. De kurk van de flesch met slasaus gaat er af; of dat lid van het gezelschap, dat men het liefst heeft, komt niet; of iemand, wien men gaarne zou willen missen, komt wel; of er vallen een paar kinderen in het water; of de heer, die het sturen op zich heeft genomen, brengt het gezelschap telkens in levensgevaar; of de vrijwillige roeiers zijn het afgewend, inaken allerlei onrustbarende manoeuvres, kunnen, als zij hunne riemen eens in het water hebben, ze er niet weder uitkrijgen, of doen geweldige slagen zonder het water te raken, en slaan daarbij zelf achterover met hunne beenen in de lucht, waarbij hunne achterhoofden zeer onzacht in aanraking komen met den rand van den voorstevan.

Wij geven toe, dat de oevers van den T e e m s bij R i c h m o n d en T w i c k e n h a m en andere afgelegene havens, dikwijls gezocht, maar zelden bereikt, zeer schoon zijn; maar van de “R e d - u s” terug naar Blackfriarsbrug heeft men een geheel ander tooneel. Het Penitentiary is zeker een statig gebouw, en de dartele jeugd, die zich op dat punt der rivier op een zomervond gaat baden, is in perspeetief niet hinderlijk; maar als men, naar huis varende, bij den oever moet houden, en de jonge juffers eene kleur krijgen en naar den anderen kant zien, terwijl de getrouwde dito's kuchen en strak naar het water kijken, gevoelt men zich tamelijk verlegen, vooral wanneer men eenigszins sentimenteel heeft willen wezen.

Hoewel ondervinding en lijden ons tot de slotsom hebben gebracht, waarvan wij zoo even spraken, zijn wij niet ongevoelig voor het vermaak, dat een aanschouwer uit de liefhebberij van roeien kan scheppen. Waar kan men hartelijker lachen dan op Searle's werf op een fraaien zondagochtend? Het getij is goed om naar R i c h m o n d te varen, en een twaalftal booten liggen te wachten naar de gezelschappen, die dezelve besteld hebben. Twee of drie kerels, met wijde ruige broeken en gestreepte borstrokken, zijn bezig met deze vaartuigen op hun gemak in

orde te brengen. Nu komt er een met een paar riemen en een kussen de werf af, praat dan een poosje met zijn makker, gaat weder heen, komt terug met een eind touw en een haak, houdt wederom een praatje, en staat dan, met zijne handen in zijne wijde zakken, zich te verwonderen, waar die heeren blijven, die de zes hebben besteld. Deze man, die hier een soort van gezaghebber schijnt te wezen, is inderdaad een origineel. Men moet hem zien, als hij, om van zijn arbeid uit te rusten, achteloos op den kant van eene boot gaat zitten, en zijne breede ruige borst waait met eene bonte muts, die niet half zooveel haar heeft. Hij is trotsch op zijne zware, maar eenigszins rosse bakkebaarden, smijt op eene luimige manier de jongens, die hem in den weg komen, op zijde, en weet van de heeren, die hij bedient, doorgaans met een streek een glas jenever te krijgen, van welk vocht wij gelooven dat hij meer drinkt, dan zes gewone menschen zouden kunnen verdragen, zonder dat het aan hem te bespeuren is.

Maar het gezelschap komt, en nu springt hij vlug overeind. De heeren naderen in compleet watercostuum, met ronde blauwe buizen, gestreepte hemden, en petten van allerlei soort en grootte. Dit is het aardigste tijdperk, om zulk een zondags-roecipartijtje waar te nemen. Blijkbaar hebben allen onderweg niet weinig opgesneden van hunne bedrevenheid in het varen; maar het gezicht van het water doet hun moed eensklaps bekoelen, en met een comischen schijn van zelfverloochening doet ieder, ten behoeve van een ander, afstand van zijn riem. Eindelijk na veel haspelen en verschikken, veroorzaakt door de omstandigheid, dat de een niet links, de ander niet rechts en een derde in het geheel niet roeien kan, zijn de liefhebbers gezeten. "Zet af!" roept de stuurman, die zoo op zijn gemak schijnt te wezen alsof hij de Spaansche zee moest bevaren. Dit bevel wordt gehoorzaamd; en oogenblikkelijk draait de boot zich geheel om, onder een plassen en worstelen, waarvan men nooit een voorbeeld zag, behalve bij het zinken van de Royal George. "Achterwaarts, mijnheer!" roept onze vriend met de wijde broek van den kant. "Achterwaarts roeien! gij van voren." Elk roeier denkt, dat deze raad hem geldt, en het gevolg is, dat zij allen achterwaarts roeien, en de boot, met het roer vooruit, weder naar de plek komt waar zij gelegen heeft. — "Achterwaarts van voren, en de linker-achterman keeren! kunt gij dat dan niet?" schreeuwt de man over den kant in vollen ijver. — "Roei dan toch, Tom!" roept een van het gezelschap. — "Tom zit niet links," merkt een ander aan. — "Wel zeker doet hij," roept een derde, en de arme Tom spant al zijne krachten in, totdat de boot weder is omgewend. — "Goed zoo! Nu allemaal maar voorwaarts roeien!" roept de man van den kant, zacht er bijvoegende: "Ik mag verd.... wezen, als ik ooit zulke tobbers heb gezien!" En voort vaart de boot met horten en stooten, terwijl elk der zes riemen op een verschillenden tijd in het water slaat.

Een wedroeien met booten op den Teems is een zeer levendig en belangwekkend tooneel. De rivier is bedekt met vaartuigen van allerlei soort en grootte; plaatsen in de kolenschepen langs de verschillende werven worden aan honderden van aanschouwers verhuurd; iedereen wacht met brandend verlangen op het teeken om af te varen; kotters met zes en acht riemen drijven zachtjes op en neer, wachtende om hunne gunstelingen bij den wedstrijd te vergezellen; troepen muzikanten dragen bij tot de levendigheid, zoo niet tot de harmonie van het tooneel; groepen bootroeiers staan bij de trappen verzameld, en twisten over de verdiensten der verschillende mededingers; en de prijs-wheerry, die met een paar riemen langzaam heen en weder wordt geroeid, is een voorwerp van algemeene belangstelling.

De klok slaat twee uur, en ieder kijkt met verlangen naar de brug, door welke de mededingers naar den prijs te voorschijn moeten komen. Half drie, en de algemeene aandacht, die zoo lang gespannen is gebleven, begint te verflauwen: maar eensklaps hoort men een kanonschot en een gejuich in de verte langs den oever der rivier; het gerucht komt nader en nader; de booten, die bij de bruggen hebben liggen wachten, maken ruimte, door snel de rivier op te roeien; eene welbemande galei schiet onder den boog door, en de roeiers heffen een luid hoozee aan, om de booten, die achter hen aankomen, maar nog niet zichtbaar zijn, aan te moedigen.

"Daar zijn zij!" is de algemeene kreet, en de eerste boot komt te voorschijn. De roeiers, ter halver lijve ontleed, spannen elke spier in, om het voordeel, dat zij gewonnen hebben, te behouden; want dicht achter hen volgen nog vier booten; de afstand tusschen hen bedraagt geene twee bootslengten; het geschreeuw is onbeschrijfelijk, en de belangstelling op het uiterste gespannen. "Toe maar, blauwe!" — "Frisch op, roode!" — "Sullivan boven!" — "Bravo, George!" — "Hou slag, Tom!" — "Twee kunnen tegen eene pint op de gele!" enz. Elke kleine herberg lost haar kanon en hijscht hare vlag; en de roeiers, die den ren winnen, komen terug, onder een geblas en geschreeuw, een geweld en eene verwarring, waarvan geene beschrijving eenig denkbeeld kan geven.

Eene der vermakelijkste plaatsen, die wij kennen, is de stoomwerf van de Londensche brug, of St.-Catharina's-Dock-Compagnie, op een zaterdagmorgen in den zomer, wanneer de stoombooten naar Margate en Gravesend doorgaans propvol zijn; en daar wij juist een blik op de rivier boven de brug hebben geworpen, hopen wij, dat onze lezers er niet tegen zullen hebben om ons aan boord eener pakket naar Gravesend te vergezellen.

Ieder oogenblik houden er koetsen voor den ingang van de werf stil, en de stomme verbijstering, waarmede de passagiers zich zelven en hun goed in de macht der kruiers stellen, die zonder vragen alle bagage opnemen en er mede heenloopen, de Hemel weet waarheen, is buitengewoon comisch. De boot naar Margate ligt aan de werf; die naar Gravesend, welke het eerst afvaart, ligt naast de andere; en dat men, door middel van eene plank met eene leuning, over de eene boot naar de andere moet komen, vermindert geenszins de natuurlijke verwarring.

"Gravesend?" vraagt de dikke vader van een talrijk gezin, dat onder geleide van de moeder en de meid medekomt, met geen gering gevaar dat er in de verwarring een paar zullen achterblijven. "Gravesend?" — "Ga dan maar door, mijnheer! Andere boot," antwoordt iemand.

Daar nu de dikke vader eenigszins traag van begrip en de moeder door moederlijke bezorgdheid eenigszins verbijsterd is, zet het geheele gezelschap zich in de boot naar Margate neder, waar zij gelukkig zeer goede plaatsen vinden. Daarop gaat de dikke vader eens naar zijne bagage zien, die hij zich flauw herinnert dat iemand hier- of daarheen heeft gebracht. Bij den schoorsteen is echter geene bagage te vinden, die zelfs van verre naar de zijne gelijkt; en daarop begint de dikke vader zeer hard om een oppasser te roepen, dien hij het geval mededeelt, in het bijzijn van een anderen vader van een ander gezin (een klein mager manneke), die hem volkomen gelijk geeft, dat het hoog tijd is, dat die stoomcompagnieën eens te recht worden gesteld, en dat hij het in couranten moest laten zetten, als zijne bagage niet terstond te recht komt, want dat het publiek niet het slachtoffer van monopolie moet wezen. De oppasser antwoordt daarop, dat bij die compagnie, zoolang zij de St.-Catharina's-Dock-Compagnie is geweest,

nooit iets is weggeraakt; dat, als het de Londensche-Brug-Werf-Compagnie was geweest, het hem niet zou verwonderen, omdat die compagnie (een concurrent van de andere) niet veel te vertrouwen is; maar dat er zeker eene vergissing moet plaats hebben, en dat hij er op zou durven zweren, dat mijnheer zijn goed zal vinden, voordat hij te Margate komt.

Daarop antwoordt de dikke vader vrij vinnig, dat hij juist niet naar Margate gaat, en dat hij ook "passagier naar Gravesend" op zijn goed heeft gezet met letters van twee duim groot. Nu heldert de oppasser de vergissing spoedig op, en haasten de dikke vader, moeder, meid en kinderen zich naar de Gravesendsche boot, waar zij wel hunne bagage, maar niet hunne goede plaatsen vinden. Daar begint de bengel te luiden, die het teken geeft voor de Gravesendsche boot, om af te varen, en te gelijk wordt het gewoel van menschen, die af- en aanloopen, dubbel zoo groot. De bengel houdt op; de boot steekt af; zij, die van hunne vrienden aan boord afscheid hebben genomen, varen tegen wil en dank mede, en zij, die van hunne vrienden op den wal afscheid hebben genomen, bespeuren, dat zij eene zeer noodelooze plechtigheid hebben verricht, daar deze niet medevaren. De vaste passagiers, die abonnementskaartjes hebben, gaan naar beneden, om te ontbijten; zij, die couranten hebben medegebracht, gaan zitten lezen; en zij, die nog nooit dit tochtje hebben gedaan, vinden, dat de schepen en de rivier er op een afstand veel beter uitzien.

Als men voorbij Blackwell komt en sneller begint te varen, worden ook de passagiers levendiger. Oude vrouwen, die groote hengselmanden hebben medegebracht, gaan ernstig aan het werk om dikke boterhammen klein te maken, en laten een wijnglas rondgaan, dat zij telkens uit eene platte flesch vullen. Het eerst geven zij het aan een heer met een eenigszins militair voorkomen, die op de harp speelt, gedeeltelijk als een blijk van tevredenheid over zijne kunst, en gedeeltelijk om hem te bewegen om Dumbledum-dary te spelen, waarbij Alick dansen kan. Dit geschiedt dan ook, en Alick, een logge dikke jongen met roode sajetten sokken, doet eenige sprongetjes over het dek, tot onbeschrijflijke vreugde van zijn familiekring. Jonge juffers, die het eerste deel van een nieuwen roman in hare reticule hebben medegenomen, worden zeer sentimenteel, en deelen den jongen heer Brown of O'Brien hare gedachten mede over de blauwheid van de lucht en de helderheid van het water, waarop de Heer Brown of O'Brien met eene zachte stem aanmerkt, dat hij sedert eene poos ongevoelig is geweest voor de schoonheid der natuur, — dat al zijne gedachten en wenschen op één voorwerp gevestigd waren. Dan slaat de jonge juffer hare oogen op; maar dewijl de poging, om te doen alsof zij niets begrijpt, haar mislukt, slaat zij die weder neder, en slaat het volgende blad met veel moeite om, ten einde gelegenheid te laten tot het verlenen van een teederen handdruk.

Verrekijkers, boterhammen en glazen brandewijn met koud water beginnen zeer in vraag te komen, en bloode menschen, die voor het luik naar de machine hebben staan kijken, vinden tot hunne blijdschap een onderwerp, waarover zij met elkander kunnen spreken — en dat wel een dat rijk genoeg is. — Stoom!

"Een verbazend ding, die stoom, mijnheer!" — "Ja (een diepe zucht), dat is het wel, mijnheer!" — "Groote kracht, mijnheer!" — "Ontzettend — ontzettend!" — "Er wordt al veel gedaan met stoom, mijnheer!" — "Ja! (nog een zucht over de uitgebreidheid van het onderwerp, en een hoofdschudden, ten teken dat men er zeer diep over nadenkt), dat moogt gij wel zeggen, mijnheer!" — "Nog in zijne kindsheid, zeggen zij, mijnheer!"

Dergelijke gewichtige aanmerkingen zijn doorgaans het begin van een gesprek,

hetwelk tot aan het einde van het tochtje wordt voortgezet, en leggen misschien den grond tot eene kennismaking tusschen een half dozijn heeren, die, daar hunne huisgezinnen te Gravesend wonen, op de boot geabonneerd zijn en alle middagen geregeld aan boord eten.

OPENBARE MAALTIJDEN.

Alle openbare maaltijden te Londen, van het jaarlijksche Lord-Mayors-banket in Guildhall af, tot het schoorsteenvegersfeest in White-Conduit-House toe, zijn vermakelijke tooneelen; maar vooral is zulks de jaarlijksche maaltijd van een of ander liefdadig genootschap. Op een gilde-maaltijd zijn de gasten bijna allen aan elkander gelijk, oude gedienden, die er eene geregelde taak van maken, waarom men niet behoeft te lachen; bij een staatkundigen maaltijd is iedereen vervelend, en belust om aanspraken te doen — hetgeen ten naastenbij hetzelfde is; maar bij een maaltijd van liefdadigheid ziet men menschen van allerlei slag en stempel. De wijn moge niet keurig zijn, en wij hebben onbarmhartige monsters op het eten hooren schrollen; maar naar onze gedachten is het onderhoudende van het gezelschap voldoende, om zelfs tegen deze onaangenaamheden op te wegen.

Laat ons onderstellen, dat gij u hebt laten bewegen om een maaltijd van deze soort bij te wonen, de Indigent Orphans' Friends' Benevolent Institution (Weldadige instelling van Vrienden van behoeftige Weezen) — misschien is de titel van het genootschap een paar regels langer, maar de rest komt er niet op aan. Gij herinnert u, dat gij op aandringen van den een of anderen weldadigen vriend een toegangkaartje hebt genomen; en gij neemt nu ook eene huurkoets, welker voerman (zonder twijfel om u eer aan te doen) zich doof houdt voor uwe verzoeken om u aan den hoek van Great-Queen-Street af te zetten, en u vlak voor de deur van Freemasons' brengt, voor welke een troep volk verzameld is, om de vrienden van behoeftige weezen te zien binnengaan. Terwijl gij de vracht betaalt, hoort gij om u heen redeneeren over de mogelijkheid, of gij ook de lord zoudt wezen, die den post van voorzitter zal waarnemen: en eindelijk hebt gij het genoeg van te hooren beslissen, dat gij maar een zanger zijt.

Het eerste, dat u in het oog valt als gij binnentreedt, is de verbazende drukte van het committé. Onder aan de trap ziet gij eene deur, zorgvuldig door twee oppassers bewaakt, en door welke eenige dikke heeren, met hoogroode gezichten, gedurig in- en uitloopen, met een spoed, volstrekt niet strookende met de deftigheid van lieden van hunne jaren en zwaarlijvigheid. Eenigszins ontsteld blijft gij staan, meenende dat er zeker eenige menschen met een toeval de eetzaal

zijn uitgedragen. Gij wordt echter spoedig uit den droom geholpen door een der oppassers, die u toeroept: "Naar boven, mijnheer! Dit is de committé-kamer." Gij gaat dan naar boven, terwijl gij u verwondert, wat het committé toch te doen kan hebben, en of het alleaen bestemd zou zijn om elkander en de oppassers omver te loopen.

Nadat gij uw hoed en mantel hebt afgelegd, en daarvoor een bijzonder klein stukje kaartpapier hebt gekregen, (dat gij natuurlijk verliczen moet), treedt gij de zaal binnen, in welke drie lange tafels staan voor de minder aanzienlijke gasten, en aan het einde eene kleinere op eene verhevenheid voor de zeer bijzondere vrienden der behoeftege weezen. Zoodra gij gelukkig genoeg zijt om een bord te vinden zonder iemands kaartje er op, zijt gij verstandig genoeg om terstond te gaan zitten, en dan hebt gij een poosje tijd om rond te kijken. Oppassers, met flesschenmanden in de hand, zetten op zeer eerbiedige afstanden karaffen met wijn neder; nog verder verspreid staan ongelukkige zoutvaten en olie- en azijnstelletjes, die in hun eersten tijd wel aan de voorouders der behoeftege weezen kunnen behoord hebben; en de messen en vorken zien er uit, alsof zij bij elken openbaren maaltijd in Londen sedert de kroning van George I hadden dienst gedaan. De muzikanten stemmen hunne instrumenten met een gruwelijk geknars en gepiep, en eenige heeren sluipen langs de tafels, met hooge belangstelling op alle borden turende, en met innig verdriet naar hun kaartje zoekende, dat zij maar niet kunnen vinden.

Gij keert u om, om eens naar de tafel achter u te kijken, en daar gij niet gewoon zijt openbare maaltijden bij te wonen, verwondert gij u over het voorkomen van een gezelschap, dat u nu in het oog valt. Een der voornaamste leden schijnt een kort heertje te wezen, met een lang, tamelijk vurig gezicht, en wiens grijze haren boven zijn voorhoofd steil overeindstaan; in plaats van eene das, heeft hij eene inengefrommelde strook zwarte zijde om zijn hals, en de anderen spreken hem aan met de gemeenzaame benaming Fitz. Naast dezen staat een dik man, met eene witte das en een geel vest; zijn zwart glimmend haar is zeer kort gesneden, en op zijn groot rond gezicht bewaart hij, blijkbaar met eenige inspanning, een halfsentimenteelen glimlach. Naast dezen staat wederom een man met een groot hoofd en ruige bakkebaarden, en tegenover hem staan nog een paar anderen, wier voorkomen, evenals dat der eerstgenoemden, iets bijzonders heeft, hoewel het moeilijk te zeggen is, wat. Gij kunt u echter de gedachte niet uit het hoofd zetten, dat zij met een ander oogmerk zijn gekomen, dan om te eten en te drinken. Doch gij hebt niet lang tijd om er over te denken; want de oppassers, die nu de schotels hebben opgezet, brengen hen naar het lager einde van de zaal. Een van hen kijkt naar de galerij, en roept zoo hard hij kan: "muziek!" Het orkest barst los, de gasten staan op, en veertien stewards, elk met een langen staf in de hand, evenals tovenaars in eene pantomime, komen binnenmarcheeren; op hen volgen de voorzitter en de aanzienlijke gasten, die allen, gestadig glimlachende en buigende, naar het einde van de zaal gaan. Het gejuich houdt op, het tafelgebed wordt gedaan, het gerammel van schotels en borden begint, en ieder schijnt bijzonder weltevreden te zijn, hetzij met de komst der voorname gasten, of met het vol ongeduld verwachte begin van den maaltijd.

Wat den maaltijd zelve betreft, die loopt overal bijna eveneens af. Soep-terrines worden met verbazende snelheid geledigd. Oppassers nemen borden met tarbot weg, om kreeftensaus te halen, en brengen borden met saus zonder tarbot terug. Menschen, die de kunst van voorsnijden verstaan, zijn groote gekken het te beknennen; en anderen, die het niet kennen, verlangen het niet te leeren.

De messen en vorken vormen een aangenaam accompagnement bij de muziek, en de muziek zou een aangenaam accompagnement van den maaltijd wezen, als men er iets van hooren kon behalve de cimbalen. Het eten verdwijnt als door tooverij. Hartige eters vegen hunne voorhoofden af en schijnen eenigszins vermoeid van hun werk. Menschen, die tot nog toe stuursch zijn geweest, worden nu bijzonder vriendelijk, en genegen om met iedereen wijn te drinken. Oude heeren vestigen uwe aandacht op de dames-galerij, en doen veel moeite om u aan het verstand te brengen, dat het genootschap bijzonder door de dames wordt begunstigd. Iedereen wordt spraakzaam, en een algemeen gebrom vervult de zaal.

"Stilte, heeren, als het u belieft, voor *Non nobis* 1)" roept de ceremoniemeester met de stem van een stentor. De zangers — gelijk gij nu ontdekt, het gezelschapje, dat in het begin uwe aandacht trok — staan op, probeeren hunne stemmen, en beginnen hun gegalm. Spoedig is het uit; het gezelschap gaat weder zitten, en het oningewijde gedeelte applaudisseert het *Non nobis* met evenveel ijver, alsof het een drinkliedje was, tot groote ergernis der oude gasten, die, om deze oneerbiedige toejuiching te dempen, terstond "St, st!" beginnen te roepen; waarop de anderen, dit gesis voor uitfluiten houdende, nog harder in de handen klappen, en, om hunne goedkeuring geheel buiten twijfel te stellen, eenstemmig *bis* roepen.

Zoodra het gerucht beardaart, staat de ceremoniemeester op. "Heeren! schenkt in, als het u belieft!" De glazen worden gevuld, en de ceremoniemeester hervat, terwijl hij zijne stem hoe langer hoe hooger doet rijzen: "Hebben alle heeren ingeschonken? Stilte, als ik u verzoeken mag, voor den president!" De president staat op, en na gezegd te hebben, dat het volstrekt onnoodig is iets tot inleiding te zeggen van den toast, dien hij wil voorstellen, stort hij zich in een doolhof van volzinnen, zonder begin of einde, waarin hij allerjammerlijkst rond dwaalt, tot hij eindelijk aan de woorden komt: "de constitutioneele soeverein dezer rijken!" waarop de oudere gasten "bravo!" roepen en geweldig met de hechten hunner messen beginnen te trommelen. Onder alle omstandigheden zou hij er eene eer in stellen, zou hij zich verheugen (toejuiching), dien toast in te stellen. Wat moeten dan nu zijne aandoeningen wezen, nu hij het genoegen heeft om aan te kondigen, dat hij last van Hare Majesteit heeft ontvangen om zich bij den thesaurier van Hare Majesteit te vervoegen, ten einde Harer Majesteits jaarlijksche gift van vijf en twintig pond, ter ondersteuning van deze liefdadige inrichting, te ontvangen. Dit bericht (hetwelk sedert de oprichting van het genootschap, twee en veertig jaren geleden, geregeld door elken president gegeven is) doet een luidruchtig gejuich opgaan, en de toast wordt met hoezee en handeklap gedronken. Daarop heffen de zangers het *God save the Queen* aan, en de meeste gasten vallen in het koor in, waardoor zij het volkslied een effect geven, hetwelk de couranten, met volle recht, electriseerend noemen.

De andere "loyale en patriottische" toasten worden met de noodige geestdrift gedronken; de heer met de dunne das zingt een comisch en de andere heer een sentimenteel liedje, en dan komt men aan den gewichtigsten toast: "de bloei van het genootschap!" Hier moeten wij, evenals de couranten, zeggen, dat wij, tot ons leedwezen, geene ruimte hebben om zelfs den inhoud der aanspraak van

1) De dankzegging na den maaltijd, die bij zulke gelegenheden veelal gezongen wordt.

den edelen lord op te geven. Genoeg, dat de redevoering, hoewel wat al te lang, met toejuiching wordt ontvangen. Zoodra de toast gedronken is, verlaten de stewards (met nog deftiger gezichten dan anders) de zaal, en keeren spoedig terug, aan het hoofd eener processie van behoeftige weezen, jongens en meisjes, die de zaal rondwandelen, terwijl zij buigen, nijgen, elkander op de hielen trappen en zeer begeerig naar de tafel kijken, tot groot genoegen van het gezelschap in het algemeen en van de dames op de galerij in het bijzonder. De kinderen worden weggebracht, en de stewards komen terug, ieder met een bord in de hand. Het orchest speelt een vroolijk deuntje, de meeste gasten steken met een zeer ernstig gezicht de hand in den zak, en aan alle kanten hoort men het grinzel van geld op aarden borden.

Na eene korte poos, die nog met zingen en toastendrinken wordt doorgebracht, zet de secretaris zijn bril op en leest het rapport en de lijst van giften, naar welke laatste met groote aandacht geluisterd wordt. "De heer Smith, een guinje — de heer Tompkins, een guinje — de heer Wilson, een guinje — de heer Hickson, een guinje — de heer Nixon, een guinje — de heer Charles Nixon, een guinje (luister, luister!) — de heer James Nixon, een guinje — de heer Thomas Nixon, een pond, een shilling (daverende toejuiching) — Lord Fitz Buckle (de president), boven en behalve eene jaarlijksche gift van vijftien pond, dertig guinjes (een langdurig geklop; sommigen slaan in hun ijver hunne glazen aan stukken) — Lady Fitz Buckle, boven en behalve eene jaarlijksche gift van tien pond, twintig pond (handgeklap en bravogeroep)." Wanneer de lijst eindelijk is uitgelezen, staat de president op, en stelt de gezondheid van den secretaris in, daar hem geen ijveriger en achtingswaardiger man bekend is. Zijn dank betuigende, merkt de secretaris aan, dat hem geen achtingswaardiger man bekend is dan de president — uitgezonderd de oudste bestuurder, wiens gezondheid hij daarom instelt. Op zijne beurt zijn dank betuigende, merkt de oudste bestuurder aan, dat hem geen achtingswaardiger man bekend is dan de secretaris — behalve mijnheer Walker, wiens gezondheid hij daarom instelt. Wederom zijn dank betuigende, zoekt mijnheer Walker een ander achtingswaardig man uit, die alleen voor een oudsten bestuurder onderdoet; en zoo gaat men eene poos voort met prijzen en dankbetuigen. De eenige toast van belang, die nu nog gedronken wordt, is "de aanwezige dames donatrices!" waarop alle heeren zich met een vreeslijk gejuich naar de damesgalerij keeren, en kleine galante heertjes, die meer dan gewoonlijk gedronken hebben, handkussen naar dien kant werpen, met akelige verdraaiingen van hunne oogen, die voor lonkjes moeten gelden.

Wij zijn zoo lang aan den maaltijd gebleven, dat wij bijna geen tijd hebben om er iets bij te voegen. Alleen moeten wij onze lezers verzoeken, zich niet te verbeelden, omdat wij den maaltijd van een liefdadig genootschap tot een onderwerp van scherts hebben gemaakt, dat wij daarom de verdiensten zouden willen verkleinen der weldadige inrichtingen, waarvan Londen zulk een groot aantal bezit, of gene achtung zouden koesteren voor de loffelijke beweegredenen van derzelve leden.

DE HACKNEY-KOETS.

Wij beweren, dat eigenlijk zoogenoemde hackney-koetsen een uitsluitend eigendom der hoofdstad zijn. Men kan ons zeggen, dat ook Edinburg hackney-koetsen-veren heeft; als men niet zoo ver wil loopen, om ons tegen te spreken, kan men ons herinneren, dat Manchester, Liverpool en andere groote steden (gelijk men in het Parlement zegt) hare hackney-koetsen hebben. Wij willen gaarne toestemmen, dat die plaatsen in het bezit zijn van zekere voertuigen, die er bijna even morsig uitzien, en bijna even langzaam rijden, als de Londensche hackney-koetsen; maar dat zij de minste aanspraak hebben om, wat hare veren, voerlieden of paarden betreft, met deze te wedijveren, ontkennen wij ten stelligste.

Neem eens eene echte, logge, wrakke, Londensche hackney-koets van den ouden stempel, en laat dan iemand, als hij kan, onbeschaamd genoeg wezen om te zeggen, dat hij ooit op de wereld iets gezien heeft, dat daarnaar geleck, of het moest eene andere hackney-koets van denzelfden ouderdom wezen! Wij hebben onlangs, en dat wel met diep leedwezen, op sommige veren eenige glanzig geel geschilderde koetsen gezien, met vier wielen van dezelfde kleur als de bak, terwijl het bij allen, die de zaak bestudeerd hebben, wel bekend is, dat ieder wiel van eene verschillende kleur en grootte moet wezen. Dit zijn nieuwigheden, en, gelijk andere misdoopte verbeteringen, ontzettende teekens van den ongelukkigen geest des publieks, en van den geringen eerbied, dien men voor oude instellingen koestert. Waarom zouden hackney-koetsen zindelijk moeten zijn? Onze voorvaderen vonden ze vuil, en lieten ze vuil. Waarom zouden wij, door koortsachtig ongeduld voortgezweept, met eene vaart van zes mijlen in een uur willen rijden, terwijl zij tevreden waren als zij in dien tijd vier mijlen ver over de steenen hotsten? Dit zijn hoog ernstige bedenkingen. Hackney-koetsen zijn een gedeelte der wetgeving van het land; zij rijden volgens een wettig tarief en zijn genommerd door de wijsheid van het Parlement.

Waarom zijn zij dan door cabs 1) en omnibussen verdrongen? Of waarom wordt het iemand veroorloofd voor acht stuivers per mijl hard te rijden, nadat het Parlement plechtstatig heeft bepaald, dat hij een shilling per mijl behoort te betalen voor langzaam rijden? Wij wachten op antwoord — en daar wij er waarschijnlijk geen zullen krijgen, beginnen wij een nieuwen regel.

Onze kennis met hackney-koetsen is van ouden datum. Wij zijn een wandelend tarief, en bij geschillen over dubbelzinnige punten hebben wij altijd gelijk. Al de paardenknechts binnen den omtrek van drie mijlen van Covent-Garden zijn ons van aanzien bekend, en wij zouden bijna gelooven, dat al de hackney-koets-

1) Cab (eene verkorting van cabriolet) is een licht rijtuig, geschikt voor één persoon, waarin de voerman, hoewel op een afzonderlijk bankje, naast den passagier zit, en dat met één paard is bespannen.

paarden van dat district ons insgelijks van aanzien kenden, als de helft daarvan niet blind was.

Vlak onder het venster, voor hetwelk wij zitten te schrijven, is een hackney-koetsen-veer. Op het oogenblik staat er slechts ééne koets; maar het is een model van dat soort van rijtuigen, welke wij bedoelden — eene groote, lompe, vierkante kast van eene vuil gele kleur (gelijk eene galachtige bruinet), met groote portieren, maar zeer kleine glazen; de paneelen zijn versierd met een uitgebleekt wapenschild, waarop iets staat, dat naar eene verminkte vleermuis gelijkt; het onderstel is rood, en de meeste wielen zijn groen. De bok is gedeeltelijk overdekt met eene groote jas met eene menigte van kragen; en het stroo, waarmede het kussen van zeildoek is gevuld, steekt er op verscheidene plaatsen doorheen, evenals het stroo door de reten van den koffer komt kijken. De paarden, met hangende koppen, en staarten en manen zoo schraal als van een versleten hobbelpaard, staan geduldig op een weinigje vochtig stroo; nu en dan huiveren zij eens of rammelen met het tuig, en somtijds licht een van beiden zijn kop op naar het oor van zijn makker, als fluisterde hij dezen in, dat hij den koetsier wel zou willen vermoorden. De koetsier zit in de tapperij, waar hij voor zijne paarden water haalt (daarom het waterhuis geheeten), en de paardenknecht of waterman, met zijne handen zoo diep mogelijk in zijne zakken gestoken, danst voor de pomp een soort van schoffeldans, om zijne voeten warm te houden.

Eensklaps opent de meid van Nummer 5 aan den overkant de deur; er komen vier kleine kinderen naar buiten loopen, en schreeuwen zoo hard zij kunnen: "Koets!" De waterman verlaat de pomp, grijpt de paarden bij de teugels, en sleept hen, en natuurlijk de koets te gelijk, naar den kant van het huis, terwijl hij, zoolang dit werk duurt, met eene zware, brommende basstem om den voerman roept. Men hoort een antwoord uit de tapperij; de voerman komt aanloopen, en daarop volgt zulk een trekken, haspelen en scharrelen, om het portier der koets vlak tegenover de deur van het huis te krijgen, dat de kinderen hunne pret uitgillen. Welk eene opschudding! De oude grootmoeder, die daar eene maand heeft gelogeed, vertrekt weder naar haar buitentje. De eene doos na de andere wordt buitengebracht, en in korten tijd is de eene zijde der koets met bagage volgepakt. De kinderen loopen iedereen in den weg, en het kleinste, dat bij het brengen van eene paraplu zich zelf een beentje heeft gelicht, wordt schreeuwend en schoppend weggedragen. Het kleine goed verdwijnt, en er volgt eene pauze, onder welke de oude jufvrouw zonder twijfel in de achterkamer afscheid neemt en allen naar de rij af een kus geeft. Eindelijk komt zij te voorschijn, gevolgd door hare dochter, al de kinderen en de twee meiden, die haar, met behulp van den voerman en waterman, behouden in de koets hijschen. Men geeft haar nog een mantel aan, en een mandje, waarin wij bijna kunnen zweren dat eene zwarte flesch en een papier met boterhammen verborgen zijn. Klikklak! gaat de trede — bom! het portier. — "G o l d e n - C r o s s , C h a r i n g - C r o s s , T o m !" roept de waterman. — "Dag, grootema!" schreeuwen de kinderen — de koets sukkelt voort met eene vaart van drie mijlen in het uur, en mama gaat met de kinderen weder in huis, een ondeugende jongen uitgezonderd, die zoo hard hij kan de straat oploopt en door de meid wordt nageloopt, welke niet slecht in haar schik is met deze gelegenheid om hare vlugheid ten toon te spreiden. Zij brengt hem terug, sluit, nadat zij een paar vriendelijke blikken naar den overkant heeft geworpen, die voor ons of voor den bierjongen zijn bestemd (dit weten wij niet), de deur, en het is weder stil.

Dikwijls hebben wij ons vermaakt met het genot, waarmede eene meid, die

om eene koets wordt gezonden, er tot aan huis in gaat zitten, en de onbeschrijflijke blijdschap, waarmede jongens, met dezelfde boodschap belast, op den bok klimmen. Maar wij herinneren ons niet, ooit meer plezier gehad te hebben met een gezelschap in eene hackney-koets, dan op een vroegen ochtend in Tottenham-Court-Road. Het was een bruidspaar, dat met hun gezelschap uit eene der achterstraten nabij Fitzroy-Square te voorschijn kwam. Het waren de bruid, met een dun wit kleedje en een groot rood gezicht, en hare speelnoot, een kort ineengedrongen figuurtje, natuurlijk eveneens gekleed, de bruidegom en zijn uitgekozen vriend, met blauwe rokken, gele vesten, witte broeken en glacé handschoenen. Aan den hoek van de straat bleven zij staan en riepen met onbeschrijfelijke deftigheid om eene koets. Zoodra zij er in zaten, hing het speelnootje haar rooden doek, zeker met opzet daartoe medegenomen, over het nummer van het portier, blijkbaar met oogmerk om de onnoozele voetgangers in den waan te brengen, dat de hackney-koets een eigen rijtuig was; en zoo reden zij voort, ten volle overtuigd, dat hunne list gelukt was, en zonder te denken dat er achterop nog een reusachtig nummer stond, zoo groot als eene schoollei. Een shilling per mijl! Voor hen was de rit er wel vijf waard.

Welk een belangrijk boek zou eene hackney-koets kunnen schrijven over al wat er met en in haar is voorgevallen! Het leven eener oude hackney-koets zou gewis even onderhoudend wezen als het leven van een oud tooneelspeler. Hoeveel zou zij kunnen vertellen van de verschillende menschen, die zij met het vooruitzicht van winst of verlies, genoeg en smart, gereden heeft! En hoevele treurige verhalen van dezelfde menschen op verschillende tijden! Het land-meisje — het opgepronkte juffertje — de beschonkene schandvlek harer sekse! De onervaren leerkrnaap — de loszinnige doorbrenger — de dief!

Men prate van cabs. Eene cab is goed als men zulk een haast heeft, dat men er zijn nek aan waagt om maar snel voort te komen. Maar behalve dat eene cab die deftigheid in hare beweging mist, welke eene hackney-koets zoo bijzonder onderscheidt, moet men nooit vergeten dat eene cab een ding van gisteren is, en nooit iets beters is geweest. Eene hackney-cab was al zijn leven eene hackney-cab; maar eene hackney-koets is een overblijfsel van verdwenen grootheid, een slachtoffer der mode, een erfstuk van een oud Engelsch geslacht, deszelfs wapenen dragende en eens door knechts in livrei begeleid, nu van hare sieraden beroofd en aan haar lot overgelaten — gelijk een voorheen zwierig lakei, als hij niet jong genoeg meer is voor zijn dienst — al lager en lager afdalende langs de ladder van vierwielige vernedering, tot zij eindelijk op een veer komt.

OVERDENKINGEN IN MONMOUTH-STREET.

Wij hebben *Monmouth-Street* altijd als de eenige echte stapelplaats van oude kleeren beschouwd, en bovendien als eene straat, eerbiedwaardig door hare oudheid en wegens het nut, dat zijder maatschappij aanbrengt. Aan *Holywell-Street* hebben wij een hekel. Wij zijn geslagene vijanden van die roodharige Joden, die iemand met geweld in hunne morsige winkels slepen, en hem tegen wil en dank een pak kleeren aantrekken.

De bewoners van *Monmouth-Street* vormen eene afzonderlijke klasse. Zij zijn stille, ordentelijke lieden, die zich doorgaans in hunne diepe kelders en donkere achterkamertjes opgesloten houden, en zelden buiten de deur komen, dan op een koelen zomeravond. Dan ziet men hen op de stoep hunne pijp zittingen rooken en naar hunne lieve kindertjes kijken, die in of bij de goot vreedzaam met elkander spelen. Hunne gezichten zijn vrij nadenkend en morsig, daar zij altijd over hunne negotie peinzden; en hunne woningen onderscheiden zich door dat volslagen gemis van al wat fraai of geriefelijk kan heeten, zoo gewoon bij menschen, die veel te denken en te zorgen hebben en aan eene zittende levenswijze gewoon zijn.

Wij hebben reeds van de oudheid der straat melding gemaakt. Eene eeuw geleden sprak men reeds van een geborduurd rok uit *Monmouth-Street*; en hoewel men hier thans geene geborduurde rokken meer vindt, is de tijd slechts veranderd, maar *Monmouth-Street* niet. *Monmouth-Street* is de begraafplaats van alle oude modes, en zal dit waarschijnlijk blijven, totdat er geene modes meer te begraven zijn.

Gaarne wandelen wij tusschen deze rustplaatsen van beroemde dooden, en blijven wij stilstaan bij de gedachten, welke zij bij ons opwekken. Nu trachten wij eene overledene broek, dan een afgeleefden rok, of het droevig overschot van een weleer prachtig vest een denkbeeldig wezen aan te passen, en pogen uit het fatsoen en den toestand der kleedingstukken ons hun vroegeren eigenaar voor den geest te brengen. Hiermede bezig zijnde, gebeurt het wel eens, dat wij zoo lang naar die uitstalling van oude kleeren staan te kijken, tot de politie-agenten van den hoek der straat naderbij komen, om ons in het oog te houden.

Laast zagen wij aan een kapstok voor een winkel een aantal kleederen op eene rij hangen, die terstond de gedachte in ons opwekten, dat zij op verschillende tijden door denzelfden man moesten gedragen zijn, en nu, door een samenloop van omstandigheden, in dezen winkel weder bij elkander waren geraakt. Hoe zonderling dit denkbeeld schijnen moge, hielden wij ons toch verzekerd, dat wij gelijk hadden, en hoe langer wij het goed bekeken, des te sterker werden wij overtuigd, dat wij ons onmogelijk konden vergissen. Het geheele leven van dien man stond zoo duidelijk op die kleederen te lezen, als hadden wij zijne geschiedenis in schrift of druk voor ons gehad.

Het eerste was een gelapt blauw pakje, zooals kleine jongens plachten te dragen voordat de kielen en gordelriemen in de mode kwamen, met twee rijen knoopjes

op het buis, die tot over de schouders reikten, en eene broek, die over het buis werd getrokken, zoodat de beenen vlak onder de armen schenen te beginnen. Aan de korthede der mouwen en broekspijpen kon ik zien, dat de voormalige kleine drager een Londenaar van geboorte moest zijn geweest. Ook bleek het duidelijk, dat hij met dat pakje naar een kinderschooltje was gegaan; want in eene kostschool zou men hem niet zooveel op zijne knieën hebben laten kruipen. Zijne moeder was zeker ook vrij mal met hem geweest, en had hem geen gebrek aan kopergeld laten lijden; hetgeen bleek uit de koekachtige smeren om de zakken en onder de kin, die de bekwaamheid van den winkelier niet geheel had kunnen doen verdwijnen. Zijne ouders waren fatsoenlijke lieden, maar in geene zeer ruime omstandigheden; anders zou hij niet zoo uit dat eerste pakje zijn gegroeid voordat hij dat tweede kreeg, met het buis over de broek, waarmede hij naar eene grootere school ging, waar hij schrijven leerde, en waar de inkt niet zoo werd aangengeld als tegenwoordig, gelijk nog was op te maken uit de zwarte strepen op de plek, waar hij gewoon was zijne pen af te veegen.

Het voornaamste stuk van het volgende pak was een zwarte rok in miniatuur. Zijn vader was gestorven, en zijne moeder had den knaap als jongste klerk, eigenlijk loopjongen, op een kantoor bezorgd. Lang had die rok moeten dienen; hij was vaal en kaal gesleten, maar nog zindelijk en knap. Die arme moeder! wij zagen in onze verbeelding, met welke geveinsde opgeruimdheid zij zich des middags bij den karigen maaltijd neerzette, en zich hield alsof zij geen eellust had, opdat de grage jongen genoeg zou hebben. Bij hare onophoudelijke zorg voor zijn welzijn en hare trotschheid op zijn gezonden groei, kwam nu en dan de gedachte bij haar op, bijna al te smartelijk om er bij te vertoeven, dat, als hij volwassen was, hare zorg en liefde misschien vergeten en met ondank beloond zouden worden. Hoe diep smartte het haar zelfs toen, indien haar zoon, al was het zonder opzet, haar koel of onvriendelijk bejegende!

Wij wisten wel, dat zoo iets dagelijks voorvalt; en toch deed het ons even gevoelig aan, toen wij zagen, of ons verbeeldden te zien — want dat is hetzelfde — hoe het langzamerhand anders werd, alsof wij nu voor het eerst aan de mogelijkheid van zoo iets gedacht hadden. Het volgende pak, zwierig maar slordig, meer naar de toenmalige mode, maar niet half zoo fatsoenlijk als die afgesleten zwarte rok, verhaalde eene geschiedenis van losbandig ledigloopen en slechte makkers, en zeide ons, dat de weduwe spoedig haar eenigen troost op aarde verloren had. In onze verbeelding zagen wij dien rok, met nog een half dozijn van dezelfde snede, langs de straat slenteren, om den nacht in een of ander berucht huis door te brengen.

Van denzelfden kapstok namen wij eenige rokken, om eene partij jongens van vijftien tot twintig jaren te kleeden, staken hun sigaren in den mond en de handen in de zakken, en zagen hen zoo, onder een gesprek vol ruwe vloeken en vuile kwinklagen, de straat afgaan. Wij volgden hen, totdat zij in een speelhuis waren aangeland, en toen begaven wij ons naar de eenzame woning, waar de moeder tot laat in den nacht bleef opzitten. Wij zagen hoe zij met koortsig ongeduld telkens opstond, de deur opende, in de duisternis uitkeek, en te leur gesteld terugkwam, om kort daarop weder naar de deur te gaan en opnieuw te leur gesteld te worden. Wij zagen, met hoeveel geduld zij de heestachtige scheldwoorden, ja zelfs de slagen verdroeg, waarmede de dronkaard hare vermaningen en gebeden beantwoordde; en wij hoorden hoe zij snikte, als zij in haar eenzaam slaapvertrekje op hare knieën nederzonk.

Er was een veel langer tijd verlopen, en er had eene veel grootere verandering

plaats gehad, voordat het volgende pak met een ander verwisseld werd. Het was het kleeft van een grofgespierd, volwassen man; en men behoefde den groenen rok met breede panden en groote koperen knoopen slechts te zien, om te begrijpen, dat de eigenaar zelden uitging zonder een hond achter zijne hielen, en een kameraad, even losbandig en nietswaardig als hij zelf, aan zijne zijde. De ondeugden van den knaap hadden zich met de jaren ontwikkeld; en wij konden ons licht verbeelden, hoe het er in zijne woning uitzag.

Wij zagen de ellendige kamer zonder huisraad, en daarin zijne vrouw en kinderen, allen even bleek en mager, en den man, die met wankelende schreden weder naar de kroeg ging, waaruit hij pas naar huis was gekomen, gevolgd door zijne vrouw en een ziekelijk kind, die klaagden, dat hij hen niets te eten overliet; en wij hoorden het luidruchtig gekijf en het straatrumoer, dat er op volgde, als hij haar met slagen tot zwijgen wilde brengen. Daarop voerde onze verbeelding ons naar een armbuis, tussehen benauwde straten en stegen gelegen, waarin eene arme oude vrouw, die voor haar zoon om vergiffenis smeekte, in eene bedompte kamer lag te sterven, zonder dat een kind haar de hand drukte of eën koeltje zuivere lucht haar gloeiend voorhoofd verfrischte. Eene vreemde hand drukte de gebrokene oogen toe, en vreemde ooren vingen de woorden op, die de half verstijfde lippen nog fluisterden.

Een grove linnen kiel, met een ouden katoenen zakdoek en eenige andere kledingstukken van de gemeenste soort, maakten het slot der geschiedenis uit. Zij beteekenden eene gevangenis en een vonnis — ballingschap of de galg. Hoeveel had die man toen niet willen geven om zijne jeugd te herroepen, toen hij onder zijne slaafsche beroepsbezigheden zoo tevreden en gelukkig was, of om die moeder, welke gebeente in een armengraf rustte, in het leven te kunnen terugroepen, al ware het alleen voor een oogenblik, slechts lang genoeg om zijn berouw te betuigen en vergiffenis te ontvangen! Nu zagen wij de kinderen langs de straten schooien, en de moeder eene verlatene weduwe, beiden geschandvlekt door den naam van een man en vader, en door den nood gedwongen tot dezelfde misdrijven, die hem, duizenden mijlen ver, een langzamen dood, misschien van jaren duur, te gemoet hadden gevoerd. Van het einde der geheele geschiedenis zagen wij geen spoor; maar het was niet moeielijk den afsloop daarvan te raden.

Om onze gewone opgeruimde gemoedsstemming te herwinnen, gingen wij eenige schreden verder, tot voor eene plank met oude schoenen en laarzen, van welke een paar bijzonder onze aandacht trok. Het was een paar kaplaarzen, die buiten twiifel het eigendom van een welgesteld groentenkoopman waren geweest, terwijl de verbeelding mij in een paar zijden schoentjes en stoffen laarsjes, die aan weerszijden van de kaplaarzen stonden, de schoeisels van een paar dienstmeisjes deed zien, die beurtelings zijne liefjes waren. Wij hadden reeds een geruimen tijd besteed met het uitwerken eener ingewikkelde liefdesgeschiedenis, waarin deze drie de hoofdpersonen waren, toen ons op eens eene schelle stem in de ooren klonk: "Heb je me haast genoeg aangekeken?" Dit was de uitroep van eene oude vrouw, die achter de plank, half in den kelder verzonken, op een stoel zat, om op het goed te passen; en de bewustheid, dat onze verstrooiing op eenigerlei wijze verkeerd kon worden uitgelegd, deed ons met veel overhaasting de wijk nemen.

DE UITSPANNINGEN DER LONDENAARS.

De zucht der menschen, om de manieren en gebruiken na te apen van hen, die de Fortuin boven hen verheven heeft, is dikwijls het onderwerp van satires en niet zelden van klachten geweest. Dit verlangen bestaat echter voornamelijk onder den middelstand, vooral onder dat gedeelte, hetwelk het meest met de aanzienlijke klasse in aanraking komt. Winkeliers en kantoorklerken, die met hunne vrouwen en dochters nieuwerwetsche romans lezen, ziet men partijtjes aanleggen, die de bals van Almack's moeten vervangen, en de groote zaal in een logement van den tweeden rang even statig op en neer wandelen als die benijdenswaardige weinigen, die op de voor anderen ontoegankelijke schouwplaats van fashion en zothed hunne pracht mogen ten toon spreiden. Jonge juffers, die eene opgesmukte beschrijving van eene fancy fair hebben gelezen, worden op eens razend van liefdadigheid; droombeelden van bewonderaars en minnaars zweven voor hare oogen; men ontdekt, dat de eene of andere verdienstelijke inrichting, waarvan, door een zonderling toeval, niemand nog ooit had gehoord, in een kwijnenden toestand is; men huurt ergens eene zaal of een tuin; en dan zitten de voormelde jonge juffers, uit pure liefdadigheid, daar drie dagen lang van twaalf tot vier ure te kijk voor ieder, die een shilling entrée wil betalen. Deze klasse en eenige enkele onbeduidende personen uitgezonderd, gelooven wij niet, dat de bedoelde zucht ergens zeer werkzaam is. Het verschil in den aard der uitspanningen van verschillende klassen heeft onze aandacht dikwijls aangenaam bezig gehouden; en wij hebben dit verschil tot onderwerp voor deze schets gekozen, in de hoop, dat het ook onze lezers eenige oogenblikken zal vermaken.

Indien men zeggen kan, dat de echte Londensche koopman, die ten vijf ure Lloyds vaarwelzegt, en dan naar zijne woning bij Hackney, Clapton of elders rijdt, eenige dagelijkse uitspanning heeft behalve zijn middagmaal, dan is het zijn tuin. Nooit doet hij er zelf iets aan, maar hij is er toch zeer trotsch op; en indien gij voornemens zijt zijne jongste dochter uw hof te maken, is het u geraden om over elken heester en bloemstruik in dien tuin verrukt te staan. Indien gij zoo arm in uitdrukkingen zijt, dat gij noodwendig onderscheid tusschen beide moet maken, zouden wij u stellig aanraden om zijn tuin hooger te prijzen dan zijn wijn. Voordat hij des morgens naar de stad rijdt, wandelt hij dien tuin altijd eens rond, en ziet dan nauwkeurig toe, of het vischvijvertje wel helder wordt gehouden. Als gij hem in den zomer op een zondag omtrent een uur vóór het middagmaal komt bezoeken, vindt gij hem op het grasperk achter het huis in zijn leuningstoel zitten, met een zondagsblad in de hand. Op een geringen afstand zult gij waarschijnlijk een fraaien papegaai in eene koperen kooi zien, en het is tien tegen een, dat zijne oudste dochters, door een paar jonge heeren vergezeld, met parasols boven het hoofd, in eene der zijlanen wandelen, terwijl de jongste kinderen, onder het opzicht der kindermeid, op een beschaduwde plekje spelen.

Behalve op zulk een tijd, schijnt zijn vermaak in zijn tuin meer uit de streelende bewustheid van het bezit, dan uit eenig wezenlijk genot te spruiten. Als hij u op een werkdag ten eten medeneemt, is hij doorgaans moede van al zijne beslommeringen in den ochtend, en gemeenlijk vrij knorrig; maar als het tafellaken weggenomen is en hij een paar glazen van zijn liefsten portwijn heeft gedronken, laat hij de glasdeuren, die in den tuin uitkomen, openzetten, legt dan een zijden zakdoek over zijn hoofd, zet zich op zijn gemak in zijn leuningstoel, en begint wijd en breed uit te leggen hoe fraai zijn tuin is, en hoeveel het hem kost om dien zoo te onderhouden. Dit doet hij, om u — een jong vriend van den huize — te doen inzien, hoe rijk de eigenaar van zulk een tuin wel wezen moet; en als hij dit onderwerp heeft uitgeput, valt hij in slaap.

Er is nog een ander soort van menschen, die een tuin tot hunne uitspanning maken. Zoo iemand woont, op een geringen afstand van Londen, aan den weg naar Hampstead of Kilburn, of aan een anderen weg, waar men nette huisjes vindt, met lapjes tuin er achter. Hij heeft met zijne vrouw — een knap en zindelijk oud moedertje — het huisje bewoond, sedert hij, twintig jaren geleden, zijne zaken aan kant deed. Zij hebben geene kinderen. Zij hebben een zoontje gehad, dat gestorven is toen het vijf jaren oud was. Het portret van het kind hangt tegenover den schoorsteen in de voorkamer, en een wagentje, waarmede het gewoon was te spelen, wordt als eene relik bewaard.

Bij mooi weer is de oude heer bijna den geheelen dag in zijn tuin, en als het regenachtig is, zit hij er uren lang door het venster in te kijken. Hij heeft er altijd iets in te doen; onophoudelijk ziet hij hem met de grootste liefhebberij graven, schoffelen, snoeien en planten. In de lente heeft hij nooit gedaan met zaaien, en steekt hij al de bedden vol stokken, met papiertjes er aan, die er als grafschriften van het begraven zaad uitzien; en als de zon is ondergegaan ziet men hem met verbazende volharding met een grooten gieter slepen. Zijne enige andere uitspanning is de courant, die hij dagelijks van het begin tot het einde doorleest, en waaruit hij de belangrijkste berichten onder het ontbijt aan zijne vrouw laat hooren. De oude jufvrouw is eene groote liefhebster van bloemen, gelijk de nagelglazen op den schoorsteen en de geraniumpotten voor het venster getuigen. Zij is even trotsch op den tuin als haar man; en als een van de vier vruchtboomen een bijzonder grooten tros aalbessen heeft voortgebracht wordt die onder een bierglas op het penanttafeltje bewaard en aan bezoekers vertoond, waarbij zij niet verzuimt te verhalen, dat haar man het boompje met zijne eigene handen heeft geplant. Als de oude lieden op een zomeravond den grooten gieter veertien of vijftien malen hebben gevuld en geledigd, en moede zijn van het heen en weer loopen, ziet zij hen in de schemering vergenoegd bij elkander in het priëltje zitten, en stilzwijgend acht geven hoe de duisternis over hun tuin nederdaalt en, met ieder oogeblik zwarter en somberder wordende, de kleuren hunner vrolijkste bloemen onkenbaar maakt; — geen ongepast zinnebeeld van de jaren, die hen over het hoofd zijn gerold, en de heldere kleuren, waarmede hunne wenschen en uitzichten lang geleden prijkten, hebben verdoofd. Dit zijn hunne eenige uitspanningen, en zij verlangen geene andere. In zich zelven bezitten zij al wat noodig is om gelukkig en tevreden te zijn, en geen van beiden kent eene andere bekommernis dan dat de ander vóór hem of haar sterven zal.

Dit is geene denkbeeldige schets. Voorheen waren er veel zulke menschen; maar hun getal wordt gestadig kleiner. Of de aard der tegenwoordige vrouwelijke opvoeding en het najagen van ijdele vermaken en beuzelachtige nietigheden de vrouwen minder geschikt maken voor dien stillen huiselijken kring, waarin zij

veel bekoorlijker zijn dan in het talrijkste gezelschap, is eene vraag, waarover wij niet gaarne willen redetwisten; wij hopen van neen.

Beschouwen wij nu een ander gedeelte der bevolking van Londen, wier uitspanningen van een geheel tegenovergestelden aard zijn, en bezoeken wij daartoe een der welbekende Theetuinen.

Het is een smoorheete namiddag, en de nieuwe gezelschappen, die telkens aankomen, zien er zoo warm uit als de pas geveerde tafeltjes, welke men, op hunne kleur af, voor roodgloeiend zou houden. Welk een stof en welk een ge-woel! Mannen en vrouwen; knapen en meisjes; gelieven en getrouwde lieden; kleine kinderen op den arm en grootere in wagentjes; pijpen en garnalen; sigaren en alikruikken; thee en tabak; jonge heeren, met nieuwe vesten en stalen horlogekettingen, die met verbazende deftigheid, drie aan drie gearmd, rondwandelen; jonge dames, met witte zakdoeken, zoo groot als kleine servetten, in hare handen, waarmede zij elkander bevallig schertsend over het gras najagen, met geen ander doel dan om de aandacht der bovengemelde jonge heeren te trekken; aanstaande echtgenooten, die, zonder aan de kosten te denken, hunne hartvoogdessen op eene flesch gemberbier trakteen, terwijl die hartvoogdessen onverzadelijk garnalen eten; aankomende jonge heeren, wier groote zijden hoeden boven op den top van hunne hoofden balanceeren, die sigaren rooken, en er een gezicht bij willen zetten alsof zij ze lekker vonden; en kleinere jongere heertjes, die anderen over hunne stokken laten struikelen of er zelf over vallen.

De opschik van sommige dezer goede lieden moge een glimlach afdwingen, zij zijn allen toch helder en knap en willen vroolijk en gezellig wezen. Die twee jufvrouwen, die daar zoo dicht bij elkander over hare kinderen zitten te praten, zijn eerst sedert een kwartieuruurs vertrouwde vriendinnen; en niet ouder is de kennis tusschen hare echtgenooten, die, onder het rooken van een pijpje, te zamen op en neer wandelen. Het gezelschap in dat zoogenoemde priëltje kan een denkbeeld geven van de meesten, die deze tuinen bezoeken. Het bestaat uit vader en moeder, eene oude grootmoeder, een jongen heer en eene jonge juffer, en iemand, die door iedereen "Oom Willem" wordt genoemd en voor een bijzonder geestig man wordt gehouden. Zij hebben een troep kinderen bij zich; maar dat is hier zoo gewoon, dat men er niet eens op let. Elke getrouwde vrouw, die hier komt theedrinken, moet twee- of driemaal tweelingen hebben gehad; anders is het onmogelijk te begrijpen, waar al die kinderen vandaan komen.

Zie hoe de grootmoederlacht, als oom Willem met zijne origineele grap "thee voor vier en boterhammen voor veertig" voor den dag komt, en hoor het geschater, dat er opgaat, als hij een der oppassers een papieren staart maakt! De jongeling is blijkbaar de vrijer van het nichtje van oom Willem, wiens snaaksehe zetten, zooals: "Vergeet mij toch niet op de bruiloft te vragen. — Ik wacht al op de taart, Sally! — Ik wil peet zijn van uw eerste, en ik wed, dat het een jongen zal zijn," de jongelieden doen blozen en de ouden lachen. De grootmoeder is opgetogen, en doet niets dan lachen en hoesten bij beurten, totdat oom Willem den brandewijn met water bestelt, waarop hij het gezelschap na de thee trakteert.

Het wordt donker en de menschen beginnen heen te gaan. De weg naar de stad wemelt van mandewagentjes; de kinderen zijn moede, en vermaken zich zelve en het gezelschap met huilen, indien zij niet verkieszen gemakshalve in slaap te vallen; de moeders beginnen te wenschen, dat zij alweer thuis waren; de vrijende paartjes worden hoe langer hoe sentimenteeler, nu de tijd nadert om afscheid te nemen; de tuin ziet er thans vrij naargeestig uit, bij het flauwe licht

der lantarens, die ten gemakke der rookers hier en daar aan de boomen hangen ; en de oppassers, die zes uren lang onophoudelijk heen en weer hebben gedraafd, verbeelden zich, terwijl zij hunne glazen en footjes tellen, dat zij toch een beetje moe zijn geworden.

DE VAUXHALL BIJ DAG.

Er is een tijd geweest, toen iemand, die zich nieuwsgierig toonde om te weten hoe de Vauxhall er over dag wel uitzag, helder werd uitgelachen om de ongerijmdheid van zijn inval. De Vauxhall zonder lampions! — Eene porterkan zonder porter, het Huis der Gemeenten zonder spreker, een gaslantaren zonder gas — het was al te gek. In die dagen liep er ook een gerucht, dat de tuin der Vauxhall over dag het tooneel was van geheime en gewichtige proefnemingen ; dat daar voorsnijders geoeffend werden in de kunst, om eene ham van middelmatige grootte in sneden te snijden, dun genoeg om er den geheelen tuin mede te beleggen ; dat onder de schaduw der hooge boomen geleerden zich bezig hielden met scheikundige proeven, om te ontdekken hoeveel water eene bowl heeten wijn met mogelijkheid kon verdragen, en anderen in donkere hoeken de kunst bestudeerden, om hoentjes tot slechts met vel overtrokkene geraamten te reduceeren.

Losse geruchten van dezen en dergelijken aard overdekten de Vauxhall met een geheimzinnigen sluier, en daar het geheimzinnige veel aantrekkelijks heeft, is er niet aan te twijfelen of het vermaak van vele menschen werd door deze omstandigheid niet weinig vergroot.

Wij bekennen, dat wij zelve onder die menschen behoorden. Gaarne wandelden wij tussehen die geillumineerde boschjes, denkende aan geleerde nasporingen, welke over dag hadden plaats gehad, en derzelver uitslag opmerkende in de ververschingen, die des avonds werden voorgediend. De tempels, salons, cosmorama's en fonteinen glinsterden en schitterden voor onze oogen ; de schoonheid der zangeressen en de elegance der zangers overmeesterden ons hart ; eenige honderd duizend lichten verbijsterden onze zinnen, een paar glazen dampende punch verwarden ons brein, en wij waren gelukkig.

In een rampzalig uur kwamen de eigenaren der Vauxhall op den inval, om haar over dag te openen. Het speet ons, dat de geheimzinnige sluier, welke de plek zoo lang had omgeven, zou worden opgelicht. Wij waren huiverig om er heen te gaan, zonder zelf te weten waarom. Misschien was het een voorgevoel van teleurstelling, misschien het weer ; hoe dit zij, wij gingen er niet heen, voordat de tweede of derde aankondiging van eene wedvlucht tussehen twee luchtballen ons verlokte.

Wij betaalden onzen *shilling* aan het hek, en toen zagen wij, dat de ingang, indien er ooit eenige toovermacht bij was geweest, nu stellig onttooverd was, daar zij eigenlijk niets anders was dan eene stellage van zeer grof geschilderde planken. Terwijl wij voorbijsnelden, wierpen wij een blik op het orkest en het paviljoen, en herkenden ze nog — maar dat was ook alles. Wij richtten onze schreden naar de plek, waar het vuurwerk wordt afgestoken; daar ten minste zouden wij niet worden te leur gesteld: maar toen wij er kwamen, bleven wij van verbazing en spijt als vastgeworteld staan. Dàt de Moorsche toren — die leelijke, lompe schuur, met roode en gele smeren! Dàt het tooneel, waarop wij zoo dikwijls den onversaagden heer Blackmore, tusschen vlamdend, spuitend en bulderend vuur, in de lucht hadden zien stijgen; waar wij het witte kleedje van mejufvrouw — (wij zijn nu zelfs haar naam vergeten), die haar leven toewijdt aan de edele kunst van vuurwerk maken, zoo dikwijls in den wind hadden zien wapperen, als zij het roode, blauwe of bonte lint aanstak, om haar tempel op te luisteren! Dàt de — maar op dit oogenblik werd de schel geluid; alle menschen renden, alsof het om hun leven te doen was, naar den kant, van waar het geluid kwam, en uit loutere gewoonte liepen wij even hard mede.

Het was voor het concert in het orkest. Een kleine troep bleeke muzikanten, met steken op, executeerden de ouverture van Tancred, en eene talrijke verzameling van heeren en dames met hunne kinderen hadden hunne half geledigde kannen en glazen in de priëltjes laten staan, om naar de plek te loopen. Een gemompel van bewondering werd gehoord, toen een zeer klein heer met een gekleed jasje eene zeer lange dame opleidde met een blauw zijden kleedje en een dito tulband, met eene groote witte pluim versierd, en deze twee een sentimenteel duet begonnen.

Wij kenden het kleine heertje wel; op menig muziekstuk hadden wij zijn gelithographeerd portret gezien, met zijn mond wijd open, alsof hij zong, een wijn-glas in de hand en eene tafel met twee karaffen en eenige sinaasappelen op den achtergrond. De lange dame hadden wij ook dikwijls met bewondering aangestaard. Maar hoe geheel anders zien de menschen er uit bij daglicht — en dan zonder punch! — Het duet was zeer fraai. Eerst deed de heer eene vraag, en zong de dame een antwoord; vervolgens zongen zij zeer lief te zamen. Dan had de heer een aandoenlijk en hartstochtelijk stukje alleen, en werd daarbij zeer vurig; daarop zong de dame omtrent hetzelfde. Vervolgens had de heer weder een paar coupletten, en de dame insgelijks. Eindelijk kwamen zij ongevoelig op het eerste thema terug, en tot slot maakte het orkest een verschrikkelijk leven. Het kleine heertje leidde de lange dame af, en het publiek applaudiseerde dat het daverde.

De comische zanger maakte echter nog meer opgang. Wij dachten waarlijk, dat een heer, die zijn middagmaal in zijn zakdoek had medegebracht en naast ons stond, van enkele pret zou zijn flauw gevallen. Die comische zanger is dan ook al bijzonder comisch; zijne voornaamste kenteekenen zijn eene pruik, die eene kleur heeft alsof zij van vlas ware gemaakt, en een oud rimpelig gezicht; en als wij ons wel herinneren, draagt hij denzelfden naam als een der graafschappen van Engeland. Hij zong een zeer aardig liedje van den Trap des Ouderdoms, waarvan het eerste gedeelte het publiek verrukte; van het tweede weten wij niet, daar wij niet bleven staan om er naar te luisteren.

Wij gingen rondwandelen; maar bij elken stap trof ons eene nieuwe telcurstelling. De decoraties, die ons het best hadden bevallen, waren grove kladderijen; de fontein, die bij lamplicht zulk eene schitterende vertooning maakte, had veel van eene gebarsten waterpijp; alle sieraden waren even vuil en alle

lanen even naargeestig. Wij zagen nog een akelig proefje van koorddansen in het kleine open theater. De zon scheen op de met pailletten bezette kleederen der dansers, en hunne kunsten waren omtrent zoo vroolijk en wel ter snede, als een contredans op een kerkhof. Wij gingen derhalve naar de plaats van het vuurwerk terug, en schaarden ons bij de groep, die naar den heer Green stond te kijken.

Vijf of zes mannen hielden met alle kracht een reeds gevulden luchtbol vast; en daar er een gerucht was verspreid, dat er een lord zou "meegaan," waren de aanschouwers meer dan gewoonlijk opgewekt en spraakzaam. Er was een manneke met een kaal zwart pak, een geel gezicht en eene rosse zwarte das, die met ieder in gesprek trad, en op al wat hij hoorde iets te zeggen had. Hij stond met over elkander geslagene armen naar den luchtbol te staren, en gaf nu en dan zijne bewondering voor den luchtschipper te kennen, door, terwijl hij om zich heen zag, te zeggen: "Hij is een rare, die Green. Bedenk maar eens, dat dit meer dan zijne tweehonderdste reis is. Waarachtig, een man, die zich met Green kan gelijk stellen, heeft nog nooit kiespijn gehad, en zal die ook in de eerste honderd jaren niet krijgen. Als men echte en bovendien vaderlandsche talenten vindt, behooren zij te worden aangemoedigd; dat zeg ik." En toen hij deze redevoering had uitgesproken, sloeg hij met nog meer nadruk dan eerst zijne armen over elkander, met een gezicht hetwelk iedereen scheen uit te dagen, om zich met hem of Green te meten, en hetwelk het publiek in de meening bevestigde, dat hij een orakel was.

"Ja, gij hebt wel gelijk, mijnheer!" zeide een ander heer, die zijne vrouw, dochters, moeder, schoonzuster en een troep vriendinnen van deze had medegebracht. "Green is een knap man, mijnheer! en nooit bang." — "Bang?" riep het manneke uit. "Dan moet men hem maar eens zien opgaan met zijne vrouw in de eene ballon, en zijn eigen zoon met zijne vrouw in de andere, en samen in een uur dertig of veertig mijlen ver vliegen, en met extra post weeromkomen. Heeft men ooit iets mooiers gehoord? Ik weet niet waar die wetenschap zal blijven stilstaan; daar kan ik maar geen hoogte van krijgen."

Nu begonnen de dames druk onder elkander te praten.

"Waar lachen de dames om, mijnheer?" vroeg het manneke met nederbuigende beleefdheid. — "Och, mijnheer!" zeide een van de meisjes, "mijne zuster Marie zegt maar, dat de lord zeker bang zal worden, als hij in hetschuitje zit, en er weer uit zal willen." — "Dat zal hij wel laten, jonge juffer!" was het antwoord. "Als hij zich maar een duim bewoog zonder het te vragen, zou Green hem een tik op zijn bol geven met den verrekijker, dat hij onder in hetschuitje zou zakken en blijven liggen tot ze weer omlaag waren." — "Zoo waarlijk?" — "Ja, daar zou Green niets van maken, al was het de koning zelf. Zijne tegenwoordigheid van geest is verbazend."

Nu trokken de voorbereidselen om de luchtballen op te laten de algemeene aandacht. De tweede ballon was insgelijks gevuld; beide werden dicht bij elkander gebracht, en een troep militaire muzikanten begon met zulk een geweld te spelen, dat zelfs de voorzichtigste en bangste man op de wereld in zijn schik moest wezen met eenig middel, hoe gevaarlijk ook, om het plekje van de aarde, waar zulk eene muziek werd gemaakt, te verlaten. Daarop traden Green senior en zijn adellijken reisgenoot in het eene schuitje, en Green junior met diens reisgenoot in het andere: de ballons stegen op, de luchtreizigers bleven overeind staan, het publiek buiten den tuin schreeuwde en joelde van pret, en de twee luchtreizigers, die nu voor de eerste maal medegingen, poogden met hunne

vlaggen te wuiven, alsof zij niet beverig waren, maar hielden zich toch stevig vast. De ballons dreven weg, en lang nadat zij in stijpjes in de lucht waren veranderd, betuigde onze kleine vriend in het zwart nog, dat hij den witten hoed van Green kon onderscheiden. De menigte stroomde den tuin uit; de straatjongens liepen op en neer, schreeuwende "ballon!" en eene menigte winkeliers stroomden hunne huizen uit, tot midden op de straat; en nadat zij, met gevaar van hunne nekken te ontwrichten, eene poos naar de twee zwarte stijpjes in de lucht hadden getuurd, gingen zij langzaam en weltevreden weder naar binnen.

Den volgenden morgen vond men in de ochtendcouranten een wijdloopig verslag van de luchtreis, en vernam het publiek, dat het, op vier na, de fraaiste dag was geweest, dien de heer Green zich herinnerde; dat hij de aarde in het gezicht had gehouden totdat de wolken haar verborgen, en dat de spiegeling der ballons op de golvende dampmassa's zeer schoon en schilderachtig was; een beetje geleerdheid over de refractie der zonnestralen, en eenige geheimzinnige wenken over de warmte en de wervelstroomen der lucht, werden op den koop toegegeven. Eene der couranten vermeldde ook de belangrijke bijzonderheid, dat de heer Green junior een matroos op een schip duidelijk had hooren roepen: "wel verdond!" hetgeen hij daaraan toeschreef, dat het geluid der stem door de ballon werd opgevangen en in het schuitje teruggekaatst, en besloot met het bericht, dat er den volgenden woensdag wederom eene luchtreis zou gedaan worden, hetwelk alles zeer amusant en leerzaam was, gelijk onze lezers zelve zullen zien, als zij die couranten maar eens willen nalezen. Daar de datum ons ontgaan is, behoeven zij slechts tot den volgenden zomer te wachten, en dan het verslag van de eerste luchtreis te lezen, hetwelk evenzeer aan het oogmerk zal beantwoorden.

LIEFHEBBERIJ-KOMEDIES.

"RICHARD DE DERDE, HERTOG VAN GLOSTER, 2 p. st. — GRAAF VAN RICHMOND, 1 p. st. — HERTOG VAN BUCKINGHAM, 15 sh. — GATESBY, 12 sh. — TRESSSELL, 46 sh. — LORD STANLEY, 5 sh. — LORD-MAYOR VAN LONDEN, 5 sh. 6 pence."

Zoo leest men op de geschrevene biljetten, die in de kleedkamer van een liefhebberij-tooneel met ouwels zijn aangeplakt; en dit is het bedrag der sommen, welke betaald worden door de ezels, die zich laten overhalen om geld te geven voor de vergunning, om hunne jammerlijke zotheid en onkunde op de planken

van een liefhebberij-tooneel ten toon te stellen 1). Dit doen zij in evenredigheid tot de gelegenheid, welke de rol aanbiedt, om hunne domheid te doen uitkomen. De hertog van *Gloster*, bij voorbeeld, is wel twee pond waard, omdat hij zoo veel leven maakt. Hij draagt een degelijk zwaard, en, wat nog meer is, hij moet het in den loop van het stuk verscheidene malen trekken. De alleenspraken op zich zelf zijn wel vijftien shillings waard. Dan het doodsteken van koning *Hendrik* — goedkoop voor drie en een halven shilling; dat maakt achttien en een half. Het uitvaren tegen de lijkdragers — zeg maar achttien pence, hoewel het meer waard is; dat is een pond. Dan is het minnarijtooneel met *Lady Anna* en het tumult in het vierde bedrijf voor nog tien shillings zeker niet te duur. Het tenttooneel is zonder tegenspreken een halven souverein waard; en derhalve hebt gij het laatste gevecht voor niemandal, en iedereen weet hoeveel effect men met een gevecht kan maken. Een, twee, drie, vier — over; dan, een, twee, drie, vier — onder; dan een steek; dan achteruitdeinzen; dan op eene knie vallen, en zoo vechten; dan weer waggelend opstaan. Zoo kan men het volhouden zoolang het schijnt te bevallen — onderstel tien minuten — en dan kunt gij neervallen (achterover, als gij er den slag van hebt om dat te doen zonder u erg te bezeeren) en den geest geven; niets kan beter zijn om effect te maken. Zoo doen zij het altijd in *Astley en Sadler's Wells*, en als zij niet weten hoe zoo iets gedaan moet worden, weet het geen mensch op de wereld. Een klein kind, of eene dame in het wit er bij, maken een gevecht nog veel meer belangwekkend; maar daar het eenigszins ongewoon en moeielijk zou zijn, dit effect in het laatste tooneel van *Richard de Derde* te brengen, zit er niet anders op, dan dat men het er buiten doet, en zich zoo lang mogelijk doodvecht.

De voornaamste begunstigers van liefhebberij-tooneelen zijn kopijsten, notarissen procureursklerken, dikhoofdige jongelieden uit de kantoren van de *City*, *Joden*, die een zoet winstje trekken uit het verhuren van costumes, winkelbedienden, die nu en dan hun meesters geld voor hun eigen aanzien, en eene keur van leegloopende deugnieten. De eigenaar van zulk een theater kan een exdecoratie-schilder wezen, of een gemeene koffiehuisouder, of een teleurgesteld acteur van den achtsten rang, of een bankroetier, of een smokkelaar, die zijn bedrijf aan kant heeft gedaan.

De actrices betalen niet voor hare rollen, en het is noodeloos te zeggen, dat zij doorgaans uit ééne klasse der maatschappij worden gekozen. Het gehoor is, gelijk van zelf spreekt, omtrent van denzelfden aard als de vertooners, die biljetten ontvangen ten bedrage der sommen, welke zij voor hunne rollen betalen.

Al de kleine theaters van *Londen*, vooral die van den laagsten rang, vormen het middelpunt eener buurt, waarin de komedie-liefhebberij eene ziekte is geworden. Allen hebben een vast publiek, en in allen ziet men, wanneer het tijd is voor half geld, eenige jongens van vijftien tot een en twintig jaren komen inzwieren, die, als het gordijn gevallen is, een deuntje sluiten of brommen, om de menschen dicht bij hen in den waan te brengen, dat het hen niet schelen kan of het weer opgaat, van al de mindere acteurs als van gemeenzame bekenden spreken, of elkander vertellen, dat er een nieuw stuk wordt bestudeerd, getiteld de *Onbekende Bandiet* van de onzichtbare *Grot*, waarin *Palmer* voor den onbekenden bandiet moet spelen, en *Scarton* voor Engelsch matroos, die een gevecht met de

1) Zij krijgen echter voor dit bedrag toegangbiljetten, die zij kunnen verkoopen of wgschenken, naar het hun goeddunkt.

sabel moet houden tegen zes onbekende bandieten te gelijk (een tooneelmatroos staat altijd ten minste zes man), dat Palmer en Scarton in het tweede bedrijf eene dubbele horleprij moeten dansen met ketenen aan de beenen, en dat de onzichtbare grot het geheele tooneel zal beslaan; met andere even belangrijke berichten. Deze jonge heeren zijn de echte steunpilaren van liefhebberij-tooneelen.

Men moet hen zien in de koffiekamer of de naburige herberg! Daar zijn zij koningen, als hungeene wezenlijke acteurs in den weg zijn, en stappen op en neer met den hoed op één oor en de armen in de zijden, alsof zij waarlijk een inkomen hadden van achttien shillings in de week, en een vrijbiljet elken avond. Als één van hen slechts een figurant van Astley kent, is hij een gelukkig man. De mengeling van afgunst en bewondering, waarmede zijne makkers hem aanzien, als hij staat te praten met een gemeenen kerel, wiens nog half gezwarte wenkbrauwen en geblankette kaken aanduiden, dat hij zoopas van het tooneel is gekomen, toont genoegzaam, in welke hooge achting zulke publieke personen hier gehouden worden.

Met het dubbele oogmerk, om tegen ontdekking door zijne familie of zijn meester op zijne hoede te zijn, en om zich een meer gewichtig voorkomen te geven, nemen deze genieën hoogklinkende namen aan, die niet het minst comische gedeelte vormen der affiche van een liefhebberij-tooneel. Belville, Melville, Freville, Berkeley, Randolph, Byron, St. Clair enz. behooren nog onder de nederigste, en de minder voorname titels van Jenkins, Walker, Thomson, Barker, Solomons enz. zijn geheel ter zijde geschoven. Dit heeft iets deftigs, en is bovendien eene goede verontschuldiging als men er eenigszins kaal uitziet. Een gekrompen, verschoten rok, een oude hoed, eene gelapte broek — ja zelfs een zeer vuil hemd (en niets van dit alles is ongewoon bij de leden van het *corps dramatique*) wordt misschien gedragen om zich te vermommen en alle gevaar van herkenning te verhoeden. Bovendien voorkomt het alle onaangename vragen naar hetgeen men is of doet; iedereen is voor zoolang een rentenier, en men kent geene lastige en onnoodige onderscheidingen, aan welke zelfs het genie zich elders moet onderwerpen. Wat de dames betreft, zij zijn boven alle zotte stijfheid of preutschheid verheven; want zij weten wel, dat men geene andere dan fatsoenlijke lieden tot zulk een gemeenzamen omgang met haar zou toelaten als het samenspelen noodzakelijk teweegbrengt. Zij verlaten zich zeker geheel op den directeur; en wat den directeur betreft, hij is geheel vriendelijkheid, als hij u kent — of met andere woorden, als hij uw geld eens in zijn zak heeft gestoken, en hoop dat hij het nog eens zal doen.

Kwartier vóór achten — het zal van avond vol worden — al reeds zes gezelschappen in de loges, eene vrouw met vier kleine jongens in den bak, en twee violen en eene fluit in het orkest, die sedert zeven ure (het uur vóór het begin der vertooning) al vijf ouvertures hebben gespeeld, en nu aan de zesde zijn begonnen.

Die heer met een witten hoed en bruinen rok met koperen knopen, in de rechter-zijloge, is Horatio St. Julien, alias Jem Larkins. Zijn vak is het hooge blijspel — en dat van zijn vader steenkolen en aardappelen. Hij speelt in het stukje de rol van Alfred Highflieer. Het gezelschap van heeren, in de loge aan den overkant, is een troep vrienden en begunstigers van Beverley (anders Loggins, de Macbeth van dezen avond). Ziet gij wel, hoeveel moeite zij doen om zich het ongedwongen voorkomen van groote heeren te geven, en daartoe met opgetrokene beenen hunne voeten op de borstwering der loge zetten? Men laat hun hier zoo iets toe, uit dezelfde menschlievendheid, waarom men kinderen wel eens

aan de deur van een ledig huis laat kloppen, namelijk omdat het hen op eene andere plaats kwalijk genomen zou worden. Die twee dikke heeren in de middelste loge, die met een tooneelrijker pronken, zijn vrienden van den directeur — rijke tooneeldirecteuren van buiten de stad, gelijk hij in vertrouwen vertelt aan de groep, die achter het gordijn verzameld is — rijke tooneeldirecteuren van buiten de stad, die hier naar recruten komen zoeken; eene verklaring, welke Nathan, de kleerenjood, die juist met costumes aankomt, onder eede wil bevestigen; maar zijn getuigenis is onnoodig, want de uilen gelooven het sprookje terstond.

De dikke Jodin, die pas is binnengekomen, is de moeder van het bleeke, magere meisje, dat naast haar zit en voor het vak wordt opgeleid. Zij moet eene danseres worden en zal dezen avond na het treurspel eene horleprijp dansen. Het korte, magere manneke naast mijnheer St. Julien, wiens bleek gezicht diepe pokputten heeft, en op wiens morsig overhemd groote koralen knopen prijken, is de eerste komiek. Het overige van het gehoor — nu vrij talrijk geworden — bestaat uit een mengelmoes van uilskuikens en schavuiten.

De voetlichten zijn juist omhooggerezen, de zes olielampen langs de eenige rij loges zijn opgedraaid, en dit meerdere licht dient vooral om het aanwezen van morsigheid en de afwezigheid van verf zichtbaar te maken, waardoor de zaal bijzonder wordt gekenmerkt. Daar echter deze toebereidselen aankondigen, dat de vertooning spoedig zal beginnen, zullen wij nog even een kijkje achter het gordijn nemen.

De lage nauwe gangen onder het tooneel zijn noch bijzonder zindelijk, noch al te schitterend verlicht, en de aarden vloer en vochtige schimmelige reuk dienen juist niet om het verblijf in die hollen aangename te maken. Val niet over dien emmer; het is de ketel, die in de heksengrot moet staan; en die drie lompen figuren, ieder met een stok in de hand, die daar jenever met water zitten te drinken, zijn de heksen. Dat armoedig vertrekje, verlicht door hier en daar aan de wanden vastgemaakte eindjes kaars, is de kleedkamer der acteurs, en dat vierkante gat in de zoldering is het zinkluik van het tooneel. Gij let wel op, hoe de zolder versierd is met de balken, die de planken dragen, en fraai met spinnewebben is behangen.

De personen van het treurspel zijn allen gekleed, en hunne eigene kleederen liggen verstrooid over eene soort van toonbank, die om het vertrek rondloopt. Die figuur daar, die veel van eene pop voor een snuifwinkel heeft en voor den spiegel staat, is Banquo; en de jonge juffer, die zoo ruimschoots hare beenen laat zien, en hem met een hazenpoot rood op de wangen wrijft, is voor Fleance gekleed. Die groote vrouw, die hare rol nog eens zit door te kijken, is Lady Macbeth; zij wordt altijd daarvoor gekozen, omdat zij lang en dik is, en wel wat heel van Mistress Siddons — op een goeden afstand namelijk. Die melkmuil, met zijn dom gezicht en zijne kromme beenen, is een debutant; hij speelt van avond Malcolm, om te beginnen. Langzamerhand zal hij wel vorderen; over eene maand speelt hij Othello, en over nog eene maand zit hij achter slot, om voor misbruik van vertrouwen te recht gesteld te worden. De juffer, met hare zwarte oogen, met wie hij zoo ernstig spreekt, moet de kamerjuffer wezen. De knaap van veertien jaren, die zijne wenkbrauwen met zeep en krijt laat smeren, is Duncan, Koning van Schotland; en de twee gemeene kerels, met half zwarte gezichten, versleten groene kiel en gele laarzen, zijn het leger.

“Maak je klaar daar beneden!” roept de magazijnmeester, een roodharige Jood, aan de trap; “er zal zoo meteen gescheld worden. De fluit zegt, dat hij in

de lucht mag vliegen als hij langer blaast, en de bak begint leven te maken." Oogenblikkelijk stormen allen naar het trapje, dat naar het tooneel voert, en spoedig staat de wonderlijke groep tusschen de schermen met zekeren angst te wachten.

"Kom aan!" zegt de directeur, op de geschrevene lijst kijkende, die achter het eerste zijscherm hangt. "Eerste tooneel, open veld — lampen naar omlaag — donder en bliksem — is het klaar, White?" (Deze vraag is tot de helft van het leger gericht). — "Ja wel!" — "Goed! Tweede tooneel, voorzaal. Is de voorzaal beneden?" — "Ja!" — "Goed! — Jones!" (Tegen de andere helft van het leger, dat in de friezen zit). — "Heidaar!" — "Als er gescheld wordt, haal je het open veld weer omhoog." — "Ja!" — "Derde tooneel: perspectief met brug. Is de brug klaar, White? Hebt ge de schragen daar?" — "Ja wel!" — "Goed! Allen van het tooneel!" roept de directeur, terwijl hij haastig al de leden van het gezelschap in de kleine ruimte achter en tusschen de zijschermen stopt. — "Ieder op zijne plaats. Heksen — Duncan — Malcolm — gewonde officier! Waar is de gewonde officier?" — "Hier!" antwoordt de bedoelde, die nog wat rood op zijn rok heeft gesmeerd, om bloed te verbeelden. — "In orde dan! Schel nu maar voor de muziek, White!"

De acteurs, die op het tooneel moeten zijn, worden haastig op hunne plaatsen gezet; en zij, die er nog niet op behooren, plaatsen zich, uit verlangen om eens in de zaal te kijken, tusschen de coulissen, juist zoo, dat het geheele publiek hen zien kan. Er wordt gescheld; het orkest geeft drie galmen; dan klinkt de schel voor de tweede maal — het treurspel (!) wordt geopend, en onze beschrijving hiermede gesloten.

A S T L E Y.

Nooit zien wij in een boek, op een uithangbord, of op een aanplakbiljet, groote vette Romeinsche kapitalen, of zij brengen ons eene slauwe en verwarde herinnering voor den geest van den tijd, toen wij voor het eerst in de geheimen van het ABC werden ingewijd. Wij zien in onze verbeelding nog de speldepunt de letter volgen, om hare gedaante des te sterker in onze verbijsterde verbeelding te prenten; en wij krimpen onwillekeurig, als wij ons de harde kneukels herinneren, waarmede de oude jufvrouw, die voor negen pen ce in de week ons de eerste beginselen van wetenschap bijbracht, van tijd tot tijd ons jeugdig hoofd aantikte, als wilde zij daardoor eenige orde brengen in de verwarring van denkbeelden, welke doorgaans daarin heerschte. Een dergelijk gevoel wordt door vele andere dingen bij ons opgewekt; maar er is geene plaats, die zoovele herinne-

ringen uit onze kindsheid bij ons doet opkomen, als het theater van Astley. Het was in die dagen nog geen Koninklijk Amphitheater, en er was nog geen Ducrow opgestaan, om over het zaagsel van het renperk het licht van klassieken smaak en gas uit te gieten; maar het karakter van den schouwburg was hetzelfde, de stukken waren dezelfde, en de grappen van den clown dezelfde; de pikeurs waren even statig, de komieken even geestig, de treurspelers even schor, en de kunstig gedresseerde paarden even vurig. Met Astley is het beter geworden — met ons erger. Onze smaak in tooneelkluchten is verdwenen, en wij bekennen, dat wij ons tegenwoordig veel meer met de aanschouwers onderhouden en vermaken, dan met de praalvertooning, die ons eenmaal zoo verrukte.

Wij houden ons bijzonder gaarne bezig met een echt Astley-gezelschapje in de Paasch- of zomervacantie — pa en ma, met negen of tien kinderen van drie tot vijf voet en van vier tot veertien jaren. Laatst op een avond hadden wij juist in eene loge plaats genomen, toen zulk een troepje de loge naastaan binnentrad.

Vooruit kwamen drie kleine jongens en een meisje, welke volgens het bevel van papa, die bij de deur bleef staan kommandeeren, op de voorste bank gingen zitten; en toen nog twee meisjes, met eene jonge juffer, blijkbaar de gouvernante. Daarop kwamen nog drie jongens, gekleed, evenals de eerste, met blauwe buizen en broeken en liggende kragen; vervolgens werd een kind met een wit jurkje, in den toestand der hoogste verbazing, met wijd geopende oogen over de banken getild, bij welke manoeuvre er een paar kleine rooskleurige beentjes te zien kwamen; daarop volgden pa en ma, en eindelijk de oudste zoon, een knaap van veertien jaren, die blijkbaar gaarne den schijn had willen aannemen alsof hij niet bij het troepje behoorde.

De eerste vijf minuten werden doorgebracht met de meisjes hare doeken af te doen, en de strikken, waarmede hare mutsen versierd waren, weder op te zetten; daarop ontdekte men gelukkig, dat een van de kleine jongens achter een paal zat en niet zien kon, weshalve de gouvernante achter den paal werd gezet en de kleine op hare plaats werd overgetild. Vervolgens drilde papa de jongens een poosje, en nadat mama eerst de gouvernante had toegeknipt en gewenkt, om de jurken der meisjes wat meer van hare schouders te trekken, stond zij op, om eens eene revue over haar troepje te houden, eene inspectie, die zeer naar haar zin scheen af te loopen, want zij keek met een vergenoegd gezicht naar papa, die aan het einde van de bank was blijven staan. Papa gaf dien blik terug en snoot met bijzonderen nadruk zijn neus, en de arme gouvernante kwam achter den paal uitkijken, en trachtte het oog van mama te vangen, met een blik, die hare hooge bewondering van al de kinderen moest te kennen geven. Daarna kwamen twee kleine jongens, die er over hadden getwist of Astley wel tweemaal zoo groot was als Drury-Lane, overeen, om het door George te laten beslissen, waarop George (zijnde niemand anders dan de jonge heer, van wien straks melding is gemaakt) zich zeer verontwaardigde, en in geene zeer zachte uitdrukkingen die verontwaardiging te kennen gaf over de lomphheid van op eene publieke plaats zoo hard zijn naam te noemen, hetgeen ten gevolge had, dat al de kinderen hartelijk begonnen te lachen, en een der kleine jongens de aanmerking maakte, dat George nu al begon te denken, dat hij een groot man was, waarop papa en mama insgelijks lachten, en George (die een rottling droeg en het voornemen had om eenmaal bakkebaarden te laten groeien) mompelde, dat Willem altijd in zijne onbeschoftheid werd voortgeholpen, en een blik van diepe verachting aannam, die den geheelen avond duurde.

Het spel begon ende belangstelling der kleine jongens was grenzenloos. Papa keek insgelijks met belangstelling toe, hoewel hij zijn best deed om den schijn aan te nemen alsof hij er niet veel op lette. Wat mama betreft, zij werd geheel overbluft door de grappigheid van den eersten komiek, en lachte tot al de groote strikken op hare muts stonden te beven, waarop de gouvernante weder van achter haar paal kwam uitkijken, en als mama naar haar zag, haar zakdoek voor haar mond hield, alsof zij, volgens haar plicht, insgelijks schaterde van lache n. Toen vervolgens de gewapende ridder zwoer, dat hij de dame zou redden of omkomen, applaudiseerden de jongens met veel geweld, inzonderheid een manneke, dat blijkbaar bij de familie logeerde, en op eene kinderlijke manier zijn hof maakte bij eene kleine coquette van twaalf jaren, die er uitzag als een model in het klein van hare mama, en evenals de andere kleine meisjes (welke doorgaans nog coquetter zijn dan vele oudere) zich zediglijk ergerde, toen de page van den ridder de vertrouwde kamenier der prinses een kus gaf.

Toen de rijkunsten in het perk begonnen, toonden de kinderen zich nog meer verrukt dan te voren; terwijl papa zijne deftigheid geheel vergat, om beter te zien overeind ging staan, en zoo hard applaudiseerde als een van allen. Tusschen elke kunst boog de gouvernante zich over tot mama, om haar de schrandere aanmerkingen der kinderen over te brengen; en mama bood, in de blijdschap van haar hart, de gouvernante een pepermuntje aan, waarop deze, gestreeld door dit bewijs van beleefdheid, zich met een opgehelderd gezicht weder achter haar paal verschool. Het geheele gezelschap scheen nu uiterst vergenoegd, behalve de jonge heer achter in de loge, die, te deftig om zich met de kinderen te bemoeien, en te onbeduidend dan dat iemand zich met hem bemoeien zou, zich slechts bezig hield met van tijd tot tijd de plekken te wrijven, waar eenmaal zijne bakkebaarden moesten komen.

Wij tarten iedereen, die twee- of driemaal bij Astley is geweest, en derhalve in staat is, om het volhardende geduld, waarmede dezelfde grappen avond op avond herhaald worden, naar waarde te schatten, zich niet te vermaken met één gedeelte der voorstellingen ten minste — wij meenen de kluchten in het perk. Wat ons betreft, wanneer de hoepel met gasvlammen wordt nedergelaten, het gordijn opgehaald om de aanschouwers, die voor half geld in het perk staan, nu zij dit moeten ontruimen, op het tooneel te laten, de sinaasappelen worden opgeruimd en het zaagsel met mathematische juistheid in een kring wordt geharkt, kijken wij toe met evenveel gespannen verwachting als het kleinste kind onder de aanschouwers, en oude-kennishalve lachen wij mede, wanneer de clown met zijn schellen kreet "daar zijn wij!" komt binnenspringen. Wij kunnen ons ook niet geheel ontslaan van het oude gevoel van eerbied voor den pikeur, die met zijne lange zweep in de hand achter den clown aankomt, en met zwierige deftigheid eene buiging voor het gezelschap maakt. Altijd draagt hij eene officiers-uniform met eene hoogopgevlude borst, waardoor hij aan een gevaal hoen doet denken. Hij is — maar waarom zou ik trachten iets te beschrijven, waarvan geene beschrijving een waardig denkbeeld kan geven? Iedereen kent den man, met zijne blinkende laarzen, zijne zwierige houding (die ik echter door sommige afgunstige kwaadwilligen stijf heb hooren noemen) en zijne zwarte krullende haren, hoog op het voorhoofd gescheiden, om aan zijn gelaat iets diependekends en dichterlijks te geven. Zijne welluidende stem strookt volkomen met zijn edel voorkomen, wanneer hij zich verwaardigt om een poosje met den clown te schertsen; en onvergetelijk is de deftigheid, waarmede hij, zich zijne waardigheid herinnerende, uitroept: "Nu genoeg, mijnheer! Wilt gij nu eens

naar mejuffer Woolcroft gaan vragen?" Dan kan ook de zwier, waarmede hij mejuffer Woolcroft binnenleidt en op haar paard helpt, niet nalaten een diepen indruk te maken op de harten van alle aanwezige dienstmeisjes.

Als mejuffer Woolcroft, haar paard en de muzikant te gelijk ophouden, om eens adem te scheppen, verwaardigt hij zich wederom tot een dergelijk gesprek als het volgende, hetwelk door den clown begonnen wordt. "Zeg eens, mijnheer!" — "Wel, mijnheer!" — (Men spreekt altijd uiterst beleefd). — "Hebt ge wel eens gehoord, dat ik in dienst ben geweest?" — "Nee, mijnheer!" — "Ja wel, mijnheer! Ik kan excerceeren." — "Zoo waarlijk?" — "Wil ik het eens doen, mijnheer?" — "Als het u belieft, mijnheer! — Kom aan, haast je wat! (Een klap met de lange zweep, en een "Schei uit daarmee; dat bevalt mij niet!" van den clown). Daarop laat de clown zich op den grond vallen en begint eene reeks van gymnastische stuiptrekkingen, vouwt zich op allerlei wijzen toe, knoopt zijne leden in elkander, en haalt ze weder uiteen, tot daverende blijdschap van de galerij, tot hij gestoord wordt door een tweeden slag met de lange zweep en een verzoek om te gaan vragen waar mejuffer Woolcroft naar wacht. Daarop roept hij tot groot vermaak der galerij: "Zeg eens, jufvrouw Woolcroft! kan ik ook wat voor je doen of voor je laten?" De dame antwoordt daarop, met een vriendelijken glimlach, dat zij de twee vlaggen verlangt te hebben, waarop deze dan ook met eenige grimassen worden gehaald en overgegeven, na welke laatste plechtigheid de clown geestig aanmerkt: "Ha, ha, ha! Hi, hi, hi! Zeg eens, mijnheer! jufvrouw Woolcroft kent mij; want zij heeft tegen mij gelachen." Nog een slag met de zweep, de muzikanten spelen op, het paard schiet vooruit, en mejuffer Woolcroft begint haar vlaggendans, tot vermaak van al de aanschouwers, oud en jong. De volgende pauze geeft gelegenheid tot dergelijke geestigheid, waarbij nu alleen nog komt, dat de clown grimassen tegen den pikeur maakt, telkens wanneer deze hem den rug toekeert, en eindelijk over zijn hoofd springt en wegloopt, nadat hij vooraf zijne aandacht naar een anderen kant heeft getrokken.

Heeft iemand onzer lezers ooit acht gegeven op eene soort van menschen, die over dag bij de deuren der kleine theaters omzwerven? Gij zult zelden een van die ingangen voorbijgaan, zonder dat eene groep van drie of vier dezer lieden op de stoep staat te praten, met eene soort van praalzucht, welke hun bijzonder eigen is. Zij schijnen zich altijd te verbeelden, dat zij op het toneel zijn. Die jonge heer met een afgedragen bruinen rok en wijde lichtgroene broek, haalt de mouwboorden van zijn bont gestreept hemd op, als ware het van het fijnste linnen, en zet zijn ouden witten hoed zoo zwierig op een oor, alsof hij dien eerst gisteren had gekocht. Let dan ook nog op zijne oude witte handschoenen, en den zijden zakdoek van de goedkoopste soort, die in de borst van zijn kalen rok steekt. Begrijpt men niet dadelijk, dat hij de v r e e m d e h e e r is, die des avonds voor een half uur een blauwen rok, witte broek en schoon hemdsboordje draagt, en dan weder in zijn versleten pak kruipt, — die elken avond moet pochen op zijne schatten, met de pijnlijke bewustheid van twintig shillings in de week, — moet spreken van zijn vaders landgoed, met de akelige heriuivering aan zijn boven-achterkamertje, — en moet geveid en benijd worden als de begunstigde minnaar eener rijke erfdochter, terwijl hij denkt aan de ex-danseres thuis, die in gezegenden staat en derhalve zonder verdiensten is?

Naast hem staat misschien een mager, bleek man, met een zeer lang gezicht en een glimmenden zwarten rok, die nadenkend met een stok tikt tegen dat gedeelte van zijne laars, waaraan eens de achterlap zat. Hij is de man voor ernstige

rollen, zooals grijze vaders, brave getrouwe bedienden, geestelijken, herbergiers, enz.

A propos, van vaders gesproken! Wij zouden gaarne eens een stuk willen zien, waarin al de personen weezen waren. Vaders zijn zonder onderscheid vervelende dingen op het tooneel, hebben den held of de heldin altijd een langen uitleg te geven van hetgeen er gebeurd is voordat het gordijn opging, doorgaans beginnende met: "Het is nu negentien jaren geleden, mijn dierbaar kind! dat uwe zalige moeder" (hier begint de stem van den ouden schobbejak te beven) "u aan mijne zorg overliet. Gij waart toen nog zeer jong," enz., enz. Of anders hebben zij eensklaps te ontdekken, dat iemand, met wien zij drie geheele bedrijven lang hebben omgegaan zonder iets te vermoeden, hun eigen kind is, in welk geval zij uitroepen: "O, wat zie ik! Die bracelet! Die glimlach! Deze papieren! Die oogen! Kan ik mijn hart gelooven? Ja, het moet zoo wezen! Het is — het is mijn kind!" — "Mijn vader!" roept het kind, en dan vallen zij in elkanders armen, en kijken over elkanders schouders, en wordt er door de aanschouwers driemaal geapplaudiseerd.

Om van dezen uitstap terug te komen — wij wilden alleen zeggen, dat het deze soort van menschen is, die men voor de deuren der kleine theaters ziet staan praten en zich airs geven. Op de stoep van Astley ziet men er altijd meer dan ergens elders. Doorgaans zitten er een paar rijknechts op de vensterbanken, en staan twee of drie smerige, kaalfatsoenlijke heeren, met geruite dassen en geel linnengoed, bij hen rond te dreutelen, dikwijls met een paar dansschoenen in eene oude courant gewikkeld onder den arm. Eenige jaren geleden bleven wij doorgaans met open mond naar deze lieden staan kijken, met een gevoel van geheimzinnige nieuwsgierigheid, waarvan de herinnering, nu wij dit schrijven, ons een glimlach afdwingt. Wij konden niet gelooven, dat die wezens uit eene tooverwereld, met hagelwitte tunica's, zalmkleurige beenen en blauwe sjerpen, die des avonds met al den luister van muziek, licht en kunstbloemen voorbij onze oogen zweefden, dezelfde bleeke, verloopen kerels konden zijn, die wij over dag zagen.

Wij kunnen het nu nog nauwelijks gelooven. Met de lagere klasse van tooneelspelers zijn wij eenigszins bekend, en men heeft niet veel verbeeldingskracht noodig, om den eersten minnaar men den haveloozen lichtmis, den komiek met den grappenmaker in eene herberg, en den eersten treurspeler met dronkenschap en armoede in verband te brengen; maar die andere menschen zijn geheimzinnige wezens, die men nooit ziet dan in het rijperk, nooit dan in het costuum van goden en sylphen. Zag iemand ooit, Ducrow uitgezonderd, wien men nauwelijks onder hen tellen kan, een rijder van Astley dan te paard? Zou onze vriend in de officiers-uniform ooit een afgesleten rok dragen, of zich vernederen tot het, bij vergelijking, ongewatteerde costuum van het dagelijksch leven? Wij kunnen — wij willen het niet gelooven.

DE LAATSTE CABRIOLET-VOERMAN EN DE EERSTE OMNIBUS-CONDUCTEUR.

Onder alle cabriolet-voerlieden, die wij de eer en het genoegen hebben gehad van aanzien te kennen — en onze kennis van dien aard is zeer uitgebreid — is er een, die een onuitwisbaren indruk op onzen geest heeft gemaakt en ons een gevoel van eerbied en bewondering heeft ingeboezemd, dat, naar wij vreezen, nooit meer door eenig menschelijk wezen kan worden opgewekt. Hij was een man van een zeer eenvoudig, maar tevens innemend voorkomen. Hij droeg roodachtige bakkebaarden, een witten hoed en geen rok, en zijn helder blauw oog prijkte niet zelden met een zwarten rand, door kunst voortgebracht. Aan zijne voeten droeg hij Wellingtons, welker schachten doorgaans eene handbreed van de kuitgespen zijner korte lederen broek verwijderd bleven; en zijn hals was meestal versierd met eene gele das. In den zomer had hij altijd eene bloem in zijn mond, en in den winter een strootje — kleine, maar voor een opmerkend verstand zekere aanwijzingen van smaak voor de natuur en de botanie.

Zijne cabriolet was fraai geschilderd — helder rood, en waar wij ook gingen, naar de City of naar het West-End, noord, oost, west of zuid, daar zagen wij ook de roode cab tegen palen bonzen, tusschen koetsen, wagens en karren doorsnorren, en op eene of andere manier altijd weder uit engten komen, waar geen ander rijtuig dan de roode cab ooit had kunnen inkomen. Die roode cab was onze liefhebberij. Gaarne hadden wij haar eens in het perk van Astley gezien. Wij zouden er op durven wedden, dat zij met hare kunsten alle andere kunsten beschaamd zou hebben gemaakt.

Sommige menschen zien op tegen de ongemakkelijkheid om in eene cabriolet te klimmen, anderen weder tegen de moeielijkheid om er uit te komen; maar wij vinden dien tegenzin geheel ongegrond. Het klouteren in eene cab is, als men het behendig doet, eene vermakelijke en bevallige lichaamsoefening. Vooraf heeft men nog het plezier van eene pantomime met al de achttien voerlieden van het veer. Vier cabriolets verlaten, zoodra gij wenkt, hare posten, en de manoeuvres der dieren, die dezelve trekken, over stoepsteenen en door de goten, zijn kunstig en onderhoudend te gelijk. Nu kiest gij eene cabriolet in het bijzonder uit. Eene wip en gij zijt op de eerste trede; gij buigt u een weinig rechts, en stapt zoo op de tweede; gij kruipt met zwier onder de teugels door, keert u dan links, en gij zijt er in. Naar eene zitplaats behoeft gij niet te zoeken; want het voetendek smijt u op eens op de bank neer, en gij rijdt voort.

Het uitstappen is in de theorie misschien een weinig ingewikkelder, en in de praktijk ook een weinig moeielijker. Wij hebben lang over de zaak nagedacht, en houden het voor het beste dat gij er maar uitspringt, en het aan het toeval overlaat of gij op uwe voeten neerkomt. Als gij den voerman eerst laat uitstappen, en dan uw sprong zoo neemt, dat gij op hem neerkomt, zult gij bevinden dat de val daardoor merklijk gebroken wordt. Ingeval gij voornemens zijt om acht pence te geven volgens het tarief, in plaats van een shilling, gelijk de

meeste menschen fatsoenshalve doen, laat dan toch niets daarvan blijken, voordat gij veilig op de straat staat. Het is eene zeer verkeerde zuinigheid die vier p e n c e te willen uitwinnen. Gij zijt in de macht van den voerman, en hij beschouwt die vier p e n c e als eene soort van losprijs, om u niet met opzet een ongeluk te laten krijgen. Alle aanwijzing van de manier om uit eene cabriolet te stappen is echter onnoodig, wanneer gij wat ver moet rijden; want het is zeer waarschijnlijk dat gij er van zelf zult uitvliegen, voordat gij drie mijlen ver zijt.

Wij weten geen voorbeeld van een paard voor eene cabriolet, dat drie mijlen achtereen geloopt heeft zonder te vallen. Maar wat maakt dat uit? Het geeft opwekking. In deze dagen van zenuwzwakte en verveelzucht betaalt men dikwijls veel geld om eens opgewekt te worden; en waar kan men dit goedkoopster?

Maar om weder op de roode cabriolet te komen: zij scheen overal te gelijk te wezen. Ging men naar Holborn, Fleet-Street of eene andere drukke straat, nauwelijks was men den hoek om, of men zag een gebroken paal, en daarbij een paar koffers, een valies en eene hoedendoos in schilderachtige wanorde op den grond liggen, waarbij een paard, met eene cabriolet achter zich, zeer onbekommerd stond te kijken, terwijl een troep gemeen volk, van blijdschap schreeuwende, hunne gloeiende wangen tegen de ruiten van een apothekerswinkel verkoelde. — “Wat is er gebeurd?” — “Eene cab omgeslagen, mijnheer! anders niet.” — “Is er niemand bezeerd?” — “Niemand anders dan de vracht, mijnheer! Ik zag de cab den hoek omkomen, en zeide al tegen mijn kameraad: dat paard lijkt wel den wind in den kop te hebben. Bons! daar gaat het wiel tegen den paalaan, en de vracht vliegt er uit, als een baksteen.” — Behoeven wij te zeggen, dat het de roode cabriolet was, of dat de heer met het strootje in zijn mond, die uit den apothekerswinkel kwam, zeer bedaard op zijn bankje klom en in galop wegreed, onze vriend de voerman was?

De alomtegenwoordigheid van deze roode cab, en de invloed, dien de voerman uitoefende op de lachspieren zelfs van deftige magistratspersonen, was waarlijk verbazend. Gij kwaamt de gerechtszaal van het Mansion-House binnen, verwonderd over het algemeene geschater. De Lord-Mayor lag achterover in zijn stoel, schuddende van pret over zijne eigene aardigheid, en mijnheer Hobler stikte bijna van lachen, zoowel over de geestigheid van den Lord-Mayor als over zijne eigene, terwijl de constables (volgens hun plicht) over beiden verrukt waren, en zelfs de bedeelde armen, het opgehelderde gezicht van den beadle aankijkende, trachten te glimlachen. Een heer, zeer bloot van uitzicht en stotterend in zijn spreken, kwam zijn beklag doen over eene afzetterij, door den voerman der roode cabriolet gepleegd, en gaf daardoor aanleiding, dat deze voerman, de Lord-Mayor en mijnheer Hobler een beetje gekheid met elkander maakten, ten pleizier van iedereen, behalve den klager. Eindelijk gevoelde de gerechtigheid zich zoo gekitteld door de aangeboren geestigheid van den voerman, dat de boete verminderd werd, en de schuldige in vollen galop met zijne roode cab wegreed, om, zoodra hij maar kon, weder een ander beet te nemen.

Vast verzekerd van de kracht zijner eigene zedelijke beginselen, was de voerman van de roode cab, evenals vele filosofen, gewoon de meeningen en vooroordeelen der maatschappij voor niets te achten. In het algemeen gesproken, was het hem onverschillig of hij zijne vracht behouden op de bestemde plaats bracht of omsmeet; het eerste was hem misschien liever omdat hij dan niet alleen het geld kreeg, maar ook nog wat langer het vermaak kon hebben van tegen een mededinger te rennen. Maar de maatschappij deed hem den oorlog aan door hem voor elke kleinigheid te beboeten, en hij moest zich op zijne eigene manier tegen

de maatschappij verdedigen. Zoo redeneerde de voerman van de roode cab, en hij hield derhalve zijne vracht in het oog, wanneer deze zijne hand in zijn vestzakke stak en zijn geld gereedmaakte; indien hij acht pence uithaalde, werd hij omgsmeten.

De laatste maal, dat wij onzen vriend zagen, was op een regenachtigen avond in Tottenham-Court-Road, waar hij in eene warme en eenigszins personeele redewisseling was gewikkeld met een zeer woordenrijk heertje met eene groene jas. De arme man had veel tot zijne verschooning; hij had slechts achtien pence boven zijne vracht ontvangen, en moest derhalve wel uit zijn humeur zijn. Het geschil was reeds tamelijk hoog geloopt, toen het heertje, bij zich zelf den afstand overrekenende, en bevindende dat hij reeds meer had betaald dan hij behoefde, zijn onveranderlijk besluit te kennen gaf, om den voerman den volgende dag te laten "voorkomen."

"Dat zult gij wel laten!" zeide de voerman tergend. — "Dat zal ik zeker," antwoordde het heertje. "Als ik morgenochtend beleef, zal die afzetterij u berouwen."

Het heertje met de groene jas sprak met eene verontwaardiging en vastheid, die op het gemoed van onzen vriend den voerman een zichtbaren indruk maakten. Hij aarzelde een oogenblik; maar slechts een oogenblik, want zijn besluit was spoedig genomen.

"En zult gij mij laten voorkomen?" vroeg onze vriend. — "Ja!" antwoordde het heertje met nog meer bitterheid dan te voren. — "Welnu!" zeide onze vriend, terwijl hij bedaard zijne hemdsmouwen opstroopte. "Daar krijg ik drie weken voor. Die zijn uit tegen het midden van de volgende maand; dan ben ik jarig, en dan moet ik een vroolijken dag hebben. Tot dien tijd kan ik evengoed prijten kost en inwoning van het graafschap nemen; want ik betaal toch ook mijne portie in de belastingen. Derhalve — daar!"

Dit zeggende gaf de voerman van de roode cab het heertje een slag, dat hij omvertuimelde, en riep toen met de grootste beleefdheid zelf de politie, om hem in hechtenis te nemen.

Eene historie is niets waard zonder het slot, en daarom doet het ons genoegen, dat wij met zekerheid kunnen berichten, dat onze vriend ook vrijen kost en inwoning kreeg. Wij vernamen dit op de volgende manier. Wij gingen kort naderhand een bezoek afleggen in het huis van correctie van het graafschap Middlesex, en zochten met zekeren angst in al de tredmolens naar onzen verloren vriend. Hij was echter nergens te vinden, en wij begonnen te denken, dat het heertje met de groene jas hem uit menschlievendheid vergeten had; maar toen wij den keukentuin doorgingen, die aan een afgelegen gedeelte der gevangenis grenst, schrikten wij eenigszins van eene stem, die schijnbaar uit den muur kwam, en een liedje zong, dat toen pas onder onze volksmuziek was opgenomen.

"Wiens stem is dat?" vroegen wij. — De gouverneur der gevangenis schudde zijn hoofd. "Een deugniet van een kerel," zeide hij; "hij wilde volstrekt niet in de tredmolens werken, en zoo was ik genoodzaakt hem tot eenzame opsluiting te veroordeelen; maar hij zegt, dat hij plezier daarin heeft, en ik vrees, dat dit ook zoo is, want nu ligt hij den geheelen dag op zijn rug op den vloer, en doet niets anders dan comische liedjes zingen!"

Behoeven wij er bij te voegen, dat deze comische zanger niemand anders was dan onze verloren vriend, de voerman van de roode cabriolet? Sedert dien tijd hebben wij hem nooit wedergezien.

Als wij ons niet bedriegen, was hij een verre neef van een ander personage, die dikwijls onze aandacht heeft getrokken. Toevallig weten wij het een en en ander van zijn leven, dat wij reeds lang eens hebben willen vertellen, en misschien vinden wij nooit eene betere gelegenheid dan deze.

Willem Barker — zoo heette dit heerschap — werd geboren — maar wat behoeven wij te zeggen, waar of wanneer Willem Barker geboren werd? Waarom zouden wij in kerspelboeken gaan nazoeken, of de geheimen van kraamhospitelen trachten uit te vorschen? Willem Barker werd geboren, of hij zou er niet geweest zijn. Er is een zoon; derhalve was er een vader. Er is een uitwerksel; derhalve was er eene oorzaak. Deze inlichting is gewis voldoende voor ieders nieuwsgierigheid, en zoo niet, dan spijt het ons, dat wij niet in staat zijn om in dit opzicht verdere ophelderingen te geven.

Wij moeten ook onze onkunde bekennen, op welken tijd of welke manier zijn naam Willem Barker in Bill Boorker werd veranderd. De heer Barker kwam in groot aanzien onder de leden van het beroep, waaraan hij meer in het bijzonder zijne talenten wijdde, en bij hen was hij algemeen bekend onder de gemeenzame benaming van Bill Boorker, of onder den vereerenden titel van Bill de Bluffer, welk schertsend *sobriquet* zij bijzonder talent moest aanduiden, om vooral die onderdanen van Hare Majesteit, die door middel van omnibussen van de eene plaats naar de andere worden vervoerd, door geweldige gezegden of handelingen voor zijn wil te doen buigen. Van zijne eerste jeugd is weinig bekend, en zelfs dat weinige is tamelijk duister en onzeker. Gebrek aan werklust, zucht om kwaad te doen, en een trek om zonder doel om te zwerven, waren eigenschappen, welke hij met vele andere groote genieën gemeen had. Het gewoel eener armschool en de stilte eener graafschapsgevangenis waren even weinig in staat om hem van aard te doen veranderen. Zijn koortsachtig verlangen naar verandering en afwisseling kon door niets worden bedwongen; zijne vermetele stoutmoedigheid kon door geene straf worden ten onder gebracht.

Indien men zeggen kan, dat Barker in zijne jeugd eene zwakheid had, was het eene beminnelijke zwakheid — liefde, in de uitgestrektste beteekenis; want hij hield evenveel van meisjes, sterken drank en zakdoeken. Zijn gevoel was geheel vrij van eigenliefde; het was niet beperkt tot zijne eigene bezittingen, welke maar te veel menschen met uitsluitende genegenheid beschouwen; zijne liefde was veel edeler — een algemeen beginsel, dat hij met dezelfde kracht tot de bezittingen van anderen uitstreckte.

Dit is wel aandoenlijk; maar nog aandoenlijker is het te vernemen, dat zulk eene algemeene liefde niet naar waarde wordt geschat. Bow-Street, Newgate en Millbank zijn juist de plaatsen niet om hen te beloonen, wier teerhartigheid zich lucht geeft in eene algemeene zucht naar al wat zij zien. Barker gevoelde dit. Na een vrij langdurig onderhoud met de hoogste rechterlijke beambten, verliet hij zijn ondankbaar vaderland, met toestemming en op kosten van het Gouvernement, begaf zich naar een vergelegen land, en hield zich daar bezig met, als een andere Cincinnatus, den grond te ontginnen en te bebouwen, — een vreedzame arbeid, onder welken zeven jaren bijna onbemerkt heenvloten.

Of na verloop van dien tijd het Engelsche Gouvernement den heer Barker thuis noodig had, of dat het slechts niet noodig oordeelde hem weder buitenslands te zenden, weten wij niet zeker; maar wij zijn genegen om het laatste te gelooven, daar hij, na zijne terugkomst, tot geen hooger post werd bevorderd dan dien van onder-waterman bij het huurkoetsenveer op den hoek van Haymarket. Terwijl hij in dezen rang, met eene genummerde koperen plaat op de borst, op een

omgekeerden emmer zat, moet hij die opmerkingen en ervaringen in de menschenkennis hebben opgedaan, welke op al zijne bedrijven in zijn volgend leven zulk een gewichtigen invloed uitoefenen.

Barker had nog niet lang zijn post bekleed, toen de verschijning van den eersten omnibus het publiek een nieuwen weg deed inslaan en een aantal hackneykoetsen geheel stilstaan. Het genie van onzen vriend deed hem aanstonds inzien hoeveel nadeel de omnibussen zijn beroep zouden toebrengen, en hoe noodzakelijk het derhalve was, dat hij naar een ander zocht, dat meer voordeel beloofde. Zijn schrandere geest bevroedde terstond, hoever men het zou kunnen brengen met het stelsel om jonge en onervarene lieden in een verkeerden omnibus te lokken, en oude en zwakke met geweld daarin te duwen en opgesloten te houden, tot zij zich uit wanhoop door de betaling van zes p e n e e vrijkochten.

Weldra deed zich eene gelegenheid op, om dit heerlijk ontwerp ten uitvoer te brengen. Op de hackneykoetsenveren verspreidde zich een gerucht, dat er eene bus werd gebouwd, om van *Lisson-Grove* door *Oxford-Street* en *Holborn* naar de Bank te rijden, en de snelle vermeerdering der omnibussen op de *Paddington-Road* maakte dit vrij waarschijnlijk. Barker deed heimelelijk en voorzichtig onderzoek. Het was waar, de *Royal William* zou den volgende maandag zijn eersten rit doen. Het was eene uitmuntende speculatie. Een knappe jonge cabriolet-voerman, welbekend als een hachje — want hij had een vergelijk getroffen met de ouders van drie gekneusde kinderen en pas boete betaald voor het overrijden van eene oude vrouw — zou voerman wezen, en de ondernemende eigenaar, die van Barker's talenten gehoord had, gaf hem op het eerste aanzek den nog vacanten post van conducteur. De omnibus begon te rijden, en Barker kreeg een nieuw pak kleeren en een nieuwen werkkring.

Al de verbeteringen op te tellen, die deze buitengewone man in het omnibusstelsel heeft gebracht — wel langzaam, maar zeker — zou veel meer ruimte vereischen, dan wij aan dit verslag kunnen geven. Aan hem wordt de eerste uitvinding toegeschreven van eene practijk, die naderhand zoo algemeen is geworden: dat namelijk de voerman van een tweeden omnibus vlak achter den eersten blijft, en den disselboom van zijn rijtuig in het portier van den anderen drijft, zoo dikwijls dat wordt geopend, of tegen het lijf van ieder, die eene poging doet om er in te stappen, — eene aardige uitvinding, welke de origineele geestigheid van dezen grooten man in het helderste licht vertoont.

Barker had natuurlijk vijanden; want welk openbaar persoon heeft die niet? Maar zelfs zijne ergste vijanden kunnen niet ontkennen, dat hij meer oude heeren en jufvrouwen naar *Paddington* heeft gebracht, die naar de Bank wilden, en naar de Bank, die naar *Paddington* wilden, dan eenig ander omnibusconductor; en hoewel afgunstigen hieraan mochten twijfelen, is het eene welbewezene waarheid, dat hij een groot aantal oude lieden van beide seksen naar beide plaatsen heeft gebracht, die volstrekt niet voornemens of willens waren ergens heen te rijden.

Het was in de beoefening der fijne details van zijn beroep, dat Barker inzonderheid zijne menschenkennis ten toon spreidde. Hij kon in een oogenblik zien waarheen een passagier moest, en riep hem derhalve den naam van die plaats toe, zonder dat zulks in eenig verband stond met de eigenlijke bestemming van zijn voertuig. Hij kon zonder missen die soort van oude dames onderscheiden, die te zeer van haar stuk moesten geraken door de drift, waarmede zij uit den omnibus werden geduwd, om te zien waar zij waren nedergezet, voordat het te laat was; hij had een voorgevoel van hetgeen er in den geest van een passagier

omging, wanneer deze bij zich zelve besloot om dien kerel den volgenden morgen te laten voorkomen, en was de gedienschtigheid zelve voor alle knappe dienstmeisjes, met welke hij den geheelen weg over praatte en die hij vlak voor hare deur nederzette.

Het menschelijk oordeel is echter nooit onfeilbaar, en somtijds gebeurde het dat Barker eene proefneming deed met het geduld en de schroomvalligheid van den verkeerden persoon, in welk geval hij meer dan eens van het politiebureau naar de gevangenis moest wandelen. Maar zulke kleinigheden konden de vrijheid van zijn geest niet ten onder brengen; zoodra zij voorbij waren, hervatte hij zijn arbeid met onverflauwden ijver.

Wij hebben van Barker en den voerman van de roode cabriolet in den verleden tijd gesproken. Helaas! Barker is weder naar buitenslands vertrokken; en de menschenklasse, waartoe beiden behoorden, zal spoedig geheel uitgestorven zijn. Verbetering kruipt tot achter de voetkleeden der cabriolets en in de achterste hoeken der omnibussen. Morsigheid en flanellen borstrokken verdwijnen voor zindelijkheid en livrei. Brutaliteit zal vergeten worden, wanneer beleefdheid algemeen wordt; en die verlichte, welsprekende, diepdenkende en oordeelkundige mannen, de stedelijke regenten van Londen, zullen van de helft van hunne bezigheid en te gelijk van de helft van hun vermaak beroofd worden.

PARLEMENTS-PORTRETTEEN.

Wij hopen, dat onze lezers door dezen weinig goeds belovenden titel niet bang gemaakt zijn. Wij verzekeren hun, dat wij niet over politieke zaken willen schrijven, en ook niet voornemens zijn om vervelender en wijdloopiger te wezen dan gewoonlijk — of anders zal het buiten onze schuld zijn. Het is ons voorgekomen, dat eene vluchtige schets van het Huis en van de menigte, die zich op den avond van eene gewichtige stemming naar hetzelfde begeeft, niet onvermakelijk zou wezen; en daar wij het bedoelde Huis in onzen tijd dikwijls genoeg hebben bezocht — eigenlijk meer dan ons wel lief was — zullen wij ons aan zulk eene beschrijving wagen. Wij zetten derhalve al dat ontzag ter zijde, hetwelk door de duistere denkbeelden van schennis der privilegiën en zware beboetingen wordt opgewekt, treden stoutweg binnen, en beginnen te schrijven.

Half vijf, en ten vijf ure zal de voorsteller van het adres "op zijne beenen" zijn, gelijk de couranten somtijds zeggen, alsof redenaars somwijlen ook op het hoofd stonden. De leden komen bij troepen binnenstormen. De weinige nieuwsgierigen, die in de gangen staanplaatsen kunnen krijgen, kijken hen met de grootste belangstelling na, en hij, die nu en dan een lid herkent, is een persoon

van gewicht. Telkens hoort gij deftig fluisteren: "Dat is Sir John Thomson." — "Wie? die met die gouden keten om zijn hals?" — "Neen; dat is een van de boden. Die andere, met zijne gele handschoenen, is Sir John Thomson." — "Daar is mijnheer Smith!" — "Heere!" — "Ja! Hoe vaart gij, mijnheer!" — Smith is een pas benoemd lid. Hij blijft staan, kijkt om en reikt met innemende beleefdheid (want dien morgen heeft er een gerucht geloopt, dat het Parlement ontbonden zou worden) zijn daardoor zeer gevliden kiezer de hand, en na deze met vuur gedrukt te hebben, snelt hij de voorzaal in, met zulk eene buitengemeene vertooning van ijver voor het algemeen welzijn, dat hij op het gemoed van zijn "medeburger" een zeer gunstigen indruk achterlaat.

Naarmate het getal der aangekomene leden toeneemt, klimmen ook het gerucht en de warmte in eene zeer onaangename evenredigheid. De livrebedienden vormen een gesloten gelid aan beide zijden van den gang, en gij krimp in binnen de kleinst mogelijke ruimte, om te verhoeden, dat men u de deur uitwijst. Ziet gij dien zwaarlijvigen man, met zijne schorre stem, zijn zonderlingen, breedgeranden hoed, blauwen rok, witte broek en groote laarzen, die een half uur achtereen onophoudelijk heeft gepraat, en wiens gezagvoerende toon niet weinig gelach onder de vreemdelingen heeft veroorzaakt? Dat is de groote rustbewaarder van Westminster. Gij hebt zeker wel opgemerkt met hoeveel zwier hij dien lord grootte, die daar even voorbijging, en met welk eene ontzaglijke deftigheid hij tegen vreemdelingen spreekt? Hij is nu eenigszins uit zijn humeur geraakt door het zeer oneerbiedig gedrag van die twee jonge heeren achter hem, die, zoolang zij daar gestaan hebben, niets anders hebben gedaan dan gelachen.

Juist op dat oogenblik vertoont zich een ongelukkige met een uitgestreken gezicht aan het einde van den langen gang. Het is hem gelukt, de waakzaamheid van den constable onder aan de trap te ontsnappen, en hij is blijkbaar in zijn schik, dat hij zoo ver gekomen is.

"Terug, mijnheer! Gij moogt hier niet komen!" schreeuwde de schorre met dreigende gebaren, zodra hij den schuldige in het oog krijgt. — De vreemdeling blijft stilstaan. — "Hooft gij niet, mijnheer? Terug!" hervat de deftige deurwachter, terwijl hij den indringer eenige schreden voortduwt. — "Blijf mij van het lijf!" antwoordt de vreemdeling, zich driftig omkeerende. — "Gij moogt niet hier komen." — "Houd uwe handen van mij af, zeg ik!" — "Toe, spoedig den gang uit!" — "Je bent een brutale kerel!" — "Wat?" roept de man met de laarzen. — "Een brutale kerel!" herhaalt de vreemdeling, wien de gal nu overloopt. — "Dwing mij niet om u de deur uit te zetten, mijnheer!" snauwt de ander: "ik moet den gang vrijhouden; het is op last van den speaker." — "Damn the speaker!" buldert de indringer. — "Hier, Wilson, Collins!" roept de deurwachter, verbleekende van verontwaardiging over deze stoute belediging, die naar zijne meening niet veel minder dan hoog verraad is. "Zet dien kerel de deur uit! Hoe durft iemand zoo iets zeggen?" — En de ongelukkige stuift de trap af, vijf treden te gelijk, terwijl hij telkens, als hij tot adem kan komen, wraak roept over den geweldenaar en zijne handlangers.

"Plaats, heeren! Plaats voor de leden!" roept de ijverige deurwachter, terwijl hij terugkomt met een geheelen sleep wetgevers achter zich.

Ziet gij dien barschen heer daar, met eene kleur bijna even geel als zijn linnen-goed, en wiens groote zwarte knevels hem het voorkomen zouden geven van een beeld in een kapperswinkel, indien zijn gezicht zooveel uitdrukking had als die wassen caricaturen van het eerste der schepselen bezitten? Hij is een officier

van de militie en een der meest lachverwekkende leden van het Parlement. Kan er wel iets ongerijmder wezen dan de burleske trotschheid van zijn uitzicht, terwijl hij den gang doorstapt en zijne oogen door zijn hoofd rollen, alsof hij op het punt was om de stuipen te krijgen? Hij loopt altijd met dien bundel oude papieren onder zijn linkerarm, welke gewichtige documenten moeten verbeelden. Hij is zeer nauwgezet in het bijwonen der vergaderingen, en zijn deftig "Hoor, hoor!" is niet zelden het sein voor een algemeen gelach.

Hij is de man, die eens, in het Oude Huis der Gemeenten, een bode naar de vreemdengalerij zond, om naar den naam te vragen van iemand, die door een lorgnet keek, ten einde zijn beklag aan den speaker te doen, dat de bedoelde persoon den gek met hem stak. Op een anderen tijd, zegt men, dat hij, toen hij eens in Bellamy's kitchen 1) twee of drie heeren vond, die aan een tafeltje zaten te soupeeren en geene leden waren, zoodat zij daar zijn gedrag niet wel kwalijk konden nemen, op den geestigen inval kwam om zijn voet op het tafeltje te leggen waaraan zij zaten. Doorgaans doet hij echter niemand kwaad, maar altijd is hij belachelijk.

Met geduld en door onze kennis met den constable is het ons gelukt in de voorzaal te komen, en nu kunnen wij tusschenbeide een blik werpen in de vergaderzaal, wanneer de deur geopend wordt om de leden binnen te laten. Zij is reeds tamelijk vol, en hier en daar staan groepen over de belangrijkste onderwerpen van den dag te praten.

Dat zwerige heertje met een zwart jasje met een fluweelen kraag is "Eerlijke Tom," een vertegenwoordiger der hoofdstad; en die lange man, met een mantel met witte voering, is zijn stadgenoot. Die deftige man, met eene blauwe jas, eene grijze broek, eene witte das en handschoenen aan, wiens nauwsluitend kleed zijne mannelijke gestalte zoo voordeelig doet uitkomen, is een welbekend persoon. Hij heeft in zijn tijd menigen vijand uitgedaagd en hem overwonnen, gelijk de helden der oudheid, met geene andere wapenen dan die de goden hem gegeven hadden. Die oude man met scherp geteekende trekken, die naast hem staat, is een overblijfsel van eene thans bijna uitgestorvene klasse. Hij is een graafschapslid, en is dat geweest zoolang iemand heugt. Let eens op zijn ruim hangenden bruinen rok met wijde zakken, zijne korte broek en kaplaarzen, zijn ontzettend lang vest, en den zilveren horlogeketting, die daaronder hangt, zijn breedgeranden bruinen hoed en zijne witte das met een grooten strik, waarvan de punten over zijn jabot hangen. Het is een costuum, dat men tegenwoordig zelden ziet, en weldra geheel verdwijnen zal. Hij kan lange histories vertellen van Fox, Pitt, Sheridan en Canning, en hoeveel beter het toen in het Huis toeging. Hij koestert eene diepe verachting voor alle jonge Parlementsleden, en acht het onmogelijk, dat iemand iets zeggen kan, hetwelk der moeite waard is om er naar te luisteren, als hij niet ten minste vijftien jaren in het Huis heeft gezeten, zonder iets hoegenaamd te zeggen. Hij is van gedachten, dat de "jonge Macauley" een bedrieger was; en hij geeft wel toe, dat Lord Stanley eens iets doen kan, "maar hij is te jong, mijnheer! nog veel te jong." Hij is eene uitmuntende autoriteit, als het op antecedenten aankomt; en als hij na den eten spraakzaam wordt, kan hij u vertellen, hoe eens zeker Sir ***, toen hij whipper in 2)

1) Bellamy's keuken; eene ververschingszaal, waar zij, die geene leden zijn, bij oogluiking worden toegelaten.

VERT.

2) Inzweeper; gemeenzame benaming van een Parlements lid, die de taak op

voor het Gouvernement was, vier leden uit hun bed haalde om te stemmen, waarvan er drie op weg naar huis den geest gaven, — hoe het Huis eens stemde over de vraag, of er andere kaarsen zouden gebracht worden, — hoe de speaker eens bij toeval geheel alleen werd gelaten, en zoo drie uren lang in de zaal moest blijven zitten, tot men een lid kon opkloppen en halen om de sluiting der zitting voor te stellen, — en eene menigte dergelijke anekdotes.

Daar staat hij, op zijn stok leunende, met diepe verachting nederziende op den drom exquisities om hem heen, en zich de tooneelen voor de verbeelding roepende, die hij in het Oude Huis heeft bijgewoond, toen zijn eigen geest helderder en zijn gevoel warmer was, en toen er, gelijk hij zich verbeeldt, meer talent, vernuft en vaderlandsliefde in de wereld waren.

Gij zijt nieuwsgierig om te weten wie die jonkman met die ruige jas is, die, sedert wij hier staan, ieder lid, dat binnentrad, heeft aangesproken. Hij is geen lid, maar de Iersche correspondent van een Iersch nieuwspapier, die juist zijn twee en veertigsten frank heeft gekregen van iemand, dien hij nog nooit te voren gezien had. Daar gaat hij weder naar een ander, en hij heeft zijne zakken en zijn hoed reeds vol.

Wij zullen ons fortuin beproeven om op de vreemdengalerij te komen, hoewel wij weinig hoop hebben, dat het gelukken zal. Wat drommel wilt gij doen? Uw toegangkaartje laten zien, alsof het een talisman was, welke de deur zal doen openvliegen? Als uw kaartje door een vermaard man is geteekend, bewaar het dan voor eene aardigheid, en steek liever uw duim en voorvinger op eene in het oog vallende manier in uw vestzakje. Die lange man in het zwart is de deurwachter. "Is er plaats?" — "Geen duimbreed. Er staan wel twintig heeren beneden te wachten, of er ook iemand heengaat." — (Haal nu uwe beurs uit). "Weet gij wel zeker, dat er geene plaats is?" — "Nu, ik zal eens gaan kijken," antwoordt de deurwachter, met een veelbeteekenenden blik naar uwe beurs; "maar ik vrees van neen." Hij komt terug en verzekert met ongeveinsde spijt dat het onmogelijk is om zelfs bij de galerij te komen. Wachten baat niet. Als u onder zulke omstandigheden eene plaats op de vreemdengalerij wordt geweigerd, kunt gij wel naar huis gaan, met de volkomene overtuiging, dat het er bijzonder vol moet wezen 1).

Wij gaan den langen gang weder door, de trap af, de Palace-Yard over, en blijven staan voor eene kleine nooddeur, naast de koninklijke deur naar het Huis der Lords. Het kaartje van den sergeant at arms zal u toegang verschaffen op de reporters-galerij, van waar gij de zaal vrij goed kunt overzien. Wees voorzichtig op de trap; hij is niet extra, — hier, dat deurtje door! Zoodra uwe oogen eenigszins gewoon zijn aan den damp, die hier hangt, en aan den glans van de lichtkronen beneden u, zult gij zien, dat een of ander onbeduidend ministerieel lid aan het woord is, en eene redevoering houdt onder een verward gedruis van stemmen, dat men een Babel zou kunnen noemen, indien niet allen dezelfde taal spraken.

Het "hoor, hoor!" dat zulk een gelach deed opgaan, kwam van onzen krijgs-

zich neemt om de andere leden, bij gelegenheid van eene stemming, op hunne posten te roepen.

VERT.

1) Dit werd geschreven voordat het gebruik was afgeschaft om de leden van het Parlement, evenals andere rariteiten, voor de kleinigheid van eene halve kroon te laten kijken.

AANMERKING VAN DEN SCHRIJVER.

haftigen vriend met de knevels; hij zit op eene achterbank tegen den muur, achter het lid dat aan het woord is, en kijkt even barsch en ook even schrandr als gewoonlijk. Zie eens rond en dan gaan wij weder heen. Het midden van de zaal en de zijgangen zijn vol Parlementsleden, sommigen half liggende gezeten, met hunne beenen op eene andere bank, terwijl anderen uit- en in dwalen, en allen praten, lachen, kuchen, *o en oef* roepen en brommen, te zamen een rumoer en eene verwarring teweegbrengende, waarvan men nergens elders een voorbeeld kan vinden, zelfs niet in Smithfield op een markttag of in eene hanenmat in al haar glans.

Maar wij moeten niet vergeten eens even te kijken in Bellamy's keuken, of, met andere woorden, de ververschingszaal voor de leden van beide Huizen van het Parlement, waar Ministerieelen en Oppositen, Whigs en Tory's, Pairs en Radicalen, vreemdelingen van de galerij en de meest begunstigde andere vreemdelingen vrijen toegang hebben; waar verscheidene achtbare leden hunne volmaakte onafhankelijkheid bewijzen, door gedurende den geheelen loop eener gewichtige beraadslaging te blijven zitten, en waar zij door de whippers in geroepen worden, wanneer het Huis op het punt is om te gaan stemmen, om "volgens eer en geweten" hunne stem uit te brengen over zaken, waarvan zij volstrekt niets weten, of hunne door den wijn aangeprikkelde levendigheid van geest lucht te geven in onstuimige kreten van "stemmen, stemmen!" afgewisseld met wat huilen, blaffen, kraaien en andere staaltjes van senatoriale geestigheid.

Als gij de smalle trap zijt opgeklimmen, die in het tegenwoordige tijdelijke Huis der Gemeenten naar de bedoelde inrichting voert, zult gij aan uwe rechterhand een paar vertrekken zien, waarin een aantal gedekte tafels gereed staan. Geen van beide deze vertrekken is echter de keuken, hoewel beide tot hetzelfde oogmerk dienen; de keuken is aan de linkerhand, nog eenige trappen hooger. Eer wij er intreden, moet ik echter uwe aandacht vestigen op dit afgeschoten hokje (kantoortje of buffet) met schuiframen, en den man, die er in zit, geheel in het zwart gekleed, en met zulk een fatsoenlijk en eerlijk gezicht. Nicholas (ik noem hem bij zijn naam; want als Nicholas geen publiek persoon is, wie is het dan? — en de namen van publieke personen zijn publiek eigendom), Nicholas is de hof- en keldermeester van Bellamy, en heeft denzelfden post bekleed, dezelfde kleeding gedragen en dezelfde dingen gezegd, zoolang de oudste bezoekers heugt. Hij is een uitmuntend hofmeester, die Nicholas — een onvergelykelijk kunstenaar in het maken van slasaus, limonade, kouden grog van punch, en vooral een bijzonder kenner van kaas. Indien de oude man iets in zijn gemoed heeft, dat naar ijdelheid zweemt, is dit zeker zijn trots; en indien het mogelijk ware, zich te verbeelden, dat iets op de wereld zijne onwankelbare zielsrust zou kunnen storen, zou het zijn, dat iemand zijn oordeel in dit gewichtig opzicht betwijfelde.

Wij behoefden u echter dit alles niet te zeggen; want als gij niet geheel van de gaaf om op te merken zijt misdeeld, moet een blik op zijn schrandr gezicht, zijne gesteven witte das — met den houten knoop, welke reeds twintig jaren daarin is gelegd, als het ware onmerkbaar overgaande in zijn geplooiden jabot — en zijne rustige gestalte, in een schoon afgeborsteld zwart pak gestoken, u een beter denkbeeld van zijn karakter geven, dan eene geheele bladzijde zou kunnen doen, als wij die met onze onvolledige beschrijving zouden willen vullen.

Nicholas is tegenwoordig eenigszins uit zijn element; hij kan niet in de keuken zien, gelijk hij in het Oude Huis placht; daar kwam een der vensters van zijne glazenkast in de zaal uit, en bleef hij, ten nutte van jeugdige weetgierigen, uren

lang daaraan staan, om hunne eerbiedige vragen over Sheridan, Percival, Castle-reagh, en de Hemel weet wie al meer, met blijkbaar genoeg te beantwoorden.

Nicholas, gelijk de meeste menschen van zijn ouderdom en karakter, heeft het zeer geladen op de verbastering van onzen tijd. Hij openbaart zelden zijne staatkundige gevoelens; maar even voor dat de reform-bill doorging, gelukte het ons, er achter te komen, dat hij door en door een reformer was. Hoe groot was onze verbazing, toen wij, kort na de bijeenkomst van het eerste gereformeerde Parlement, ontdekten, dat hij nu een hardnekkige Tory was. Dat was raar. Sommige menschen veranderen van staatkundige denkwijze uit noodzakelijkheid; anderen voordeelshalve; nog anderen om in het geheel geene reden: maar dat Nicholas ooit eene vroegere meening zou verzaken, was iets, dat wij altijd voor onmogelijk hadden gehouden. Bovendien was zijne bijzondere afkeuring van het artikel, waardoor de districten der hoofdstad gemachtigd werden om leden naar het Parlement te zenden, geheel onverklaarbaar.

Eindelijk ontdekten wij het geheim: de leden uit de hoofdstad, die onmenschen! eten altijd thuis. Wat het vergrooten van het getal der Iersche leden betrof, dit was nog erger. Een Ier at driemaal zooveel als een Engelsch lid, dronk geen wijn, maar dunbier bij de kan, en ging dan naar huis, naar Manchester-Buildings of Millbank-Street, om zijne jenever met water te drinken. Het gevolg was, dat de zaak door hunne klandizie werkelijk schade leed.

Die Nicholas is een rare oude snaak, en zoo volkomen een gedeelte van het gebouw, als het Huis zelf. Het verwondert ons, dat hij zijn oud verblijf heeft willen verlaten; en daags na den brand verwachtten wij zeker in de couranten een aandoenlijk verhaal te vinden, dat men, toen de brand het hevigst woedde, een oud heer in het zwart voor een der bovenvensters had gezien, die zijn voornemen te kennen gaf, om zich met het gebouw te laten verbranden. Men heeft hem zeker met geweld moeten wegbrengen. Maar hoe dit zij, hier is hij weder, er uitziende gelijk altijd, alsof hij sedert de laatste zitting in eene lintendoos geborgen ware geweest. Daar staat hij elken avond op zijn post juist gelijk wij hem beschreven hebben; en dewijl origineelen zeldzaam en trouwe dienaren nog zeldzamer zijn, hopen wij hem nog lang daar te zien.

Als gij nu in de keuken plaats hebt genomen, en acht gegeven op het groote vuur en het braadspit aan het eene einde van het vertrek, het tafeltje om glazen te wassen, aan het andere, de klok boven het venster, de eenvoudige, houten tafels en de waskaarsen, de damasten tafellakens en den blooten plankenvloer, het zilverwerk en porselein op de tafels, en de roosters boven het vuur, en eenige andere tegenstrijdigheden, welke dit vertrek eigen zijn, moeten wij u eenigen der aanwezigen aanwijzen, die door hun rang of hunne zotheden de meeste opmerking verdienen.

Het is half een ure. Daar de stemming eerst over een paar uren verwacht wordt, drentelen er eenige leden op en neder, die liever hier hun tijd willen dooden, dan in de zaal voor de balie staan, of in eene der zij-galerijen zitten slapen. Die lompe, havelooze figuur, met den bruinachtig witten hoed en de veel te wijde zwarte broek, waarvan de pijpen eene handbreed te kort zijn, die daar tegen een beschoot staat te leunen, en zich zelve blijkbaar in den waan wil houden, dat hij over iets denkt, is een heerlijk staal van een lid van het Huis der Gemeenten, van eens persoon de wijsheid van eene kiesvergadering geconcentreerd is. Let eens op zijne pruik, van eene donkere, maar onbeschrijfelijke kleur! Want als zij oorspronkelijk bruin is geweest, heeft zij door langen dienst een zwarten gloed gekregen; en is zij zwart geweest, dan heeft dezelfde oorzaak haar eene

roodachtig bruine tint medegedeeld. En geef ook acht, hoe die groote schitterende bril de uitdrukking van het schrandere gezicht vermeerdert! Ernstig gesproken, hebt gij ooit een gezicht aanschouwd, waarop het uiterste van domheid en bothed zoo leesbaar geschreven was, of eene gestalte, die zoo allerwonderlijkst was samengeflanst? Hij is geen groot redenaar; maar als hij spreekt, is het effect onweerstaanbaar.

Dat heertje met dien puntneus, dat hem daar juist heeft gegroet, is een ex-alderman en een brandspuitgast uit liefhebberij. Hij en de vermaarde hond van een spuitgast hebben zich bij den brand van het Parlementsgebouw bijzonder gekwet. Zij liepen beiden op en neder, uit en in, iedereen voor de voeten en in den weg, in het vaste geloof, dat zij zeer veel nut deden, en met een ijselijk geblaf. De hond ging met de brandspuit weder stil naar zijn hok; maar de ander maakte nog eenige weken na den brand zulk een leven, dat het niet uit te staan was. Daar er echter na dien tijd geen Parlementsgebouw meer is afgebrand, en hij derhalve geene gelegenheid meer gevonden heeft om aan de redactien der couranten te schrijven, hoe hij, bij manier van schilderijen te redden, die uit de lijsten heeft gesneden, en andere gewichtige diensten bewezen, is hij langzamerhand weder tot zijne gewone bedaardheid gekomen.

Die vrouwelijke gedaante in het zwart — niet zij, welke die baronet daar juist onder de kin heeft gestreken, maar de kortste van de twee — is Jane, de Hebe van Bellamy. Jane is op hare manier evenzeer een origineel als Nicholas. Hare voornaamste karaktertrekken zijn eene diepe verachting voor het meerendeel van hare bezoekers, en te gelijk eene zucht naar bewondering, welke gij reeds dadelijk kunt opmaken uit de pret, waarmede zij luistert naar hetgeen een jong Parlements lid haar eenigszins onverstaanbaar in het oor fluistert (want zijne spraak is, door eene of andere oorzaak, wat belemmerd), en hoe zij, bij wijze van antwoord, hem schertsend het hecht van eene vork in den arm duwt, waarmede hij haar vasthoudt.

Jane is vrij snedig, en hare antwoorden zijn dikwijls zoo scherp, en zij weet bij het geven daarvan zoo weinig van omzichtigheid of bedwang, dat vreemdelingen er niet zelden verbaasd van staan. Zij maakt ook grappen met Nicholas, hoewel zij blijkbaar veel eerbied voor hem heeft; en de onverstoorbare deftigheid, waarmede Nicholas die grappen opneemt, en kijkt naar het onschuldige stoeien en ravotten (Jane's eenige uitspanning), dat nu en dan in den gang plaats heeft, is niet de minst comische trek van zijn karakter.

Die twee heeren, die daar aan het einde van het vertrek in den hoek aan een tafeltje zitten, zijn hier reeds jaren lang gasten geweest, en een van hen heeft menigmaal gegasterd met de luisterrijkste personen van een luisterrijken tijd. Hij is sedert in het andere Huis gekomen, en de meesten zijner tafelvrienden hebben het lot van Yorick gedeeld; ook komt hij nu hier slechts zelden, bij voorheen vergeleken. Als hij nu inderdaad zijn avondmaal gebruikt, hoe laat zou hij dan wel gegeten hebben? Een tweede stevige beestek is verdwenen, die hij binnen de vijf minuten heeft opgegeten. Zag iemand ooit zulk eene personificatie van Falstaff? Met welk eene gretigheid valt hij op die Stiltonsche kaas aan, nadat hij het servet heeft weggenomen, hetwelk hij onder zijne kin had gelegd om de overtollige jus der beestek op te vangen, en met welk eene begeerte drinkt hij de kan porter ledig, die men voor hem heeft moeten halen! Luister eens naar den schorren klank van zijne stem, door eene laag vleesch en een plas wijn gedempt, en zeg nu, of gij ooit zulk een volmaakt model van een gourmand hebt gezien, en of hij niet juist de man is, dien men zou uitzoeken als den deelge-

noot van Sheridan's parlementaire drinkgelagen, die zich vrijwillig aanbod om hem in eene huurkoets naar huis te rijden, en onvrijwillig het geheele gezelschap omsmeet?

Welk een comisch contrast tusschen zijne stem en voorkomen en dat van den mageren ouden man, die aan hetzelfde tafeltje zit, en zijne krakendestem zooveel mogelijk uitzet bij de vloeken, die hem ieder oogenblik uit den mond vliegen! De "kapitein" (gelijk men hem noemt) is een oude gast in Bellamy's keuken, en men zou hem een wandelend reservoir van brandewijn en water kunnen noemen.

De oude pair (of liever de oude man, want zijn pairschap is nog jong) laat zich een groot glas heete punch brengen; de ander blijft zitten drinken, rooken en vloeken. Telkens komen er in groote haast leden binnenstuiven, om te zeggen, dat de Kanselier aan het woord is, en schielijk nog een glas brandewijn en water te drinken; zij, die een avondmaal hebben besteld, zeggen het weder af, en maken zich gereed om naar beneden te gaan. Eensklaps hooit men een schel geweldig luiden, en in den gang "division (stemmen)!" roepen. Dit is genoeg; in de grootste verwarring stormen de leden voort. In een oogenblik is het vertrek ledig; het gerucht verwijdert zich al meer en meer; gij hoort het kraken van de laatste laars op den laatsten trap, en blijft alleen met den beestek-leviathan.

D E M E I D A G.

De Meidag! De klank heeft eene verkwikkelijke frisheid, welke duizend herinneringen opwekt van het schoon der natuur in deszelfs liefelijkste pracht. Wie is er, op wiens gemoed een heldere lentemorgen niet een tooverachtigen invloed uitoefent, welke hem terugvoert naar de dagen zijner kinderlijke spelen, en hem het oude grasveld met deszelfs zachtwiegende boomen weder voor den geest doet komen, waar de vogels zongen, gelijk hij hen naderhand nooit weer heeft hooren zingen, — waar de vlinders veel vroolijker fladderden, dan hij hen nu ooit ziet doen, — waar de lucht blauwer was, en de zon veel helderder scheen, en de wind frischer was, en de bloemen een liefelijker geur verspreidden, waar alles met schooner kleuren prijkte, dan het oog nu ooit ontwaar wordt! Zoo diep is het gevoel der kindsheid, en zoo krachtig de indruk, dien elk behaaglijk voorwerp dan op het gemoed nalaat. De reiziger zwerft door dichtbegroeide bosschen, waarin nooit een zonnestraal doordrong of een windje speelde; hij staat op den kant van een bulderenden waterval, en wordt duizelig als hij het schuimende nat over steenen en klippen ziet bruisen; hij doorwandelt de vruchtbare vlakten van een land, waar eeuwige zonschijn heerscht en de balsemende zachtheid der lucht zijne borst verkwikt. Maar wat zijn die donkere bosschen, of die schuimende

watervallen, of die bekoorlijke landschappen, welke iemand als volwassen man bewondert bij de herinneringen der natuurtooncelen uit zijne vroege jeugd! Toovertooneelen waren het, door de kinderlijke verbeelding opgesierd met kleuren, even schoon, maar bijna even vluchtig, als die van den regenboog; kleuren, die slechts de weerschijn waren van de schitterende zonnestralen der kindsheid, en in de donker bewolkte dagen van ons volgend leven nooit weder in aanzijn kunnen geroepen worden.

In vroegere tijden bracht de lente niet slechts zulke herinneringen mede, maar ook vroolijke feesten en vermaken, zoowel voor stedelingen als voor landbouwers; doch langzamerhand zijn al die verlustigingen in onbruik geraakt. Het feest der schoorsteenvegers is nog het langst in aanzien gebleven. Ons heugt de tijd nog wel, toen eene lente zonder schoorsteenvegersdans een onding zou geweest zijn. In die dagen hing er over de schoorsteenvegers een nevel van geheimzinnigheid. Men vertelde van groote heeren, die hunne kinderen hadden verloren, en hen, na vele jaren van verdriet en leed, als schoorsteenvegers teruggevonden hadden. Er was eene historie van een knaap, die, toen hij nog zeer jong was, van zijne ouders was gestolen, en gedwongen om schoorsteenveger te worden; en hoe, toen hij eens werd uitgezonden om den schoorsteen van het slaapvertrek zijner eigene moeder te vegen, het kind, dat reeds moede was, in het bed ging liggen, waarin hij voorheen zoo dikwijls had geslapen, en daarin door zijne moeder werd gevonden en herkend, waarop deze haar leven lang, op zekeren dag van het jaar, al de schoorsteenvegersjongens van Londen bij zich noodigde, hen dan op gebraden vleesch, pruimen-podding en bier onthaalde, en bij het heengaan elk een halven shilling gaf. Zulke histories gaven den schoorsteenvegersjongens zeker aanzien. Niemand, behalve een meester schoorsteenveger, zou ooit zulk een knaap mishandeld hebben; want niemand wist wie hij was, of van welken edelman hij eindelijk een zoon zou worden. Wij herinneren ons nog uit onze kindsche jaren, dat er toen een kleine schoorsteenveger van omtrent onzen eigen ouderdom was, een knaap met krullende haren en witte tanden, van wien wij vast geloofden, dat hij de verloren zoon van een of ander adellijk heer moest wezen. Wij dachten niet anders, of hij zou t' avond of morgen ten minste door een lord worden geëigend; en nooit hoorden wij de klok luiden, of zagen wij in de buurt eene vlag hijschen, of wij dachten, dat de gelukkige dag eindelijk was aangebroken, en dat de vader van den knaap gekomen was om hem met eene koets met zes paarden naar Grosvenor-Square te halen. Maar die dag is nooit aangebroken; en de bedoelde jongen woont nu als meester schoorsteenveger niet ver van Battle-Bridge.

Toen wij ouder en wijzer werden, begrepen wij, dat het schoorsteenvegen een beroep was gelijk ieder ander, en dat de meesters, die leerjongens noodig hebben, doorgaans zooveel vrijwilligers kunnen krijgen, dat zij niet genoodzaakt zijn om uit gebrek kinderen te stelen. De schoorsteenvegersdans op Meidag bleef echter een schouwspel, waarbij wij altijd een oogenblik met genoegen vertoefden, totdat ook deze verlustiging eenige jaren geleden in verval geraakte. Eerst zag men, tegen alle vroegere gewoonten aan, schoorsteenvegersjongens bij kleine troepen rondloopen, zonder Greens, als zinnebeeld der vroolijke Meimaand, zonder Mylord, om voor ceremoniemeester te spelen, zonder Mylady, om het opzicht over de schatkist te houden. En wat was het gevolg dezer ongelukkige nieuwigheid? Dat de meesters schoorsteenvegers het dansen geheel afschaften en daarvoor een jaarlijksch diner in White Conduit-House in de plaats stelden, tot groote blijdschap van heeren, die gewoon zijn schichtige paarden te berijden, maar

tot groot verdriet van iedereen, die ongaarne een oud volksvermaak door eene stijve eet- en drinkpartij ziet vervangen.

Men werpe mij niet tegen, dat het dansen op Meidag toch nog in gebruik is gebleven; dat men nog jaarlijks Greens langs de straten ziet wandelen, voorafgegaan door den hansworst, en gevolgd door Mylord en Mylady in al hunne staatsie. Wij willen gaarne bekennen, dat de staatsie van deze optochten eer vermeerderd dan verminderd is; wij loochenen niet, dat men er solo's op de trom heeft bijgevoegd, en weten zeer wel, dat men daarbij dikwijls eene fantasie op den triangel hoort; maar wij ontkennen ronduit, dat de schoorsteenvegers iets met de zaak te maken hebben. Het zijn asch- en vuilnislieden, opperlieden of bedelaars, die het publiek misleiden. Wij zijn zoo gehecht aan oude volksgebruiken, dat wij ons zoo lang mogelijk tegen onze eigene overtuiging hebben verhard; maar wij kunnen niet langer zwijgen, en moeten het publiek openlijk waarschuwen, dat de Meidansers thans geene schoorsteenvegers meer zijn. Men behoeft de lieden, die tegenwoordig onder een valschen naam, op den eersten dag van Mei, langs de straten dansen, slechts aan te zien, om het bedrog te ontdekken; want de meesten zijn veel te groot en te dik om in een schoorsteen te kruipen. Maar verlangt men een nog veel meer afdoend bewijs, wie het eigenlijk zijn, die het lichtgeloovige publiek misleiden, wij zijn gereed het te geven — en hier volgt het.

Op den morgen van den tweeden Mei in het jaar 1856 gingen wij eens kuieren met eene soort van wanhopige hoop om iets te zien, hetwelk ons tot het geloof zou kunnen bewegen, dat het inderdaad Meidag en geen Kerstmis was, en nadat wij op de hoogte van Copenhagen-House waren gekomen, zonder iets te ontmoeten, hetwelk ons kon overtuigen, dat er geen abuis in den almanak was, sloegen wij Maiden-Lane in, met voornemen om de uitgestrekte kolonie door te gaan, die tusschen deze straat en Battle-Bridge ligt en die de woonplaats is eener menigte van menschen, die met het koken van paardevleesch, het vormen van baksteenen en het ziften van asch hun kost verdienen; en wij zouden ook deze straten zijn doorgegaan, zonder ons oogmerk te bereiken, indien niet een volkshoop, die zich voor eene oude vervallene schuur had verzameld, onze aandacht had getrokken. Op eene soort van werf naast die schuur stond eene aschkar, terwijl eenige oude manden, schoppen, hoopen sintels en potscherven in het rond verspreid lagen. Wij bleven stilstaan en verwonderden ons, wat de vorsten van den hoop kon bewegen om hunne neuzen tegen de van morsigheid ondoorzichtbare ruiten van het venster plat te drukken, in de ijdele hoop, dat zij iets zouden kunnen zien van hetgeen er binnen in de schuur gebeurde; doch verbeeld u onze verontwaardiging, toen de deur openging en daaruit een gezelschap te voorschijn kwam, dat zich blijkbaar voor een optocht van schoorsteenvegers wilde uitgeven.

De eerste was Mylord, in een blauwen rok met koperen knopen en goudpapier over de naden gespreid, eene gele korte broek en roode kousen; een driekante hoed, met reepen gekleurd papier versierd, bedekte zijn hoofd; een bloemruiker zoo groot als eene bloemkool, stak in zijn knoopsgat; terwijl hij in zijne rechterhand een witten zakdoek en in zijne linker een dunnen rotting hield. Een goedkeurend gemompel doorliep den volkshoop (die grootendeels uit bijzondere vrienden van Zijne Lordschap bestond) en ging in een luid gejuich over, toen zijne schoone gemalin voor den dag kwam springen. Het gewaad van Mylady was van meubelsits vervaardigd en met rood krip gegarneerd. Haar kleed had een laag lijf en korte mouwen; maar de fraaie evenredigheid harer enkels werd verborgen door eene lange broek, terwijl hare witte satijnen schoenen, die ongeluk-

kig wat te groot waren, met linten aan hare beenen waren gebonden. Haar hoofd was met eene menigte kunstbloemen versierd, en in hare hand hield zij een langen koperen lepel, om daarmede het geld op te zamelen.

De andere personen bestonden uit een jongen heer in meisjeskleeren; twee hansworsten, die, tot groot vermaak der aanschouwers, op hunne handen door de modder liepen; een man met eene trom; een ander met eene flageolet; een gemeen wijf met eene bus voor het geld onder haar arm; en ten laatste den eigenlijken hoofdpersoon, den Green.

De man met de trom sloeg een roffel; de flageolet piepte; de Green slingerde van den eenen kant naar den anderen; Mylady sloeg beurtelings haar rechtervoet over haar linker enkel, en haar linkervoet over haar rechter enkel; Mylord liep vooruit tegen den Green aan, en weder achteruit over de teenen der aanschouwers, maakte dan een paar bokkesprongen, joeg zijne gemalin om den Green heen, en nam haar eindelijk onder den arm. Al de straatjongens juichten; want dit was het dansen geweest.

Des avonds ontmoetten wij toevallig weder dezelfde groep. Nooit zagen wij zulk een dronken Green, zulk een ruzieachtigen Mylord (zelfs niet in eene avondzitting van het Hoogerhuis), zulke akelige hansworsten, zulk eene bemodderde Lady, of over het geheel zulk eene armzalige plezierpartij.

Hoe weinig is er van den Meidag nog over! Hoevele vroolijke verlustigingen, zooals het dansen om den Meiboom, zijn in onbruik geraakt, en door hoevele losbandige en gemeene gebruiken zijn zij vervangen! Het verlies dier oude volksvermaken moge gering schijnen; maar hoeveel eenvoudige en onschuldige vroolijkheid hebben zij medegenomen, om plaats te maken voor schandelijke uitspattingen of morrende ontevredenheid!

DE CRIMINEELE RECHTBANKEN.

Wij zullen nooit de mengeling van vrees en eerbied vergeten, waarmede wij in onzen schooltijd Newgate plachten te beschouwen. Hoe vreeselijk kwamen ons die ruwe, dikke muren, die kleine, zware deuren voor — waarvan de laatste er uitzagen alsof zij met voordacht gemaakt waren om de menschen in- en nooit weder uit te laten! Dan de boeien boven de schuldendaarsdeur, die wij in onze eenvoudigheid voor een wezenlijk paar boeien hielden, daar opgehangen om ze terstond bij de hand te hebben en ze oogenblikkelijk om de leden van een weerspannigen misdadiger te kunnen klinken! Wij waren nooit moede van ons te verwonderen, hoe de voerlieden van het veer aan den overkant grappen konden maken zoo dicht bij zulke afgrijselijkheden, of in het gezicht van de plek, waar de galg stond, eene kan bier konden drinken.

Dikwijls zijn wij in den tijd der zittingen daarheen gekuierd, om even een blik te werpen op de geeselsplaats en dat donkere gebouw aan eene zijde van het plein waarin de galg met al haar akeligen toestel wordt bewaard, en op welks deur wij half verwachtten eene koperen plaat te zien met het opschrift Mr. Ketch; want wij dachten niet, dat die voorname ambtenaar met mogelijkheid ergens elders zou kunnen wonen. — De dagen dier kinderlijke droomen zijn voorbijgegaan, en te gelijk zijn eene menigte hersenschimmen van vroolijker aard verdwenen. Maar er is nog zooveel van ons oud gevoel in ons overgebleven, dat wij tot dit uur het gebouw nooit kunnen voorbijgaan, zonder iets, dat naar eene huivering gelijkt.

Welke Londensche voetganger is er, die niet somtijds een haastigen blik heeft geworpen door het lage deurtje, waardoor de gevangenen in dit naargeestige gebouw worden gelaten, en naar de weinige voorwerpen, welke hij onderscheiden kon, met een onbeschrijfelijk gevoel van nieuwsgierigheid heeft getuurd? De dikke deur met ijzer beslagen en met spitse pennen bezet, juist zoo laag, dat gij daaroverheen een gemeenen kerel kunt zien, met een breedgeranden hoed, kaplaarzen, eene bruine jas, die men bijna een buis zou kunnen noemen, en een ontzettend grooten sleutel in zijne linkerhand. Misschien zijt gij gelukkig genoeg om voorbij te komen juist wanneer die deur geopend wordt, en dan ziet gij aan den anderen kant van het voorportaal nog zulk eene deur, eveneens als de eerste, en nog twee of drie stokknechts, die vermenigvuldigingen van den eersten schijnen te zijn, om een vuur gezeten, welks gloed de gewitte muren van het vertrek juist genoegzaam verlicht om hen te onderscheiden.

Eens wandelden wij op ons gemak deze deur voorbij, toen zij juist geopend werd. Natuurlijk keken wij om, en toen zagen wij twee menschen de stoep afkomen. Wij konden niet nalaten stil te staan, om hen nauwkeuriger op te nemen.

Het waren eene bejaarde vrouw van een fatsoenlijk voorkomen, hoewel blijkbaar armoedig, en een knaap van omtrent veertien of vijftien jaren. De vrouw schreide bitter; zij droeg een klein pakje onder haar arm, en de jongen volgde haar op een korten afstand. Hunne geschiedenis was duidelijk genoeg. De jongen was haar zoon, om wiens wil zij misschien gebrek had geleden, — om wiens wil zij hare armoede zonder morren had gedragen, met hoop den tijd te gemoet ziende, dat hij, die zoo lang getuige was geweest van hare inspanningen om hem van het noodige te voorzien, ook iets zou kunnen doen om voor beider onderhoud te zorgen. Hij had met slechte makers kennis gemaakt; lediggang had tot misdaad gevoerd, en hij was in hechtenis genomen voor een geringen diefstal. Na lang gevangen te hebben gezeten, was hij dezen morgen ontslagen. Het was zijn eerste vergrijp, en zijne oude moeder, nog hopen de hem te recht te brengen, had bij de deur op hem gewacht, ten einde hem te smeeken om met haar mede naar huis te gaan.

Wij kunnen den jongen niet vergeten; met een stuursch gezicht kwam hij de stoep af en schudde zijn hoofd met stugge kwaadaardigheid. Hij ging eenige stappen voort en bleef staan. De vrouw lag hare hand angstig smeekend op zijn schouder, en de jongen keerde, als tot teeken van weigering, wrevelig zijn hoofd om. Het was een zeer schoone morgenstond; alles zag er in het schitterende zonlicht frisch en vroolijk uit. Hij zag eenige oogenblikken om zich heen, verbijsterd door de helderheid van het tooneel; want het was lang geleden sedert hij iets anders had gezien dan de donkere muren eener gevangenis. Misschien maakte de smart van zijne moeder eenigen indruk op zijn hart; misschien was het eene duistere herinnering aan den tijd, toen hij een gelukkig kind en zij zijne eenige en liefste

vriendin was, die in hem opkwam; hoe het zij — hij barstte in tranen uit, bedekte met eene hand zijn gezicht, gaf de andere haastig aan zijne moeder, en zij gingen te zamen heen.

De nieuwsgierigheid heeft ons nu en dan beide Hoven van Old Bailey doen binnentreden. Niets treft hem, die dezelve voor de eerste maal bezoekt, zoozeer, als de koele onverschilligheid, waarmede de zaken behandeld worden. Er is veel orde, maar geen medelijden; belangstelling genoeg, maar geen gevoel. Neem bij voorbeeld het Oude Hof. Daar zitten de rechters, wier deftigheid iedereen bekend is, en waarover wij derhalve niets meer behoeven te zeggen. In het midden zit de Lord-Mayor, met zulk een koel gezicht als een Lord-Mayor slechts zetten kan, met een ontzettend groot bouquet voor zich, en met al den glans zijner waardigheid bekleed. Dan zitten daar de Sheriffs, bijna even statig als de Lord-Mayor zelf, en de praktijzjns, naar hunne eigene meening deftig genoeg, en de aanschouwers, die voor hunne plaatsen hebben betaald, en derhalve het geheele tooneel beschouwen, alsof het alleen voor hun plezier werd vertoond. Van de leden van het Hof zitten sommigen de courant te lezen, anderen fluisterend met elkander te praten, nog anderen gerust te dutten, en gij kunt nauwelijks gelooven, dat de uitslag van het proces voor één rampzalig wezen eene zaak van leven of dood is.

Wend uwe oogen naar de bank der beschuldigten; let eenige oogenblikken met aandacht op den gevangene, en de waarheid staat voor u, in al hare pijnlijke wezenlijkheid. Zie hoe onrustig hij zich de laatste tien minuten heeft bezig gehouden met allerlei figuren te leggen van de takjes, die op de breede balie voor hem zijn gestrooid. Let op, hoe vaalbleek zijn gezicht wordt als er een of ander getuige optreedt, en hoe hij zich verplaatst en met bevende handen zijn klam voorhoofd afwisch, wanneer de aanklacht gesloten is, als ware het eene verlichting voor hem, dat de Jury nu het ergste weet.

De verdediging is geëindigd; de rechter somt de daadzaken op, en de gevangene bespiedt de gezichten der gezworenen, gelijk een stervende, tot het laatste toe aan het leven gehecht, in het gezicht van zijn arts vruchteloos naar een enkelen straal van hoop zoekt. Zij verwijderen zich om te beraadslagen; men kan het hart van den man bijna hooren kloppen, terwijl hij, met eene wanhopige inspanning om bedaard te schijnen, op een takje rosmarijn bijt. Zij komen terug — er heerscht eene doodsche stilte, terwijl de foreman het vonnis uitspreekt; het luidt — schuldig! Op de galerij klinkt een gil van eene vrouwenstem; de gevangene werpt een enkelen blik naar den kant van waar het geluid kwam en wordt door den cipier met overhaasting uit de zaal verwijderd. De griffier beveelt een der officieren van het Hof om "die vrouw weg te brengen!" en men begint eene nieuwe zaak alsof er niets gebeurd ware.

Geen denkbeeldig contrast met een geval, gelijk dit, zou zoo volkomen kunnen zijn, als hetgeen men telkens in het Nieuwe Hof ziet, waar de ernst van alle aanwezigen niet zelden wordt gestoord door de streken en uitvluchten van jeugdige misdadigers. Een jongen van dertien jaren, bij voorbeeld, wordt te recht gesteld omdat hij een of ander onderdaan van Hare Majesteit een zakdoek uit den zak heeft gerold, en het misdrijf is omtrent zoo duidelijk bewezen als er iets bewezen kan worden. Men vraagt hem wat hij tot zijne verdediging heeft te zeggen, en hij vergenoegt zich met eene declamatie over de gezworenen en zijn vaderland, de betuiging dat al de getuigen een valschen eed hebben gedaan, en eenige wenken dat de politie in het algemeen tot zijn verderf heeft saamgezworen. Hoe waarschijnlijk deze verklaring ook moge wezen, laat

het Hof er zich toch niet door overtuigen, en nu volgt dit of een dergelijk tooneel.

Het Hof. — "Hebt gij getuigen, jongen, die kunnen verklaren, dat gij u voorheen wel hebt gedragen?"

De jongen. — "Ja, Mylord! buiten staan vijftien heeren te wachten, en zij hebben er gisteren den heelen dag al gestaan."

Het Hof. — "Roep de getuigen!"

Een zwaarlijvige deurwaarder loopt naar buiten en schreeuwt zoo hard hij kan, om de getuigen te roepen; men hoort zijne stem al flauwer en flauwer worden, naarmate hij de trap afgaat, tot op het binnenplein. Na verloop van vijf minuten komt hij zeer warm en zeer schor terug, en bericht het Hof wat het te voren reeds wist, namelijk, dat er geene getuigen zijn. Daarop heft de jongen het akeligste gehuil aan, dat men ooit binnen of buiten de muren van een Hof heeft gehoord, schroeft het onderste gedeelte zijner handpalmen in de hoeken zijner oogen, en tracht zich te doen gelijken naar een model van verdrukte onschuld. De Jury verklaart hem dadelijk schuldig, en hij verdubbelt hierop zijne pogingen om een paar tranen uit te persen. De gouverneur der gevangenis verklaart vervolgens, op eene vraag van de rechtbank, dat de gevangene vroeger reeds twee maal in zijne bewaring is geweest; maar dit wordt door den jongen deug-niet, stijf en sterk ontkend, met deze of dergelijke bewoordingen: "Waarachtig niet Mylord! ik heb nog nooit vastgezet. Het komt alles daarvandaan, dat ik een tweelingbroer heb, die ongelukkig zijne vingers niet thuis kan houden, en zoo sprekend op mij gelijkt, dat geen mensch ons van elkander onderscheiden kan."

Deze uitvlucht maakt even weinig indruk als zijne vorige verdediging, en de knaap wordt tot eene deportatie van zeven jaren veroordeeld. Daar hij het onmogelijk bevindt eenig medelijden op te wekken, geeft hij lucht aan zijn gevoel door eene vervloeking, die op de oogen van "de oude groote pruik" moet nederdalen; en daar hij de moeite niet wil doen van zijne voeten te verzetten om de zaal te verlaten, wordt hij door twee mannen weggedragen, weltevreden met de stree-lende bewustheid, dat hij iedereen zooveel last en moeite heeft veroorzaakt als maar mogelijk was.

DE OCHTEND-DILIGENCE.

Beklagenswaardig is inderdaad de man, die zich tot eene haastige reis met eene ochtend-diligence ziet genoodzaakt. Gij krijgt een brief met het bericht, dat gij, om welke reden en waarheen is onverschillig, oogenblikkelijk op reis zult dienen te gaan. Verschrikkelijk is de opschudding, welke zulk eene tijding in uw huisgezin teweegbrengt. Iedereen krijgt de handen vol werk; er wordt een *expresse* naar de waschvrouw gezonden; en gij zelf gaat, met een gevoel van waardigheid, dat gij niet volkomen verbergen kunt, naar het kantoor om eene plaats te nemen. Hier wordt gij op eene pijnlijke wijze gewaar, dat gij inderdaad een onbeduidend wezen zijt: de menschen zijn zoo koel en bedaard alsof er niemand uit de stad ging en alsof eene reis van honderd mijlen niets te zeggen had. Gij komt in een dompig vertrek, welks muren met groote biljetten zijn behangen, terwijl eene lange toonbank de grootste ruimte afsluit. Onder deze toonbank smijt een der klerken de pakken en pakjes neer, die ieder oogenblik worden gebracht, en dat met eene woestheid waaraan gij, die onderweg een nieuw valies hebt gekocht, u niet weinig ergert. Kruiers, die met zware vrachten in- en uitloopen, schuiven u uit den weg, terwijl gij staat te wachten totdat men u helpt en vol verbazing de klerken aanstaart, zonder te begrijpen welk soort van menschen zij toch zijn. Een hunner staat met zijne pen achter zijn oor en de handen op den rug voor het vuur, als een levensgroot standbeeld van Napoleon; de ander zit, met zijn hoed op het hoofd en met tergende onverschilligheid, de namen der passagiers in het register te schrijven; ja, de onmensch heeft het hart om te fluiten, terwijl iemand hem vraagt hoeveel de vracht is heel naar *Holyhead* — en dat terwijl het vriest. Het is duidelijk, dat deze klerken een soort van kluisenaars zijn zonder eenige sympathie met het overige menschedom. Eindelijk komt de beurt aan u, en nadat gij de vracht betaald hebt, vraagt gij angstig: “Hoe laat moet ik morgenochtend hier wezen?” — “Om zes uur,” antwoordt de fluter, terwijl hij uw *sovereign* verachtelijk in een houten bak smijt, die op den lessenaar staat. “Eer wat vroeger dan wat later,” voegt de man met de half gebradene broek er bij, zoo koel alsof elk fatsoenlijk man gewoon was ten vijf ure op te staan. Gij gaat heen, en op weg naar huis peinst gij er over hoe het mogelijk is, dat menschen door de gewoonte zoo verhard in wreedheid kunnen worden.

De noodzakelijkheid om bij kaarslicht op te staan is eene der grootste kwellingen in het leven. Indien gij ooit hieraan getwijfeld hebt, wordt gij op den morgen van uw vertrek op eene pijnlijke wijze uwe dwaling gewaar. Gij hebt den vorigen avond last gegeven, om u precies ten half vijf ure te roepen, en toch den geheelen nacht geen vijf minuten achtereen kunnen slapen. Eindelijk valt gij, geheel uitgeput, in eene onrustige sluimering: uwe gedachten worden verward; de diligence, die gij den geheelen nacht voor de oogen hebt gehad, rijdt weg; gij zit als voerman op den bok of als postiljon op een paard, en in den conducteur herkent gij een schoolmakker, wiens begrafenis, gelijk gij u zelfs in uw droom

herinnert, gij voor acht jaren hebt bijgewoond. Ten laatste verzinkt gij in volkomene vergetelheid, waaruit gij door een allerzonderlingsten droom weder gevekt wordt. Gij zijt leerling bij een koffermaker; hoe gij daartoe komt weet gij niet en vraagt gij niet; maar daar zit gij een valies te voeren, en verwenscht onder de hand uw kameraad achter in den winkel, die niet ophoudt met timmeren en kloppen. "Tik, tik, tik — tik, tik, tik!" gaathet al een half uur achtereen. Daar zegt hij iets. Wat zegt hij? "Het is al lang vijf uur, mijnheer!" Gij vliegt verschrikt op — en het droombeeld is verdwenen. Uw timmerende kameraad was de meid, die buiten de deur van koude staat te rillen en een kwartieruurs heeft moeten kloppen om u wakker te krijgen.

Gij gaat u met alle haast aankleeden. De duister brandende kaars geeft juist licht genoeg om u te doen zien, dat hetgeen gij noodig hebt niet bij de hand ligt; en gij verliest eenigen tijd, daar gij, in uwe overgrootte zorgvuldigheid om niets te vergeten, den vorigen avond een uwer laarzen hebt ingepakt. Uw toilet is echter spoedig gereed; want bij zulk eene gelegenheid ziet gij zoo nauw niet. Gij trekt uwe jas aan, neemt uw valies onder den arm, en gaat zacht naar beneden, om niemand in huis wakker te maken. Een oogenblik gaat gij nog in de voorkamer — die er, nog niet aangeveegd en geheel overhoop liggende, allerakeligst uitziet — om een kop koffie te drinken, ontgrendelt daarop de straatdeur en stapt de stoep op.

Het doet, helaas! De vorst schijnt voorgoed afscheid te hebben genomen. Gij ziet de lange Oxford-Street langs, zonder iets anders te ontdekken dan gaslantarens, die op de natte straat spiegelen. Er schijnt geene cabriolet of huurkoets te krijgen te zijn; zelfs de voerlieden hebben wanhopig hunne posten verlaten. De regen, die overal aanvriest, valt met die zachte regelmatigheid, welke een duur van ten minste vier en twintig uren aankondigt; een dichte nevel omhult de toppen der huizen, en schijnt zelfs als een onzichtbare mantel u te omgeven. Het is zoo glad als een spiegel; de paarden voor de karren, die naar de markt rijden, vallen, en men kan hen niet weer verkrijgen; de agenten van politie, die de wacht hebben gedaan, schijnen met gestampd glas bestrooid te zijn; hier en daar trippelt eene melkvrouw voorzichtig voort, met strooken zelfkant om hare voeten, om niet uit te glijden; winkeljongens, die thuis slapen, staan aan de deuren te kloppen, zonder iemand te kunnen wakker krijgen, en huilen van de koude; het mengsel van ijs, sneeuw en water op de straat is een paar duim dik; niemand durft hard aanstappen om zich warm te loopen, en al wilde hij beproeven zich warm te loopen, het zou hem toch niet gelukken.

Het slaat kwartier over vijven, als gij, om naar Golden-Cross te komen, Waterloo-Place overgaat, en nu ontdekt gij pas, dat men u een half uur te vroeg geroepen heeft. Gij hebt geen tijd genoeg om weer naar huis te gaan; er is geen koffiehuis open om er in te blijven wachten; gij kunt derhalve niets anders doen dan uw weg voortzetten, en dit doet gij dan ook, natuurlijk bijzonder wel in uw schik met u zelve en al wat gij ziet. Gij bereikt het kantoor en kijkt rond naar de diligence, die gij hoopt dat gereed zal staan; maar er is nog geen zweem van te bespeuren. Gij treed het kantoor binnen, dat er met de gaslampen en het brandende vuur nu tamelijk vroolijk uitziet: namelijk, indien iets ter wereld er op een winterochtend ten half zes vroolijk kan uitzien. Daar staat de boekhouder nog in dezelfde houding, alsof hij zich sedert den vorigen dag niet van zijne plaats had bewogen. Dewijl hij u bericht, dat de diligence over een kwartier zal voorkomen, laat gij uw valies in zijne bewaring en gaat naar de passagierskamer, niet met het ongerijnde denkbeeld om u daar te warmen, maar om een glas

brandewijn met heet water te bestellen, dat u gegeven wordt zoodra het water kookt, hetgeen juist twee en eene halve minuut vóór het afrijden der diligenees plaats heeft.

De eerste slag van zes uur laat zich van den toren der St.-Martinskerk hooren, als gij het kokende vocht aan uwe lippen brengt. In twee seconden zijt gij in het kantoor, en binnen denzelfden tijd proeft de oppasser hoe uw brandewijn hem smaakt. De diligence staat gereed; de conducteur en een paar kruiers zijn aan het werk om de bagage op te laden, en draven onophoudelijk heen en weder. De plaats, die eenige minuten geleden zoo stil en eenzaam was, is nu vol leven en gewoel. De rondventers der ochtendbladen zijn reeds op hunne posten, en doen hun best om u tot het koopen van een Times of Morning-Chronicle over te halen. De binnenpassagiers zitten reeds in hunne hokken; de buitenpassagiers, gij zelf uitgezonderd, loopen heen en weder om zich warm te houden. Zij bestaan uit twee jonge heeren met bijzonder lange haren, waaraan de ijzel het voorkomen van gekristalliseerde rattenstaarten heeft gegeven; eene magere jonge jufvrouw, koud en snibbig; een oud heer, dito dito; en eene gedaante met een mantel en pet, die een officier moet verbeelden, ieder met een dikken doek om de kin gewonden.

"Neem de kleeden weg, Bob!" zegt de voerman, die nu te voorschijn komt in eene blauwe duffelschen jas, waarvan de achterste knopen zoo ver vaneen staan, dat gij ze nooit beide te gelijk kunt zien. "Kom aan, heeren!" roept de conducteur; "het is al vijf minuten over den tijd." De heeren klimmen op; de jonge juffer wordt met ontzaglijk veel moeite op hare plaats getild en geheschen, en dankt daarvoor door te zeggen, dat zij niet weet hoe zij ooit weer beneden zal komen.

"All right!" roept de conducteur, terwijl hij achteropspringt, en laat terstond daarop zijn hoorngetoet hooren, ten bewijze, dat het hem nog aan geen adem ontbreekt. "Laat maar los!" roept de voerman; de diligence rijdt voort, en nu zijt gij pas aan het begin der reis, welker einde gij met zooveel ongeduld te gemoet ziet als de lezer misschien het eind van deze schets heeft te gemoet gezien.

D E O M N I B U S .

Men zal wel algemeen willen toestemmen, dat publicke voertuigen eene uitmuntende gelegenheid aanbieden om gemakkelijke en leerrijke waarnemingen te doen; maar geen van allen is hiertoe beter geschikt dan een omnibus. Eene diligence, die een langen rit doet, is niet te verachten; maar vooreerst zitten er slechts zes passagiers binnen in, en ten andere is er groote kans, dat gij dezelfde menschen den geheelen weg over bij u houdt; — er is verscheidenheid noch afwisseling. Bovendien worden de menschen na de eerste twaalf uren knorrig en slaperig, en als gij iemand eens in zijne nachtmuts hebt gezien, hebt gij alle respect voor hem verloren; dat is ten minste met ons het geval. Dan heeft men op effene straatwegen nog het ongeluk, dat de menschen slijmerig worden en lange histories beginnen te vertellen; of zij nemen eenig ander, voor hunne medereizigers onaangenaam, middel te hulp, om zich zelve den tijd te korten. Wij herinneren ons, dat wij eens vierhonderd mijlen ver reden in eene diligence, met een groven, dikken kerel, die zich op elke wisselplaats een glas rum met heet water door het portier liet aangeven. Dit was op den duur niet uit te houden. Daarbij komt de reeks van ellenden, als men een anderen voerman krijgt, en de rampzalige ontdekking — die de conducteur maakt op het oogenblik, dat gij begint te dutten — dat hij een pakje hebben moet, hetwelk hij zich herinnert dat hij onder uwe bank heeft gelegd. Na lang haspelen en grabbelen, en nadat gij de kramp in uwe kuiten hebt gekregen, daar gij genoodzaakt zijt uwe beenen al dien tijd in eene zeer gedwongene houding uit te steken, valt het hem eensklaps in, dat hij het pakje onder den bok heeft geborgen. Daar vindt hij het ook; het portier wordt dichtgeslagen; de diligence rijdt weder voort, en de conducteur blaast zoo hard hij kan op zijn hoorn, als ware het om met uwe ergernis den spot te drijven.

Van al deze rampen ontmoet gij geene enkele in een omnibus. Eentonig kan het nooit daarin zijn; want de passagiers wisselen elkander zoo snel af als de figuren in een caleidoscoop, en zijn, hoewel niet zoo schitterend, veel onderhouder. Wij gelooven niet dat er een voorbeeld bestaat, dat ooit iemand in zulk een rijtuig in slaap gevallen is. Wat lange histories betreft, niemand zal zoo dwaas zijn om er eene in een omnibus te beginnen; en al deed hij het, het zou geen kwaad kunnen, want niemand zou kunnen hooren waarvan hij sprak. Kinderen, zulk eene plaag in eene diligence, vindt men slechts zelden in een omnibus; en als zij er zijn en het rijtuig, gelijk doorgaans, propvol is, gaat er meestal iemand op zitten, en dan zijn zij ten minste uit de oogen. Ja, na rijpe overweging blijft het onze vaste meening, dat er van de fraaie koets, waarmede wij ten doop reden, tot den zwarten wagen waarin wij onze laatste reis moeten doen, geen rijtuig bestaat, dat bij een omnibus is te vergelijken.

De omnibus waarmede wij dagelijks van Oxford-Street naar de City

rijden, verdient, naar onze schatting, onder allen den eersten rang; geen ander is van buiten zoo fraai geschilderd, van binnen met zulk eene edele en voedigheid ingericht, of heeft zulk een juweel van een conducteur. Die jonge heer is een merkwaardig voorbeeld van zelfopoffering. Zijn eenigszins overdrevene ijver voor de belangen zijner patroons brengt hem telkens in moeielijkheid, en tusschenbeide in het huis van correctie; maar niet zoodra is hij weder los, of hij vat met onverzwakten lust zijne taak weder op. Zijne voornaamste eigenschap is vlugheid. Hij beroemt er zich op, "dat hij een ouden heer in den omnibus kan wippen, hem opsluiten en voortrijden, voordat de oude weet waar hij blijft," — een kunststuk, dat men hem dikwijls ziet verrichten, tot groot vermaak van iedereen, behalve den in het geval betrokken ouden heer, die nooit het aardige van de grap kan inzien.

Het is ons niet bewust, dat men ooit juist heeft berekend, hoeveel passagiers een omnibus kan bevatten. De conducteur is blijkbaar van gedachten, dat er ruimte genoeg is voor zooveel er maar kunnen ingestopt worden. "Is er nog plaats?" vraagt een bezweet voetganger. "Ja wel, mijnheer!" antwoordt de conducteur, terwijl hij langzaam de deur opent, en den wezenlijken staat der zaken niet ontdekt, voordat de ongelukkige op de trap is. "Waar?" vraagt de teleurgestelde voetganger, terwijl hij wil achteruitstappen. — "Aan allebei de kanten," antwoordt de conducteur, duwt zijne vracht naar binnen, en rijdt meteen voort. Weder heen te gaan is eene onmogelijkheid, en de nieuwaangekomene wordt herwaarts en derwaarts geslingerd, totdat hij ergens te land komt.

Als wij om tien ure naar de City rijden, hebben wij vier of vijf vaste passagiers, die altijd op dezelfde plaatsen worden opgenomen en altijd over dezelfde onderwerpen spreken — de toenemende snelheid van het rijden en de onhandelbaarheid der conducteurs. Een van de vier is een klein, driftig oud man, die zich altijd aan de rechterzijde van de deur nederzet, met zijne handen op den knop van zijne paraplu. Hij is bijzonder ongeduldig, en kiest die plaats, om den conducteur, met wien hij telkens eene woordenwisseling heeft, in het oog te kunnen houden. Hij is zeer gediensig om de menschen in en uit te helpen, en als iemand wil uitstappen, is hij altijd gereed om den conducteur met zijne paraplu een por te geven. Doorgaans vermaant hij de dames, om hare *sixpence* gereed te houden, ten einde alle oponthoud voor te komen; en als iemand een venstertje laat zakken, dat hij bereiken kan, haalt hij het dadelijk weder op.

"Waarom blijft gij hier staan?" zegt de driftige oude heer elken ochtend, als de omnibus op den hoek van Regent-Street stilhoudt, en dan volgt altijd deze of eene dergelijke samenspraak: "Waarom blijft gij stilstaan?" — De conducteur fluit en doet alsof hij de vraag niet hoorde. "Zeg eens!" (een por) "waarom blijft gij hier stilstaan?" — "Om passagiers op te nemen, mijnheer! Bank! Bank!" — "Ik weet wel, dat gij naar passagiers wilt wachten, maar dat moogt gij niet doen. Waarom blijft gij dan stilstaan?" — "Dat is eene ongemakkelijke vraag, mijnheer! Ik geloof, omdat wij hier liever willen ophouden dan voortrijden." — "Pas op!" roept dan de oude heer nijdig. "Ik zal je morgen laten voorkomen. Ik heb al dikwijls bedreigd, dat ik het doen zou; maar nu zal ik het doen." — "Dank je, mijnheer!" zegt de conducteur, met spottende beleefdheid zijn hoed aanrakende. "Zeer verplicht, mijnheer!" Dan beginnen alle jongelieden in den omnibus te lachen, terwijl de oude rood wordt van kwaadheid.

De dikke heer, die aan het andere eind van het rijtuig zit, zegt dan profetisch, dat er binnen kort iets met die kerels zal moeten gebeuren, want dat hij anders niet weet waar dat naar toe gaat, en de heer met den kalen rok en den groenen

zak geeft te kennen, dat hij volkomen van dezelfde meening is, gelijk hij elken morgen heeft gedaan.

Nu komt er een tweede omnibus aan en houdt vlak achter ons stil. Een oud heer — niet dien wij bij ons hebben, maar een ander — komt zoo hard hij kan naar onzen omnibus loopen; de deur wordt geopend om hem in te laten, maar op eens is hij verdwenen: de oppositie heeft hem opgevangen; gelijk nog duidelijker blijkt uit het schimpen van den voorman dier oppositie, die onzen conducteur toeschreeuwt, dat hij hem dat ouwetje heeft weggekaapt, terwijl men het "ouwetje" zelf vruchteloos tegen zijne onwettige opsluiting hoort protesteeren. Nu rijden wij voort; de andere omnibus rijdt ons achterna; en telkens als wij stilhouden, om een passagier op te nemen, staat de andere ook stil, en wie hem ook moge krijgen, altijd worden er eenige vloeken en scheldwoorden gewisseld.

Als wij in de nabijheid van Lincoln's-Inn-Fields en andere rechtsgeleerde districten komen, zetten wij een aantal van onze eerste passagiers af en nemen anderen op, die eene zeer stuursche ontvangst vinden; want het is opmerkelijk, dat menschen, die reeds in een omnibus zitten, eene soort van vijandschap koesteren tegen ieder, die naderhand binnenkomt.

Het gesprek wordt nu geheel gestaakt; ieder kijkt verstrooid naar het venster tegenover hem, en ieder denkt, dat zijn overbuur hem in het gezicht kijkt. Als er iemand bij Shoe-Lane uitstapt, en een ander bij den hoek van Farringdon-Street, begint de oude heer te brommen, en zegt tegen den laatsten, dat men, als hij ook bij Shoe-Lane was afgestapt, geen tijd zou hebben verloren door tweemaal op te houden. Hierop beginnen de jongelieden weder te lachen, en dan zet de oude heer een zeer ernstig gezicht, en spreekt geen woord meer, totdat wij bij de Bank komen; dan stapt hij af en loopt op een drafje heen, terwijl wij met een bedaarder tred denzelfden weg inslaan, en onder het voortgaan wenschen, dat wij anderen een gedeelte van het vermaak konden mededeelen, dat wij zelve in den omnibus hebben gevonden.

LOSSE GEDACHTEN OVER DEZEN EN GENEN.

Het is vreemd, met hoe weinig bekendheid, van goeden, slechten of onverschilligen aard, iemand in *London* kan leven en sterven. Hij wekt in niemands hart eenig medegevoel op; zijn bestaan is voor niemand, hem zelven uitgezonderd, eene zaak van eenig belang, en men kan, wanneer hij sterft, niet zeggen dat hij vergeten wordt, want er was niemand die om hem dacht terwijl hij leefde. Er leeft eene zeer talrijke klasse van menschen in deze hoofdstad, die geen enkelen vriend schijnen te bezitten, en om wie niemand zich eenigszins schijnt te bekommeren. Door de noodwendigheid gedwongen, hebben zij zich naar *London* begeven, om een middel van bestaan te zoeken. Het is moeielijk de banden te verbreken, welke ons aan huis en vrienden hechten, en nog moeielijker de duizend herinneringen aan oude tijden en gelukkige dagen uit te wisschen, die jaren lang in onzen boezem sluimeren, en dan weder opkomen, om ons met verrassende duidelijkheid de vrienden voor den geest te brengen, die wij verlaten hebben, de plaatsen, die wij waarschijnlijk voor het laatst hebben gezien, en de hoop, die wij eenmaal koesterden, maar nu moeten vaarwelzeggen. Deze menschen echter hebben, gelukkig voor hen zelven, zulke gedachten lang vergeten; oude vrienden van buiten zijn gestorven of naar buitenslands gegaan; vroegere correspondenten hebben zich, evenals zij, in het gewoel van eene groote stad begraven, en langzamerhand zijn zij schepselen geworden, die uit gewoonte en geheel lijdelijk voortleven.

Laatst zaten wij eens op eene bank in *St.-James-Park*, toen onze aandacht werd opgewekt door een man, wien wij op het eerste gezicht voor een wezen van deze soort hielden. Hij was lang, mager en bleek, droeg een zwarten rok, eene korte grijze broek, gerimpelde slopkousen en bruine kastoren handschoenen. Hij had eene paraplu in zijne hand, niet omdat hij die noodig had, want het was helder weder, maar blijkbaar omdat hij er des morgens altijd eene naar het kantoor medenam; en hij wandelde het grasperk, waarop stoelen te huur staan, op en neder, niet alsof hij dit voor zijn vermaak of tot uitspanning deed, maar alsof het een moet was, evenals hij elken morgen uit eene achterstraat van *Islington* naar zijn kantoor wandelde. Het was maandag; voor vier en twintig uren was hij de slavernij van den lessenaar ontsnapt, en nu wandelde hij hier voor zijn plezier — misschien voor de eerste maal van zijn leven. Wij waren genegen te denken, dat hij nog nooit in zijn leven een vrijen dag had gehad, en ook nu niet recht wist wat hij er mede zou uitvoeren. Er speelden kinderen op het gras; groepen jongelieden kuierden heen en weder, onder praten en lachen; doch hij bleef bedaard op en neer stappen, zonder dat hij op iets, of iemand op hem acht gaf, en terwijl zijn bleek gezicht zoo strak stond alsof zich nooit eenige uitdrukking van nieuwsgierigheid of belangstelling daarop kon toonen.

Er was iets in zijn voorkomen en manieren, waaruit wij, naar wij ons verbeelden, de geschiedenis van geheel zijn leven, of liever van zijn geheelen dag, konden opmaken; want een man van deze soort kent geene afwisseling. Wij

zagen bijna het donkere achterkantoor, dat hij elken morgen binnenstapt, om zijn hoed aan dezelfde pen op te hangen en zijne beenen onder denzelfden lessenaar te steken, nadat hij eerst den zwarten rok heeft uitgetrokken, welke het jaar door moet dienen, en dien van verleden jaar heeft aangetrokken, welken hij onder zijn lessenaar bewaart, om den anderen te sparen. Daar zit hij dan tot vijf ure, den geheelen dag zoo geregeld voortwerkende als het klokke tegen den schoorsteen, welks getik even eentonig is als geheel zijn bestaan, slechts nu en dan zijn hoofd oplichtende als er iemand binnentreedt, of als hij, in het midden van eene moeilijke berekening, naar omhoog kijkt, alsof de ondoorzichtige lantaren, met een groenen knop in elke glasruit, hem helpen zou. Tegen vijf ure of half zes klimt hij langzaam van zijn bankje, verwisselt wederom van rok, en gaat naar zijne gewone ordinaris. De oppasser zegt op een eenigszins vertrouwelijk toon de spijlslijt op, want hij is een vaste klant, en nadat hij gevraagd heeft wat op zijn best is, bestelt hij eene halve portie gebraden vleesch met groente en eene halve pint porter. Hij neemt vandaag eene halve portie vleesch, omdat groente eene pen n y meer kost dan aardappelen, en omdat hij gisteren twee broodjes heeft genomen, en zich eergisteren aan de weelde van kaas heeft schuldig gemaakt. Nadat dit gewichtige punt is afgehandeld, hangt hij zijn hoed op, en bestelt de courant, als die uit de handen komt. Wanneer hij de courant onder zijn maaltijd kan krijgen, schijnt hij met veel meer smaak te eten; hij zet die dan overeind tegen de waterflesch, om beurtelings eenige regels te lezen en een hapje te eten. Juist vijf minuten voordat het uur om is, haalt hij een shilling uit, betaalt zijne vertering, steekt het kleingeld, dat hij terugkrijgt, zorgvuldig in zijn vestzakje, nadat hij er eerst eene pen n y voordien oppasser heeft afgenomen, en gaat weder naar zijn kantoor, dat hij, als het geen avond voor de buitenlandsche post is, binnen een half uur weder verlaat. Dan kuiert hij met zijn gewonen stap naar luis, het achterkamertje in Islington, waar hij thee gaat drinken, en zich misschien te gelijk verlustigt met het gesprek van het jongetje zijner huiswaardin, dat hij tusschenbeide met eene pen n y beloont, als het eene groote som optelt. Soms is er een brief naar zijn patroon op Russell-Square te brengen. Wanneer de rijke koopman zijne stem hoort, roept hij uit de eetzaal: "Kom binnen, mijnheer Smith!" en dan legt mijnheer Smith zijn hoed onder een der stoelen in het voorhuis neder, en treedt schroomvallig binnen, en wanneer men hem vriendelijk uitnodigt om te gaan zitten, haalt hij zijne beenen onder zijn stoel, en blijft op een aanmerkelijken afstand van de tafel, terwijl hij het glas wijn uitdrinkt, dat de oudste zoon voor hem inschenkt. Vervolgens sluipt hij achterwaarts de kamer uit, in eene zenuwachtige ontroering, van welke hij zich niet volkomen herstelt, voordat hij weder dicht bij huis is. Goede schepsels, die niemand kwaaddoen, zijn deze menschen; tevreden, maar niet gelukkig, — nederig van geest en moedeloos, mogen zij geene smart gevoelen, maar zij kennen ook geen levensgenot.

Vergelijk deze menschen met eene andere klasse van wezens, die, evenals zij, geene vrienden of gezelschap hebben, maar wier stelling in de maatschappij het gevolg van hunne eigene keus is. Dit zijn doorgaans oude heeren, met witte hoofden en roode gezichten, groote liefhebbers van portwijn, die om eene of andere wezenlijke of ingebeelde reden — doorgaans is het eerste het geval, en is de reden, dat zij rijk en hunne nabestaanden arm zijn — omtrent iedereen achterdochtig worden, op gemubileerde kamers den menschenhater spelen, en er groot vermaak in scheppen om zich zelven voor ongelukkig te houden, en ieder, die met hen in aanraking komt, het leven zuur te maken. Zulke menschen kunt gij overal vinden. In een koffiehuis kunt gij hen kennen aan hunne knorrig uit-

roepingen en het rijkelijke van hunne vertering; in de komedie daaraan, dat zij altijd op dezelfde plaats zitten en met een wrevelig gezicht naar alle jongelieden in hunne nabijheid kijken; in de kerk aan de plechtstatigheid, waarmede zij inkomen, en de luide stem, waarmede zij de antwoorden uitspreken; in gezelschappen daaraan, dat zij onder het spel altijd uit hun humeur zijn en een hekel hebben aan muziek. Een oud heer van deze soort laat zijne kamers prachtig meubileren en verzamelt boeken, kostbaarheden en schilderijen in menigte, niet zoozeer voor zijn eigen vermaak als om hun de oogen uit te steken, die gaarne met hem zouden willen wedijveren, maar wie het aan middelen daartoe ontbreekt. Hij is lid van twee of drie clubs, en wordt door al de andere leden benijd, gevleid en gehaat. Soms wordt hij door een armen bloedverwant — een getrouwden neef misschien — om eenigen onderstand aangesproken; en dan declameert hij met edele verontwaardiging over de onvoorzichtigheid van jong te trouwen, het tot niets deugen van eene vrouw, de onvoegzaamheid van kinderen te krijgen, de schandelijkheid van schulden te maken met een inkomen van honderd vijf en twintig pond, en andere onvergeeflijke misdrijven; zijne vermaningen besluitende met eene lofrede op zijn eigen gedrag en eene kiesche toespeeling op de kas van het kerspel. Op den een of anderen tijd sterft hij na den eten aan eene beroerte, nadat hij zijn vermogen aan een Bijbelgenootschap heeft vermaakt, welk genootschap een grafschrift op zijne zerk laat beitelen, waarin zijne christelijke deugd in deze wereld hemelhoog wordt geprezen, en verzekerd dat hij in de andere hoogst gelukkig is.

Maar behalve onze bijzondere vrienden, de huurkoetsiers, cabriolet-voerlieden en omnibus-conducteurs, wier koele onbeschaamdheid en voorbeeldige tegenwoordigheid van geest wij bewonderen, is er geene klasse van menschen, die ons meer stof tot lachen geeft, dan de Londensche leerknepen. Zij zijn niet langer een georganiseerd lichaam, door plechtige beloften verbonden om de onderdanen van Hare Majesteit een doodschrik aan te jagen, wanneer zij goedvinden om, met stokken gewapend, de eene of andere beleediging te wreken. Zij zijn nu slechts door leerbrieven verbonden, en hunne dapperheid wordt gemakkelijk beteugeld door eene heilzame vrees voor de nieuwe politie. Zij vormen echter nog eene bijzondere klasse, niet minder vermakelijk, omdat zij onschadelijk is. Zou er iemand wezen, die des zondags op de straat nooit op hen gelet heeft? Wie ziet ooit zulke buitengewone pogingen doen om staatsie te maken? Laatst op een zondag wandelden wij het Strand langs, achter een troepje, dat ons den geheelen weg over bezig hield. Zij waren uit de City gekomen; het was tusschen drie en vier ure in den namiddag, en zij waren op weg naar het Park. Zij waren vier in getal, en wandelden arm in arm, allen met witte handschoenen, als waren zij bruidegoms, lichte broeken, waarvan het patroon nog nooit zoo was gezien, en rokken, voor welke de Engelsche taal nog geen naam heeft.

Ieder van de heeren had een dikken stok, met een grooten kwast, dien hij nu en dan eens liet rondraaien, en het gevolg van hun opzet om geheel ongegeneerd te kuieren, was een lamlendig slingeren, dat onweerstaanbaar belachelijk was. Een van het gezelschap had een groot zilveren horloge in zijn vestzakje, dat hij zorgvuldig vergeleek met al de openbare klokken, die zij voorbijkwamen; en toen zij in het Park waren gekomen huurde hij, die de netste laarzen aanhad, een tweeden stoel om zijne voeten op te leggen, en wierp zich toen op zijne zetels neder met een zwier als ware hij een prins geweest.

Wij mogen om zulke menschen lachen, maar zij kunnen ons nooit boos maken. Doorgaans zijn zij bijzonder in hun schik met zich zelve, en daardoor, als iets dat

bijna van zelf spreekt, zeer weltevreden met alles en iedereen; en hoewel zij nu en dan een beetje zotskapperij ten toon spreiden, zijn zij toch veel beter te verdragen dan de trotsche dandy's van Regent-Street en Pall-Mall.

E E N K E R S T M I S M A A L.

Kerstmis! Die man moet wel een menschenhater zijn, in wiens borst niet iets, dat naar vroolijkheid zweemt, wordt opgewekt, in wiens geest niet eenige genoeglijke herdenkingen opkomen, als het weder Kerstmis wordt. Er zijn menschen, die zeggen, dat de Kerstmis niet meer voor hen is wat zij vroeger was; dat elk Kerstfeest eene geliefkoosde hoop of een gelukkig vooruitzicht van het vorige jaar beneveld of verdwenen heeft gevonden, en dat het tegenwoordige alleen dient om hen aan veracherde omstandigheden en verminderde inkomsten te herinneren — of aan feesten, welke zij eens aan valsche vrienden gaven, en aan de koude blikken, die zij nu in ongeluk en tegenspoed ontmoeten. Blijf niet vertoeven bij zulke akelige herinneringen. Er zijn weinige menschen, die eene poos in de wereld hebben geleefd, of zij kunnen zulke gedachten elken dag van het jaar oproepen. Kies dan niet den vroolijksten van al de driehonderd vijf en zestig uit voor uw naargeestig gepeins, maar schuif uw stoel bij het vlammeende vuur, schenk uw glas in en laat het gezang rondgaan — en al is uwe kamer kleiner dan eenige jaren geleden, of al is uw glas met dampende punch in plaats van met vonkelenden wijn gevuld, zet er een vroolijk gezicht bij, drink het ledig, hef uw oud lijfdeuntje aan en dank den Hemel, dat het niet erger is. Zie naar de vroolijke gezichten van uwe kinderen, die om het vuur zitten. Een stoeltje moge ledig wezen; een lief gezichtje, dat het hart des vaders verheugde en de borst der moeder van trotsheid deed zwellen, moge ontbreken; — mijmer niet over het verledene! Denk er niet aan, dat één kort jaar geleden het lieve kind, dat nu tot stof verteert, voor u zat, met den blos der kinderlijke onschuld in de vroolijke oogen. Denk aan de zegeningen, die gij nog geniet — en iedereen heeft er velen — niet aan uwe rampen, waarvan iedereen eenigen heeft. Schenk uw glas nog eens in, met een vroolijk gezicht en een tevreden hart; en wij wedden er op, dat uwe Kerstmis vroolijk en uw Nieuwjaar gelukkig zal zijn.

Wie kan ongevoelig wezen voor die uitboezemingen van genegenheid, die oprechte uitwisseling van vriendschapsblijken, welke deze tijd van het jaar medebrengt? Een Kerstmis-familiefeest! Wij weten niets op de wereld, dat zoo genoeglijk is. Er schijnt zelfs eene tooverkracht te liggen in den naam *Kerstmis*. Kleine geschillen en onaangenaamheden worden vergeten; opwellingen van genegenheid bewegen harten, waaraan zij lang zijn vreemd geweest; vader en zoon, of broeder en zuster, die elkander maanden lang met een afgekeerden blik of een

kouden groet voorbijgingen, omhelzen elkander nu met warmte en begraven hunne vorige oneenigheid in hunne tegenwoordige blijdschap. Vriendenharten, die naar elkander verlangden, maar door valsche eer en fatsoen gescheiden werden gehouden, worden hereenigd, en alles is gulheid en hartelijkheid. Ik wenschte, dat Kerstmis het geheele jaar duurde en dat de vooroordeelen en hartstochten, die ons beter gevoel onderdrukken, ons voor altijd vreemd bleven.

Het Kerstmis-familiefeest, dat wij bedoelen, is niet bloot eene verzameling van bloedverwanten, een paar weken te voren uitgenoodigd, die dit jaar nu eens plaats heeft, maar in het vorige niet plaats had en het volgende waarschijnlijk niet herhaald zal worden. Neen, het is eene jaarlijksche bijeenkomst van al de leden der familie, die niet al te ver wonen, jong en oud, rijk en arm; en al de kinderen zien dit feest, wel twee maanden vooruit, met koortsig ongeduld te gemoet. Voorheen werd het bij grootpapa aan huis gegeven; maar toen grootpapa oud werd en grootmama insgelijks, hebben zij hun huishouden aan kant gedaan en zijn bij oom George gaan inwonen, zoodat nu het feest bij oom George aan huis wordt gevierd; maar grootmama bezorgt het meeste lekkers, en grootpapa moet altijd zelf naar Newgate-Market kuieren om de gans te koopen, die hij door een kruier in triomf achter zich naar huis laat dragen. Wat grootmama betreft, zij is twee of drie dagen te voren zeer geheimzinnig en stulzwijgend, maar niet genoeg om te verhinderen, dat er een gerucht wordt verspreid, dat zij voor elke meid eene nieuwe muts heeft gekocht, alsmede een aantal boeken, penne-messen en versdoozen voor de jongste spruiten van den stam; om niet te spreken van verscheidene geheime bijvoegselen bij de bestelling, welke de vrouw van oom George naar den banketbakker heeft gezonden.

Daags vóór Kerstmis is grootmama altijd in eene bijzonder goede luim, en nadat zij de kinderen den geheelen dag aan het werk heeft gehouden met de steenen uit de pruimen te halen en zoo al meer, dwingt zij oom George alle jaren geregeld om in de keuken te komen, zijn rok uit te trekken en den podding te beslaan, hetgeen deze uit de grap doet, tot groote pret van de kinderen en meiden; en de avond wordt besloten met het heerlijke blindemansspel, waarbij grootpapa, voordat het te wild wordt, zich met zorg laat vangen, ten einde eene gelegenheid te hebben om zijne vlugheid te toonen.

Den volgende morgen gaat het oude paar, met zoovelen van de kinderen als er in de bank kunnen, in groote staatsie naar de kerk, tante George thuis latende om de tafel te schikken, terwijl oom George flesschen wijn naar de eetzaal brengt, telkens naar den kurketrekker zoekt en iedereen in den weg loopt.

Wanneer het gezelschap uit de kerk komt om een naontbijtje te gebruiken, haalt grootpapa een marentakje uit zijn zak en zet de jongens aan om hunne nichtjes daaronder een kus te geven — eene grap, waarin zoowel de knapen als de oude heer veel pret hebben, maar die grootmama eenigszins onwelvoeglijk vindt, totdat grootpapa zegt, dat hij zelf, toen hij juist dertien jaren en drie maanden oud was, grootmama onder een marentak een kus heeft gegeven, waarop de kinderen in hunne handen klappen en schateren van lachen, terwijl oom en tante George medelachen; en grootmama zegt, dat grootpapa altijd een stoute deugniet is geweest, hetgeen de kinderen opnieuw doet schateren, terwijl grootpapa zoo hartelijk medelacht als een van allen.

Maar al dat plezier is nog niets bij dat, wanneer grootmama met eene hooge muts en hare beste zijden japon, en grootpapa met een netgeplooiden jabot en eene witte das, naast den haard in de bovenkamer gaan zitten terwijl de kinderen zich voor de vensters scharen om de komst der gewenschte gasten af te wachten.

Op eens hoort men eene hurkoets stilhouden, en oom George, die insgelijks door het venster heeft gekeken, roept: "Daar is Jane!" waarop de kinderen hals over kop de deur uit- en de trap afrennen, en oom Robert en tante Jane, met het lieve kindje en de min, door het geheele troepje begeleid, binnenkomen, terwijl de kinderen gedurig roepen: "Och kijk!" en de min even dikwijls waarschuwt om het kleintje geen zeer te doen. Grootpapa neemt het kind, grootmama kust hare dochter, en de opschudding is nauwelijks eenigszins bedaad of er komen nog meer ooms en tantes met nog meer neven en nichten, en de volwassen neven en nichten schertsen en vrijen met elkander, en de kleintjes doen mede, en men hoort niets dan een verward gerucht van vroolijk praten en lachen.

Een aarzelende klop aan de straatdeur, gehoord terwijl er een oogenblik stilte is, doet iedereen vragen: "Wie is dat?" en een paar kinderen, die nog bij het venster staan, zeggen zacht, dat het de "arme tante Margaretha" is. Daarop verlaat oom George het vertrek om de nieuwe gasten te verwelkomen, terwijl grootmama eene vrijstijve en statige houding aanneemt; want Margaretha is tegen haar zin met een arm man getrouwd, en daar armoede geene genoegzame straf was voor haar misdrijf, is zij door hare vrienden verzaakt en buiten den omgang van hare dierbaarste betrekkingen gesloten. Maar het is nu Kerstmis geworden, en de wrok, die het geheele jaar door tegen betere neigingen heeft geworsteld, is voor den zachten invloed van dien tijd weggesmolten, gelijk half gevormd ijs voor de morgenzon. Het is niet moeielijk voor ouders, in een oogenblik van gramschap eene ongehoorzame dochter te verzaken; maar haar in een tijd van algemeene liefde en vreugde te verbannen van den hard, bij welke zij zoo dikwijls op denzelfden feestdag heeft gezeten, langzamerhand van een kind eene meisje, en met bijna onmerkbaar trappen eene schoone, edelaardige vrouw wordende, is geheel iets anders. Het a i r van rechterlijke waardigheid en koele vergiffenis, hetwelk de oude jufvrouw heeft aangenomen, is haar vreemd; en wanneer de jonge vrouw door hare zuster wordt binnengeleid, bleek en neergebogen — niet door hare armoede, want die kan zij wel dragen, maar door de bewustheid van onverdiende versmading — kan men gemakkelijk zien hoe gedwongen die koelheid is. Er volgt een oogenblik van stilte; eensklaps rukt de jonge vrouw zich van hare zuster los, en valt snikkende hare moeder om den hals. Haar vader treedt haastig vooruit en vat haar man bij de hand. Allen scharen zich om deze groep heen, wenschen elkander hartelijk geluk, en vrede en vriendschap zijn wederom hersteld.

Wat den maaltijd betreft, deze is overheerlijk — alles valt evengoed uit en ieder is in de beste luim en doet zijn best om de anderen daarin te houden. Grootpapa geeft een omstandig verslag van het koopen der gans, met eene uitweiding over het koopen van vorige ganzen voor vorige Kerstfeesten, hetwelk grootmama tot in de kleinste bijzonderheden bevestigt. Oom George snijdt de gans voor, vertelt anekdotes, schertst met de kinderen aan de zijtafel, wenkt de neven toe, die vrijen, en de nichtjes, die gevrijd worden, en vervroolijkt iedereen met zijne eigene vroolijkheid; en wanneer eindelijk eene stevige meid binnenkomt, zwoegende onder den last van een reusachtigen podding met een groen takje bovenop, volgt er een gejuich en gelach en geklap met kleine mollige handjes, als alleen geëvenaard kan worden door de toejuiching, waarmede het verbazende kunststuk, om vlammanden brandewijn in vleeschpasteitjes te gieten, door de jongste gasten wordt ontvangen. En dan het dessert — de wijn — en de pret! Zulke fraaie aanspraken, en liedjes van tante Margaretha's echtgenoot, die nu blijkt zulk een aardig man te zijn en zoo oplettend voor grootmama! Zelfs grootpapa zingt zijn jaarlijksch liedje zoo frisch uit de borst als nog nooit te voren, en wanneer men

hem, volgens jaarlijksche gewoonte, met een algemeen bis vereert, komt hij met een geheel nieuw liedje voor den dag, dat nog niemand behalve grootmama ooit gehoord had; en een jonge deugniet van een neef, die bij de oude lieden eenigszins in ongenade was, wegens eenige erge zonden van verzuim en bedrijf — daar hij veel te weinig aankwam en veel te veel bier dronk — doet iedereen schudden van lachen door vrijwillig de aardigste comische liedjes te zingen, die men ooit gehoord heeft. Zoo gaat de avond voorbij in ongestoorde vroolijkheid, en brengt meer toe om onderlinge liefde, eensgezindheid en hulpvaardigheid aan te kweeken en die gezindheden gedurende het volgende jaar in stand te houden, dan al de preeken, ooit geschreven door alle godgeleerden, die ooit geleefd hebben.

HET NIEUWJAARSFEEST.

Naast den Kerstdag is de genoeglijkste feestdag van het geheele jaar de Nieuwjaarsdag. Er is eene naargeestige soort van menschen, die het nieuwe jaar inwiden met waken en vasten, alsof zij de rol van eerste rouwdragers bij de begrafenis van het oude moesten spelen. Wij voor ons echter kunnen niet nalaten te denken, dat men zoowel het afscheidnemende oude als het pas aankomende nieuwe jaar meer eer bewijst, wanneer men met vroolijkheid en feestvermaak den ouden heer uit- en den jongen inlaat.

Er moet het een of ander in het verloopene jaar zijn gebeurd, naar hetwelk wij met genoegen, zoo al niet met vurige dankbaarheid, kunnen terugzien; en de beginselen van rechtvaardigheid en billijkheid verplichten ons, om van het nieuwe jaar alles goeds te verwachten, totdat het zich dat vertrouwen onwaardig betoont.

Zoo beschouwen wij de zaak; en ondanks onzen eerbied voor het oude jaar, van hetwelk met elk woord, dat wij schrijven, een der weinige overschietende oogenblikken henenvliedt, zitten wij hier, in den laatsten nacht van dat jaar, bij onzen haard dit stukje te schrijven, met zulk een genoeglijk gezicht, alsof er niets buitengemeens was gebeurd, of zou gebeuren, om onze gemoedsrust te verstoren.

Huurkoetsen en andere rijtuigen ratelen kort op elkander door de straat, elk zonder twijfel bevracht met gasten voor een talrijk gezelschap. Het dikwijls herhaald kloppen aan de deur van het huis met de groene blinden aan den overkant kondigt de geheele buurt aan, dat er ten minste éene groote partij in de straat is; en voordat het zoo donker werd, dat wij de gordijnen toeschoven en licht aanstaken, zagen wij eene menigte banketbakkersknechts met groene doozen op het hoofd, en karren met stoelen en Fransche lampen beladen, begeleid door een verhuur-

der van huisraad, voorbijrijden, allen op weg naar en van de talrijke huizen, waar bij deze gelegenheid feest wordt gevierd.

Wij kunnen, naar wij meenen, ons een van die gezelschappen voorstellen, evengoed alsof wij ons in staatsie hadden gekleed en juist de deur der gezelschapszaal binnentraden.

Neem het huis met de groene blinden bij voorbeeld. Wij weten dat er gedanst zal worden, omdat wij, terwijl wij dezen morgen aan het ontbijt zaten, het kleed van de voorkamer hebben zien opnemen; en indien er verder bewijs noodig is, zeggen wij, dat wij, een poosje geleden, een van de jonge juffers, voor het venster van een der slaapvertrekken, het haar van eene andere der jonge juffers hebben zien opmaken, met zulk eene pracht als door niets dan een bal kan gerechtvaardigd worden.

De bewoner van dat huis aan den overkant is een ambtenaar van vrij hoogen rang; dat zien wij aan het fatsoen van zijn rok en de deftigheid van zijn gang; — zelfs de groene blinden van het huis hebben iets officieels over zich.

Luister! Eene cabriolet — dat is de jongste klerk op hetzelfde bureau, en hij wordt aangediend door een knecht in den gang, aan den knecht in de kamer, met zijn blauwen rok, die niets anders is dan een vermomde bode van hetzelfde bureau. "Mijnheer Tuppel!" roept de laatste. "Hoe vaart gij, mijnheer Tuppel?" zegt de gastheer, die hem te gemoet komt, en daartoe zijn gesprek over staatszaken afbreekt. "Liefste! dit is mijnheer Tuppel," (een beleefde groet van de gastvrouw); "Tuppel, mijne oudste dochter; Julia, mijnheer Tuppel; Tuppel, mijne andere dochters; mijn zoon, mijnheer!" Tuppel wrijft in zijne handen, en glimlacht alsof hij uitstekend veel plezier had, draait buigende in het rond tot hij aan al de leden der familie is voorgesteld, laat zich dan op een stoel naast de sofa neerzinken, en begint een gesprek met de jonge dames over het weder, de theaters, het oude jaar, den laatsten moord en luchtbol, de dames-mouwen, de feesten van den dag, en eene menigte andere even belangrijke onderwerpen.

Telkens wordt er geklopt! Welk eene groote partij! Welk een onophoudelijk gemurmur en koffieslurpen! Nu zien wij, in onze verbeelding, Tuppel in al zijn glans. Hij heeft juist het kopje van die dikke oude dame aan den knecht gegeven, en klieft nu den drom van jongelieden bij de deur, om den anderen knecht te vangen voordat deze de kamer uit is, en den schotel met gebak voor de dochter der oude dame te redden; en terwijl hij, terugkomende, de sofa voorbijgaat, werpt hij de jonge dames een blik van herkenning en gunst toe, zoo vriendelijk en gemeenzaam, alsof hij van kind af met hen had omgegaan.

Een alleraardigste jongen, die mijnheer Tuppel — zoo beleefd voor de dames, en zoo onderhoudend in zijn gesprek! En lachen! — Niemand begreep ooit de kwinkslagen van papa half zoo vlug als mijnheer Tuppel, die bij elken nieuwen zet stuipen krijgt van het lachen. En zulk een plezierig danser! Hij houdt altijd het gesprek aan den gang, en hoewel hij in het eerst wat los en luchtig schijnt, spreekt hij met zooveel romanesk gevoel! Een allerliefste jongen! Hij is zeker geen gunsteling van de andere jongelieden, die doen alsof zij hem verachten; maar dat is niets anders dan afgunst, en zij konden zich de moeite wel besparen om zijne verdiensten te verkleinen; want ma zegt, dat hij voortaan altijd bij een diner zal gevraagd worden, al ware het slechts om het gesprek levendig te houden en de aandacht der andere gasten af te trekken, als er eens iets aan de bediening hapert.

Onder het souper vertoont mijnheer Tuppel zich nog voordeeliger dan vroeger in den avond; en wanneer pa allen verzoekt hunne glazen vol te schenken

om een gelukkig nieuwjaar te drinken, is mijnheer Tuppel z o o comisch ! Eerst dwingt hij alle jonge juffers om hare glazen tot aan den rand te laten volschenken, hoewel zij verzekeren, dat zij ze onmogelijk kunnen uitdrinken ; en dan verzoekt hij eenige woorden te mogen zeggen over den toast, dien pa heeft ingesteld, en doet dan de fraaiste en dichtelijkste aanspraak over het oude jaar en het nieuwe. Nadat de toast gedronken is en de dames zijn heengegaan, verzoekt mijnheer Tuppel de heeren om hunne glazen vol te schenken, daar hij nu een toast heeft in te stellen, waarop allen roepen "Luister ! Luister !" en elkander de flesschen toeschuiven ; en wanneer Tuppel dan door den gastheer is onderricht, dat allen hebben ingeschonken en naar den toast wachten, staat hij op en verzoekt de heeren te mogen herinneren, hoeveel genot zij te danken hebben gehad aan het schitterende schouwspel van schoonheid en smaak, hetwelk de gezelschapszaal dien avond heeft ten toon gespreid, en hoe hunne zinnen verrukt en hunne harten overmeesterd zijn door de verrassende vereeniging van zoovele bekoorlijke dames. (Een luid geroep van "luister !") Hoeveel leedwezen hij (Tuppel) ook, om andere redenen, over de afwezigheid der dames mocht gevoelen, doet het hem toch genoegen, dat juist deze omstandigheid hem gelegenheid verschafft om een toast voor te dragen, welken hij anders niet had kunnen instellen, en die toast, verzoekt hij te mogen zeggen, is — de dames ! (Luide toejuiching.) De dames ! onder welke de bekoorlijke dochters van hun voortreffelijken gastheer behooren, allen evenzeer uitmuntende door schoonheid, smaak en talenten. Hij verzoekt hen een glas te ledigen op het welzijn der dames en haar geluk in het nieuwe jaar. — Een langdurig gejuich, onder hetwelk men duidelijk het stampen der dames hoort, die boven hun hoofd een allegaartje dansen.

Nauwelijs is dit gejuich bedaard, of men ziet een jong heer, die aan het benedeneind der tafel zit, zeer onrustig en stoelschuiverig worden, blijkbare teekenen dat er eene aandoening bij hem opwelt, welke hij in eene aanspraak lucht wil geven ; maar de schrandere Tuppel heeft dit bemerkt en snijdt hem den pas af, door zelf weder het woord te nemen. Hij staat derhalve nogmaals op, maar nu met bijzondere deftigheid, en hoopt dat men hem zal vergunnen nog een toast in te stellen. Allen geven hunne goedkeuring te kennen, en hij vervolgt. Hij houdt zich verzekerd, dat allen diep doordrongen zijn van de gastvrijheid — hij mag wel zeggen "luisterrijkheid !" — waarmede zij dien avond door den waardigen gastheer en de vriendelijke gastvrouw zijn ontvangen. (Groote toejuiching.) Hoewel dit de eerste maal is, dat hij de eer en het genoegen heeft van aan die tafel te zitten, heeft hij zijn vriend Dobbel lang en gemeenzaam gekend ; hij is lang in hetzelfde vak met hem werkzaam geweest, en hij wenschte, dat alle aanwezigen Dobbel zoo goed kenden als hij doet. (De gastheer kucht eens.) Hij (Tuppel) kan de hand op zijn hart leggen en getuigen, dat er, zoover hij weet en geloof, nooit een beter man, een beter echtgenoot, een beter vader, een beter zoon, een beter broeder, een beter aanverwant of vriend heeft bestaan dan Dobbel. (Luid geroep van "luister !") Zij hebben hem dien avond gezien in den vreedzamen schoot van zijn gezin ; zij moesten hem des morgens zien in de moeilijke werkzaamheden van zijn post. Kalm bij het doorzien der nieuwsbladen, nauwgezet in het teekenen van zijn naam, deftig in zijne antwoorden op de vragen van vreemdelingen, eerbiedig jegens zijne meerderen, gezagvoerend over zijne minderen. (Toejuiching.) Wanneer hij dit welverdiende getuigenis aflegt aangaande de uitmuntende eigenschappen van zijn vriend Dobbel, wat kan hij dan zeggen, als hij over zoodanig iemand als mevrouw Dobbel moet spreken ? Is het voegzaam voor hem, uit te weiden over de begaafdheden van die beminne-

waardige dame? Neen! Hij wil het gevoel van zijn vriend Dobble sparen. Hij wil ook het gevoel sparen van den jongen heer Dobble, van wien hij hoopt, dat hij hem zal vergunnen zich zijn vriend te noemen. (De jonge heer Dobble, die zijn mond wijd opensperde om te beproeven of hij een grooten sinaasappel geheel daarin kon duwen, laat nu dit spel varen, en zet een bij de plechtigheid passend melancholisch gezicht.) Hij wil eenvoudig zeggen, en hij is zeker dat alle aanwezigen daarin met hem zullen overeenstemmen, dat zijn vriend Dobble even ver uitmunt boven eenig man, dien hij ooit heeft gekend, als mevrouw Dobble boven eenige dame, die hij ooit heeft gezien (hare dochters uitgezonderd), en hij wil besluiten met de gezondheid in te stellen van hun waardigen gastheer en gastvrouw, en met den wensch, dat zij zich nog op vele nieuwjaarsfeesten mogen verheugen.

Deze toast wordt met geestdrift gedronken; Dobble betuigt daarvoor zijn dank, en het gezelschap verlaat de eetzaal om de dames te gaan opzoeken. Jongelieden, die vóór den maaltijd te blood waren om te dansen, vinden nu woorden en danseressen; de muzikanten vertoonen duidelijke blijken, dat zij niet op een droogje hebben gezeten; en het dansen wordt voortgezet tot ver in den eersten morgen van het nieuwe jaar.

Nauwelijks hebben wij het laatste woord van den vorigen volzin geschreven, of de eerste slag van twaalf uur galmt van den naburigen toren. Er is iets ontzagwekkends in dat geluid. Eigenlijk behoefde het nu niet meer indruk te maken dan op een anderen tijd; want de uren vliegen altijd even snel voorbij, zonder dat men veel acht slaat op hunne vlucht. Maar wij meten het leven bij jaren, en het is een plechtige klokslag, die ons waarschuwt dat wij weder een der merkpalen voorbij zijn, die tusschen ons en het graf instaan. Wij mogen het willen verbloemen; maar het denkbeeld dringt zich op aan onzen geest dat, wanneer die klokslag weder het begin van een nieuw jaar aankondigt, wij misschien de waarschuwing niet zullen hooren, waarop wij zoo dikwijls te weinig acht hebben geslagen.

EEN BEZOEK IN EEN GASTHUIS.

Op onze avondwandelingen door de straten van Londen blijven wij dikwijls staan onder de vensters van een der gasthuizen, terwijl de verbeelding ons de akelige en treurige tooneelen voorstelt, die hetzelfde bevat. De beweging van een licht, dat langzaam het eene venster na het andere voorbijgaat, tot het eindelijk verdwijnt, alsof het verder in de zaal naar het bed van een lijder werd gebracht, is genoeg om iemand tot nadenken te brengen; het schijnsel van die flauwe lampen welke, wanneer alle andere huizen donker zijn en deszelfs bewoners liggen te slapen, de zalen aanwijzen, waar zoo velen van pijn kermen of

door ziekte worden uitgeteerd, is voldoende om de luidruchtigste vroolijkheid te stuiten.

Wie zal al het akelige beschrijven van die slepende uren, wanneer het eenige geluid, dat de zieke hoort, het verwarde geraaskal is van een ijgenden koorts-kranke naast hem, of een pijnlijk gekerm, of misschien het geprevelde gebed van een stervende? Wie, behalve zij, die zelven zulk eene treurige ondervinding hebben opgedaan, kan zich het gevoel van verlatenheid voorstellen van hem, die in eene gevaarlijke ziekte aan de oppassing van vreemden is overgelaten; want welke handen, hoe zacht zij ook zijn mogen, kunnen het angstzweet van het voorhoofd wischen, of het ongemakkelijke leger te recht schikken, gelijk die van eene moeder, vrouw of dochter?"

Vol van deze gedachten, keerden wij ons om en gingen voort door de bijna ledige straten; en het gezicht der weinige ongelukkigen, die nog daarin omwaalden, strekte niet om het leedgevoel te verminderen, dat zulke overdenkingen opwekken. Het gasthuis is een toevluchtsoord en eene rustplaats voor honderden, die, indien zulke inrichtingen niet bestonden, op de straten zouden moeten sterven. Maar wat moet het gevoel wezen van zulke ballingen uit de maatschappij, wanneer zij, bijna zonder hoop op herstel, op een ziekbed nederliggen? De rampzalige vrouw, die tot lang na middernacht op straat blijft omzwerven, en de ellendige schim van een man, het spookachtig overblijfsel, dat gebrek en dronkenschap hebben overgelaten, — die zich, om eenigszins voor den regen beschut te zijn, onder een vensterkozijn te slapen legt, — hebben weinig om hen aan het leven te hechten. Maar wat kan hun vooruitzicht wezen in den dood? Wat beteekent voor hen het ongewone genot van een dak en een bed, wanneer de herinnering aan een geheel leven van zonde voor hen oprijst, — wanneer bekeering een spotwoord schijnt, en berouw te laat komt?

Toen wij eens, omtrent een jaar geleden, door Covent-Garden kwamen, (wij hadden des avonds te voren juist aan zulke dingen gedacht), viel ons de zonderlinge figuur van een zakkenroller in het oog, die, daar hij verschoond wilde blijven van de moeite om naar het politiekantoor te gaan, voor reden gevende dat hij geene de minste begeerte had om daar te wezen, op een kruiwagen daarheen werd gereden, tot groote pret van het gemeen, maar, naar het scheen, niet zeer tot zijn eigen genoegen.

Wij kunnen nooit den lust wederstaan om met een volkshoop mede te loopen, en gingen derhalve ook ditmaal mede naar het politiekantoor, dat wij te gelijk met den zakkenroller, een paar politiedienaren en een troep nieuwsgierigen binnentraden.

Voor de balie stond juist een sterk gespierd jonkman, van een zeer gemeen uitzicht, die verhoord werd over de zeer gewone beschuldiging, dat hij den vorigen avond een vrouwspersoon, met hetwelk hij huisde, had mishandeld. Uit de verklaringen van verscheidene getuigen bleek, dat deze mishandelingen van den grofsten aard waren geweest, en er werd een bericht gelezen van den chirurgijn van het naaste gasthuis, waarin de wonden werden beschreven, die de vrouw ontvangen had, welker herstelling voor zeer twijfelachtig werd gehouden.

Er scheen eenige twijfel te bestaan, of de gevangene wel de bedoelde persoon was; want toen er bepaald werd, dat de twee beambten, den volgenden morgen ten acht ure, de vrouw in het gasthuis zouden gaan zien, om hare getuigenis in te winnen, werd er tevens besloten, dat de man zou worden medegenomen. Toen hij dit hoorde werd hij doodelijk bleek, en klemde zich kramp-

achtig aan de balie vast. Hij werd terstond weggebracht en sprak geen woord.

Wij gevoelden een onweerstaanbaar verlangen om deze ontmoeting bij te wonen, hoewel wij nu moeielijk zouden kunnen zeggen waarom; want wij wisten wel, dat het een pijnlijk tooneel zou wezen. Het viel ons niet moeielijk toegang te verkrijgen.

De gevangene en de gerechtsdienaar, die hem in bewaring had, waren reeds in het gasthuis, toen wij daar kwamen, en wachtten in een voorvertrek op de komst der beambten. De man was gekluisterd, en zijn hoed stond diep in zijne oogen. Aan de bleekheid van zijn gezicht en de stuipachtige beweging zijner gelaatstrekken was echter duidelijk te zien, dat hij beangst was voor hetgeen er volgen zou. Na eene korte poos werden de beambten en hun schrijver binnengeleid door den chirurgijn en een paar jongelieden, die sterk naar tabak roken — het waren "verbinders," hoorde ik; en nadat een der beambten bitter over de koude had geklaagd, en de ander dat er zoo weinig nieuws in de courant stond, kwam er eene boodschap, dat de patiënt gereed was, en wij werden naar de zaal voor gevaarlijk gekwetsten gebracht, waar zij lag.

Het flauwe licht, dat in de ruime zaal brandde, maakte het voorkomen der ongelukkigen in de bedden, die in twee lange rijen langs de muren stonden, nog akeliger. In het eene bed lag een kind, dat over het halve lijf gebrand was, geheel in verbanden gewikkeld; in een ander eene vrouw, die overreden was, en verbijsterd door de pijn, die zij leed, als razend met hare vuisten op het dek sloeg; in een derde een jong meisje, naar oogenschijn in die doffe bezwijming welke zoo dikwijls eene voorbode van den dood is; hare borst en armen waren in zwachtels gewikkeld. Twee of drie bedden waren ledig, en zij, die dezelve in gebruik hadden, zaten er naast, maar met zulke uitgeteerde gezichten en glazige oogen, dat het akelig was om hen aan te zien. Op elk gelaat stonden pijn en angst geteekend.

Zij, die het doel van ons bezoek was, lag aan het eind der zaal. Zij was eene niet onbevallige jonge vrouw van twee of drie en twintig jaren; maar haar gelaat droeg afzichtelijke sporen van de mishandeling, die zij had ondergaan, en zij hield hare hand op hare zijde gedrukt, alsof zij daar de meeste pijn had. Hare ademhaling was kort en moeielijk, en het was duidelijk te zien, dat zij den dood nabij was. Op de vraag, of zij veel pijn had, prevelde zij eenige onverstaanbare woorden, en toen de oppasser haar met haar hoofdkussen overeind had gebeurd, staarde zij verbijsterd de vreemde gezichten aan, die haar bed omringden. Een der beambten wenkte den gerechtsdienaar om den gevangene vooruit te laten komen. Hij werd vlak voor het bed geplaatst. De vrouw zag hem onrustig en verschrikt aan, maar scheen hem niet te herkennen.

"Neem zijn hoed af!" zeide de beambte. De gerechtsdienaar gehoorzaamde, en de gelaatstrekken van den gevangene waren nu duidelijker te onderscheiden.

Met onnatuurlijke hevigheid rees de vrouw overeind; hare doffe oogen begonnen te schitteren, en het bloed steeg op in hare bleke wangen. Het was eene plotselinge overspanning. Zij zonk weder op haar kussen neer, bedekte haar opereten gezicht met hare handen, en barsste in tranen uit. De man staarde haar angstig aan, maar scheen anders onbewogen. Na eene korte poos van stilte maakten de beambten de vrouw bekend waarom zij kwamen, en wilden haar den eed doen afleggen.

"O neen, heeren!" riep zij uit, terwijl zij zich nogmaals oprichtte en hare handen vouwde; "om 's Hemels wil niet! Ik heb het zelf gedaan — niemand kon het helpen — het was een ongeluk. Hij heeft mij geen kwaad gedaan; dat zou

hij voor de heele wereld niet gedaan hebben. Jack, lieve Jack, dat zoudt gij zeker niet!"

Hare oogen werden duister, en zij tastte met hare handen over het dek rond, om de zijne te zoeken. Hoe hardvochtig de man ook wezen mocht, hierop was hij niet voorbereid. Hij keerde zich om en snikte overluid. De gelaatstrekken der vrouw veranderden, en haar adem werd nog moeilijker; blijkbaar was haar einde nabij.

"Wij eerbiedigen het gevoel, dat u zoo doet spreken," zeide een der beampten; "maar laat mij u waarschuwen om niet bij eene onwaarheid te volharden, daar het weldra te laat is. Het kan hem toch niet baten."

"Jack!" prevelde de vrouw, terwijl zij hare hand op zijn arm legde; "zij zullen er mij niet toe krijgen, om u den dood aan te zweren. Hij heeft het niet gedaan, heeren! Hij heeft mij nooit kwaadgedaan." Zij greep hem vaster bij den arm, en vervolgde bijna onverstaanbaar fluisterend: "Ik hoop, dat God mij al het kwaad zal vergeven dat ik gedaan heb, en het leven dat ik geleid heb! God zegene u, Jack! Ach, heeren! laat iemand van u mijn armen ouden vader van mij groeten. Vijf jaren geleden zeide hij, dat hij wenschte dat ik als een kind gestorven ware. O, ware het waar geweest! Ware het waar geweest!"

De oppasser boog zich eenige oogenblikken over haar heen, en legde toen het laken over haar gezicht. Het bedekte een lijk.

JEMIMA EVANS EN DE AREND.

Samuel Wilkins was een schrijnwerker, een schrijnwerkersknecht namelijk van de kleinste soort; want zijne lengte was stellig beneden het middelmatige, ja had misschien dwergachtig kunnen genoemd worden. Zijn gezicht was rond en blozend, en zijne haren waren altijd zeer fraai opgestreken, met eene half krullende lok aan beide zijden van zijn hoofd. Zijne verdiensten, tussehen de achttien en zes en twintig shillings in de week, waren voldoende voor zijne behoeften; zijne manieren waren zeer fatsoenlijk en zijne zondagsche vesten zeer luisterrijk. Geen wonder dat Samuel Wilkins met al deze goede eigenschappen genade vond in de oogen der schoone sekse; vele vrouwen laten zich door veel minder degelijke hoedanigheden innemen. Maar Samuel bleef bestand tegen alle aanloksele, totdat eindelijk zijne oogen een wezen ontmoetten, voor hetwelk hij aanstonds gevoelde dat het noodlot hem bestemd had. Hij kwam, zag en overwon — hij beminde en werd bemind. Wilkins "verkeerde" met Jemima Evans.

De jonge jufvrouw Evans had in hare vroegste jeugd het beroep van schoenenboorden bij de hand gevat, bij hetwelk zij naderhand dat van strooehoedennaaien had gevoegd. Zij zelve, hare moeder en twee zusters vormden een goed accor-

deerend quartet in eene afgelegene straat van Camden-Town, en hier was het, dat Samuel, met zijne beste kleeren uitgedost, haar op een maandagnamiddag kwam opzoeken. De familie zou juist gaan theedrinken, en was zoo blijde hem te zien! Het was waarlijk een klein feest. Er werd een half ons beste thee en een versch broodje gehaald, en Samuel had eene pint garnalen medegebracht in een schoon peperhuis. Jemima was bezig om zich aan te kleeden, en derhalve ging Samuel met de oude jufvrouw Evans over huishoudelijke zaken zitten praten, terwijl de jongste jufvrouw Evans houtspaanlijzen onder den ketel stak, die over het vuur hing, om het theewater spoedig aan den kook te krijgen.

"Ik was van plan," zeide Samuel, toen het gesprek eene poos haperde, "ik was van plan om Jemima van avond eens mee te nemen naar de Arend." — "Wel lieve tijd!" zeide de oude jufvrouw Evans. — "He, hoe plezierig!" riepen de jongste jufvrouwen uit. — "Ga Jemima eens zeggen, dat zij haar witte kleedje aantrekt," zeide de oude jufvrouw met moederlijke bezorgdheid; en kort daarop kwam Jemima zelve beneden, met haar wit katoenen kleedje aan, haar rooden doek om, haar hoed met roode linten op, met haar ketting, braceletten, witte katoenen handschoenen en witten zakdoek, zoodat zij er uitzag als eene eerste dame. En zoo ging zij uit met haar vrijer, die met een rotting met vergulden knop pronkte; terwijl de geheele straat hen met bewondering en afgunst, en hare moeder hen met hoog welgevallen nazag.

Juist hadden zij Pancras-Road bereikt, of wie zou Jemima door het gelukkigste toeval in de wereld ontmoeten — wie anders dan eene jonge juffer, die zij kenden, met haar vrijer; en — zoo zonderling kunnen de omstandigheden somtijds samenloopen! — deze gingen insgelijks naar de Arend. Zij wandelden derhalve te zamen voort, onder schertsen en lachen; en toen zij bij Penonville kwamen, wilde de vrijer van Jemima's vriendin de dames in de Kroon op een likeurtje onthalen, waartoe deze, na veel lachen en blozen, hare toestemming gaven. Van het eerste glaasje kwam een tweede, en zij bleven in den tuin naar de omnibussen zitten kijken, tot het tijd was om naar de Arend te gaan. Toen zetten zij hunne wandeling voort en stapten stevig door, om het begin van het concert in de rotunda niet te missen.

"Hoe hemelsch!" zeiden Jemima en hare vriendin beiden te gelijk, toen zij den tuin binnentraden. Daar zagen zij nu de bezande wandelpaden en zoogenaamde priëltjes, beschilderd als Chineesche tempels, de gekleurde lampions, de dansplaats, en de twee troepen muzikanten, een aan ieder eind van den tuin. Oppassers renden heen en weder met glazen en flesschen; de menschen verdrongen elkander bij de deur der rotunda — kortom, het was een tooneel uit eene andere wereld, gelijk Jemima zeide, die door het nieuwe van het schouwspel, of door het likeurtje, of misschien door beide te gelijk, dichterlijk was geworden. Wat de concertzaal betreft, nooit hadden zij iets zoo prachtigs gezien. Daar had men het orkest voor de zangers, alles geschilderd en verguld, en zulk een orgel! De vrijer van Jemima's vriendin zeide, dat het vierhonderd pond had gekost, en Samuel Wilkins antwoordde hierop, dat dit niet te veel geld was. Het publiek zat op hooge banken in het rond van de zaal, die overal even vol was, en ieder at en dronk met zooveel smaak als hij kon. Voordat het concert begon, bestelde Samuel twee glazen rum en water voor hem en den anderen heer, en eene halve flesch Xereswijn met eenige anijsbeschuitjes voor de dames; en zij zouden zeer op hun gemak zijn geweest, indien zich niet in hunne nabijheid een heer met groote bakkebaarden had bevonden, die Jemima zeer onbescheiden aanstaarde, en een ander heer met een geruit vest, die goedvond hare vriendin lonkjes toe

te werpen, waarop de vrijer van Jemima's vriendin vuur scheen te vatten; hij mompelde ten minste over brutaliteit en gemeene kerels, en gaf in bedekte beoordingen eene opkomende neiging te kennen om iemand op zijn bakhuis te slaan, waarover hij zeker nog meer zou gezegd hebben, indien niet Jemima en hare vriendin beiden bedreigd hadden, dat zij flauw zouden vallen, als hij nog een woord sprak.

Het concert begon — ouverture op het orgel. "Hoe plechtig!" riep Jemima uit, terwijl zij, misschien onwillekeurig, den heer met de bakkebaarden aanzag. Samuel Wilkins, die eene poos lang binnensmonds had gepreveld, alsof hij een gesprek voerde met den knop van zijn rotting, ademde zeer zwaar; misschien ademde hij wraak — maar hij zeide niets. Daarop zong eene dame in wit satijn eene aria. "Bis!" riep Jemima's vriendin. — "Bis!" schreeuwde de heer met het geruite vest, terwijl hij met eene ledige flesch op de tafel beukte. De vrijer van Jemima's vriendin bekeek hem met een verachtelijk gezicht van het hoofd tot de voeten, en wierp daarop Samuel een vragenden blik toe. Er volgde een comisch liedje met accompagnement van het orgel. Jemima schaterde van lachen, en de heer met de bakkebaarden ook. Al wat de dames deden, deden deze twee heeren insgelijks, alzoo eene innige overeenstemming van gevoel en smaak aan den dag leggende; en Jemima en hare vriendin werden vroolijker en spraakzamer, naarmate Samuel en de vrijer van Jemima stiller en stugger werden.

Indien nu de zaak hierbij gebleven was, zou het gezelschap spoedig weder in de vorige goede luim zijn geraakt; maar Samuel Wilkins en zijn vriend begonnen de heeren met de bakkebaarden en het geruite vest uitdagende blikken toe te werpen, terwijl deze twee, om aan te duiden hoe weinig zij zich om de bovengemelde blikken bekommerden, Jemima en hare vriendin met nog blijbaarder bewondering aanstaarden. Na het concert en de vaudeville ging men in den tuin wandelen. De heeren met het geruite vest en de bakkebaarden deden dit insgelijks, en ontzagen zich niet hoorbare lofredenen op de voetjes van Jemima en hare vriendin te houden. Eindelijk, niet tevreden met al deze gruweldaden, verstoutten zij zich om Jemima en hare vriendin aan te spreken en haar ten dans te vragen, zonder meer acht te geven op Samuel Wilkins en den vrijer van Jemima's vriendin, alsof zij er in het geheel niet geweest waren. "Wat moet dat beteekenen, schobbejak?" riep Samuel uit, terwijl hij zijn rotting stevig vastgreep. — "Wat scheelt u, jongetje?" antwoordde de heer met de bakkebaarden. — "Hoe durft ge mij en mijn vriend beleedigen?" vroeg de vrijer van Jemima's vriendin. — "Laat je hangen, met je vriend er bij," was het antwoord. — "Daar!" riep Samuel Wilkins, terwijl hij zijn rotting ophief; maar in het volgende oogenblik vloog die boven de lampions uit, in de lucht. — "Geef hem zijn bekomst," riep de heer met het geruite vest. — "Moord!" gilden de dames. Het was te laat. Jemima's vrijer en die van hare vriendin lagen versuft op het zand, en de heeren met het geruite vest en de bakkebaarden waren verdwenen.

Daar Jemima en hare vriendin gevoelden, dat het ongeluk grootendeels aan haar zou kunnen worden toegeschreven, kregen zij het terstond op de zenuwen, terwijl zij klaagden, dat zij de ongelukkigste meisjes waren, onder allerlei wartaal uitriepen, dat zij verdacht — onrechtvaardig verdacht waren geworden, en jammerden, dat zij dien dag hadden beleefd. Telkens, wanneer zij hare oogen openen en hare ongelukkige vrijers zagen, werd het weder erger, en zij werden in eene huurkoets naar huis gebracht, in een toestand van bezwijming, die aan likey, wijn en schrik zijn oorsprong verschuldigd was.

DE HERBERG-REDENAAR.

Laast op een avond deden wij eene wandeling naar den kant van Finsbury-Square, met voornemen om over Pentonville en de New-Road terug te komen, toen wij te gelijk eenigszins moede en dorstig begonnen te worden. Wij keerden derhalve terug naar eene ouderwetsche, fatsoenlijke herberg, die wij een oogenblik te voren waren voorbijgegaan — het was niet ver van de City-Road — om een glas bier te drinken. Het huis was geen nieuwerwetsch, bont geschilderd en verguld koffie- en bierpaleis, maar eene zedige, ouderwetsche herberg, met eene ouderwetsche buffetkamer en een ouderwetschen kastelein, die met zijne vrouw en dochter in die buffetkamer zat, en dat wel bij een goed vuur en achter een groot scherm, van achter hetwelk de dochter voor den dag kwam, toen zij ons hoorde binnenkomen.

“Wilt gij niet in de koffiekamer gaan, mijnheer?” zeide de jonge juffer op een vleienden toon. — “Ga liever in de koffiekamer, mijnheer!” zeide de kastelein, zoo ver met zijn stoel achteroverwippende, dat hij om het scherm kon heenzien. — “Ga liever op uw gemak in de koffiekamer zitten, mijnheer!” zeide de oude juffrouw, haar hoofd aan den anderen kant van het scherm uitstekende.

Wij keken rond, als ten teeken dat wij niet wisten waar het drievoudig aangeprezen vertrek te vinden was. De kastelein zag dit, stond haastig op, en wees ons nu den weg naar de koffiekamer.

Het was een donker, ouderwetsch vertrek, met een eikenhouten beschot, een met zand bestrooiden vloer en een hoogen schoorsteenmantel. De wanden waren versierd met eenige oude gekleurde prenten van zeegevechten, met een paar linieschepen in het verschiep, die geducht op elkander losbrandden, terwijl op den achtergrond nog een paar schepen in de lucht vlogen en de voorgrond bezaaid was met stukken van masten en blauwe beenen, die uit het water opstaken. Aan den zolder in het midden van het vertrek hingen eene gaslamp en een schelkoord, en aan elke zijde stonden eenige lange, smalle tafels en eene dichte rij stoelen. Het eentonig voorkomen der met zand bestrooide planken werd eenigszins verlevendigd door eenige hier en daar geplaatste driehoekige spuwbakjes, terwijl in twee hoeken van het vertrek een geheele stapel van die nuttige meubelen stond.

Aan de tafel dicht bij den haard zat, met zijn gezicht naar de deur van de kamer, een zwaarlijvig man van omtrent veertig jaren, wiens korte zwarte haren dicht om een hoog en breed voorhoofd gekroesd waren, en wiens gezicht door nog iets, behalve water en lichaamsbeweging, vrij opgezet scheen te zijn. Hij rookte eene sigaar, met zijne oogen strak op den zolder gevestigd en met zulk een deftig gezicht, dat men in hem terstond den voornamen staatkundige, eersten spreker en verteller der plaats moest herkennen. Het was blijkbaar, dat hij pas iets zeer gewichtigs moest gezegd hebben; want de overigen van het gezelschap zaten in eene soort van plechtige mijmering hunne pijpen en sigaren te rooken, alsof

de grootheid van het onderwerp, dat men had afgehandeld, hen geheel verbijsterd had.

Aan zijne rechterhand zat een bejaard heer met een grijs hoofd en een breedgeranden witten hoed, en aan zijne linker een man met een spitsen neus en blond haar, met eene bruine jas, die bijna tot aan zijne hielen reikte; deze laatste deed beurtelings een trekje aan zijne pijp, en wierp een blik van bewondering op den man met het roode gezicht.

"Zeer buitengewoon!" zeide de man met den spitsen neus, na eene pauze van omtrent vijf minuten; en een gemompel van toestemming liep door de vergadering.

"Buitengewoon — in het geheel niet," zeide de man met het roode gezicht, eensklaps uit zijn gepeins ontwakende. "Waarom is het buitengewoon? Bewijs dat het buitengewoon is!"

"O! als gij zoo wilt spreken," zeide de man met den spitsen neus.

"Zoo wilt spreken?" herhaalde de ander. "Wel, zoo moeten wij spreken. Wij staan in dezen tijd op eene helderdenkende hoogte van begrippen, en tasten niet meer rond in het duister van hersenschimmige dolingen. Bewijs is wat ik vraag — bewijs, en geene bloote bewering van dit of dat in dezen gewichtigen tijd. Ieder, die mij kent, weet ook wat ik zeide, toen de Vereeniging tot ontdekking van waardige Parlementsleden een candidaat voor dat plaatsje daar in Corn wall wilde voorstellen — ik ben nu den naam vergeten. "Mijnheer Snowbee," zeide Wilson, "is een allergeschikst persoon, om die stad in het Parlement te vertegenwoordigen." — "Bewijs dat," zeide ik. — "Hij is een vriend van de reform," zeide Wilson. — "Bewijs dat," zeide ik. — "Hij is voor het afschaffen der nationale schuld, tegen alle pensioenen, een voorstander van de emancipatie der negers, een vijand van alle sinecuren, een verdediger van het algemeene stemrecht," zeide Wilson. — "Bewijs dat," zeide ik. — "Zijne daden bewijzen het," zeide hij. — "Bewijs die," zeide ik toen. En hij kon ze niet bewijzen," vervolgde de spreker zegevierend, "en hij werd niet gekozen; en wanneer men dit beginsel maar volhield, zou men geene pensioenen, geene schuld, geene sinecuren, geene negers, niemandal hebben. En dan, op eene duizelingwekkende hoogte van verstandelijke meerderheid en op het toppunt van nationale welvaart, zoudt gij alle volken der aarde kunnen tarten, en palstaan in de zekere bewustheid van heerschappij en zedelijk oppergezag. Zoo redeneer ik — zoo heb ik altijd geredeneerd — en als ik morgen lid van het Parlement werd, zou ik hen met die redeneering doen rillen en beven." Dit gezegd hebbende, gaf hij met zijne vuist een slag op de tafel, en rookte voort als een stoomfornuis.

"Wel," zeide de man met den spitsen neus, met eene zachte stem en zeer langzaam tot het gezelschap in het algemeen sprekende, "ik heb altijd gezegd, dat onder al de heeren, die ik het genoeg heb hier te ontmoeten, er niemand is, wiens onderhoud mij zoo bevalt als dat van mijnheer Rogers, of wiens gesprek ik zoo leerzaam vond."

"Leerzaam moogt gij wel zeggen," zeide mijnheer Rogers, zoo heette de man met het roode gezicht; "want ik denk, dat ik u allen nog al wat geleerd heb; maar of het met mijn onderhoud zoo gesteld is als mijn vriend Ellis zegt, laat ik aan anderen over om te beslissen. Over dit punt kunt gij zelf het best oordeelen; maar dit wil ik zeggen, dat toen ik, tien jaren geleden, voor het eerst hier kwam, ik niet geloof dat er iemand in dit vertrek was, die wist dat hij een slaaf was, en nu weten allen het en worden gemarteld door die bewustheid. Beitel dat op mijne grafzerk, en ik ben tevreden."

“Wat het beitelten op uwe grafzerk betreft,” zeide een kruidenier met een vrij scherp gezicht, “daarop kunt gij natuurlijk alles laten beitelten waarvoor gij betalen wilt, en dat is derhalve eene zaak, die u alleen aangaat; maar als gij van slaven wilt spreken, zoudt gij beter doen in uwe familie te blijven; want het bevalt mij niet, alle avonden zoo uitgescholden te worden.” — “Gij zijt een slaaf,” zeide Rogers hierop, “de jammerlijkste van alle slaven.” — “Dat is wel ongelukkig,” viel de kruidenier hem in de rede; “want ik heb toch geen voordeel gehad van de twintig millioen, die voor de emancipatie betaald zijn.” — “Een vrijwillige slaaf,” riep de man met het roode gezicht uit, door deze tegenspraak nog rooder wordende, “die de dierbaarste rechten uwer kinderen afstaat, dood blijft voor de heilige roepstem der vrijheid, welke smeekend voor u staat, de edelste roersels van uw hart beweegt, en u op uwe onnoozele telgen wijst, maar vruchteloos.” — “Bewijs dat!” zeide de kruidenier. — “Bewijs dat!” riep de ander ironisch uit. “Wat! terwijl gij zwoegt onder het juk ener schaamteloze oligarchie, — terwijl gij neergedrukt wordt door de tirannie van gruwelijke wetten, — terwijl dwingelandij en geweld heerschen en regeeren van het ene einde des lands tot aan het andere — bewijs dat!” Hier brak de spreker met een smalenden glimlach zijne rede af, en begroef zijn gezicht en zijne verontwaardiging te gelijk in eene bierkan.

“Het is wel waar, mijnheer Rogers!” zeide een uitdrager, die zijne oogen onafgewend op zijn orakel hield gevestigd. “Het is wel waar!” herhaalde hij met een zucht. — “Al te waar!” zeiden verscheidene leden van het gezelschap, die van het gezegde omtrent evenveel begrepen hadden als de kruidenier zelf.

“Gij moest maar van hem afblijven, Tom!” zeide de uitdrager tot den kruidenier, bij wijze van vriendelijken raad. “Hij weet wel hoe laat het is, zonder dat hij op de klok behoef te kijken.”

“Wat is een mensch!” vervolgde de redenaar, terwijl hij met verontwaardiging zijn hoed, die aan een kapstok hing, daaraf rukte. “Wat is een Engelschman? Moet hij vertrapt worden door elken onderdrukker? Wat is vrijheid? Geene staande legermacht. Wat is staande legermacht? Geene vrijheid. Wat is algemeene welvaart? Geene algemeene ellende. Vrijheid is iets anders dan het venstergeld — de lords zijn iets anders dan de geneeenten — niet waar?” Nu barst hij uit in eene schitterende declamatie, waarin de woorden “lafhartig, tiranniek, gewelddadig en bloeddorstig” vooral uitblonken, drukte zijn hoed diep in zijne oogen, stoof de kamer uit en trok de deur met een geweldigen slag achter zich dicht.

“Een verbazend man!” zeide hij met den spitsen neus. — “Welsprekend in den hoogsten graad,” liet de uitdrager er op volgen. Allen, behalve de kruidenier, gaven hunne toestemming te kennen; maar nu hun orakel vertrokken was, schenen zij geen gesprek meer te kunnen voeren; zoodat zij een voor een heengingen en mij in de ouderwetsche koffiekamer alleen lieten.

Indien wij den vasten regel in zulke gevallen hadden willen volgen, hadden wij terstond in een mijmerenden droom moeten verzinken. Het ouderwetsche voorkomen van het vertrek had ons ten minste honderd jaren terug moeten verplaatsen, en wij hadden kunnen voortdroomen, totdat de bierkan op de tafel een levend wezen was geworden, en ons met geschiedenissen uit lang vervolgene jaren had onderhouden. Maar hoe dit ook kwam, wij waren juist niet in eene romaneske luim; en hoewel wij ons best deden om het huisraad met een vonkje levenskracht te bedeele, het bleef met hardnekkige weerbarstigheid bewegingeloos staan. Aldus tot de onaangename noodzakelijkheid gebracht wordende om

over alledaagsche zaken te denken, kwam ons de man met het roode gezicht en zijne staaltjes van welsprekendheid weder in de gedachten.

Hij behoort tot een talrijk geslacht, die mijnheer Rogers; er is geene herberg, club, genootschap of maatschappij, of men heeft er zoo iemand. Allen zijn zij zotten van den eersten rang, en doen hunne zaak, hoe goed die ook wezen moge, zeer veel kwaad; daarom hebben wij, om een model te geven, waaraan men de anderen kan kennen, dezen geportretteerd, en dit is de reden waarom wij dit stukje hebben geschreven.

DE VERLIEFDE OUDE WEDUWNAAR.

Er bestaat eene bijzondere soort van menschen, die wij, als wij eene classificatie der maatschappij moesten maken, in de afdeeling der oude jongens zouden plaatsen, en de lijst dier afdeeling zou zeer lang worden. Aan welke oorzaken de snelle vermeerdering van oude jongens is toe te schrijven, durven wij niet beslissen; het zou een onderhoudend en belangrijk onderwerp van navorsching zijn: maar daar wij nu geene gelegenheid hebben om het uit te pluizen, vergenoegen wij ons met de daadzaak te vermelden, dat het aantal oude jongens in de laatste jaren bestendig is toegenomen en nog steeds op eene onrustbarende manier toeneemt.

Het onderwerp in het algemeen beschouwende, zouden wij genegen zijn om de oude jongens verder in twee hoofdklassen te verdeelen — de luchtige en de stemmige oude jongens. De luchtige oude jongens zijn zwaarlijvige oude heeren, vermomd als jonge heeren, die over dag in de Quadrant en Regent-Street kuieren, des avonds de komedie bezoeken en al de kuren en zotheiden van jonge knapen ten toon spreiden, zonder zich met hunne jeugd en gebrek aan ervaring te kunnen verontschuldigen. De stemmige oude jongens daarentegen zijn deftig gekleed en bezoeken alle avonden op hetzelfde uur dezelfde herberg, waar zij in hetzelfde gezelschap zitten te rooken en te drinken.

Eens kon men, tusschen half acht en half negen uur, om eene ronde tafel bij Offley, eene fraaie verzameling oude jongens zien; maar sedert eenigen tijd hebben wij hen niet meer opgezocht. Ook had men, en misschien heeft men nog, twee complete exemplaren in de Rainbow Tavern in Fleet-Street, die altijd achter het beschoot dichtst bij den haard zaten, en uit pijpen met zulke lange roeren rookten, dat de koppen onder de tafel op den grond lagen. Dit waren heerlijke oude jongens — met dikke buiken, roode gezichten en grijze haren; altijd zaten zij daar, de een aan den eenen, de ander aan den anderen kant van de tafel, in staatsie te rooken en te drinken. Iedereen kende hen en sommige menschen dachten, dat zij onsterfelijk waren.

John Dounce was een oude jongen van de laatste soort (wij meenen niet on-

sterfelijk, maar stemmig) — een handschoenmaker, die zijne zaken aan kant had gedaan, een weduwnaar, die met drie dochters, allen volwassen en ongetrouwd, in Cursitor-Street bij Chancery-Lane woonde. Hij was kort van gestalte, had een breed gezicht en het fatsoen eener ton, en die deftige maar gemeenzame manier van spreken, welke deze soort van jongens eigen is. Zijne bezigheden liepen zoo geregeld af als de klok: ten negen ure ontbijten — aankleeden en watreuzelen — naar De Markgraaf van Newcastle — een glas bier en de courant — naar huis en met de dochters eene wandeling doen — ten drie ure eten — een glas grog en een pijpje — een dutje — theedrinken — kuieren — weder naar De Markgraaf van Newcastle, waar hij altijd een plezierigen avond had. Daar vond hij Harris, den papierkoopster, en Jennings, den kleermaker (twee vroolijke oude jongens, evenals hij), en Jones, den notarisklerk — een aardige vent, die een schat van anekdotes wist te vertellen; en daar zaten zij alle avonden, tot juist tien minuten vóór twaalfen, hunne pijpen te rooken, brandewijn en water te drinken, en zich met alle deftigheid en stemmigheid vroolijk te maken.

Somtijds deed Jones het voorstel om voor halfgeld naar Drury-Lane of Covent-Garden te gaan om twee bedrijven van een treurspel en eene klucht of ballet te zien, en dan gingen zij alle vier te zamen. Zij waren echter veel te verstandig om zich te haasten, maar eerst dronken zij op hun gemak hun brandewijn met water, bestelden eene be e f s t e a k en oesters tegen dat zij terugkwamen, en namen vervolgens bedaard plaats in den bak, nadat het gedrang over was, gelijk alle fatsoenlijke menschen doen, en gelijk Dounce zelf deed toen hij jong was, behalve toen de beroemde Mr. Bilty in zijn hoogsten glans was; want toen maakte Dounce, gelijk hij zich nog zeer wel herinnert, dat hij een vrijen dag kreeg en des morgens ten elf ure naar de deur van den bak ging, waar hij stond te wachten tot zes ure in den avond, met eenige boterhammen in zijn zakdoek en een fleschje met wijn in zijn zak, en toch viel hij slauw van de warmte en de vermoeyenis voordat de vertooning begon; in welken toestand hij uit den bak in eene loge van den eersten rang werd getild, door vijf groote en schoone dames, die veel medelijden met hem hadden en hem weer bijbrachten, en den volgenden morgen een Moorschen knecht zonden, in een blauw livrei met zilver, om naar hem te vragen. Het is de zuivere waarheid. — Tusschen de bedrijven waren Dounce, Harris en Jennings gewoon op te staan en in de zaal rond te kijken, terwijl Jones, die iedereen kende, de schoonste adellijke dames in de loges aanwees; en telkens, als hij een nieuwen naam noemde, streek Dounce eerst zijne haren op, schikte zijne das recht en bekeek dan de aangewezen dame door een reusachtig lorgnet waarop hij dan aan Jones in vertrouwen mededeelde hoe hij over de aldus bezichtigde schoone dacht. Als het ballet begon, keken allen met de grootste aandacht naar het tooneel, en Jones — een ondeugende gauwdief, die Jones! — fluisterde Harris zijne kritische aanmerkingen in, welke dan door Harris aan Dounce en door Dounce aan Jennings werden overgebracht, en alle vier deden lachen tot hun de oogen overliepen,

Als de komedie uit was, gingen zij te zamen, twee aan twee, hunne be e f s t e a k en oesters opzoeken, en als zij aan hun tweede glas brandewijn met water waren, vertelde Jones — een oolijke plaaggeest, die Jones! — hoe hij eene dame met witte pluimen den geheelen avond aandachtig naar Dounce had zien turen, en hoe hij er Dounce op had betrap, dat hij, wanneer hij dacht dat niemand op hem lette, die dame lonkjes toewierp. Harris en Jennings lachten altijd zeer hartelijk om deze grap, en Dounce zelf even hartelijk als iemand, terwijl hij bekende, dat

er wel een tijd was geweest toen hij zulke dingen zou gedaan hebben; waarop Jones hem dan bij den schouder pakte en hem verweet, dat hij in zijn tijd een gevaarlijke snaak was geweest, hetgeen Dounce grinnikend toestond. En nadat Harris en Jennings dan ook hunne aanspraken op den eernaam van gevaarlijke snaken hadden doen gelden, namen zij vriendelijk afscheid en gingen naar huis.

Zonderling kan het noodlot met de menschen spelen. John Dounce had langer dan twintig jaren dit leven geleid, zonder naar verandering of verwisseling te wenschen, toen zijn geheele levensregel ten onderste boven werd gesmeten, niet door eene aardbeving of een ander geducht natuurverschijnsel, gelijk de lezer zou kunnen denken, maar eenvoudig door de tusshenkomst van eene oester, hetgeen zich op de volgende wijze toedroeg.

Op zekeren avond kwam John Dounce uit De Markgraaf van Newcastle, niet dronken, maar eenigszins opgewonden; want het was Jennings' verjaardag, en zij hadden een extra souper tje gehad. Op weg naar huis viel hem een pas geopend en prachtig oesterhuis in het oog. Voor de vensters stonden marmeren bakken met oesters belegd en daarachter kleine vaatjes met adressen aan lords en allerlei groote heeren; en achter dat alles stond eene jonge juffer van omtrent vijf en twintig jaren, geheel in het blauw gekleed, met een zeer lief gezichtje en net figuurtje. Het is moeielijk te zeggen, of het roode gezicht van Dounce, verlicht door de gasvlam in het venster, voor hetwelk hij was blijven stilstaan, den lachlust der jonge juffer opwekte, of dat hare natuurlijke levendigheid haar de perken van zedigheid deed overschrijden, welke de wetten der maatschappij met zooveel gestrengheid voorschrijven. Zeker is het, dat zij glimlachte, maar terstond daarop, als herinnerde zij zich wat zij aan de welvoeglijkheid verschuldigd was, haar vinger op hare lippen legde en naar het andere eind van den winkel ging. Een snakerig gevoel werd in de borst van Dounce wakker; hij wachtte nog een poosje, maar de jonge juffer keerde zich niet om; hij kuchte eens, maar nog kwam zij niet. Hij trad den winkel binnen.

"Kunt gij eene oester voor mij openmaken, lieve jonge juffer?" zeide Dounce. — "Ik geloof wel van ja, mijnheer!" antwoordde het juffertje, met bekoorlijke schalkschheid. Dounce slurpte eene oester en keek toen de jonge juffer aan, nam nog eene oester, en drukte de jonge juffer de hand toen zij de derde had opengemaakt; zoo ging hij voort, tot hij in een oogenblik een dozijn oesters ophad.

"Kunt gij nog een dozijn voor mij openmaken, kindlief?" vroeg Dounce. — "Ik zal het eens probeeren, mijnheer!" antwoordde het juffertje, nog bekoorlijker dan te voren; en toen Dounce dit dozijn ophad, was hij nog eens zoo galant geworden.

"Gij zoudt mij wel een glas brandewijn met water kunnen bezorgen, niet waar, juffertje?" vroeg Dounce weder. — "Ik zal eens zien, mijnheer!" zeide de jonge juffer; en daarmede liep zij den winkel uit en de straat op, zoodat hare bruine krullen in den wind zwierden, en spoedig kwam zij terug, over de luiken der keldergaten wippende als een bromtol, met een groot glas grog, waarvan Dounce haar met alle geweld wilde laten proeven.

De jonge juffer ging derhalve naast John Dounce zitten, in een kantoortje met een groen gordijn, nam een teugje grog, keek dan eens naar John, draaide dan haar hoofd om, en verrichtte andere pantomimische oefeningen, welke John deden denken aan den tijd toen hij pas met zijne eerste vrouw verkeerde, en hem nog eens zoo verliefd maakten dan te voren. Deze verliefdheid dreef hem aan om de jonge juffer eens te polsen of zij haar hartje ook had weggeschonken; maar zij

ontkende dit ten sterkste en zeide dat zij de mannen niet dulden kon; zij waren zulke bedriegers. Dounce vroeg daarop of dit gestrenge vonnis ook tot andere mannen werd uitgestrekt behalve zeer jonge mannen; en nu kreeg de jonge juffer een bos van verlegenheid. Zij keerde ten minste haar hoofd om, en zeide dat mijnheer haar eene kleur deed krijgen; derhalve moet zij wel eene kleur hebben gekregen. Dounce bleef zeer lang zitten en de jonge juffer zeide zeer dikwijls: "Laat toch staan, mijnheer!" En eindelijk ging John Dounce naar huis en naar bed, en droomde van zijne eerste vrouw, van zijne tweede vrouw, van de jonge juffer, van oesters, grog en zuivere liefde.

Den volgenden morgen gevoelde Dounce zich eenigszins koortsig door den extra-grog van den vorigen avond; en gedeeltelijk in de hoop dat een oestertje hem wat oprfrischen zou, gedeeltelijk om te vragen of hij de jonge juffer ook iets schuldig was gebleven, ging hij weder naar het oesterhuis. Was de jonge juffer bij den avond schoon geweest, bij den dag was zij onweerstaanbaar bekoorlijk, en van dat oogenblik af werd John Dounce een geheel ander mensch. Hij kocht eene doekspeld, droeg een ring aan zijn derden vinger, begon verzen te lezen, betaalde een miniatuurschilder om een jeugdig portret van hem te schilderen, en hield zoodanig huis, dat zijne drie dochters het niet meer bij hem konden uithouden, maar een goed heenkomen zochten.

Wat zijne vrienden, de andere oude jongens, in De Markgraaf van Newcastle betreft, die liet hij langzamerhand varen; want als hij bij hen kwam, vroeg Jones — een akelige kerel, die Jones! — altijd of het haast zou doorgaan en of hij op de bruiloft zou komen, over welke gemeene grappen Harris en Jennings zich niet ontzagen van te lachen. Hij liet hen derhalve loopen, en verkeerde met niemand dan met de mooie jonge juffer in het prachtige oesterhuis.

Nu komt de zedeles der historie — want er is eene zedeles uit te halen. Nadat de bovengemelde jonge juffer uit de malle verliefdheid van John Dounce genoeg voordeel had getrokken en de zaak tot eene crisis kwam, daar John haar in allen ernst ten huwelijk verzocht, verklaarde zij niet alleen dat zij geen lust had om met hem te trouwen, maar ook dat zij voortaan niets met hem te doen wilde hebben; en John, die zijne oude vrienden had verloren, zijne betrekkingen van zich vervreemd en zich voor iedereen belachelijk gemaakt, bood achtereenvolgens zijne hand aan eene schoolmatres, eene herbergierster, eene jufvrouw uit een tabakswinkel en eene huishoudster; en nadat dit aanbod door deze vier was afgeslagen, werd het door zijne keukenmeid aangenomen, onder wier pantoffel hij nu ellendige dagen heeft, zoodat hij tot eene levende waarschuwing strekt voor alle verliefde oude jongens.

DE JENEVERPALEIZEN.

Het is eene opmerkenswaardige omstandigheid, dat sommige beroepen vatbaar zijn voor eene ziekte, waaraan olifanten en honden bijzonder onderhevig zijn, namelijk aan vlagen van dolheid. Het groote onderscheid tusschen dieren en beroepen in dit opzicht is, dat de eersten niet zoo buiten alle reden dol worden; zij zijn integendeel vrij regelmatig in hunne ongeregeldheid. Men weet vooraf wanneer zoo iets gebeuren kan, en is op zijne hoede. Als een olifant dol wordt, weet men terstond wat men doen moet, hem genezen of van kant helpen; en als pillen of een opiumconserfje niet baten, neemt men geweren of een stuk geschut. Als een hond in de zomermaanden veel last van de warmte schijnt te hebben, en met de tong een half el uit zijn bek de schaduw zoekt, heeft men, volgens de menschlievende voorschriften der rechterlijke macht, aanstonds een muilband gereed, en wacht dan bedaard af of het beest zich geduldig in zijn lot schikt of wel zoo baloorig wordt, dat het volgens de wet als een dulle hond moet worden doodgeslagen. Maar wat de beroepen betreft, kan niemand de uitbarsting der ziekte vooruitzien of berekenen; en bovendien is de kwaal besmettelijk en verspreidt zich met bijna ongelooftelijke snelheid.

Om onze meening te verduidelijken zullen wij een paar voorbeelden aanhalen. Zes of acht jaren geleden begon de ziekte zich in de manufactuurwinkels te vertoonen. Hare eerste verschijnselen waren een onweerstaanbare trek tot vensteruiten van spiegelglas, gaslicht en verguldsel. Langzamerhand werd de kwaal erger, en eindelijk bereikte zij eene vreeselijke hoogte. Overal in de stad werden deftige, donkere, oude winkels afgebroken, en zag men in plaats daarvan lokalen zoo groot als kerken opbouwen, pralende met gebeeldhouwde lijsten, vergulde letters, Turksche tapijten op den vloer, zware pilaren tot ondersteuning van de zoldering, vensterruiten zoo groot als twaalf gewone, en twaalf winkelbedienden in plaats van een; en niemand weet hoe ver het zou gegaan zijn, als men niet juist bijtijds gelukkig had ontdekt, dat de crisis der ziekte meestal door een bankroet werd gevolgd. Toen begon de kwaal af te nemen, en het bleef een paar jaren tamelijk rustig. Maar eensklaps vertoonde zich deze ziekte bij de apothekers; de verschijnselen waren dezelfde, maar er kwam nog een razend verlangen bij om het koninklijke wapen boven de deur te zetten. Ook ditmaal verdween de kwaal; maar nauwelijks had men tijd om zich daarover te verheugen, of zij vertoonde zich met tiendubbele kracht bij de tappers en wijnhuishouders. Van dat oogenblik verspreidde zich de besmetting met voorbeeldeloze snelheid door alle wijken der stad, zoodat overal de oude kroegen en tapperijen werden omvergehaald, en op de hoeken van alle straten prachtige paleizen, met hardsteen en balustraden, rozenhouten lambriseeringen en ontzettend groote lampen, verrezen.

Men moet bijna lachen, als men ziet op welk eene groote schaal deze etablissementen zijn aangelegd, en met welke pralende nauwkeurigheid het geheel, zelfs van het kleinste daaronder, in verscheidene vakken is verdeeld. Op de eene deur jeest men "Kantoor," op de andere "Flesschen-magazijn," op de derde "Gros-

sierderij," op de vierde "Ingang van de Wijnkelders," enz., zoodat wij dagelijks verwachten eene "Jeneverpoort" en eene "Schel voor het Magazijn van Bittertjes" te zullen ontmoeten. Om voor alle soorten van jenever uitlokkende namen uit te denken, schijnt ieder zijn vernuft uit te putten; en het borrelend gedeelte der maatschappij ziet overal met reusachtige letters het bericht, dat men slechts heeft te kiezen tusschen "Room der Vallei," "Door en door," "Niet mis," "Goed om aan te lengen," "Echte onder-de-bank-smijter," "Vermaarde Boter-Jenever" en nog een dozijn andere even lekkere en gezonde likeuren. Hoewel men in bijna alle straten zulke huizen vindt, zijn zij toch altijd des te talrijker en prachtiger, naarmate de buurt, welke hen omgeeft, morsiger en armoediger is. De jeneverpaleizen in en bij Drury-Lane, Holborn, St. Giles, Covent-Garden, en Clare-Market zijn de prachtigste van geheel Londen, en nergens in deze groote stad vindt men ook eene diepere armoede en ellende dan in de nabijheid van die hoofdstraten.

Ten genoegen onzer lezers, die geene gelegenheid hebben om zelve zulk een huis te bezoeken, zullen wij ons best doen om eene schets te geven van een voornamen jeneverwinkel; en om er zoo een te vinden, gaan wij maar op het geval af een der nauwe, morsige straten in, die tusschen Drury-Lane en Oxford-Street gelegen zijn.

Zij, die het niet gezien hebben, zullen zich moeielijk kunnen verbeelden hoe armoedig en ellendig dit gedeelte van Londen er uitziet. Bouwvallige huizen met vensters, welker gebrokene ruiten met papier overplakt of met oude votten toegestopt zijn, terwijl elke kamer aan een afzonderlijk gezin, dikwijls zelfs aan twee of drie, verhuurd is. Fruit- en groentenverkoopers wonen in de kelders, barbiers en zoutevischlieden in de voorhuizen, en schoenlappers in de achterkamers; op de eerste verdieping vindt men een honden- en vogelkoop, op de tweede drie geheele huisgezinnen, en een troep uitgehongerde leren op den zolder en in de gangen; terwijl in de voorkeuken een muzikant, in de achterkeuken eene schoonmaakster met vijf kinderen is gehuisvest. De morsigheid is voorbeeldeloos: om in huis te komen, moet men eene goot vol modder overstappen; voor sommige vensters hangen kleederen te drogen; uit andere werpt men allerlei ontuig op straat; meisjes van veertien of vijftien jaren, met ongekamde haren en in oude mansjassen gekleed, loopen op bloote voeten rond; jongens schijnen bijna geene kleederen noodig te hebben; mannen en vrouwen, met eenige versletene lopen bedekt, ziet men ledig rondslenteren, drinken, rooken, twisten en vechten.

Gij slaat den hoek om — welk eene verandering! Hoeveel licht en glans! Het prachtige jeneverpaleis met deszelfs grillig versierd stoephek, de verlichte klok, de vensters met spiegelglas en gebeeldhouwde rosetten, en de menigte van gasvlammen op vergulde pijpen, vormt met de duisternis en de morsigheid, die wij pas verlaten hebben, een inderdaad verblindend contrast. Het inwendige is nog fraaier dan het uitwendige. Eene mahoniehouten fraai gebeeldhouwde toonbank beslaat de geheele breedte van den winkel. Langs de zijden staan achter eene koperen leuning twee rijen ontzettend groote, groen geschilderde en met verguldsel versierde vaten, met opschriften zooals: "Old Tom 540," "Young Tom 560," "Simson 1421." Achter de toonbank ziet men nog eene ruime zaal, welker wanden met dergelijke vaten zijn bezet. Op de toonbank staan, behalve de gewone toestel om drank te meten, een paar mandjes met kockjes en beschuit, die echter, opdat men van den inhoud niet zonder betaling gebruik zou maken, met deksels zijn voorzien. Achter die toonbank staan een paar zwierig gekleede juffer-tjes, die de klanten bedienen, in welke taak zij worden geholpen door den schijn-

baren eigenaar van den winkel, een grove gemeene kerel, met zware bakkebaarden en eene bonten muts zeer schuins op het hoofd.

De twee oude waschvrouwen, die op het bankje voor de toonbank zitten, zijn eenigszins bedremmeld door de statigheid der bedienende jonge juffers, en nemen hare portie jenever met zekeren eerbied aan, terwijl zij haar verzoek om een beschuitje vergezellen met een nederig "als het je blijft, jufvrouw!" Zij verbazen zich over de onbeschaamdheid van een jongmensch met een bruinen rok met koperen knopen, die met een paar makkers aan den arm zoo vrijpostig naar de toonbank kuiert, als ware hij al zijn leven aan groene vaten en vergulde ornamenten gewoon geweest, terwijl hij met wonderbare vermetelheid de eene jonge juffer een lonk toewerpt, en dan kommandeert "een glas voor drie," alsof hij hier heer en meester was. "Hier, mijnheer!" zegt de jonge juffer, naar alle kanten rondziende, behalve naar de plek waar hij staat, om zoo te toonen, dat zij dat lonken niet gezien heeft. — "Voor mij, Mary-lief!" hervat de heer in het bruin. — "Ik heet nu juist geen Mary," antwoordt het juffertje zeer vriendelijk, terwijl zij het geld wisselt. — "Wel, dan moest gij zoo heeten," zegt het galante heertje; "want al de Mary's, die ik ooit gezien heb, waren mooie meisjes." Het juffertje, hetwelk niet schijnt te weten dat zij over dit compliment moest blozen, maakt nu een einde aan het gesprek, door zich tot de dame met verlepte veeren te wenden, die pas is binnengekomen en, nadat zij, om alle misverstand te voorkomen, uitdrukkelijk heeft gezegd dat "mijnheer betaalt", een glas portwijn met suiker vraagt, hetwelk zij vervolgens, met haar geleider snappende, fluisterende en lachende, langzaam uitdrinkt.

De twee oude mannen, die binnengekomen zijn, "om maar even een slokje te nemen," hebben echter de volle hoogte gekregen, en die dik gemeste bejaarde vrouwen, welke onder het drinken over den duren tijd hebben gepraat, nemen te zamen nog een glaasje, daar zij met recht aanmerken, dat de tijd met klagen en zorgen toch niet beter wordt.

Het wordt laat. De menigte van mannen, vrouwen en kinderen, die gedurig in- en uitgingen, is nu verminderd tot een paar berooide handwerkslieden, die nog blijven, omdat zij nergens een thuiskomen hebben, en een troep Iersche daglooners, die reeds een uur lang elkander beurtelings de hand hebben gedrukt, en met moord en dood bedreigd. Eindelijk loopt de twist zoo hoog, dat zij den kameraad, die denzelven wil bijleggen, gezamenlijk op het lijf vallen; maar nu komen de man met de bonten muts en de loopjongen toeschieten, en er volgt een tumult en verwarring. De eene helft der Ieren wordt buiten, de andere binnen de deur gesloten; de loopjongen ligt in een oogenblik tusschen de vaten; de waard deelt naar alle kanten klappen uit, en krijgt er van alle kanten terug; de buffetjuffers gillen; de politie komt binnen; en wat nu volgt is een schreeuwend en worstelend onderengemengde hoop armen, beenen, stokken en geseheurde rokken. Ten laatste worden eenigen van het gezelschap naar de kortegaard gebracht, terwijl de anderen naar huis sluipen, om hunne vrouwen te slaan, omdat zij klagen, en hunne kinderen te schoppen, omdat zij honger durven hebben.

Wij hebben dit onderwerp slechts vluchtig geschetst, niet omdat het ons aan tijd of stof ontbrak, maar omdat het door eene meer uitvoerige behandeling pijnlijk en walgelijk zou worden. Fatsoenlijke heeren en liefdadige dames zouden zich met kouden afkeer afwenden van de beschrijving van beestachtig dronken mannen en ellendige, uitgeziekte, afgemagerde vrouwen, die geen onaanzienlijk gedeelte van de bezoekers dezer huizen uitmaken; want de streelende bewustheid hunner eigene zedelijke waarde zou hen de armoede der eersten en de verzoekin-

gen der laatsten doen vergeten. Het jeneverdrinken is een groot gebrek, maar de armoede is een nog grooter, en tenzij gij dit laatste gebrek kunt wegnemen, of den half uitgehongerden arme kunt bewegen om niet, voor het geld dat, onder zijn gezin verdeeld, ieder juist een mond vol brood zou geven, eene tijdelijke vergetelheid zijner ellende te koop, zullen jeneverpaleizen in getal en pracht blijven toenemen. Als matigheidsgenootschappen een tegengift voor honger en wanhoop konden uitvinden, of eene stichting tot stand brengen, waar gratis flesschen water uit de *Lethe* werden uitgedeeld, dan zou men spoedig geene jeneverpaleizen meer zien. Zoolang dat niet gebeurt, moet men wanhopen dat zij zullen verminderen.

DE LOMMERDHOUDER.

Onder al de menigvuldige schuilplaatsen van ellende en gebrek, welke in *Londen*, helaas! maar al te talrijk zijn, bestaan er waarschijnlijk geene, die zulke treffende tooneelen van ondeugd en armoede aanbieden als de winkels der lommerdhouders. De aard dezer huizen brengt mede, dat zij slechts weinig bekend zijn, behalve bij die ongelukkigen, die door zedeloosheid of ongeluk worden gedreven om de tijdelijke hulp te zoeken, welke daar te vinden is. Op het eerste gezicht moge het onderwerp verre van uitlokkend schijnen; wij wagen het echter hetzelfde te behandelen, in de hoop, dat wij alles zullen kunnen vermijden wat de kieschheid van den keurigsten lezer zou kunnen kwetsen.

Er zijn eenige zeer voornamen lommerdhouders; want ook in dit beroep bestaan verschillende trappen, en de armoede draagt niet altijd hetzelfde gewaad. De aristocratische Spaansche mantel en de katoenen borstrok, de zilveren vork en het strijkijzer, de nieuwmmodische sjaal en het bonten voorschoot zouden slecht bij elkander passen. De voornamen geldschietster noemt zich derhalve een zilver-smid, en versiert zijn winkel met fraaie snuisterijen en kostbare juweelen; terwijl de meer nederige lommerdhouder stoutmoedig zijn beroep aankondigt en op allerlei wijzen de aandacht daarop zoekt te vestigen. Het is de winkel van een lommerdhouder van deze laatste soort, welken wij zullen pogen te beschrijven.

De winkel, dien wij bedoelen, is in de nabijheid van *Drury-Lane* te vinden, op den hoek van eene steeg, waarin hij eene zijdeur heeft, ten gemakke van die klanten, welke niet gaarne ten aanzien van iedereen het huis zouden willen binnentreden. Het is een laag, morsig, bedompt voorhuis, waarvan de deur altijd aanstaat, als ware het om den nog oningewijde te lokken, die eerst eenige minuten blijft staan kijken naar een paar granaten spelden, die voor het venster hangen, als had hij lust om er eene van te koop, dan voorzichtig rondziet of niemand op hem let, en haastig binnensluip, waarop de deur van zelf weder dichtvalt,

maar niet verder dan zij eerst stond en altijd staan blijft. De kozijnen en vensterroeden dragen nog duidelijke sporen, dat zij eens met verf zijn bedekt geweest; maar welke kleur zij gehad hebben, of wanneer zij geschilderd werden, zijn vragen, die thans onmogelijk meer kunnen beantwoord worden. De overlevering vermeldt, dat men op het glas in de voordeur, waarop thans nog drie roode ballen op een blauwen grond zijn te zien, voorheen ook de woorden kon lezen "hier leent men geld op zilverwerk, juweelen, kleederen en allerhande goederen;" maar tegenwoordig zijn daarvan slechts eenige onleesbare trekken overgebleven. Het zilverwerk en de juweelen schijnen te gelijk met het opschrift verdwenen te zijn; want onder het goed, dat voor de vensters staat, ziet men zeer weinig dingen, die kostbaarheden kunnen heeten. Eenige oude porseleinen koppen, — eenige nieuwerwetsche vazen, versierd met zeer leelijke schilderstukjes van drie Spaansche ridders, ieder met een guitar, of van eene partij drinkende boeren, die elk in eene gedwongene en pijnlijke houding een been in de lucht steken, hetgeen tot een bewijs van bijzondere vroolijkheid moet strekken, — eenige stellen schaakstukken, — twee of drie fluiten, — een paar violen, — een portret, dat met groote oogen zeer verbaasd uit een donkeren grond komt uitkijken, — eenige fraai gebonden kerkboeken, — eene rij dikke, zware, zilveren horloges, — een aantal ouderwetsche lepels en theelepeltjes, waaiersgewijze bij dozijnen gerangschikt, — korallen halskettingen met groote vergulde sloten, — eenige kaarten met ringen en doekspelden, elk met een papiertje, evenals de insecten in het Britsch Museum, — eene partij zeer lichte zilveren potloodjes en snuifdozen — dit zijn de kostbaarheden; terwijl vijf of zes bedden met morsige overtrekken, een stapel dekens en eenige hoopen zijden en katoenen zakdoeken en kleederen van allerlei soort, die te koop worden aangeboden, de ruimte meer vullen, maar nog minder versieren. Eene menigte schaven, beitels, zagen en andere gereedschappen, die verpand, maar nooit gelost zijn, vormen den voorgrond van het toneel; terwijl de groote kasten, vol met genommerde pakken en pakjes, die men door het beslagene venster in de bovenkamer ziet, — de morsige buurt met bouwvallige huizen, uit welker vensters men hier en daar een ongewassen en ongezonder gezicht ziet uitkijken, terwijl de potten met verdorde bloemen, die in de kozijnen staan, de hoofden der voorbijgangers bedreigen, — de mannen, die op den hoek van het steegje of voor den jeneverwinkel naast de deur hun tijd verbabbelen, en de vrouwen, die op de stoepen met fruit en groenten te koop zitten, het bijwerk uitmaken.

Zoo het uitwendige van een lommerd de aandacht van den tot bespiegeling geneigden voorbijganger trekt en zijne belangstelling opwekt, het inwendige doet zulks nog veel sterker. Door de voordeur, waarvan wij boven melding hebben gemaakt, komt men in het algemeene voorhuis, de verzamelaarsplaats van aldie klanten, wien het door gewoonte onverschillig is geworden of iemand hen daar ziet. De zijdeur komt in een gang uit, waarin men een zestal deuren vindt, die van binnen met grendels kunnen gesloten worden en toegang geven tot even zooveel kleine kamertjes of hokjes, welke tegen de toonbank stuiten. Hier ontwijken zij, die nog eenige schaamte of fatsoen hebben, het gezicht van den gemeenen hoop, en wachten geduldig totdat de heer achter de toonbank, die met een diamanten ring en bijzonder zwaren horlogeketting pronkt, zich verwaardigt om naar hen om te zien — hetgeen vroeger of later gebeurt, naarmate de bovengemelde heer toevallig in een goed of slecht humeur is.

Op dit oogenblik is die zwierig gekleede heer bezig met een beleenbriefje te schrijven, maar houdt toch te gelijker tijd een gesprek met een ander jonkman op

eenigen afstand, wiens uitdrukkingen aangaande eene flesch sodawater, en den hoed, dien een politiedienaar medenam, op de gevolgen van een geheim plezierpartijtje van den vorigen avond schijnen te zinspelen. De klanten schijnen echter weinig vermaak te hebben in het aanhooren van dit gesprek; want eene oude vrouw met een geelbleek gezicht, die met een pakje onder haar arm reeds een half uur tegen de toonbank heeft staan leunen, valt eensklaps den opgeschikten bediende in de rede met een: "Kom, mijnheer Henry! haast u wat, als het u belieft; want ik heb mijne twee kleinkinderen thuis opgesloten en ben bang voor brand." De bediende licht even zijn hoofd op, en begint dan weder te schrijven, zoo langzaam alsof hij elke letter in koper graveerde. "Wat een haast van avond, vrouw Totham!" is het eenige antwoord, dat hij na verloop van omtrent vijf minuten zich verwaardigt te geven. — "Ja, ik heb ook haast, mijnheer Henry! Kom, help mij nu maar. Ik zou zoo niet jachten, als het niet om die lastige kinderen was." — "Wat hebt gij daar?" vraagt de bediende, het pakje losmakende. "Alweer het oude, een keurslijf en een onderrok! Gij moet wat anders opzoeken, vrouwtje! Ik kan op die dingen niet langer leenen. Zij zijn al dood uitgesleten, alleen van ze driemaal in de week in te brengen en te lossen." — "Gij zijt toch een rare!" antwoordt de oude vrouw, hartelijk lachende, gelijk haar plicht en belang vorderen. "Ik wou, dat ik zoo knap kon praten als gij, dan zou ik niet zoo dikwijls hier komen. Neen! het is de onderrok niet. Het is een kinderjurkje en een mooie zijden zakdoek van mijn man. Hij heeft er vier shillings voor gegeven, denzelfden dag toen hij zijn arm brak. — "Hoeveel moet gij er op hebben?" vraagt de bediende, nadat hij de genoemde goederen, waarschijnlijk oude bekenden, vluchtig heeft bezichtigd. — "Achtteen pence." — "Negen pence kunt gij krijgen." — "Maak er een shilling van." — "Geen penning meer." — "Nu, dan moet ik het maar nemen." De oude vrouw ontvangt haar briefje, het pakje wordt achteloos in een hoek gesmeten, en daarop komt een andere klant aan de beurt.

Het is een grove, gemeene kerel met een echt jenevergezicht en eene papieren muts op het hoofd, die hem op één oog is gezakt en zijn reeds zeer weinig innemend gezicht een nog meer terugstootend voorkomen geeft. Hij komt om een paar stukken gereedschap te lossen, waarschijnlijk om een karrewetjje te doen, waarop hij reeds eenig geld vooruit heeft ontvangen, hetgeen duidelijk is op te maken uit zijn gloeiend gezicht en zijn waggelenden dronkemansgang. Nadat hij eene poos heeft gewacht, geeft hij zijn ongenoegen lucht tegen een kleinen, haveloos uitzienden jongen, die, niet groot genoeg zijnde om over de toonbank te kijken, zich vermaakt met er tegen op te klouteren en er met zijne handen aan te gaan hangen, eene houding zoo ongemakkelijk, dat hij reeds eenige malen weder naar omlaag is gevallen, doorgaans op de teenen van den man, die achter hem staat. Eindelijk krijgt hij een klap, die hem suizebollend naar de deur doet tuimelen; maar nu wordt de gever van den klap oogenblikkelijk het voorwerp der algemeene verontwaardiging.

"Waarom slaat ge dat kind, smeerlap?" zegt eene vrouw, die een paar strijkers in een mandje heeft. "Denkt gij, dat gij uwe vrouw voorhebt? zeg, beest?" — "Laat je hangen!" antwoordt de kwaadaardige dronkaard, terwijl hij te gelijk de vrouw een slag poogt te geven, maar gelukkig mislaat. "Laat je hangen en wacht tot ik je kom afsnijden." — "Afsnijden?" is het wederantwoord. "Pas maar op, of ik zal je eens af kloppen. Je hebt je arme vrouw niet voor, schobbejak, die zich maar laat slaan en mishandelen. Ik wou dat ik je had. Ik zou je vermoorden, al moest ik er dan voor hangen." — "Hou je bek!" roept de dronkaard dreigend. —

"Doe dat zelf," antwoordt de vrouw verachtelijk. "Is het niet gruwelijk, jufvrouw!" vervolgt zij, zich tot eene oude vrouw keerende, die uit een der bovengemelde hokjes komt kijken: "hij heeft eene vrouw, die mangelt voor de lui en werkt zich bijna dood — zij wonen in hetzelfde huis als wij; mijn man en ik wonen voor en zij achter — en als hij dan dronken thuis komt, hooren wij hem den geheelen nacht leven maken en haar slaan, en niet alleen haar, maar zijn eigen kind ook — wat een beest! — en het arme schepsel houdt nog zooveel van hem, dat zij het niet eens wil aangeven." Door verbaasd schielijk en hard te spreken is de vrouw buiten adem geraakt, juist op het oogenblik dat de lommerdhouder zelf achter de toonbank komt en, dit gunstige oogenblik waarnemende, op een toon van gezag uitroept: "Ik wil zoo'n leven niet in mijn huis hebben. Vrouw Macklin! houd uw rust, of ik geef u geene vier pen e e meer op uwe strijkijzers; en gij, Jinkins! laat uw briefje hier maar liggen totdat gij nuchter zijt, en zend dan uwe vrouw om die twee schaven. Gij zelf behoeft niet weer te komen, als gij niet wilt, dat ik u de deur laat uitzetten."

Deze toespraak heeft echter geenszins de bedoelde uitwerking. De vrouwen beginnen allen te gelijk er tegen in te kijven en de man wil klappen gaan uitdeelen, die hij met woeker zou hebben teruggekregen, indien de komst van zijne vrouw, een jammerlijk vermagerd schepsel, op wier gezicht de sporen van mishandelingen nog zichtbaar zijn, en wier kracht nauwelijks voldoende schijnt te wezen om den lichten — maar al te lichten — last te dragen van een ziekelijk kindje, dat zij in hare armen heeft, zijne lachhartige boosheid geen veiliger voorwerp aanbodt. "Kom toch mede!" zegt zij op een smeekenden toon. "Kom! wees nu maar bedaard en ga stil naar huis." — "Ga zelf naar huis," antwoordt de onmenschen met een scheldwoord, dat wij niet willen herhalen, en een schop, dien wij niet willen beschrijven. De arme vrouw neemt de vlucht, terwijl de booswicht, aan wien zij in een ongelukkig oogenblik haar lot heeft verbonden, haar vloekend en dreigend naloopt.

In het laatste afgeschotene kamertje, in den donkersten hoek van den winkel, staan een teeder meisje van omstreeks twintig jaren en eene oudere vrouw, die, gelijk men uit de overeenkomst harer trekken kan opmaken, hare moeder is. Zij blijven zoo ver achteraf, als wilden zij zelfs het oog van den lommerdhouder ontwijken; en toch is het de eerste maal niet, dat zij in zijn winkel komen; want zij antwoorden zonder eenige aarzeling op de gewone vragen, die haar op een eenigszins eerbiedigen toon en veel zachter dan gewoonlijk worden gedaan. Zij dringen ook aan op een veel hooger voorschot dan de lommerdhouder eerst geven wil, hetgeen iemand, die hier geheel vreemd was, slecht zou durven doen; en de moeder fluistert de dochter toe, dat zij op haar eisch moet blijven staan, en weidt breedvoerig uit over de waarde der voorwerpen, die zij willen beleenen. Het zijn een lichte gouden ketting en een ring met een vergeet-mij-niet, het eigendom van het meisje, want beide zijn te klein voor hare moeder; geschenken, afkomstig uit een beter tijd, en misschien eens hooger gewaardeerd, maar welke thans zonder leedwezen worden afgestaan; want de nood heeft de moeder, en haar voorbeeld de dochter verhard, en het vooruitzicht van geld te ontvangen, verbonden met de herinnering hoeveel het gebrek daaraan haar heeft doen lijden, met de gedachte aan de onverschilligheid, barscheid of het nog bitterder medelijden van oude vrienden, heeft bij beiden het gevoel van zelfvernederig verdoofd, dat de bloote gedachte aan haar tegenwoordigen toestand voorheen zou hebben opgewekt.

In het andere kamertje is eene jonge vrouw, wier kleedij, ellendig, armoedig en koud, maar bijzonder zwierig en opgesmukt, maar al te duidelijk aanwijst tot

welke klasse zij behoort. Op het gezicht van dat fraaie zijden kleed, die dunne versletene schoenen en dien zomerhoed in den winter, van die holle met *rouge* gekleurde wangen, en dien stereotypen glimlach, waarachter zich eene folterende zielskwellung verschuilt, kan men zich niet vergissen. De vluchtige blik, dien zij op het meisje in het andere kamertje heeft geworpen, en het gezicht der geringe kleinooden, welke deze te pand heeft aangeboden, schijnt in haar gemoed eene lang sluimerende herinnering te hebben opgewekt en haar voor een oogenblik in een ander wezen herschapeu te hebben. Onwillekeurig buigt zij zich voorover om de half verborgene personen in het achterkamertje te zien; maar dit gezicht doet haar oogenblikkelijk terugdeinzen en, terwijl zij haar gelaat met hare handen bedekt, in een stroom van tranen uitbarsten.

Er zijn sijne snaren in het menscheijk gemoed, die, als zij door jaren van bedorvenheid en goddeloosheid geheel onstemd schijnen te zijn, eindelijk weder toon geven door eene aanleiding, gering op zich zelve, maar, door eene onbestemde betrekking, in verband staande met dagen, die nimmer herroepen kunnen worden, en bittere herinneringen, welke de diepst gezonkene mensch niet kan onderdrukken.

Nog een ander heeft dit tooneel gezien: eene vrouw in den gemeenen winkel, zoo laag gezonken als eene vrouw zinken kan, morsig en haveloos, maar nog met eenigen zwier opgeschikt. Eerst werd hare nieuwsgierigheid, daarna hare opletendheid gaande gemaakt door hetgeen zij van de groep kon zien. Haar door sterken drank beneveld oog nam eene naar belangstelling zweemende uitdrukking aan, en een gevoel, gelijkende naar dat, hetwelk wij beschreven hebben, scheen voor een oogenblik, maar slechts voor een oogenblik, zelfs hare borst te doen zwellen.

Wie weet hoe spoedig deze vrouwen elkander hare plaatsen zullen inruimen! De laatste heeft nog slechts twee stappen te doen — naar het gasthuis en het graf. Hoevele vrouwen, gelijk de twee jongere zijn en zij misschien eens geweest is, hebben dezelfde rampzalige loopbaan op dezelfde rampzalige wijze afgevoerd! De eene treedt reeds met verschrikkelijke snelheid in hare voetstappen. Wie weet hoe spoedig de andere haar voorbeeld zal volgen! Hoevele hebben dit niet reeds gedaan!

DE EERZUCHTIGE MODEMAAKSTER.

Amelia Martin was een lang, bleek en mager meisje; bovendien was zij twee en dertig jaren oud, en boosaardige menschen hadden haar vrij leelijk kunnen noemen. Van beroep was zij eene kleedjes- en modemaakster, en hare meeste klanten waren dienstmeisjes. Onderstel eens, dat gij een dienstmeisje waart geweest en de hulp van jufvrouw Martin hadt noodig gehad, dan hadt gij maar op een avond naar Drummond-Steet bij George-Street, nummer 47, moeten gaan, waar haar naam op eene groote koperen plaat op de deur te lezen was, en tweemaal aankloppen; dan zou na een kort tijdsverloop jufvrouw Martin zelve naar beneden zijn gekomen, met een merinos kleedje naar de nieuwste mode, met zwarte fluweelen braceletten en andere smaakvolle versierselen.

Indien jufvrouw Martin bekend was met de jufvrouw (want op zulken grond zijn alle dienstmeisjes jufvrouwen), die haar kwam bezoeken, of deze door eene andere, die zij kende, was gerecommandeerd, dan liet zij haar terstond bovenkomen, op de voorkamer van de tweede verdieping, en begon een familiaar praatje, dat onder de bestelling werd voortgezet. Nadat het noodige was afgesproken, beschouwde jufvrouw Martin met alle blijken van bewondering het figuurtje van hare bezoeker, en begon haar te vertellen hoe lief zij er zou uitzien met een laag uitgesneden kleedje met korte mouwen; eene meening, waarmede de bezoeker ten volle instemde, te gelijk hare verontwaardiging te kennen gevende over de tirannij van hare jufvrouw, die niet wilde hebben, dat hare meiden ooit korte mouwen droegen of iets moois aanhadden, al was het ook maar een paar oorringen; om er niet van te spreken, dat zij hare haren onder zulk eene akelige muts moesten stoppen. Deze klacht deed jufvrouw Martin terstond voor den dag komen met hare vermoedens, dat sommige menschen wel jaloersch konden zijn vanwege hare dochters, en de aanvalligheden van hare dienstmeisjes in de schaduw wilden houden, uit vrees, dat deze eerder tot een huwelijk zouden komen — zij ten minste kende drie jufvrouwen, die voorheen gediend hadden en veel beter waren getrouwd dan hare jonge jufvrouwen; en daarop deelde de bezoeker haar in vertrouwen mede, dat eene van hare jonge jufvrouwen geëngageerd was en binnen kort zou trouwen, en dat zij daarop zoo grootsch was, dat er geen huis met haar was te houden; hoewel zij geene reden had om zich zooveel te verbeelden, dewijl haar aanstaande maar een klein postje had; en nadat dit gewichtige onderwerp was afgehandeld, namen jufvrouw Martin en hare bezoeker zeer vriendelijk, maar uiterst wellevend, afscheid.

Het is niet te zeggen, hoe lang jufvrouw Martin deze levenswijs zou hebben voortgezet, welk eene uitgebreide klandizie onder dienstmeisjes zij zou gekregen hebben, en welk een belangrijk gedeelte van de vierendeeljaars-ontvangst dezer juffertjes haar zou ten deel gevallen zijn, indien niet een onverwachte samenloop van omstandigheden hare gedachten op een geheel anderen werkkring had gevestigd.

Eene vriendin van jufvrouw Martin, die lang met een rijtuig- en uithangbord

schilders-meesterknecht had verkeerd, was vriendelijk genoeg (toen zij eindelijk daarom gevraagd werd) om den dag te bepalen, waarop zij bedoelden meesterknecht tot een gelukkig echtgenoot wilde maken. Het was een maandag, die voor de bruiloft werd bepaald, en jufvrouw Martin werd, met een aantal anderen, uitgenoodigd om het diner met hare tegenwoordigheid te vereeren. Het gezelschap was uitgelezen en kwam in eene voorkamer in *Somerstown* bijeen. De meesterknecht had daar een huis gehuurd, een geheel huis, met vier fraaie kamers en een aardig keukentje aan het eind van den gang, hetgeen zeer gemakkelijk en handig was; want nu konden de speelnootjes der bruid, die bij het gezelschap in de voorkamer zaten, zonder bijna iets te verzuimen, tusschenbeide eens opwippen om in de keuken naarden podding te kijken. De voorkamer was eene allermooiste voorkamer en zeer fatsoenlijk gemeubileerd, met lange witte gordijnen voor het venster; op den schoorsteenmantel stonden zelfs een herder en eene herderin van porselein.

En dan de maaltijd! Men had een gebraden schapebout aan het eene eind van de tafel, een gekookte aan het andere, een hoen en varkenskarbonaden daar naast, een olie-en-azijn-stel in het midden, bierkannen op de hoeken, allerlei andere dingen, te veel om te noemen, daar tusschen in. Wat het gezelschap betreft, Amelia zeide naderhand, dat zij wel veel van de familie van den meesterknecht had gehoord, maar nooit had kunnen denken, dat die half zoo fatsoenlijk was. Zijn vader was zulk een grappig oud heer, zijne moeder zulk eene lieve vrouw, zijne zuster zulk een aardig meisje en zijn broeder had zulk een manhaftig voorkomen en zulke oogen! Maar dit alles was nog niets, vergeleken bij zijne muzikale vrienden, mijnheer Rodolph en zijne vrouw, zangers in *White-Conduit-House*, met wie de meesterknecht kennis had gemaakt toen hij de ornamenten schilderde in de concertzaal van die grootsche inrichting. Hem alléén te hooren zingen was verrukkelijk; maar als zij te zamen eene tragische duet zongen, was de uitwerking onweerstaanbaar. Waarom (gelijk mijnheer Rodolph zelf aanmerkte) waren zij niet bij een der groote theaters geëngageerd? Mocht men zeggen, dat zij geene stem genoeg hadden voor eene groote zaal, dan antwoordde hij niets anders, dan dat hij wilde wedden om *Russell-Square* vol te schreeuwen — eene bewering, welke niemand, die hem eene duet had hooren zingen, kon tegenspreken. Alle aanwezigen zeiden dan ook, dat het schande was; en daarop zette mijnheer Rodolph een zeer ernstig gezicht en zeide, dat hij zijne boosaardige benijders wel kende, maar dat zij wel mochten oppassen om niet te ver te gaan, want dat hij het nog met zich zelve niet eens was of hij de zaak niet voor het Parlement zou brengen, als zij hem al te zeer tergdien. Iedereen antwoordde hierop, dat zij het wel zouden verdienen, en derhalve zeide mijnheer Rodolph, dat hij er eens goed over denken zou.

Toen het gesprek weder in den vorigen toon was gekomen, maakte mijnheer Rodolph aanspraak op zijn recht om eene dame te kiezen en verzocht daarop Amelia om het gezelschap te begunstigen met een proefje van hare stem. Na lang aarzelen en veel kuchen en herhaalde verklaringen, dat zij er bijna niet aan durfde denken om zich voor zulke groote kenners te laten hooren, begon jufvrouw Martin een soort van beverig gepiep, waarvan geene andere woorden verstaanbaar waren dan de naam *Hen-c-ry* en gebroekene harten. Mijnheer Rodolph stuitte haar dikwijls in haar gezang door bravo te roepen, en toen zij gedaan had, was zijne bewondering grenzenloos.

"Hebt gij ooit zulk eene zuivere stem gehoord, liefste?" vroeg hij eindelijk zijne vrouw. — "Nooit, inderdaad niet," was het antwoord. — "Denkt gij niet,

dat mejuffer Martin, met een weinig studie, veel van Signora Marro Boni zou hebben?" — "Dat is juist wat mij in de gedachten kwam," antwoordde de dame.

Zoo werd de tijd omgebracht. Mijnheer Rodolph speelde een deuntje op een wandelstok en ging toen achter de deur staan om het gezelschap met zijne beroemde nabootsing van allerlei dieren te vermaken; Amelia zong nog verscheidene romances, telkens met toenemende bewondering; en zelfs de grappige oude heer zong een lied, dat eigenlijk zeven verzen had, maar dewijl hij er slechts één vers van had onthouden, zong hij dat zevenmaal over, hetgeen, ten minste naar zijne gedachten, evengoed was. Eindelijk zong het geheele gezelschap het volkslied, en dat wel met nationale onafhankelijkheid — ieder op zijne eigene hand, zonder zich aan iemand anders te storen — en nam daarop afscheid, terwijl allen verklaarden, dat zij nooit zulk een genoeglijken avond hadden doorgebracht, en Amelia bij zich zelve besloot om den raad van mijnheer Rodolph te volgen en zich op de zangkunst toe te leggen.

Het is vreemd — dewijl er dames in het geval zijn — maar toch eene waarheid, dat Amelia's zwak ijdelheid was, en de voornaamste karaktertrek van jufvrouw Rodolph eene zucht om fraai gekleed te wezen. Uit de voorkamer der tweede verdieping van nummer 47 in Drummond-Street hoorde men thans van den morgen tot den avond een akelig gehuil; dat was mejufvrouw Martin, die studeerde. De stilte in het orkest van White-Conduit werd bij het begin van het seizoen door een algemeen gemompel gestoord; het was de verschijning van jufvrouw Rodolph met een zwierig nieuw kleedje, welke dat gerucht veroorzaakte. Amelia studeerde onophoudelijk; vandaar dat gehuil. Jufvrouw Rodolph gaf haar nu en dan gratis les; nieuwe kleedjes waren voor haar de gevolgen.

Weken verliepen; het seizoen van White-Conduit was reeds half voorbij. De modemaaksters-affaire was door slofheid zeer ten achteren geraakt. Er zou een benefiet worden gegeven; jufvrouw Rodolph zochtte voor den aandrang van Amelia en ging met haar naar den comischen zanger, wiens benefiet het wezen zou. De comische heer was zeer vriendelijk en componeerde voor deze gelegenheid eene duet, die mejuffer Martin met hem zingen zou. De gewichtige avond kwam. De zaal was zeer vol — zeven en negentig groote glazen brandewijn met water, twee en dertig kleine, vijf en twintig kannen ale en een en veertig glazen kruidenwijn. De meesterknecht met zijne vrouw en een uitgelezen kring van bekenden zaten aan een tafeltje dicht bij het orkest.

Het concert begon. Eerst een sentimenteel liedje door een jongen heer met blonde haren en eene blauwe jas met blinkende knopen — toegejuicht. Eene romance door een ander heer, insgelijks met een blauwen rok met blinkende knopen — vernieuwde toejuiching. Duet van mijnheer en mejufvrouw Rodolph — de beroemde tragische duet — vermeerderde toejuiching. Solo van mejuffer Julia Montague, alleen voor ditmaal optredende — algemeene vervoering. Duet van mijnheer Taplin (de comische zanger) en mejuffer Martin. — "Bravo, bravo!" riep het gezelschap van den meesterknecht, toen Amelia zwierig door den comischen heer werd opgeleid. — "Doe je best, Harry!" riepen de personeele vrienden van den zanger. — "Tik, tik, tik!" ging het stokje van den orkestmeester op zijn muziekllessenaar. De symphonie werd gespeeld en daarop volgde een angstig gepiep, dat uit het binnenste van Amelia scheen te komen. "Frisch op!" roept een der toehoorders. — "Een beetje meer stoom!" riep een ander. Eene partij anderen begon te sissen. — "Foei, het is schande!" bracht het gezelschap van den meesterknecht daartegen in.

"Smijt die ganzen de deur uit!" riep het gezelschap van den meesterknecht

met groote verontwaardiging. — “Zing op!” fluisterde mijnheer Rodolph. — “Dat doe ik al,” antwoordde Amelia. — “Zing harder,” zeide mejufvrouw Rodolph. — “Dat kan ik niet,” antwoordde Amelia. — “Weg, weg!” riepen de toehoorders. — “Bravo!” schreeuwde het gezelschap van den meesterknecht; maar het baatte niet, en mejuffer Martin verliet het orchest met veel minder staatsie dan zij er was opgekomen.

De rust in de zaal werd niet hersteld voordat mijnheer Rodolph zich een half uur lang had in het zweet gewerkt met het nabootsen van honden, katten, paarden en ossen; en tot dezen dag toe heeft Amelia haar goed humeur evenmin teruggekregen, als de kleedjes, die zij voor mejufvrouw Rodolph heeft gemaakt; ook heeft zij nooit den minsten zweem kunnen bespeuren van dien aanleg voor de zangkunst, welke mijnheer Rodolph haar eens verzekerde dat zij bezat.

EEN NACHT PLEIZIER HEBBEN.

Damon en Pythias waren in hun tijd ongetwijfeld een paar goede jongens; de eerste verdient dien naam door zijne bereidwilligheid om voor zijn vriend borg te blijven, de ander door zijne nauwgezetheid, om zoo juist op zijn tijd (ofschoon toch bijna te laat) terug te komen. Deze manier van handelen is echter verouderd. Damon's zijn tegenwoordig moeielijk te vinden, nu men voor schuld kan worden gevangen gezet; en wat de weinige Pythias'en betreft, die er in deze verasterde eeuw nog kunnen zijn, deze blijven ongelukkig juist weg op het oogeblik, wanneer zij, om klassiek te wezen, zouden moeten verschijnen. Zijn echter de bedrijven dezer helden tegenwoordig uit de mode, van hunne vriendschap is nog wel een voorbeeld te vinden. Aan den eenen kant hebben wij Damon en Pythias, aan den anderen Potter en Smithers; en daar wij moeten vreezen, dat deze twee laatste namen de ooren onzer lezers nog nooit hebben bereikt, kunnen wij niet beter doen dan hen terstond met de eigenaren daarvan bekend te maken.

Thomas Potter dan was klerk op een kantoor in de City, en Robert Smithers insgelijks; hunne inkomsten waren beperkt, maar hunne vriendschap was grenzenloos. Zij woonden in dezelfde straat, gingen elken morgen te gelijk naar het kantoor, aten aan dezelfde portionstafel, en hielden elkander alle avonden gezelschap. Zij waren met de nauwste banden aan elkander gehecht, of, gelijk Potter zich treffend uitdrukte, “vrienden als olifanten.” In het gemoed van Smithers lag een zweem van het romaneske, eene sprank van poëzie, een waas van droefgeestigheid, een soort van gevoel waaraan hij geen naam kon geven, en dat bij

hem opkwam, zonder dat hij recht wist waarom; en deze trek van zijn karakter vormde een treffend contrast met het rondborstige, eenigszins brutale, hetwelk Potter onderscheidde.

Deze eigenaardigheden van hunne inborst waren zelfs in hunne kleeding zichtbaar. Smithers ging doorgaans met eene gekleede jas, eene zwarte das en een witten hoed; terwijl Potter er eene eer in stelde om in zijne kleedij een voerman tot model te nemen, weshalve hij zich eene ruige blauwe jas met groote beenen knopen had aangeschaft, en een hoed, waarvan het fatsoen naar dat van een bakje onder een bloempot scheen te zijn gevolgd.

Potter en Smithers hadden afgesproken, dat zij, wanneer zij weder hun vierendeeljaarsgeld ontvingen, te zamen een nacht plezier zouden hebben, eene veelomvattende uitdrukking, welke beteekent, dat men van den volgenden ochtend eenige uren leent, om die met den voorafgaanden nacht tot een geheel te maken.

Eindelijk verscheen de vierendeeljaarsdag; eindelijk zeggen wij, want vierendeeljaarsdagen zijn even onregelmatig als kometen: zij komen met verbaazende vaart aanvliegen als men veel te betalen heeft, en zijn verwonderlijk langzaam als men een beetje heeft te ontvangen. Volgens afspraak begonnen Potter en Smithers den feestavond met een extra middagmaal, bestaande uit vier karbonaden, twee kannen porter en het noodige brood. Toen de tafel was afgenomen, bestelde Potter twee glazen besten brandewijn met heet water en suiker en twee lichte sigaren. Ieder nam zijn glas en zijne sigaar, en daarop stelde Potter schertsend den toast in: "de afschaffing van alle kantoren," die door Smithers met groot genoegen werd gedronken. Zoo bleven zij zitten praten, sigaren rooken en grog drinken, telkens hunne glazen weder latende vullen, totdat Smithers er aan begon te twijfelen, of de sigaren wel van de beste soort waren, en een gevoel ontwaarde alsof hij in eene huurkoets lang achteruitgereden had.

Wat Potter betreft, deze deed niets dan lachen, en verklaarde bijna onverstaanbaar, dat hij niets voelde, hetgeen hij wilde bewijzen door de courant te gaan lezen; maar dewijl hij er geen nieuws in vond (eigenlijk kon hij niet wel onderscheiden of er letters in stonden of niet), ging hij naar buiten om eens naar de maan te kijken, en kwam na verloop van eenigen tijd, zeer bleek van de manschijn, terug. Eerst lachte hij Smithers uit, omdat deze in slaap gevallen was; maar daarop legde hij zijn hoofd op zijn arm en viel insgelijks in slaap. Toen hij weder wakker werd, ontwaakte Smithers insgelijks, en beiden stemden overeen, dat het zeer onverstandig was zooveel zuur bij de karbonaden te eten, dewijl men daarvan altijd misselijk en slaperig werd; als zij niet zooveel brandewijn gedronken en sigaren gerookt hadden, zou het hun misschien slecht bekomen zijn. Zij dronken dus nog een kop koffie, betaalden hunne vertering, en gingen toen heen om hun voornemen ten uitvoer te brengen en een nacht plezier te hebben.

Het was juist half negen, en zij meenden derhalve niet beter te kunnen doen dan voor halfgeld naar het City-Theatre te gaan. Smithers, die na het betalen der vertering zeer poëtisch was geworden, vervroolijkte zijn vriend onderweg met de vertrouwelijke mededeeling, dat hij zijn einde voelde naderen, en versierde toen de schouwburgzaal door in slaap te vallen en zijn hoofd en zijne armen sierlijk over de borstwering der loge te laten hangen.

Terwijl de bescheidene Smithers onder den invloed van grog en sigaren zulk een stil genoegen had, gedroeg Potter wiens grootste plezier was een bluf te slaan, zich op eene geheel andere manier. Zoodra hij binnentrad, begon hij in de verte een gesprek met de heeren op de galerij; maar zijne voorkomende beleefdheid werd afgewezen met de scheldwoorden en uitjouwingen, bij zulke gelegen-

heden in gebruik. Potter stoorde zich hieraan evenwel niet, maar bleef met zijne armen in de zijden staan en schold terug zoo hard hij kon.

Toen de ouverture, bij welke deze klanken een *ad libitum* accompagnement hadden uitgemaakt, was afgespeeld, begon het tweede stuk, en nu begon ook Potter, door straffeloosheid stouter gemaakt, eerst recht door te slaan. Eerst zong hij de eerste zangeres na; toen gilte hij van schrik bij het bengaalsche licht; daarna veinsde hij bang te worden voor het spook op het tooneel; en eindelijk nam hij niet slechts de taak van recensent op zich, ten genoegen van allen in zijne nabijheid, maar maakte ook Smithers wakker, die, toen hij zijn makker leven hoorde maken, zonder recht te weten waar hij was of wat men van hem hebben wilde, om dit goede voorbeeld te volgen, een allerakeligst gehuil aanhief. Dit was te veel. "De deur uit!" was het algemeen geroep. Men hoorde een gescharrel van voeten onder eenig gebons tegen het beschot en de haastig gewisselde woorden: "Naar buiten!" — "Ik wil niet." — "Ge moet!" — "Ik wil niet." — "Waar woont gij?" — "Je bent een smeerlap," enz. Een algemeen handgeklap gaf de goedkeuring van het publiek te kennen, en binnen weinige oogenblikken bevonden Potter en Smithers zich op straat, zonder dat zij de moeite hadden behoeven te doen van een voet op den grond te zetten.

Daar Smithers nu al genoeg van de grap had, en, ten minste tot den volgenden vierendeeljaarsdag, niet naar meer plezier verlangde, was hij niet zoodra weder bij zijne zinnen gekomen, of hij begon uit te weiden over het genot van den slaap, en te bidden dat zijn makker mede naar huis zou gaan. Potter was echter geheel anders gestemd. Zij waren uitgegaan om een geheel nacht plezier te hebben, en dat moest ook geheuren. Smithers, hoewel slaperig en uit zijn humeur, gaf wanhopig zijne toestemming, en zoo gingen zij naar een wijnhuis, waar zij een aantal dames en heeren vonden, die te zamen zaten te drinken en te praten. De twee vrienden dronken bij afwisseling glaasjes brandewijn en groote glazen sodawater, tot hunne oogen begonnen te schemeren, en het overige was eene verwarde voorstelling van scheldwoorden, klappen en schoppen, builen en bloed, blauwe monteringen, zware deuren en een steenen vloer.

Daarop volgde eene poos van bewusteloosheid; maar des morgens maakte die bewusteloosheid plaats voor het duidelijke gezicht eener politie-gevangenis, gevuld met de twee vrienden en het grootste gedeelte van het gezelschap uit het wijnhuis. Toen bleek het, tot verontwaardiging der heeren van het gerecht en tot verbazing der toehoorders, hoe zekere Robert Smithers en zijn medepligtige Thomas Potter, in verschillende straten en op verschillende tijden, verschillende gewelddadigheden hadden gepleegd tegen zeventien onderdanen van Hare Majesteit; hoe Thomas Potter zich wederrechtelijk had meester gemaakt van vijf deurkloppers, twee schelknoppen en eene pet; hoe Robert Smithers ten minste voor veertig pond vloeken had uitgebraakt, tegen vijf shillings het stuk berekend; hoe zij te zamen geheele straten vol vreedzame burgers in angst hadden gebracht door brand te roepen, de monteringen van politie-dienaren hadden bedorven, en een aantal andere misdrijven hadden gepleegd, te veel om ze allen op te noemen. Na eene gepaste strafpredikatie te hebben aangehoord, werden de twee vrienden elk in eene boete van vijf shillings verwezen, omdat zij, gelijk de wet het vrij onfatsoenlijk uitdrukt, dronken waren geweest; waarbij nog de kleinigheid van vier en dertig pond kwam, voor zeventien gewelddadige aanvallen, tegen veertig shillings het stuk, over welke laatste boete men hun vrijheid liet om met de klagers in schikking te treden.

Men kwam ook tot eene schikking; maar niettemin moesten de twee vrienden

het volgende vierendeeljaars, zoo goed zij konden, op krediet leven; en hoewel de klagers zich voor hetzelfde geld tweemaal in de week aan dezelfde gewelddadigheden wilden onderwerpen, hebben Potter en Smithers nooit weder lust gehad om een nacht plezier te hebben.

K A L E H E E R E N.

Er zijn zekere soorten van menschen, die, zonderling genoeg, uitsluitend in de hoofdstad schijnen thuis te behooren. Gij ontmoet hen dagelijks in de straten van Londen, maar nooit ergens elders; zij schijnen even echt Londensch te zijn als de rook, die over de stad hangt, en de vuile kleur der huizen. Wij zouden deze stelling met eene menigte voorbeelden kunnen ophelderen; maar thans willen wij ons slechts tot een derzelve bepalen, namelijk tot die klasse van menschen, welke zoo te recht den naam van "kale heeren" draagt.

Menschen, die er kaal uitzien, zijn ongelukkig overal te vinden, en heeren zijn buiten Londen niet schaarser dan binnen die stad; maar dit mengsel der twee — die kale heeren — is zoo zuiver lokaal als het standbeeld van Charing-Cross. Het verdient ook te worden opgemerkt, dat alleen "heeren" kaal kunnen zijn; "vrouwen zijn of afzichtelijk van slordigheid en morsigheid, of, hoe armoedig hare kleeding ook moge wezen, net en inderdaad fatsoenlijk. Een arm man daarentegen, die, zooals men zegt, betere dagen heeft gehad, vertoont een zonderling mengsel van onzindelijke slordigheid en mislukte pogingen om zekere soort van staatsie te houden.

Wij willen trachten den lezer te doen begrijpen, welke beteekenis wij hechten aan het woord, aan het hoofd van dit opstel geplaatst. Als gij een man Drury-Lane langs ziet kuieren, of in Long-Acre met zijn rug tegen een paal leunen, met zijne handen in de zakken van eene lichtbruine broek, overal met vetvlakken bezaaid, en met een ouden bruinen rok met blinkende knopen, terwijl zijn hoed zwierig op één oor staat, — met hem behoeft gij geen medelijden te hebben; hij behoort niet onder de kale heeren. Eene herberg van de vierde klasse of de koffiekamer van een liefhebberij-tooneel is zijn geliefd verblijf; hij heeft een ingewortelden afkeer van alle soort van werk, en is een bijzondere kennis van verscheidene pantomimisten der groote theaters. Maar indien gij in eene achterstraat, zoo dicht mogelijk bij de stoepen blijvende, een man van veertig of vijftig jaren haastig ziet voortstappen, gekleed in een vaal-zwart pak, dat hier en daar blinkt alsof het met was gewreven ware, met s o u s p i e d s aan zijne broekspijpen. gedeeltelijk om de mode te volgen, gedeeltelijk om zijne uitgezakte schoenen aan zijne voeten te houden, — als gij daarbij ziet, dat zijne geelachtig witte das zorgvuldig toegespeld is, om den toestand van het kleedingstuk daaronder te verber-

gen, en dat zijne vingers half bedekt zijn met oude opengetornde handschoenen, — moogt gij terstond het besluit opmaken, dat hij onder de kale heeren behoort. Een blik op dat neerslachtig gezicht, gestempeld met de schroomvalligheid van bewuste armoede, zal uw hart zeer doen — onderstellende dat gij een filosoof of staatkundige zijt.

Eens was zulk een kaal heer een wezenlijk spook voor ons; den geheelen dag hadden wij hem voor de oogen, den geheelen nacht voor de verbeelding. De man, van wien Walter Scott in zijne *Demonology* spreekt, had niet half zooveel uit te staan van zijn denkbeeldigen page in zwart fluweel als wij van onzen vriend in gewezen zwart laken. Hij trok voor de eerste maal onze aandacht, daar hij tegenover ons zat in de leeszaal van het Britsch Museum; en wat hem nog meer in het oog deed vallen, was, dat hij altijd twee boeken voor zich had, die er eveneens uitzagen als hij, twee oude folianten vol vlakken en ooren, en met eens prachtige, maar nu door vochtigheid en wormen verteerde banden. Elken morgen, zoodra de klok tien ure sloeg, zat hij daar op zijn stoel, en des namiddags was hij altijd de laatste, die de zaal verliet, hetgeen hij deed met de bedruktheid van iemand, die niet wist waar hij elders warmte en stilte zou vinden. Daar zat hij, den geheelen dag, zoo dicht mogelijk bij de tafel, om het gebrek van knopen aan zijn rok te verbergen, en met zijn ouden hoed tusschen zijne voeten, op welke plek hij blijkbaar hoopte, dat niemand er op letten zou.

Tegen twee ure zag men hem een stuivers broodje knabbelen, dat hij niet cordaat uit zijn zak haalde, gelijk iemand die gewoon is tusschenbeide een broodje te eten, maar bij kleine stukken, die hij in zijn zak afbrak, en dan tersluiks in zijn mond stak. Hij wist maar al te wel, dat dit broodje zijn middagmaal was.

Toen wij dien armen man voor het eerst zagen, dachten wij dat zijne kleeren onmogelijk slechter konden worden. Wij hielden het zelfs voor waarschijnlijk, dat hij zich binnen kort op de eene of andere manier een nieuw pak, al was het dan ook niet fonkelnieuw, zou aanschaffen. Maar neen; hij werd dagelijks al kaler en kaler. Een voor een vielen de knopen van zijn vest, en toen knoopte hij zijn rok dicht; en toen de eene kant van zijn rok in denzelfden staat was geraakt als zijn vest, knoopte hij dien naar den anderen kant. In het begin van de week zag hij er eenigszins beter uit dan tegen het einde, omdat zijne das, hoewel geel, dan toch een weinig helderder was, en hoe hij ook door zijne kleeren droop, nooit was hij zonder handschoenen en *sous-pieds*. Eindelijk viel er een knoop achter van zijn rok, en toen verdween de man zelf; — wij dachten dat hij dood was.

Omtrent eene week na zijn verdwijnen zaten wij aan dezelfde tafel; en toen ons zijn ledige stoel in het oog viel, begonnen wij onwillekeurig na te denken over de vraag, waar hij gebleven mocht zijn. Wij hadden gaarne willen weten of hij zich opgehangen of verdronken, en of hij inderdaad dood of slechts gearresteerd was, toen onze twijfel eensklaps werd opgelost, daar wij den man zelf zagen binnenkomen. Hij had eene zonderlinge gedaanteverwisseling ondergaan, en ging naar het midden van de zaal, met eene houding, welke toonde, dat hem de verbetering van zijne plunje volkomen bewust was. Het was zonderling: zijne kleeren waren fraai, glanzig zwart, en toch scheen het hetzelfde pak te wezen; want wij zagen dezelfde stoppen, waarmede lange gewoonte ons gemeenzaam had gemaakt. Zijn hoed was ook dezelfde; niemand kon zich vergissen in het fatsoen van dien hoed, met een hoogen, wijd uitlopenden bol. Lange dienst had daaraan eene roodachtig bruine kleur gegeven, en nu was hij even zwart als de rok. Eensklaps viel de waarheid ons in — hij had zijne kleeren met een watertje opge-

maakt. Het is een bedrieglijk vocht, dat watertje, om zwart laken weder evengoed als nieuw te maken, en bij vele kale heeren hebben wij deszelfs uitwerkse-len opgemerkt. Het verleidt deszelfs slachtoffers tot het aannemen eener voorbij-gaande deftigheid, misschien wel tot het koopen van een paar nieuwe handschoenen of anderen opschik. Het beurt hen voor eene week op, om hen naderhand, zoo mogelijk, nog dieper neer te drukken. Zoo ging het ook in dit geval: de voorbijgaande deftigheid van den armen man verdween, naarmate de glans, door het watertje voortgebracht, afsleet. De knieën van zijne broek, de ellebogen van zijn rok en de naden in het algemeen, begonnen spoedig onrustbarend wit te worden. De hoed werd weder onder de tafel gelegd, en deszelfs bezitter sloop zoo stil naar zijn stoel als ooit te voren.

Wij kregen eene regenweek. Tegen het einde daarvan was de nieuwe glans van het zwarte pak geheel verdwenen, en de ongelukkige kale heer heeft naderhand nooit weder eene poging aangewend om zijn uitwendig voorkomen te verbeteren.

Het zou moeielijk wezen eenig gedeelte der stad aan te wijzen als de bijzondere verzamelplaats van kale heeren. Tusschen acht en tien ure in den ochtend ontmoet men er altijd in *Holborn*; en wie uit nieuwsgierigheid het *Insolvent Debtor's Court* binnentreedt, zal zien, dat men onder de toehoorders en zaak-waarnemers een groot aantal van deze menschen vindt. Wij kwamen nooit bij toeval op de Beurs, zonder daar eenige kale heeren te zien, en dikwijls hebben wij ons verwonderd, wat zij daar toch te doen kunnen hebben. Uren lang staan zij op groote vershotene paraplu's te leunen, zonder dat iemand hen aanspreekt, of zij tegen iemand spreken. Bij nader bedenken herinneren wij ons echter, dat wij nu en dan twee kale heeren op de Beurs met elkander hebben zien praten; maar de ervaring leert ons, dat dit eene buitengewone omstandigheid is, veroorzaakt door het aanbod van een snuifje of eene dergelijke beleefdheid.

Het zou even moeielijk wezen eene bijzondere plek aan te wijzen als de woonplaats van kale heeren, of te zeggen waarvan zij doorgaans hun beroep maken. Wij hebben nooit iets te doen gehad met meer dan één kaal heer, een dronken graveur, die in een achterkamertje in eene pas aangelegde straat van *Camden town* woonde. Een kaal heer heeft in het geheel geen beroep, of hij maakt misschien zijn werk van het opnemen van bestellingen voor koren-, steenkolen- of wijnkoopers. Sommige zijn in dienst bij makelaars of notarissen, en een enkele is een boekhouder van den laagsten rang, of werkt voor de drukpers. Of onze lezers op hunne wandelingen zoo dikwijls op deze lieden hebben gelet als wij, weten wij niet; maar dit weten wij, dat iemand, die doodarm is (hij moge dit aan zich zelve of aan anderen te wijten hebben) en, bij het gevoel zijner armoede, vruchteloze moeite doet om haar te verbergen, een van de beklagenswaardigste voorwerpen op de wereld is. Zulke voorwerpen zijn, met weinige uitzondering, kale heeren.

AUGUSTUS MINNS EN ZIJN NEEF.

Augustus Minns was een ongetrouwd heer van omtrent veertig jaren, gelijk hij zeide; zijne vrienden zeiden omtrent acht en veertig. Altijd was hij even zindelijk en net; misschien had men hem eenigszins overdreven kieskeurig kunnen noemen, en hij leefde ook zeer afgetrokken. Doorgaans droeg hij eene bruine jas, zonder een enkel plooitje, eene lichtgekleurde broek, waarop geen vlekje te zien was, eene bijzonder net gestrikte witte das en keurige laarzen; en als hij uitging nam hij altijd eene bruin zijden paraplu met een ivoren knop mede. Hij was, gelijk hij zeide, een publiek ambtenaar; maar zijn rang was niet hooger dan klerk in Somerset-House. Hij had evenwel een goed inkomen, terwijl zijn eigen vermogen, dat hij in effecten had belegd, 10,000 p. st. bedroeg, en hij woonde op gemeubileerde kamers in Tavickstock-Street bij Covent-Garden, waar hij twintig jaren was blijven wonen, hoewel hij gedurig ongenoegen met zijn huisheer had, en dezen op den eersten dag van elk vierendeeljaars regelmatig waarschuwde, dat hij wilde verhuizen, welke waarschuwing hij echter telkens herriep.

Er bestonden twee soorten van wezens, die hem met onbeschrijfelijk afgrijzen vervulden; dit waren kinderen en honden. Hij was niet boosaardig; maar het verdrinken van een hond of het vermoorden van een kind had hij altijd met genoegen kunnen aanzien. De gewoonten van deze schepselen waren strijdig met zijne gezetheid op orde; en de gezetheid op orde was in hem even sterk als de liefde tot het leven zelf. Hij had geene betrekkingen in of nabij Londen, behalve zijn neef Octavius Budden, over wiens zoon, dien hij nooit gezien had (want hij hield niet van den vader), hij bij volmacht peet was geworden.

Budden had als korenkooper een tamelijk vermogen verworven, en, dewijl hij zeer op het landleven gesteld was, een buitentje gekocht in de nabijheid van Stamford-Hill, waar hij nu woonde met zijne vrouw en zijn eenigen zoon Alexander Augustus Budden. Op zekeren avond, toen man en vrouw bij elkander zaten te praten, zich bezig houdende met de talenten van hun veelbelovend zoonje en de plannen voor zijne opvoeding, bracht de jufvrouw haar echtgenoot onder het oog, hoe raadzaam het wezen zou, om den wil van hun zoon, hun neef Minns tot vriend te houden, en wist daarover zooveel te zeggen, dat Budden eindelijk het besluit nam om zijn beste doen, ten einde de kennis te vernieuwen.

"Ik zal het ijs breken," zeide hij, terwijl hij zijn glas brandewijn met water omroerde en zijdelings een blik op zijne vrouw wierp, om te zien welken indruk deze aankondiging zou maken, "door hem tegen zondag bij ons ten eten te vragen." — "Dan moest gij hem maar terstond een briefje schrijven," antwoordde jufvrouw Budden. "Wie weet, als hij maar eens hier komt, krijgt hij misschien zin in onzen Alexander, en maakt hem universeel erfgenaam? — Sander! zet uwe voeten niet op de sporten van den stoel." — "Het zou wel mogelijk zijn," zeide Budden peinzende.

Toen Minns den volgenden morgen aan zijn ontbijt zat, nu een hapje etende,

dan weder een blik werpende in de conrant, die hij altijd doorlas van den titel tot aan den naam van den drukker, hoorde hij zeer hard aan de straatdeur kloppen, en kort daarop trad de meid binnen, om hem een kaartje over te geven, waarop met groote letters gedrukt stond: "Mr. Octavius Budden, Amelia Cottage (Jufvrouw Budden heette Amelia), Poplar-Walk, Stamford-Hill."

"Budden?" riep Minns uit. "Wat drommel komt die ruwe kerel hier doen? Zeg dat ik nog slaap — of dat ik uit ben en nooit weer thuis zal komen — zeg wat gij wilt, als hij maar beneden blijft." — "Maar, mijnheer! daar komt hij al naar boven," antwoordde de meid; en dit bleek ook duidelijk door een vervaarlijk kraken van laarzen op de trap, vergezeld door een zonderling geluid, een ongeregeld getik, waarvan Minns de oorzaak niet had kunnen raden, al was het om zijn leven te doen geweest. — "Hm! laat mijnheer binnen!" zeide de ongelukkige. De meid vertrok, en Octavius trad binnen, voorafgegaan door een grooten witten hond, met krullend haar, roode oogen en geen merkbaaren staart.

De oorzaak van het zonderlinge geluid was nu maar al te duidelijk opgehelderd. Het gezicht van den hond deed Minns beven van schrik.

"Hoe vaart gij, beste vriend?" riep Budden, toen hij binnentrad. Budden sprak altijd zeer hard, en herhaalde doorgaans hetzelfde gezegde eenige malen achtereen. "Hoe vaart gij, neef?" — "Hoe vaart gij, neef? ga zitten, als het u belieft," stotterde de verbaasde Minns, zoo beleefd als hij kon. — "Dank je — dank je — heel wel — en hoe gaat het u?" — "Bijzonder wel, dank je," antwoordde Minns, terwijl hij een duivelachtigen blik wierp naar den hond, die, met zijne achterpooten op den vloer en zijne voorpooten op de tafel, een stuk geboterd brood van de tafel haalde, om dat, met den boterkant op het tapijt, op te eten.

"O, gij deugniel!" zeide Budden tegen zijn hond. "Gij ziet, Minns, hij gelijk naar mij; hij doet altijd alsof hij thuis was? — Maar ik ben schrikkelijk warm, en heb honger ook. Ik kom heel van Stamford-Hill loopen." — "Hebt gij al ontbeten?" vroeg Minns. — "Wel neen; ik kom bij u ontbijten. Trek daarom eens aan de schel, beste vriend, en laat nog een kopje geven, en de ham, als gij die hebt. Gij ziet, ik doe alsof ik thuis ben," vervolgde hij, terwijl hij met een servet het stof van zijne laarzen sloeg. "Ha — ha — ha! Ik heb waarachtig honger."

Minns trok aan de schel en deed zijn best om te glimlachen.

"Ik heb mij stellig nog nooit zoo warm geloopt," hervatte Octavius, terwijl hij zijn voorhoofd afveegde. "Maar hoe gaat het u, Minns? Bij mijne ziel, gij ziet er nog kostelijk uit; gij houdt bijzonder wel uw stand." — "Vindt gij dat?" zeide Minns, terwijl hij zijn best deed om nog eens te glimlachen. — "Wis en zeker." — "Varen uwe vrouw en — hoe heet hij ook weer — nog wel?" — "Sander — mijn jongen, meent gij — o ja, altijd wel. Maar met zulk eene woning als wij daar hebben, zou hij niet ziek kunnen wezen, al wilde hij. Toen ik het buitentje voor het eerst zag, met het tuintje voor de deur en het groene hek, en al het andere, zag het er zoo flink uit, dat ik eerst tussjfelde of het niet wat te mooi voor mij was." — "Zou het niet beter wezen als gij de ham andersom sneedt?" viel Minns hem in de rede. Met een gevoel, dat onmogelijk kan beschreven worden, zag hij, hoe zijn bezoeker bezig was de ham tegen alle regels aan te snijden, of liever, te villen.

"Ik snijd haar liever zoo, dan vind ik het mager malscher," antwoordde Budden, geheel ongevoelig onder zijn misdrijf. "Maar zeg eens, Minns! wanneer komt gij ons eens opzoeken? Het buitentje zal u bevallen, dat zal het zeker. Amelia en ik spraken laatst nog van u, en toen zeide Amelia — nog wat suiker, als het u

belieft; dank je! — toen zeide Amelia, zou neef Minns niet eens lust hebben — laat dat staan! — die duivelsche hond, hij scheurt uwe gordijnen — ha — ha — ha!”

Minns sprong op van zijn stoel, alsof hij een schok uit eene electrische batterij had gekregen. “Voort, marsch, de deur uit!” riep hij, maar bleef toch op een eerbiedigen afstand van den hond, daar hij dien morgen een geval van een dollen hond in de courant had gelezen. Met veel schreeuwen, en nadat men lang met een stok en eene paraplu onder de tafels had gepord, werd de hond eindelijk opgejaagd en de deur uitgedreven, waarop hij terstond in het pottaal een allerjammerlijkst gehuil aanhief en te gelijk zijn best deed om al de verf van de deur te krabben.

“Een goede hond voor buiten,” merkte Budden koeltjes aan, “maar hij is aan geen opsluiten gewoon. Maar wanneer komt gij nu, Minns? Neen-zeggen neem ik niet aan. Vandaag is het donderdag. Wilt gij zondag komen? Wij eten ten vijf ure. Zeg nu niet neen!”

Na zich lang te hebben laten dringen, nam Minns, nu geheel tot wanhoopgedreven, de uitnoodiging aan, en beloofde, dat hij den volgende zondag kwartier vóór vijven, op de minuut af, te Poplar-Walk zou zijn.

“Let nu op!” zeide Budden. “Alle half-uren rijdt er eene diligence van de Bloempot in Bishopgate Street. Bij de Zwaan laat gij u afzetten; dan ziet gij vlak aan den overkant een wit huis.” — “En dat is uw huis?” zeide Minns, vol verlangen om een einde te maken aan het gesprek en aan het bezoek te gelijk. — “Neen, dat is mijn huis niet, maar van Grogus, den gewezen ijzerkooper. Ik wilde u juist verder zeggen: gij gaat dat witte huis langs, totdat gij stuit, en dan slaat gij rechtsaf, een stal voorbij; dan ziet gij dichtbij een muur, waarop met groote letters staat “voorzichtig voor den hond” (Minns huiverde), dien muur gaat gij langs, tot gij aan het eind komt, en dan vindt gij mijn huis van zelf.” — “Goed — ik dank u — goedenmorgen!” — “Gij zult op uw tijd passen?” — “Zeker! Goedenmorgen!” — “Wacht eens, Minns! Ik heb u immers een kaartje gegeven?” — “Ja wel, ik dank u.” En daarmede vertrok Octavius Budden, terwijl zijn neef den volgende zondag te gemoet zag met de aandoeningen, waarmede een doodarme dichter het wekelijksch bezoek van zijne huiswaardin verwacht.

Het werd zondag; de lucht was helder; troepen menschen snelden langs de straten, allen vol haast om het vermaak, dat zij zich op eene of andere wijze beloofden, te bereiken; alles zag er even vroolijk en opgeruimd uit, behalve Augustus Minns.

Het was fraai weder, maar tamelijk warm; en toen Minns, hoewel hij zorgvuldig den schaduwkant der straten hield, het einde van Treadneedle-Street had bereikt, was hij vrij moede, en bovendien was het laat geworden. Gelukkig echter stond er eene diligence voor de Bloempot te wachten, en Minns stapte daarin, op de verzekering van den voerman, dat hij binnen drie minuten zou afrijden, daar hij volgens de Parlements-acte volstrekt niet langer wachten mocht. Er verliep een kwartier, maar er kwam geene beweging in het rijtuig. Minns keek voor de zesde maal op zijn horloge.

“Hoe is het, koetsier, rijdt gij weg of niet?” schreeuwde Minns, terwijl hij zijn hoofd en zijn halve lijf uit het portier stak.

“Op het oogenblik, mijnheer!” antwoordde de voerman, die met zijne handen in zijne zakken stond te kijken en nog volstrekt geen haast scheen te hebben. “William, neem de deken af.”

Na verloop van vijf minuten klom de voerman op den bok, waarop hij nog vijf minuten bleef stilzitten om de straat op en neer te kijken en alle voorbijgangers aan te roepen.

"Koetsier, als gij nu niet wegrijdt, stap ik er weer uit," zeide Minns, tot het uiterste gedreven door de gedachte, dat het zoo laat werd en hij onmogelijk meer op den bepaalden tijd in Poplar-Walk kon zijn.

"Ik rijd al weg, mijnheer!" was het antwoord, en nu reed ook de diligence omtrent driehonderd voetstappen ver en bleef toen weder staan. Minns kroop in een hoek van het rijtuig en gaf zich aan zijn noodlot over, toen eene jufvrouw, een kind, eene hoededoos en parasol zijne medereizigers werden.

Het kind was zeer lief en aanhalig, zag Minns voor zijn vader aan en schreeuwde om bij hem te komen.

"Stil toch, liefje!" zeide de moeder, haar van ongeduld geweldig schoppenden lieveling met moeite vasthoudende; "die heer is papa niet."

"Goddank neen!" dacht Minns bij zich zelven, terwijl de eerste straal van genoegen sedert het begin van den dag als een weerlicht door het donker zijner rampzaligheid schoot.

Het aardige knaapje was even speelziek als aanhalig. Toen het zich overtuigd had, dat Minns zijn vader niet was, trachtte het zijne aandacht te trekken door met zijne morsige schoenen langs zijne lichtbruine broek te schrappen, hem met de punt van mama's parasol in de ribben te stompen, en andere kinderlijke guitenstreken uit te voeren, waarmede het zich op eene aangename wijze den tijd kortte.

Toen de ongelukkige Minns de Zwaan bereikte, bevond hij tot zijn grooten schrik, dat het reeds kwartier over vijven was. Het witte huis, de stal, het "voorzichtig voor den hond" en alle andere bakens werden voorbijgelopen met eene snelheid, niet ongewoon bij iemand, die zijn etenstijd vreest te verzuimen. Na weinige minuten stond Minns voor een geel huis, met eene groene deur, koperen plaat en klopper, een groen tuintje er voor, namelijk een lapje zandgrond, met één rond en twee driehoekige bedden, waarin een taxisboompje, eenige rozestruiken en eene menigte madeliefjes stonden. De sijnak van Budden en zijne echtgenoot was verder ten toon gespreid door twee Cupido's, aan weerszijden van de deur geplaatst, op twee hoopen groote steenen met bontgekleurde horens en schelpen versierd. Toen Minns aan de deur klopte, werd zij geopend door een dwergachtig jongetje in een soort van half-livrei, die, nadat hij zijn hoed aan eene der twaalf koperen pennen in den gang had opgehangen, hem naar eene gezelschapskamer geleidde, die een fraai uitzicht had op de achtergevels der naburige huizen. Na de gewone ceremonie van inleiding zette Minns zich neder, niet weinig bedremmeld door de opmerking, dat hij de laatste was en eenigermate bestemd scheen te zijn om den boventoon te voeren in een gezelschap van twaalf of veertien menschen, die in een bekrompen vertrek zaten te wachten, tot men aan tafel zou gaan.

"Wel, Brogson!" zeide Budden, een oudachtig heer met een zwarten rok en korte broek aansprekende, die, onder den schijn van de platen a n n u a l te bezichtigen, over het boek heen naar Minns had zitten kijken om hem eens goed op te nemen; "wel, Brogson! wat zijn de ministers van zins? Zouden zij aanblijven of hun ontslag nemen?"

"Oh! — gij weet wel, dat ik de man niet ben om nieuws van te hooren. Uw neef zal, door zijn post, waarschijnlijk beter in staat zijn om te zeggen, hoe het daarmede gelogen is."

Minns verzekerde den laatsten spreker, dat hij, hoewel hij een post had, toch geene officieele mededeeling aangaande de voornemens der ministers had ontvangen; maar deze verklaring werd met blijkbaar ongeloof aangehoord, en daar niemand verder iets van de zaak wist te zeggen, volgde er eene pauze, gedurende welke het gezelschap zich algemeen bezig hield met kuchen en den neus te snuiten, tot het binnentreden van juffrouw Budden allen deed opstaan.

Nadat de gasten aan deze dame waren voorgesteld, werd er aangekondigd dat de tafel gedekt was, en begaf het gezelschap zich derhalve naar beneden. Minns geleidde zijne nicht tot aan de trap; maar deze was te smal om zijne galanterie verder uit te strekken. De maaltijd liep af gelijk zulke maaltijden doorgaans doen. Onder het rammelen van messen en vorken en het gebroen van het gesprek hoorde men telkens de stem van Budden, die een vriend uitnoodigde om een glas met hem te drinken, en dezen verzekerde, dat zijn gezelschap hem bijzonder veel genoegen deed; en tusschen juffrouw Budden en de bedienden werden gedurig pantomimes gespeeld, gedurende welke haar gezicht alle afwisseling van een weerglas doorliep, van "hevige storm" tot "heel schoon."

Toen het dessert was opgezet, ging een knecht, op een wenk van zijne meesteres, den jongen heer Alexander halen, gekleed in een hemelsblauw pakje met zilveren knopen, en met haar, bijna van dezelfde kleur als dat metaal. Nadat zijne moeder hem wat had geprezen en zijn vader hem eenige goede vermaningen had gegeven, werd hij aan zijn peet voorgesteld.

Wel, jongetje, gij zijt vast een lief kind, niet waar?" zeide Minns, zoo wel op zijn gemak als een sijje op eene lijn-stang. — "Ja," was het antwoord. — "Hoe oud zijt gij al?" — "Acht jaar, toekomende week. En hoe oud zijt gij?" — "Alexander!" viel zijne moeder hierop in, "hoe durft gij uw oom vragen hoe oud hij is?" — "Hij vraagt mij wel hoe oud ik ben," antwoordde het schrandere kind, aan hetwelk Minns op dat oogenblik vast besloot nooit een shilling na te laten. Zoodra het gelach, dat door dit antwoord was veroorzaakt, bedaar was, riep een kort, altijd glimlachend manneke, dat aan het eind van de tafel zat en reeds lang had getracht een toehoorder te bekomen voor eene anekdote van Sheridan, die hij wilde vertellen, op eene manier, waaruit duidelijk bleek dat hij een arme huisvriend was: "Zeg eens, Sander! wat voor een soort van woord is zijn?" — "Een werkwoord." — "Knap gezegd," zeide juffrouw Budden met moederlijke trotscheheid. "Maar weet gij nu wel wat een werkwoord is?" — "Een werkwoord is een woord, hetwelk zijn, doen of lijden te kennen geeft, als: ik ben, ik sla, ik word geslagen. — Nu wou ik een appel hebben, ma!"

De appel werd gegeven, en het examen daarop nog eene poos voortgezet. Maar op eens riep Budden, met eene stem als een klok, en een zeer delftig gezicht: "Heeren! wilt gij zoo goed zijn om uwe glazen vol te schenken; ik heb een toast in te stellen." — "Luister, luister!" riepen de gasten, terwijl zij elkander de flesschen toeschoven. Nadat deze waren rondgegaan, hervatte Budden: "Heeren! er is een persoon hier tegenwoordig..." — "Luister, luister!" riep de huisvriend. — "Houd u toch stil, Jones!" prevelde Budden. "Ik zeg, heeren!" vervolgde hij, "er is een persoon hier tegenwoordig, wiens gezelschap ons allen gewis ten hoogste vereert, evenals zijn gesprek ons allen het hoogste genoegen verschaft." ("Ik ben blij dat hij mij niet meenen kan," dacht Minns, wel bewust dat zijne schroomvalligheid en afgetrokkenheid hem niet hadden toegelaten om, sedert hij aan tafel zat, meer dan twintig woorden te spreken.) "Mijne heeren, ik zelf ben een eenvoudig, onbeduidend man, en misschien behoor ik om verschooning te verzoeken, dat een bijzonder gevoel van vriendschap voor den persoon,

dien ik bedoel, mij doet opstaan om de gezondheid in te stellen van dien man — een man, daarvan houd ik mij overtuigd — een man, wiens deugden hem moeten doen achten en beminnen door allen, die hem kennen — en zij, die het genoeg niet hebben van hem te kennen, kunnen hem onmogelijk haat toedragen.” — “Luister, luister!” riep het gezelschap, op een toon van aanmoediging. — “Mijne heeren!” vervolgde Budden, “mijn neef is de man, wien — op wien ik trotsch ben, als mijn bloedverwant.” (“Luister, luister!” — Minns zuchtte hoorbaar.) “De man, wien het mij verheugt hier te zien, en die, indien hij niet gekomen was, ons zeker zou beroofd hebben van het genoeg, dat wij allen gevoelen van hem te zien.” (Luid geroep van “luister!”) “Mijne heeren! ik gevoel, dat ik reeds te lang misbruik heb gemaakt van uwe aandacht. Met alle gevoel van — met alle aandoening van — van....” — “Hartelijkheid,” fluisterde de huisvriend. — “Van hartelijkheid,” zeide Budden, “verzoek ik de gezondheid te mogen instellen van mijn geachten neef, den heer Minns.” — “Opstaan, heeren!” riep de huisvriend, “en met alle eer. Ik zal den tijd aangeven, als het u belieft. — Een — twee — drie — hoezee! Een — twee — drie — hoezee! — Een — twee — drie — hoezee — e — e!”

Alle oogen waren nu op den man gevestigd, wien de toast aanging, en die, door op gevaar van stikken af een glas wijn in te zwelgen, zijne verlegenheid trachtte te verbergen. Na zoo lang gewacht te hebben als maar eenigszins voegzaam was, stond hij op; maar, evenals de couranten somtijds zeggen, het doet ons leed, dat wij buiten staat zijn om zelfs den inhoud der redevoering van den geëerden spreker mede te deelen. De woorden “aangenaam gezelschap, onverdiende eer, tegenwoordige gelegenheid” en “streelend genoeg,” bij tuschenpoozen uitgesproken, met een gezicht, dat de grootste verbijstering en benauwdheid kenterkende, overtuigden het gezelschap, dat hij eene uitmuntende aanspraak hield; en toen hij weder ging zitten, riepen allen bravo.

Jones, die lang eene kans had afgewacht, sprong nu op, zeggende: “Budden! wilt gij mij nu vergunnen een toast in te stellen?” — “Met plezier,” antwoordde Budden, en vervolgde toen fluisterend, maar dwars over de tafel heen, tot Minns: “Een weergasche knappe kerel, die Jones. Nu zult gij eens wat hooren, dat u zeker bevallen zal.” Minns boog, en Jones nam het woord:

“Bij vele gelegenheden, onder verschillende omstandigheden en in vele verschillende gezelschappen heb ik reeds de eer gehad van een toast te mogen instellen. Somtijds — ik wil het openhartig bekennen, want waarom zou ik het loochenen? — heb ik gevoeld, hoezeer de taak, die ik ondernomen had, mijne krachten te boven ging, en hoe weinig ik in staat was om mij tot het onderwerp te verheffen. Maar indien ik bij vorige gelegenheid zulke gewaarwordingen heb ondervonden, wat moeten dan nu mijne aandoeningen zijn, in de buitengewone omstandigheden, waarin ik mij bevind.” (“Luister, luister!”) “Het zou onmogelijk zijn, eene juiste schildering te geven van de aandoeningen, die mij bezielen; maar ik kan u daarvan geen beter denkbeeld geven, dan door u eene omstandigheid te verhalen, welke mij, zonderling genoeg, juist nu voor den geest komt. Bij zekere gelegenheid, toen de groote en vermaarde Sheridan....”

Wie weet, met welke nieuwe logen, in den vorm van een kwinkslag, men de nagedachtenis van den in dit opzicht zoo dikwijls mishandelden Sheridan zou belast hebben, indien de dwergachtige jongen niet op dit oogenblik buiten adem was komen binnenloopen om te zeggen, dat, daar het zeer regenachtig weder was, de diligence van negenen was komen omrijden, om te vragen of er ook iemand mede moest, dewijl er nog juist ééne plaats open was.

Minns sprong op en bleef, in weerwil der tallooze uitroepingen van verwondering en dringende verzoeken om te blijven, bij zijn besluit om van die opene plaats gebruik te maken. Maar zijne paraplu was nergens te vinden; en daar de voerman niet wachten kon, reed hij naar de Zwaan terug, eene hoedschap latende, dat mijnheer hem maar moest nalooopen. Daar het echter Minns eerst tien minuten later inviel, dat hij zijne paraplu bij zijne komst in de diligence had laten staan, en hij bovendien geen bijzonder ehardlooper was, is het niet te verwonderen, dat, toen hij de Zwaan bereikte, de diligence, de laatste van dien avond, zonder hem was weggereden.

Het was tegen drie ure in den ochtend, dat Augustus Minns, doornat en bitter uit zijn humeur, aan de deur zijner woning aanklopte. Den volgenden dag maakte hij zijn testament, en zijn zaakwaarnemer heeft ons gezegd — in het geheim en in vertrouwen namelijk, gelijk wij ook het geval aan het publiek mededeelen — dat daarin noch de naam van Octavius Budden, noch die van Amelia Budden, noch die van den jongen heer Alexander Augustus Budden voorkomt.

EEN TOCHTJE MET EENE STOOMBOOT.

Percy Nokes was een student in de rechten, die een paar kamers op de vierde verdieping van een huis op Gray's-Inn-Square bewoonde, van waar men een ruim uitzicht had op den tuin met zijne gewone toevoegselen, zwierig opgeschikte kindermeiden en echt Londensche kindertjes, met beentjes als vraagtekens. Percy was een van die jongelieden, welke men doorgaans "allerbeste jongens" noemt. Hij had een uitgebreiden kring van bekenden, en deed zelden een middagmaal op eigene kosten. Met papa's redeneerde hij over staatszaken; mama's wist hij altijd iets te zeggen, dat hare ijdelheid streelde; bij de dochters was hij galant; met de zonen had hij plezierpartijtjes; en met de kleine jongens en meisjes kon hij spelen en ravotten. Overal wist hij zich nuttig, ja zelfs onontbeerlijk te maken. Als eene bejaarde dame een bal gaf, was het Percy, die voor ceremoniemeester speelde; als eene jonge juffer een geheim huwelijk sloot, diende Percy tot getuige; werd iemands gezin door eene jonggeborene spruit vermeerderd, Percy was steeds gewillig om peet te wezen; en had er onder zijne bekenden een sterfgeval plaats, dan zag men Percy met zijn zakdoek voor de oogen in de tweede rouwkoets zitten.

Men kan licht denken, dat deze talrijke liefhebberijvakken Percy eenigszins hinderlijk moesten zijn in het voortzetten zijner studiën. Onze vriend wist dit ook wel, en had derhalve, na rijp beraad, het besluit genomen om maar in 't geheel niet meer te studeeren — een loffelijk voornemen, hetwelk hij met de grootste

standvastigheid getrouw bleef. In zijne voorkamer zag men een zonderlingen warboel van bokshandschoenen, caricaturen, albums, visitekaartjes, floretten, biljartballen, teekeningen op bristol-papier, stijfjes, gom, en vijftig andere dingen op een hoop liggen. Altijd had hij voor iemand zijner bekenden het een of ander fort was. Hij sprak altijd met verbazende snelheid, was net, eenigszins zwierig gekleed, en acht en twintig jaar oud.

"Een heerlijk idée!" zeide Percy bij zich zelven, terwijl hij zat te onthijten en weder aan een voorstel dacht, hetwelk eene dame hem had gedaan, in wier gezelschap hij zich den vorigen avond had bevonden. "Een brillant idée! — Jufvrouw Stubbs!" riep hij, zijne stem verheffende. — "Wat belijft u, mijnheer?" vroeg eene vrouw, die kort daarop de kamer binnentrad. — "Ik ga uit, jufvrouw! Als die kleermaker komen mocht, zeg dan maar — zeg dan maar, dat ik uit de stad ben, en wel een veertien dagen zal wegblijven; en als die laarzenmaker komt, zeg dan, dat ik zijn adres heb verloren, en dat ik hem anders dat bagatel al zou gezonden hebben. Laat hij het opschrijven. En als mijnheer Hardy komen mocht — gij kent mijnheer Hardy wel?" — "Die comische heer, mijnheer?" — "Juist, die comische heer. Als hij komen mocht, zeg hem dan, dat ik naar mevrouw Taunton ben, om over dat partijtje te spreken." — "Goed, mijnheer!" — "En als er iemand komt, en zegt dat hij over de stoomboot komt spreken, zeg dan, dat ik van midlag om vijf uur weer thuis zal wezen." — "Goed, mijnheer!"

Percy streek zijn hoed op, sloeg met zijn zijden zakdoek eenige kruimels van zijne broek, zette met zijne voorvingers zijne haren nog eens in de krul, en begaf zich toen naar het verblijf van mevrouw Taunton in Great-Marlborough-Street, waar zij met hare dochters een bovenhuis bewoonde. Zij was eene weduwe, die er voor haar vijftigjarigen ouderdom nog bijzonder goed uitzag; in gestalte eene reuzin, in geest een kind. Tijdverdrijf scheen het eenig doel van haar bestaan te wezen. Zij liep zeer hoog met hare dochters, die even ijdel en loszinnig waren als zij zelve.

Een algemeene uitroep van genoegen begroette Percy bij zijne aankomst; en hij wierp zich terstond in een armstoel, bij het werktafeltje der dames, met al de ongedwongenheid van een gemeenzaam huisvriend. Mevrouw Taunton was druk bezig eene fraaie muts met zoovele strikken te versieren als er slechts met mogelijkheid op konden geplaatst worden. Emilia maakte een horlogebandje, en Sophia zat voor de piano.

"Gij zijt een beste jongen," aldus sprak mevrouw Taunton den galanten Percy aan. "Gij komt zeker over dat stoombootpartijtje spreken." — "Dat kan wel zijn," antwoordde Percy zegepralend. "Kom hier, meisjes! dan zal ik u alles vertellen."

Emilia en Sophia naderden de tafel met die soort van ballet-stap, welke sommige jonge dames gelooven dat bijzonder fraai staat — een midding tusschen huppelen en struikelen.

"Luistert eens!" vervolgde Percy: "ik geloof, dat het best zal wezen een committé van tien personen te benoemen, om al het noodige te beschikken, en die tien moeten dan gezamenlijk de kosten dragen." — "Uitmundend!" zeide mevrouw Taunton, welke deze schikking ten hoogste goedkeurde. — "Dan is mijn plan, dat elk van die tien personen de vrijheid zal hebben om vijf gasten te vragen. Op mijne kamer moet het committé eene bijeenkomst hebben, om die gasten te benoemen; over ieder genoodigde zal geballoteerd worden, en één zwarte bal is genoeg om iemand uit te sluiten. Zoo zullen wij zeker zijn, dat wij een genoeglijk gezelschap bij elkander krijgen." — "Wat weet gij toch alles goed

te overleggen!" zeide mevrouw Taunton. — "Het plan is overheerlijk," riepen Emilia en Sophia te gelijk. — "Ja, ik geloof, dat het zóó goed zal gaan," hernam Percy, die nu recht in zijn element was. "Wij varen dan naar de North, en laten vooraf een koud diner in de kajuit opzetten, om zonder eenige verwarring alles gereed te hebben; en de lunch 1) zullen wij op het dek laten voordienen in die kleine dingen bij de raderkasten; ik weet niet hoe ze eigenlijk heeten. Wij huren eene stoomboot af, nemen muzikanten mede, en laten het dek opruimen; dan kunnen wij den geheelen dag quadrilles dansen; en wie dan wat van de muziek verstaat, kan ook zijne gaven eens laten hooren; en — en — ik geloof waarlijk, dat wij een zeer plezierigen dag zullen hebben."

De dames vereerden alle beschikkingen met haar bijval.

"Maar zeg nu eens, Percy!" zeide mevrouw Taunton, "wie zullen die tien heeren wezen?" — "O!" was het antwoord, "ik weet genoeg jongelui, die gaarne zullen mededoen. Wij nemen natuurlijk...."

"Mijnheer Hardy!" riep een knecht, die een bezoeker kwam aandienen. Emilia en Sophia plaatsten zich terstond in de sierlijkste houdingen, welke zij zoo spoedig konden aannemen.

"Goedenmorgen!" zeide een zwaarlijvig heer van omtrent veertig jaren, die, in de houding van een lompen harlekijn, in de deur staan bleef. Het was mijnheer Hardy, door jufvrouw Stubbs den comischen heer genoemd, een bijnaam, welken hij met het volste recht verdiende, daar hij er zijne hoofdzaak van maakte om te gelijk een Hansworst en een Uilespiegel te wezen. Een plezierpartijtje was zijn grootste genoegen; want dan vond hij doorgaans eene gelegenheid om den een of ander eene pots te spelen. Hij kon de grappigste liedjes zingen, voerlieden en kippen nabootsen, en op de montrom spelen. Hij at en dronk verschrikkelijk veel, en was een boezemvriend van Percy. Hij had een rood gezicht, eene eenigszins heesche stem en een ontzettend harden lach.

"Goedenmorgen!" riep dit heerschap lachende, als ware het eene allerfraaiste grap. eene dame zoo onzacht de hand te geven alsof haar arm een pompslinger was. — "Naar u heb ik juist verlangd," zeide Percy, en openbaarde vervolgens de reden van dat verlangen. — "Ha, ha, ha!" schaterde Hardy, toen hij het plan had aangehoord. "Heerlijk! Uitmuntend! Dat zal een dagje geven! Maar wanneer begint gij met uwe toebereidselen?" — "Geen dag zoo goed als vandaag. Terstond maar!" — "O ja! terstond maar!" riepen de dames.

Weldra was Percy met schrijfgereedschap voorzien, en bepaalde men wie leden van het comité zouden zijn, waarover hij met Hardy zoo ernstig beraadslaagde, alsof het lot van natiën van hunne keus afhing. Nadat men had afgesproken, dat er den volgenden woensdagavond om acht uur, ten huize van Percy, vergadering zou wezen, namen de bezoekers afscheid.

Het werd woensdagavond, en acht der leden van het comité kwamen op den bepaalden tijd aanstappen. Een der gekozenen zond eene verontschuldiging, en een ander, Samuel Briggs, zond in zijne plaats zijn broeder Alexander, tot groote spijt van Percy. Tusschen de familie Briggs en Taunton bestond sedert jaren een onuitdoofbare haat. Mevrouw Briggs was eene weduwe met drie dochters en twee zonen. De oudste, Samuel, was solliciteur van beroep, en Alexander werkte als

1) Lunch noemen de Engelschen den maaltijd tusschen het ontbijt en het middagmaal, waarvoor andere volken geene eigene benaming hebben. In huizen, waar men gewoon is laat te dineeren, kan deze lunch doorgaans wel voor een middagmaal gelden.

klerk op zijn kantoor. Zij woonden te zamen in Portland-Street, en bewogen zich in denzelfden kringals de Taunton's: dit gaf reden genoeg tot een wederzijdschen afkeer. Als de jonge juffers Briggs zich fraaie hoeden aanschafte, plaatsten de Taunton's haar met nogfraaiere in de schaduw. Als mevrouw Taunton eene muts opzette met al de kleuren van den regenboog, kwam mevrouw Briggs tevoorschijn met eene toque, waarop al de patronen van een caleidoscoop te zien waren. Als Sophia Taunton eene nieuwe romance leerde, traden twee der jonge juffers Briggs op met eene nieuwe duet. De Taunton's behaalden voor een oogenblik de zege met bijstand eener harp; maar de jonge juffers Briggs brachten drie gitaren in het veld en dreven daarmede den vijand op de vlucht. Er kwam geen einde aan den strijd.

Daar nu Samuel Briggs een echte goedbloed was, en men wist dat het eerste denkbeeld van het partijtje bij mevrouw Taunton was opgekomen, hadden de vrouwelijke leden der familie Briggs begrepen, dat het veel beter zou zijn indien zijn broeder Alexander, die van nature een koppige dwar-drijver was, in het committé zitting nam. Alexander kwam derhalve met de geheime instructie, om het iedereen zoo lastig te maken als mogelijk was, en vooral de Taunton's te deballoteeren.

Percy opende de zitting van het committé door de leden punch te laten voordienen, en daarop hun onder het oog te brengen, dat het, om hun gewichtigen arbeid met orde af te doen, allernoodzakelijkst was een president te benoemen. Nauwelijks had hij uitgesproken, of een der leden stond op, om voor te stellen, dat men Percy zelve tot die waardigheid zou verheffen; maar hiertegen verhiel Alexander Briggs zijne stem. Hij koesterde wel de grootste achting voor mijnheer Percy Nokes, maar begreep niettemin, dat deze heer niet met zulk een uitgebreid gezag behoorde bekleed te worden, daar hij geloofde, dat hij den opgedragen post niet onpartijdig zou waarnemen, met welk gezegde hij echter volstrekt geene belediging bedoelde. Hardy verdedigde zijn vriend met eene stem, welke door ontroering en punch bijna onverstaaubar was. Het voorstel werd in omvraag gebracht, en daar er slechts ééne afkeurende stem werd uitgebracht, plaatste Percy zich op den voorzittersstoel.

Nu ging men spoedig aan den arbeid. De president gaf eene raming der kosten van het uitstapje, en ieder lid verklaarde zich bereid om zijn aandeel daarin te dragen. Er werd voorgesteld, dat men de Endeavour zou afhuren; Alexander Briggs bracht hiertegen in, dat de Fly meer geschikt voor het oogmerk zou wezen, maar werd na eenige redewisseling tot zwijgen gebracht. Toen ging men over tot de gewichtige plechtigheid van het balloteeren. Men plaatste eene theebus in een donkeren hoek van het vertrek, en ieder lid van het committé ontving twee damschijven, eene witte en eene zwarte.

De president las zeer deftig de lijst der gasten, die hij voornemens was mede te brengen. "Mevrouw Taunton, hare twee dochters, de heer Wizzle en de heer Simson." Over ieder werd afzonderlijk gestemd, en de uitslag was, dat mevrouw Taunton en hare twee dochters gedeballoteerd werden. Percy en Hardy wisselden een veelbeteekenenden blik.

"Hebt gij eene lijst bij u, mijnheer Briggs?" vroeg de president. — "Ja!" antwoordde Alexander, en las de volgende namen: "Mevrouw Briggs, hare drie dochters en de heer Samuel Briggs." De voorgaande plechtigheid werd herhaald, en nu werden mevrouw Briggs en hare dochters gedeballoteerd. Alexander zette een tamelijk verslagen gezicht, en de overige leden van het gezelschapschenen niet te weten wat zij hiervan moesten denken.

Het balloteeren werd voortgezet; maar ééne kleine omstandigheid, welke Percy niet had voorzien, verhinderde dat de zaak zoo goed afliep als hij gedacht had — iedereen werd gedeballoteerd. Om wraak te nemen maakte Alexander telkens gebruik van zijn recht van afkeuring; en het gevolg was, dat er, nadat men drie uren met onophoudelijk balloteeren had doorgebracht, slechts drie heeren waren goedgekeurd. Wat nu te doen? Het geheele plan moest in duigen vallen, of men moest tot een vergelijk komen. Het laatste was het verkieslijkste; en Percy deed derhalve het voorstel, dat men van het balloteeren zou afzien, en ieder lid van het committé slechts zeggen zou, wie hij dacht mede te brengen. Nadat deze voorslag was aangenomen, werden de dames Taunton en Briggs weder met anderen op de lijst gezet, en het gezelschap was weldra voltallig.

Den volgende woensdag zou het plan worden uitgevoerd. Het vaartuig, dat aan de Algemeene Stoomboot-Maatschappij toebehoorde, lag, gelijk Percy had onderzocht, bij het Custom-House; en daar hij op zich nam om voor de levensmiddelen en den wijn te zorgen, werd er afgesproken, dat hij zou maken ten zeven uren aan boord te zijn, om over alle voorbereidselen het opzicht te houden, terwijl de overige leden van het committé met de andere gasten ten negen uren zouden komen. Daarmede scheidde de vergadering.

Het was tot nog toe zeer fraai weder geweest, en dat bleef het ook. Toen de zondag voorbij was, werd Percy buitengemeen onrustig, en reed drie- of viermaal op één dag naar het kantoor der stoombooten, tot verbazing der klerken en tot voordeel der cabriolet-koetsiers. Het werd dinsdag, en nu was de ongedurigheid van Percy bijna niet uit te staan. Ieder oogenblik vloog hij naar het venster, om te zien of er ook wolken aan de lucht kwamen. Dien nacht sliep hij zeer onrustig. Hij droomde van stoombooten, die wegvoeren, en van reusachtige klokken, die op kwartier over negenen wezen, en zag het leelijke gezicht van Alexander Briggs hem over het boord eener stoomboot aangrijzen, spottende met zijne vruchteloze pogingen om zich te bewegen. Eindelijk spande hij al zijne krachten in om aan boord te komen, en ontwaakte. De zon scheen helder door zijne gordijnen. Verschrikt greep hij naar zijn horloge, vrezende dat hij het ergste van zijn droom bewaarheid zou vinden.

Het was juist vijf uur. Hij berekende zijn tijd. Hij had een half uur noodig om zich te kleeden; en daar het fraai weder was, kon hij op zijn gemak naar Strand-Lane wandelen, en daar eene boot nemen om hem naar het Custom House te brengen.

Hij kleepte zich aan, at haastig een stuk brood en stapte de deur uit. De straten waren zoo eenzaam en verlaten alsof zij den vorigen avond voor de laatste maal waren vol geweest. Hier en daar zag men een leijongen met doffe slaperige oogen een winkel opensluiten, en een enkelen politiebeambte of eene melk vrouw langzaam voortstappen. De meiden waren nog niet op om de deuren af te boenen, en Londen had het voorkomen van eene woestijn. Aan den hoek eener dwarsstraat bij Temple-Bar stond een straat-ontbijt. De koffie kookte boven een houtskolenvuur, en groote sneden brood lagen opgestapeld, gelijk de planken op eene houtwerf. Het gezelschap zat op eene bank, die gemak- en veiligheidshalve tegen een muur was geplaatst. Twee jongelieden, wier luidrichtigheid en gehavende kleding te kennen gaf, dat zij een vroolijken nacht hadden doorgebracht, onthaalden drie "dames" en een Ierschen daglooner. Een schoorsteenvegersjongen stond op eenigen afstand met hongerige blikken naar de uitlokkende lekkernijen te kijken; terwijl een politiebeambte aan de overzijde der straat de groep in het oog hield. De uitgeteerde gezichten en armzalige opschik der ellendig dun

gekleede vrouwen vormden een even stuitend contrast met den helderen manschijn, als hare gemaakte vroolijkheid met de luiidruchtige pret der twee jongelieden, die hunne vermaken nu en dan afwisselden, door den eigenaar van dit ambulante koffiehuis zijn hoed over de oogen te slaan.

Percy stapte snel voorbij, en toen hij Strand-Lane bereikte, en het glinsterende water in het oog kreeg, meende hij, dat hij nog nooit in zijn leven zoo vergenoegd of een gewichtig persoon was geweest.

"Eene boot, mijnheer?" riep een der drie bootroeiers, die hunne vaartuigen afzwarberden en daarbij ieder een verschillend deuntje sloten. — "Neen!" antwoordde Percy tamelijk norsch; want de vraag werd voor zulk een gewichtig persoon lang niet bekeefd genoeg gedaan. — "Misschien zal mijnheer liever zwemmen," zeide een ander, tot groot vermaak van den eersten. Percy beantwoordde deze ongepaste grap met een blik van trotsche verachting.

"Moet gij naar eene stoomboot geroeid worden, mijnheer?" vroeg een oude bootroeier op een zeer vertrouwelijken toon. — "Ja; haast u — de Endeavour — bij het Custom-House." — "De Endeavour?" riep de grappenmaker; "die heb ik al een half uur geleden zien wegvaren." — "Ik ook," zeide de ander; "en ik geloof, dat zij nu al gezonken zal zijn; zoo vol was zij geladen met heeren en dames."

Percy deed alsof hij zich om deze gezegden volstrekt niet bekommerde, stapte in de boot, zette zich op de pas afgezwabberde bank neder, en voer weg, terwijl de twee achterblijvende bootroeiers hem aanboden om te wadden, dat hij met dat lekke ding zou zinken, voordat hij het Custom-House bereikte.

"Daar is zij!" riep de verheugde Percy uit, toen zij de Endeavour op zijde voeren. — "Hou vast!" riep de hofmeester over het boord, en Percy sprong op het dek. — "Ik hoop, dat gij alles naar genoegten zult vinden, mijnheer! Wij hebben de boot goed opgeknapt." — "Best!" zeide Percy, terwijl hij met verrukking om zich heen zag.

Het dek was geschrobt, er was eene bank voor de muzikanten gezet, eene plaats ruim gehouden om te dansen, de vouwstoeltjes lagen op een hoop gereed, en de tent was gespannen. Percy snelde naar beneden, waar hij de vrouw van den hofmeester en een paar bedienden vond, die het diner gereed zetten op twee tafels, zoo lang als de geheele kajuit. Percy trok zijn rok uit en draafde naar achteren en naar voren: hij deed wel niets, maar was toch overtuigd, dat hij iedereen hielp, en werkte zich geheel buiten adem. Daarop begon er een bengel te luiden; want de stoombooten naar Margate en Gravesend zouden oogenblikkelijk afvaren. Kruiers kwamen aan, met vrachten beladen, die een gewoon mensch zouden verpletterd hebben. Men legde planken, met dwarslatten bespijkerd, hellend van de booten op den kant, en de passagiers liepen daarover heen, als kippen naar een hok. Toen werden de planken weggenomen en voeren de booten af. Het geheel was een tooneel van gewoel en verwarring, zoo fraai als men het zich slechts verbeelden kan.

De tijd verliep. Het sloeg half negen. Het diner was opgezet. Percy sloot de deur der kajuit en stak den sleutel in zijn zak, om de gasten, bij het ontsluiten, met het plotselinge gezicht van zooveel pracht te verrassen. De muzikanten kwamen ook aan boord en kort daarop brachten een paar kruiers den wijn.

Tien minuten vóór negenen kwam het comité te zamen in eene sloep aanvaren. Hardy droeg een blauw buis, dito vest, witte broek, zijden kousen en lage schoenen, benevens een strooehoed op zijn hoofd en een verrekijker onder zijn arm; dit moest een matrozencostuum verbeelden. De overige leden van het

committé, met korte rokjes, witte hoeden en nankingsche broeken, hielden zoo wat het midden tusschen koffiehuis knechts en Westindische planters.

Het sloeg negen uur, en nu zag men het gezelschap bij troepen aankomen. De familie Briggs had eene fraaie sloep gehuurd om zich aan boord te laten brengen. Onder de banken lagen drie guitars, ieder in eene groene kist, en twee portefeuilles met muziek, die men in geene week kon uitspelen, al bleef men van den ochtend tot den avond aan den gang. Op hetzelfde oogenblik verschenen de Taunton's, insgelijks met muziek, en bovendien met een vreemd heer, die eene zware basstem en roode knevels had. Rosé was de hoofdkleur der eene, lichtblauw die der andere partij. De Taunton's hadden bloemen op hare hoeden; maar in dit opzicht moesten zij voor de jonge juffers Briggs onderdoen, want deze droegen veeren.

Percy ontving de gasten en hoog zich voor den vreemdeling, alsof hij nieuwsgierig was om te weten wien hij voor zich had. Dit was juist wat mevrouw Taunton verlangde. Nu had zij eene gelegenheid om de familie Briggs te doen verstomd staan.

"Gij zult niet kwalijk nemen," zeide de aanvoerster der Tauntonsche legermacht. "Kapitein Helves, mijnheer Percy!" Percy boog nu zeer beleefd en de kapitein deed hetzelfde, terwijl de dames Briggs blijkbaar uit het veld waren geslagen. "Daar onze vriend, mijnheer Wizzle, ongelukkig verhindering kreeg," vervolgde mevrouw Taunton, "ben ik zoo vrij geweest den kapitein mede te brengen, wiens muzikale talenten het gezelschap zullen verbazen." — "Uit naam van het committé moet ik u dank zeggen, mevrouw! en u hartelijk welkom heeten, mijnheer!" zeide Percy. (Hier werd wederom gebogen.) "Maar ga zitten; of wilt gij liever naar achteren gaan? Kapitein! wilt gij zoo goed zijn mejuffer Taunton te geleiden? Mejuffer Briggs! mag ik u verzoeken?"

"Hoe zouden zij aan dien officier komen?" zeide mevrouw Briggs tot hare jongste dochter, terwijl zij het gezelschap volgde. — "Hoe zou ik dat weten?" antwoordde het meisje, barstende van spijt; want het krijgshaftige voorkomen van den kapitein had een diepen indruk gemaakt.

"Is nu iedereen aan boord?" vroeg Percy, toen verscheidene booten nog een aantal gasten hadden aangebracht. De leden van het committé draafden naar achteren en naar voren, om onderzoek te doen, en brachten het bericht, dat men kon afvaren. De kapitein gaf door zijn roeper den machinist het teeken, en de stoomboot geraakte in beweging.

"Ho-o-o-o-i!" riep op dit oogenblik eene stem uit eene boot, die nog zoo ver af was, dat men niet kon onderscheiden wie er in zat. — "Moeten die ook mede?" vroeg de kapitein. — "Het zijn de Wakefield's en de Fleetwood's, met twee kinderen bij zich," zeide Hardy, die door zijn verrekijker had gezien. — "Twee kinderen?" zeide iedereen. "Hoe komt het hun in de gedachten, om die mede te brengen? Dat is toch al te vrijpostig." — "Dat zou eene mooie grap wezen, als wij eens deden alsof wij hen niet zagen," zeide Hardy, wiens schrandere inval door de meeste aanwezigen luidruchtig werd toegejuicht. Men hield haastig een krijgsraad, en besloot de achterblijvers aan boord te nemen, toen Hardy plechtig beloofde, dat hij de kinderen den geheelen dag zou plagen.

"Stop!" riep de kapitein, en terstond daarop volgde het sissen van den ontspappenden stoom, en natuurlijk ook een algemeen gegil der dames, die zich niet lieten geruststellen, voordat de krijgshaftige Helves haar verzekerde, dat er bij het uiflaten van den stoom, als eene stoomboot stilhield, zeer zelden een ongeluk gebeurde.

Nu werden de heeren Fleetwood en Wakefield aan boord geholpen, beiden met

hunne echtgenooten en twee kinderen, een meisje van zes en een jongetje van vier jaren, het laatste met een stuk koek in de hand, waarmede het zijn gezichtje tamelijk had besmild.

De stoomboot werd weder in beweging gebracht, terwijl de muzikanten speelden en het gezelschap in vroolijke groepen zat te praten, met uitzondering van eenige oude heeren, die paar aan paar het dek op en neder wandelden. Hardy onderhield de gehuwde dames met anekdotes en grappen, om welke zij achter hare zakdoeken lachten, hoewel zij te gelijk zeiden, dat hij een ondeugd was; en kapitein Helves beschreef eenige veldslagen en tweegevechten met een bloedorstig gezicht, dat de bewondering der dames en den nijd der heeren gaande maakte. Daarop begon men quadrilles te dansen. Kapitein Helves danste eerst met Emilia en vervolgens met Sophia Taunton. Mevrouw Taunton was verrukt. De overwinning scheen volkomen; maar ach! hoe onstandvastig zijn de mannen! Nadat hij den plicht der beleefdheid had vervuld, danste de kapitein bestendig met Julia Briggs, en scheen voornemens deze jonge juffer den geheelen dag getrouw op zijde te blijven.

Nadat Hardy eene brillante fantasie op de mondtram had gespeeld, en de grap, om een lid van het committé een kruis met krijt op den rug te zetten, verscheidene malen had herhaald, gaf Percy zijne hoop te kennen, dat de een of ander zijner muzikale vrienden zijne gaven eens zou laten hooren. "Misschien zou kapitein Helves ons dat genoegen wel willen doen?" zeide hij op een vleienden toon. Het gezicht van mevrouw Taunton helderde op; want de kapitein zong altijd duetten, en kon natuurlijk met niemand anders zingen dan met eene van hare dochters. "Ik zou gaarne," zeide die manhafte krijgsman; "maar....." — "Och, mijnheer!" riepen al de jonge dames. — "Mejuffer Sophia! ik hoop, dat niets u verhindert een duet met mij te zingen?" — "O neen!" antwoordde Sophia met eene stem waaruit bleek, dat er eene zeer belangrijke verhindering bestond. — "Wil ik u accompaneeren?" vroeg een der jonge juffers Briggs, met het vriendschappelijke voornemen om de zangeres van de wijs te helpen. — "Zeer verplicht, mejuffer!" antwoordde mevrouw Taunton, die dit oogmerk doorzag, vrij scherp; "mijne dochters zingen altijd zonder accompanement." — "En zonder stem," mompelde mevrouw Briggs. — "Misschien," zeide mevrouw Taunton, rood wordende, want zij kon de strekking van het gezegde wel raden, hoewel zij het niet duidelijk had verstaan, "misschien zou het voor sommige menschen wel goed zijn, als hunne stemmen niet zoo hoorbaar waren." — "Wat meent gij, mevrouw?" — "Wat ik zeg, mevrouw!" — "Stil, stil!" riep Percy, die onder de weinigen behoorde, welke dit gesprek hadden gehoord. "Stille voor het duet!"

Na lang kuchen en keelschrapen, begon de kapitein een duet uit de opera Paul en Virginia, met dat brommend geluid, hetwelk men in gezelschappen veelal eene basstem noemt; maar nauwelijks had hij een paar regels gezongen, of hij werd gestoord door een vervaarlijk geschreeuw, dat uit een hoek dicht bij eene der raderkasten scheen te komen.

"Mijn kind!" gilte mevrouw Fleetwood. "Het is zijne stem!" Mijnheer Fleetwood vloog met eenige andere heeren naar de plek, waar men het geschreeuw hoorde, terwijl een angstig gemompel in het gezelschap rondliep; want iedereen dacht, dat het arme kind in het water gevallen of tusschen het rad geraakt was.

"Wat scheelt er aan?" riep de ontstelde vader, toen hij met zijn zoonje in de armen terugkwam. — "O, o, o!" schreeuwde de arme kleine weder. — "Maar wat scheelt u dan toch?" vroeg de vader nog eens, en begon het kind meteen uit

te kleeden om te zien hoeveel beenderen het wel gebroken had. — "O, ik ben zoo geschrikt!" — "Waarvan, liefje! waarvan?" vroeg de moeder, terwijl zij hare spruit trachtte te sussen. — "O, hij heeft zoo'n leelijk gezicht getrokken!" riep de kleine jongen, die door de herinnering alleen opnieuw de stuipen scheen te krijgen. — "Wie?" vroegen de onstanders. — "Hij!" antwoordde het kind, op Hardy wijzende, wiens medelijden nog grooter scheen te zijn dan dat der anderen.

Alle aanwezigen, de Fleetwood's en Wakefield's uitgezonderd, begrepen terstond hoe de zaak zich had toegedragen. Om zijne belofte te vervullen, was de comische Hardy den kleinen jongen naar een afgelegen gedeelte van het vaarttuig gevolgd, en had hem toen, door eensklaps met een afschuwelijk verwrongen gezicht voor den dag te komen, een geweldigen schrik aangejaagd. Thans zeide hij natuurlijk, dat het nauwelijks noodig zou wezen de aanklacht tegen te spreken; en bij gevolg werd het ongelukkige kleine slachtoffer naar beneden gebracht, nadat hij van zijne ouders eenige klappen had gekregen, omdat hij zoo ondeugend jokte.

Toen deze stoornis voorbij was hief de kapitein zijn gezang weder aan, waarin Emilia, als het hare beurt was, inviel. Het duet werd luidkeels toegejuicht, en inderdaad hadden beide partijen zich wel gekwet. Het was maar jammer, dat de stem van Emilia in de opene lucht zoo weinig klank had, en dat de kapitein zoo hard zong, dat hij zelf zijne medezangeres niet hooren kon, waarvan het gevolg was, dat de een den ander telkens eenige noten vooruitraakte.

"Als de juffers Briggs ons nu nog hare gaven eens wilden laten hooren, voordat wij aan tafel gaan," zeide Percy, "zouden zij ons veel genoeg doen."

Hierop volgde een gebrom van bewondering zooals men dikwijls in gezelschappen hoort, wanneer niemand recht weet, wat het eigenlijk is dat hij moet goedkeuren. De drie jonge juffers Briggs zagen hare mama vragend aan, waarop deze zeer vergenoegd knikte, terwijl mevrouw Taunton verachtelijk glimlachte. De guitaristen werden gehaald en geopend, en nu bleek het, dat van een dier instrumenten eene snaar gesprongen was, hetgeen de eigenares eene gelegenheid gaf om zeer interessant te schrikken. Het opzetten eener nieuwe snaar en het stemmen nam natuurlijk veel tijd weg, dien mevrouw Briggs aanwendde om hen, die het dichtst bij haar zaten, te beduiden welk een voorbeeldeloos moeielijk instrument de guitar was, terwijl zij het niet ontbreken liet aan wenken, dat hare dochters het daarop tot eene buitengewone hoogte hadden gebracht. Mevrouw Taunton fluisterde eene vriendin in het oor, dat het was "om misselijk te worden;" en de jonge juffers schenen met hare opgetrokkene neusjes te willen aanduiden, dat zij ook wel op de guitar konden spelen, maar het beneden zich achten.

Eindelijk begonnen de jonge juffers Briggs in goeden ernst. Het was eene nieuwe Spaansche compositie voor drie stemmen en drie gitaren. De uitwerking was voorbeeldeloos. Aller oogen werden op den kapitein gevestigd, die, naar men vernomen had, met zijn regiment in Spanje was geweest, en derhalve met de nationale muziek moest bekend zijn. Hij was verrukt. Dit was genoeg, het trio werd uithundig toegejuicht, en nooit hadden de Taunton's zulk eene volslagene nederlaag ondergaan.

"Bravo! bravo!" riep de kapitein. — "Lief, niet waar?" vroeg Samuel Briggs, en dit waren de eerste woorden, die men op de stoomboot van hem gehoord had. — "Brillant!" zeide de kapitein. — "Het is een mooi instrument," merkte een oud heer aan, die den geheelen morgen had doorgebracht met proefnemingen om door een verrekijker te zien, dien Hardy onbruikbaar had gemaakt, door een zwarten ouwel van binnen tegen het glas te plakken.

"Hebt gij ooit eene Portugeesche tamboerijn gehoord?" vroeg de snaak. — "Hebt gij ooit een tom-tom gehoord, mijnheer?" vroeg de kapitein, die geene gelegenheid verwaarloosde om met zijne wezenlijke of voorgewende reizen te pralen. — "Wat voor een ding?" hernam Hardy, eenigszins uit het veld geslagen. — "Een tom tom." — "Neen." — "Of een gong gong?" — "Neen." — "Wat is een gong-gong?" vroegen verscheidene jonge dames nieuwsgierig. — "Toen ik in de Oost was," antwoordde de kapitein (dit was eene ontdekking; hij was in de Oost geweest), "ging ik eens, eenige duizend mijlen landwaarts in, een vriend van mij bezorgen — Ram Chowdar Doss Azuf al Bowlar, een alleraardigst man — en ik bleef eenigen tijd bij hem logeeren. Toen wij op zekeren avond, onder de koele veranda voor zijn buitenverblijf, te zamen onze hoeka's zaten te rooken, zagen wij eenigszins verwonderd op, bij de plotselinge verschijning van vier en dertig zijner kitmagars, (want hij had een talrijken stoet van bedienden) met een gelijk getal consumars, die met dreigende gebaren en op een tom-tom slaande het huis naderden. De Ram sprong op..." — "De — wie?" vroeg een oud heer, die met de grootste aandacht had geluisterd. — "De Ram, Ram Chowdar." — "O!" zeide de oude heer; "neem mij niet kwalijk; het was mij ontgaan." — "Hij sprong op en haalde een pistool uit. "Helves! mijn vriend!" zeide hij, want hij noemde mij altijd zijn vriend, "hoort gij dien tom-tom?" — "Ja wel," zeide ik. Zijn gelaat werd doodsbleek; al zijne trekken waren verwrongen, en de hevigheid zijner aandoeningen deed hem aan alle leden beven. "Ziet gij dien gong gong?" vroeg hij. — "Neen," zeide ik, terwijl ik om mij heen zag. — "Niet?" zeide hij. — "Neen," zeide ik, "waarachtig niet; en wat meer zegt, ik weet niet eens wat een gong-gong is." Ik daecht waarlijk, dat de man flauw zou zijn gevallen. Hij trok mij ter zijde, en met eene zieleSMART op het gelaat, die ik onmogelijk zou kunnen beschrijven, fluisterde hij mij in het oor..." — "Dames! de tafel is gereed," riep op dit oogenblik de vrouw van den hofmeester. — "Wilt gij mij vergunnen?" zeide de kapitein, en hood Julia Briggs zijn arm, even bedaard alsof hij zijn verhaal op zijn gemak had geëindigd. — "Welk een zonderling voorval!" mompelde de oude heer, die nog bleef staan luisteren. "En wat een rare naam!" vervolgde hij eene poos later, eenigszins verwonderd, dat de kapitein zijne vertelling zoo onverschillig liet steken. — "Ik wenschte, dat hij niet gestoord was," zeide eene oude dame. "Ik ben waarlijk nieuwsgierig om te weten wat een gong-gong is." — "Wat het in Indië is, weet ik niet," zeide Hardy, die eene poos versuft had gestaan, "maar in Engeland is een gong-gong, geloof ik, eene machine om iemand bij den neus te nemen." — "Wat is Hardy toch kleingeestig!" dachten velen, die geen twijfel koesterden aan de verbazende avonturen van den kapitein, terwijl men zich naar de kajuit begaf.

Het gezelschap had thans deszelfs bestemming bereikt en begon den terugtocht. Men voer nu tegen den wind in. De lucht was langzamerhand betrokken, en had nu, zoowel als het water en het weinig dat er van de oevers zichtbaar was, eene dofte, eentonige kleur. Het had reeds een half uur gedroppeld en begon nu frisch te regenen. De wind stak hoe langer hoe meer op, en de man aan het roer was van gedachte, dat men slecht weer zou krijgen. De beweging, die het vaartuig nu en dan maakte, gaf genoegzaam te kennen, dat een sterker schommelen zeer onaangenaam zou zijn; en al de balken kraakten als een overladene kleeren bak. De zeezichte gelijkt echter de spoken — iedereen is er wel wat bang voor, maar weinigen willen zulks bekennen. De meesten van het gezelschap trachtten derhalve een zeer vergenoegd en onbekommerd voorkomen aan te nemen, hoewel zij erg in het nauw zaten.

"Regent het?" vroeg de bovengemelde oude heer, toen met veel moeite allen eene plaats aan de tafels hadden gekregen, waar zij zeer gedrongen zaten. — "Een beetje, geloof ik," antwoordde Percy, die zijne eigene woorden nauwelijks hooren kon, zoo geweldig kletterde de regen op het dek. — "Begint het harder te waaien?" vroeg een ander. — "Neen," antwoordde Hardy, en wenschte hartelijk dat hij de waarheid sprak; want hij zat dicht bij de deur, en kreeg den wind vlak in zijn nek. — "Het zal zoo meteen wel weer ophelderen," zeide Percy. — "O, zeker!" zeiden al de leden van het committé. "Het is maar eene bui," zeiden de andere leden van het gezelschap, wier aandacht thans hoofdzakelijk gevestigd was op de ernstige bezigheid van eten en drinken.

Het stampen der machine was wat al te duidelijk merkbaar. Een groote schapebont stond te lillen en te beven; een lendenstuk scheen eene beroerte te hebben; en eenige tongen, die op een al te grooten schotel lagen, maakten allerlei wonderlijke evolutiën, en schoten van den eenen kant naar den anderen, gelijk eene vlieg onder een omgekeerd wijnglas; terwijl de duiven in de pasteien, wier pooten naar buiten uitstaken, alle moeite schenen te doen om ze naar binnen te halen. Alles beefde, kraakte en rammelde. De planken van het dek schenen geene andere bestemming te hebben, dan den gasten hoofdpijn te bezorgen, en verscheidene oude heeren geraakten hierdoor uit hun humeur. Telkens, als de hofmeester de tang tegen den haard opzette, viel zij kletterend weer omver; en al plantte iemand zich nog zoo vast op zijn stoel, de stoel gleed toch altijd onder hem uit. Men hoorde verscheidene onheilspellende vragen om glaasjes brandewijn; de gezichten der gasten begonnen te betrekken; en men zag een heer, zonder dat men wist waarom, plotseling opstaan en met ongelooflijke snelheid de trap opstuiven, hetgeen hem en den hofmeester, die juist de trap afklom, op eenige blauwe plekken te staan kwam.

Intusschen werd het dessert opgezet. De beweging der boot werd hoe langer hoe sterker. Verscheidene leden van het gezelschap schenen duizelig te worden, en zagen er uit alsof zij zoo pas uit hun bed kwamen. Een jong heer, die zich eene poos lang nu wat beter, dan weder wat erger had gevoeld, was onvoorzichtig genoeg om een toast te willen instellen. Na eenige vruchteloze pogingen om los te blijven staan, klampte hij zich met zijne linkerhand aan de tafel vast, en begon zijne aanspraak.

"Heeren en dames! Er bevindt zich een heer in het gezelschap — een vreemde ding" (hier scheen de redenaar te schrikken; met een allerzotst gezicht zweeg hij eenige oogenblikken stil) — "een heer, wiens talenten, kundigheden, opgeruimdheid..." — "Een oogenblikje, Edkins! Neem mij niet kwalijk!" viel Percy hem in de rede. "Wat scheelt er aan, Hardy?" — "Niets," antwoordde deze comische heer, die dit woord nauwelijks kon uitbrengen. — "Gij moest wat brandewijn drinken." — "Neen!" antwoordde Hardy, op een toon van verontwaardiging, maar met een zeer beklaglijk gezicht. — "Wilt gij niet naar boven gaan?" — Hardy, die het niet raadzaam achtte zijn mond te openen, schudde zijn hoofd. — "Mag ik u verzoeken nu maar voort te gaan, Edkins?" zeide de beleefde Percy. "Ik dacht dat onze vriend niet wel was." Er kwam geen antwoord; en toen Percy omzag, was Edkins verdwenen.

"Neem mij niet kwalijk, mijnheer!" zeide de hofmeester terwijl hij Percy naderde. "Zoudt gij niet eens even naar boven kunnen gaan? Die heer, die zoo even op het dek is gekomen, wilde u spreken; hij zegt dat hij vreest, dat hij sterven zal. En mag ik den muzikanten wat brandewijn geven? Zij zijn allen doodziek."

Het was nutteloos, de omstandigheden, waarin ieder zich bevond, verder te verbloemen. Allen waggelden naar het dek. De heeren trachtten al hunne opmerkzaamheid op de wolken te vestigen; terwijl de dames zich in de mantels en doeken wikkelden, die zij hadden medegebracht, en zich op of onder de banken nederlegden. Allerakeligst was de toestand van het gezelschap zoolang de tocht nog duurde; want het bleef even hard waaien en regenen, en bij gevolg bleef de stoomboot ook even erg slingeren en stampen. De jonge heer Fleetwood gaf aanleiding tot verscheidene boodschappen naar beneden, die echter zonder gevolg bleven, daar zijne ouders te ziek waren om hun gezag te laten gelden. Het lieve kind huilde, gilte en jammerde, totdat het volstrekt geene stem meer had, en werd toen door zijn zusje afgelost, dat het gezelschap tot aan het eind der reis met haar geschrei verveelde. Hardy zag men eenige uren lang op eene bank zitten, in eene houding, welke zijne vrienden deed onderstellen, dat hij nieuwsgierig was om tot op den bodem van den *T e e m s* te zien; en vervolgens verdween hij naar de kajuit.

Afgetoed en geheel ontmoedigd kwam het gezelschap ten twee ure in den nacht weder bij het Custom-House aan. De juffers Taunton en Briggs waren veel te ziek om met hare mededingsters ongenoegen te maken. Bij het overbrengen van de stoomboot naar eene huurkoets raakte eene der guitarkisten zoek; en mevrouw Taunton heeft naderhand niet gearzeld te zeggen, dat mevrouw Briggs een kruier had omgekocht om de kist te laten vallen.

Kapitein Helves bleef de getrouwe aanbieder van Julia Briggs, en zou misschien een paar met haar zijn geworden, indien haar broeder Samuel niet genoodzaakt ware geweest hem in hechtenis te nemen, ten verzoeke van een koopman, met wien de kapitein vroeger zaken had gedaan, die niet tot beider genoegen waren geëindigd. Mevrouw Taunton klaagt, dat zij zich zeer in hem bedrogen heeft gevonden. Zij was op de stoomboot naar *G r a v e s e n d* in kennis met hem geraakt, en had nooit gedacht, dat hij geen fatsoenlijk man was.

Percy Nokes is even luchtig en onbezorgd als ooit. Wij hebben boven gezegd, dat hij in den kring zijner bekenden algemeen bemind was, en hopen nu, dat hij ook bij het publiek eenige vrienden zal vinden.

DE FAMILIE TUGGS TE RAMSGATE.

Eenige jaren geleden woonde in eene nauwe straat, geene drie minuten van de Londensche brug, een man van middelbare jaren, Joseph Tuggs geheeten. Hij had een vrij rood gezicht, glimmend zwart haar, schitterende oogen, korte beenen en een buik van aanmerkelijke dikte. Zijne vrouw, jufvrouw Tuggs, kon zich wel op geene volmaakte evenredigheid van gestalte beroemen, maar zag er toch naar hare jaren nog zeer goed uit; en hunne dochter Charlotte had den leeftijd bereikt, waarin zij langzamerhand die mollige ronding verkreeg, welke het hart van haar vader in zijne jeugd had bekoord. Simon Tuggs, de eenige broeder van Charlotte, was naar ziel en lichaam geheel anders gevormd dan de overige leden van zijne familie. Zijne nadenkende gelaatstrekken hadden die uitgerektheid en zijne beenen die schraalheid, welke als zekere teekenen van eene edele en romaneske inborst kunnen beschouwd worden. De geringste trekken van zulk een karakter zijn voor den opmerkzamen waarnemer van groot belang. Doorgaans droeg hij lage schoenen met zwarte katoenen kousen, en hij scheen bijzonder gehecht te zijn aan eene zwarte blinkende stropdas, zonder strik of eenig ander sieraad.

Misschien is er geen beroep, hoe nuttig of verdienstelijk, dat de schimpshoten van laaggeestige spotters kan ontsnappen. Joseph Tuggs was een kruidenier. Men zou denken, dat een kruidenier boven het bereik van den laster verheven was; maar neen — zijne burens gaven hem den schandnaam van komenijsman, en de wangunst verspreidde het gerucht, dat hij thee en koffie bij het lood, suiker bij het ons, kaas bij het sneedje, en tabak en boter in de kleinst mogelijke hoeveelheden verkocht. De familie stoorde zich niet aan deze kwaadsprekendheid. De heer Tuggs paste op zijn winkel, zijne vrouw op het huishouden, en Simon hield de boeken, terwijl Charlotte voorshands niet anders te doen had dan zich te laten opvoeden.

Op zekeren fraaien namiddag in de lente zat Simon op eene ledige ton achter den lessenaar, die een hoek van de toonbank innam, toen er een vreemdeling uit eene cabriolet stapte en haastig den winkel binnentrad. Hij was in zwart laken gekleed en droeg eene groene paraplu en een blauwen zak onder den arm.

“Mijnheer Tuggs?” zeide de vreemdeling vragenderwijs. — “Die ben ik,” antwoordde Simon. — “Neen, de oudere mijnheer Tuggs,” hernam de vreemdeling, naar de glazen deur kijkende, die uit den winkel naar de achterkamer voerde, en achter welke het gezicht van den ouden heer Tuggs, over het gordijntje turende, te voorschijn kwam.

Simon wenkte met zijne pen, en de oude heer kwam met bijzondere vlugheid de kamer uit.

“Ik kom van den Temple,” zeide de man met den zak. — “Van den Temple?” zeide jufvrouw Tuggs, terwijl zij de deur der kamer wijd opende, waardoor ook Charlotte, die achter haar stond, zichtbaar werd. — “Van den Temple?” herhaalden al de overige leden der familie.

“Ja,” zeide de man met den zak. “Van mijnheer Cowes, den procureur. Mijnheer Tuggs, ik wensch u geluk met uw fortuin; wij hebben het gewonnen.”

Dit zeggende, trok de man met den zak op zijn gemak zijn handschoen uit, om Joseph Tuggs de hand te geven; maar niet zoodra had hij de woorden “wij hebben het gewonnen” uitgesproken, of Simon stond van zijne ton op, spalkte zijne oogen wijd open, snakte naar lucht, trok met zijne pen kringen in de lucht, zonk eindelijk in de armen van zijne moeder, en viel in flauwte, zonder dat iemand wist waarom.

“Water!” gilte jufvrouw Tuggs, — “Simon, lieve Simon!” riep Charlotte. — “Ik ben nu al beter,” zeide Simon. “Gewonnen!” En met dit woord viel hij, als ten bewijze dat hij beter was, nogmaals in flauwte, en werd door de vereenigde krachten van de overige leden der familie en den man met den zak naar de achterkamer gedragen.

Voor iemand, die met de familie geheel onbekend was, moest het flauwvallen van Simon onverklaarbaar zijn, maar hij, die wist wat de man met den zak kwam zeggen, en hoe zwak het zenuwgestel van Simon was, kon het gemakkelijk begrijpen. Een langgerekt proces over de geldigheid van een testament was onverwacht uitgewezen, en daardoor kwam Joseph Tuggs in het bezit van twintig duizend pond.

Dien avond had er in de achterkamer eene gewichtige beraadslaging plaats over de toekomstige vooruitzichten en plannen der familie. De winkel werd buitengemeen vroeg gesloten, en talrijk waren de vruchteloze schoppen, die tegen de deur werden gegeven door vrouwen en kinderen, die om onsen suiker en looden peper kwamen, welke tot zaterdag hadden moeten “blijven staan,” maar die zij nu geheel moesten laten staan.

“Wij moeten den winkel aan kant doen,” zeide Charlotte. — “Ja, dat zeker,” voegde hare moeder er bij. — “Simon moet studeeren,” zeide de oude heer. — “Ik zal mijn naam voortaan altijd Cymon schrijven,” merkte zijn zoon aan. — “En gij moet mij altijd mama, en vader papa noemen,” vervolgde jufvrouw Tuggs. — “Ja, en papa moet al zijne onfatsoenlijke gewoonten afleeren,” zeide Charlotte. — “Ja, dat zal ik ook,” antwoordde de oude heer, die juist bezig was met zijn zakmes gerookte zalm te eten. — “Wij moeten terstond de stad uit,” zeide Cymon.

Iedereen begreep, dat dit een noodwendige maatregel was om fatsoenlijk te worden. Maar nu kwam de vraag op, waar zij zouden heengaan.

“Gravesend,” meende de oude heer. Maar dit denkbeeld werd algemeen afgekeurd. Gravesend was te gemeen.

“Margate,” dacht jufvrouw Tuggs. Nog erger; daar zag men niets dan winkeliers.

“Brighton!” Tegen deze plaats had Cymon iets in te brengen. In de laatste drie weken waren er zoovele ongelukken met de diligence daarheen gebeurd, dat het getal dooden en gekwetsten niet te berekenen was.

“Ramsgate!” zeide Cymon eindelijk nadenkend. Wel zeker! Hoe dom, dat zij daaraan niet vroeger hadden gedacht! Ramsgate was juist de plaats waar zij wezen moesten.

Twee maanden na dit gesprek voer de stoomboot naar Ramsgate de rivier af. De vlag wapperde, de muzikanten speelden, de passagiers praatten onder elkander; allen schenen even vroolijk en vergenoegd. Geen wonder, want de familie Tuggs was aan boord.

“Heel lief, niet waar?” zeide de oude heer, wiens kleeding nu bestond in eene

donkergroene jas met een fluweelen kraag, en eene blauwe reispet met een gouden band. — "Zielverrukkend," antwoordde Cymon, "zielverrukkend." — "Een zeer schoone morgenstond, mijnheer!" zeide een man met eene militaire houding, gekleed met eene blauwe jas, die tot aan zijne kin was dichtgeknoopt, en eene witte broek. Cymon nam de taak op zich om deze aanmerking te beantwoorden, en zeide: "Hemelsch!" — "Gij zijt een vurig bewonderaar van de schoonheden der natuur, mijnheer?" zeide de militaire heer op een beleefden vragenden toon. — "Ja, mijnheer!" antwoordde Cymon. — "Veel gereisd, mijnheer?" vroeg de ander wederom. — "Niet veel," was het antwoord. — "Gij zijt toch zeker op het vasteland geweest?" — "Dat juist niet," antwoordde Cymon, als wilde hij eenigszins te kennen geven, dat hij toch halfweg was geweest. — "Gij zult uw zoon zeker den grooten toer laten doen, mijnheer?" zeide de militaire heer, den gewezen kruidenier aansprekende. — Daar de oude heer Tuggs niet recht wist wat de groote toer was, antwoordde hij: "Wel zeker!"

Nauwelijks had hij dit woord uitgesproken of er kwam van den voorsteven der stoomboot eene jonge dame aantrippelen, met een bruingelen zijden mantel, lange zwarte krullen, groote zwarte oogen, zeer korte rokken en allerliefste voetjes.

"Walter!" zeide zij tot den militairen heer. — "Wel, Belinda?" zeide deze. — "Waarom laat gij mij zoo lang alleen? Die lompe jonge heeren kijken mij zoo strak aan, dat ik er geheel confuus van word." — "Wat — wie — waar?" riep de militaire heer, terwijl hij zijne vuist balde en met dreigende blikken rondzag.

Cymon Tuggs, die juist zijne oogen op het gelaat der jonge dame hield gevestigd, keek met verwonderlijke snelheid naar een anderen kant.

"Wees toch bedaard, Walter, bid ik u!" zeide de jonge dame. — "Neen!" zeide de militaire heer. — "Inderdaad, mijnheer!" viel Cymon hierop in: "zij zijn niet waardig dat gij u driftig maakt." — "Nu, ik zal bedaard wezen," zeide de militaire heer. "Gij hebt gelijk, mijnheer! Ik zeg u dank voor uwe tijdige herinnering. Gij hebt mij misschien voor een manslag bewaard." En dit zeggende, reikte hij Cymon de hand.

"Mijne zuster, mijnheer!" zeide Cymon, toen hij zag, dat de militaire heer een blik van bewondering op Charlotte wierp. — "Mijne vrouw, mijnheer! Mevrouw Waters. Ik ben kapitein Waters," hervatte de militaire heer, aldus zich zelven en zijne echtgenootte introduceerende. — "Mijne moeder, mevrouw — jufvrouw Tuggs," zeide Cymon. De kapitein en zijne vrouw prevelden eenige complimenten, terwijl de leden der familie Tuggs hun best deden om niet verlegen te schijnen.

"Walter!" zeide de jonge dame, toen zij een half uurtje met de familie hadden zitten praten, "vindt gij niet, dat mijnheer" (met een oogwenk naar Cymon) "veel van den markies Carawini heeft?" — "Ja waarlijk, gij hebt gelijk," antwoordde de kapitein. — "Het viel mij in zoodra ik hem zag," hervatte de jonge dame, terwijl zij strak, maar met zekere treurigheid, het bloedroode gezicht van Cymon aanstaarde, die, daar iedereen hem aankeek, niet wist waar hij zelf zijne oogen laten zou.

"Juist het voorkomen van den markies," zeide de kapitein. — "Het is buitengemeen," zeide de jonge dame met een zucht. — "Kent gij den markies, mijnheer?" vroeg de kapitein. Cymon antwoordde stotterend neen. — "Indien gij het genoegen hadt van hem te kennen," hervatte kapitein Waters, "zoudt gij ook weten, dat iemand er trotsch op mag zijn, bij hem vergeleken te worden; hij is een van de elegantste heeren, die ik ken." — Ja, dat is hij waarlijk!" riep Belinda

uit, en toen haar blik dien van Cymon ontmoette, sloeg zij met zedige bedremming hare oogen neder.

Dit alles was zeer streelend voor de familie Tuggs, en toen men in den verderen loop van het gesprek ontdekte, dat Charlotte het volmaakte *fac simile* was van eene adellijke nicht van mevrouw Waters, en jufvrouw Tuggs zelve sprekend op de douairière Van Dobleton geleek, steeg hunne blijdschap over de aanwinst van zulke aanzienlijke en beleefde bekenden geheel ten top. Kapitein Waters vergat zelfs zijne deftigheid in zooverre, dat hij zich door den ouden heer Tuggs liet overhalen om met hem op het dek eene duivenpastei op te peuzelen en eene flesch wijn te drinken, en zoo werd de tijd aangenaam doorgebracht, tot de stoomboot aan de kaai van Ramsgate aanlegde.

"Vaarwel, lieve vriendin!" zeide mevrouw Waters tot Charlotte, even voordat het gewoel van het landen begon. "Morgen zullen wij elkander wel op het strand zien, en als ik dan weet waar gij logeert, hoop ik, dat wij eenige weken lang met elkander zullen kunnen omgaan." — "O, dat hoop ik!" antwoordde Charlotte met nadruk.

"Kom, Belinda!" zeide kapitein Waters; maar de dame moest nog eerst afscheid nemen van de overige leden der familie, en toen zij Cymon vaarwelzeide, vergezelde zij haar groet met een handdruk, welke dien teergevoeligen jonkman van het hoofd tot de voeten deed trillen. Een oogenblik later was zij verdwenen, en stond Cymon alleen in de hartelooze wereld.

Stilzwindig en verstrooid volgde de al te licht aandoenlijke jonkman zijne ouders en een troep kruisers met hunne kruiswagens langs de kade, tot het gewoel van het tooneel hem weder tot zelfbewustheid riep. De zon scheen helder; de zee danste vroolijk bij hare eigene muziek; eene menigte wandelaars kuierden op en neer; jonge dames lachten en schertsten met elkander; oude dames praatten; kindermisjes pronkten met hare nette figuurtjes, terwijl de kinderen, aan hare zorg toevertrouwd, overal rond- en iedereen voor de voeten liepen; oude heeren tuurden door verrekijkers, jonge heeren door lorgnetten; gezelschappen, die van de stoomboot kwamen, ontmoetten andere, die op de kade hadden staan wachten; alles was even woelig en vroolijk.

Zoodra de oude heer Tuggs, aan het hoofd van zijn gezelschap, zijn voet op de straat zette, schoten veertien man en zes jongens op hem toe, om hem een rijtuig op te dringen. Zijne keus viel op eene cabriolet, waarin de familie en de bagage gepakt werden, en die toen op een sukkeldrafje voortreed, om eene woning op te zoeken.

"Hoeveel bedden hebt gij?" riep jufvrouw Tuggs tegen eene vrouw, welke de deur opende van het eerste huis, waarin, volgens een biljet voor het venster, kamers te huur waren. — "Hoeveel hebt gij er noodig, jufvrouw?" was het natuurlijke antwoord. — "Drie." — "Kom dan maar binnen, jufvrouw!"

Jufvrouw Tuggs stapte af. De familie verheugde zich reeds; want het huis had een bekoorlijk uitzicht op de zee. Na eene korte poos kwam jufvrouw Tuggs terug met het bericht, dat er ééne achterkamer met één bed te huur was.

"Wat duivel! waarom zeide zij dat niet terstond?" vroeg de oude heer Tuggs knorrig. — "Ik weet het niet," antwoordde zijne vrouw.

Wederom vond men een briefje, wederom hield men op, deed men dezelfde vraag, ontving hetzelfde antwoord en was ook de afloop hetzelfde.

"Wat reden hebben zij om ons zoo voor den gek te houden?" zeide de oude heer Tuggs, nu geheel uit zijn humeur. — "Ik weet het niet," antwoordde de altijd even bedaarde jufvrouw Tuggs. — "Zoo doen zij hier altijd," zeide de voer-

man, alsof hij daarmede de zaak volkomen ophelderde, en reed weder voort, om verder navraag te doen en nieuwe teleurstellingen te ondervinden.

Het begon reeds donker te worden toen de cabriolet, na tegen vier of vijf steile heuvels te zijn opgereden, bleef stilstaan voor de deur van een huis met een vensterbalkon, van hetwelk men een fraai uitzicht op de zee kon genieten, wanneer men met het halve lijf uit het venster ging liggen. Jufvrouw Tuggs stapte wederom af; hier kon men eene beneden-voorkamer, en boven drie kamertjes met bedden bekomen. Het was een dubbel huis; aan de andere zijde woonde eene familie met vijf kinderen, van welke een kleine jongen, om zijne stoutheid buiten de kamer gezet, juist in den gang stond te bakken.

"Hoeveel vraagt gij?" zeide jufvrouw Tuggs. De huiswaardin stond zich juist te bedenken of zij niet eene guinje meer dan gewoonlijk zou kunnen krijgen, en deed derhalve alsof zij de vraag niet hoorde. "Hoeveel vraagt gij?" zeide jufvrouw Tuggs, harder dan eerst. — "Vijf guinjes in de week, jufvrouw! met bediening." (Bediening beteekent het recht om voor uw eigen plezier zoo dikwijls gij verkiest aan de schel te trekken.) — "Dat is toch wat duur," zeide jufvrouw Tuggs. — "Wel heere neen, jufvrouw!" antwoordde de huiswaardin met een medelijdenden glimlach over de onkunde, welke deze aanmerking verried. "Het is integendeel goedkoop."

Hiertegen was niets in te brengen. Jufvrouw Tuggs huurde de kamers voor eene maand, betaalde eene week vooruit, en na verloop van een uur zat de familie in hare nieuwe woning thee te drinken.

"Wat zou kapitein Waters wel zeggen," zeide Cymon, "als hij papa op die manier garnalen zag eten!" — De oude heer Tuggs was niet gewoon deze diertjes te pellen, maar at ze zoo ruig op. — "Of mevrouw Waters!" zeide Charlotte. "Ik mag er niet aan denken." — "Eene lieve vrouw, die mevrouw Waters, niet waar, Cymon?" hervatte zij na eene poos.

Een koortsachtige gloed vloog over het gelaat van Cymon, toen hij met verrukking antwoordde: "Een engel van schoonheid." — "Zacht wat, Cymon!" zeide de oude heer Tuggs. "Zacht wat, jongen! Gij moogt wel oppassen. Zij is al getrouwd, weet ge?" En dit zeggende, kneep hij schertsend een van zijne oogen dicht. — "Waarom," riep Cymon, met eene even onverwachte als hevige uitbarsting van toorn opspringende, "waarom mij te herinneren aan de verwoesting van mijn geluk, het verlies van al mijne hoop? Waarom mij te bespotten over de rampzaligheid, die op mijn hoofd is opgestapeld? Is het niet genoeg, dat — dat..." Hier bleefde redenaar steken; of het uit gebrek aan woorden of aan adem was, heeft men nooit met zekerheid kunnen vernemen.

Er was iets zoo plechtstatigs in den toon dezer aanspraak, en ook in de manier, waarop de romaneske Cymon aan de schel trok en om een blaker vroeg, dat niemand een woord tegen hem durfde spreken. Met langzame en deftige schreden begaf hij zich naar zijn slaapvertrek, en kort daarop volgden de overige leden der familie zijn voorbeeld.

Indien de familie Tuggs bij hunne aankomst te Ramsgate verbaasd had gestaan over het gewoel op de kade, nog meer was dit het geval toen zij den volgenden morgen het strand bezochten. Daar zagen zij dezelfde heeren en dames, dezelfde kindermisjes en kinderen. De dames knoopten beursjes of vlochten horlogebandjes; de heeren lazen in couranten en tijdschriften; de kinderen groeven met houten schoppen putten in het zand, en schepten water daarin; de kindermisjes liepen, met de jongste kinderen op den arm, spelend de terugwijkende golven na, en dan weder voor de opkomende golven weg; en nu en dan stak er

een zeilschuitje af met eene lading vroolijke en spraakzame passagiers, of kwam terug met een bijzonder stilzweigend en neerslachtig gezelschap.

"Wel, heb ik ooit van mijn leven!" riep jufvrouw Tuggs uit, toen zij en de overige leden der familie zich op vier matten stoelen neerzetten, die, daar zij op het mulle zand waren geplaatst, terstond een paar voet diep daarin zonken. "Wel, heb ik ooit van mijn leven!"

Cymon trok, met inspanning van alle krachten, de stoelen uit het zand, en zette die verder achteruit.

"Wat drommel, daar gaan dames in zee!" zeide de oude heer Tuggs, met groote verbazing. — "Heere, papa!" riep Charlotte uit. — "Ja wel, zie maar daar!" zeide haar vader.

En inderdaad, vier jonge dames, ieder met een handdoek voorzien, stapten ieder een badkoetsje in. De paarden flodderden door het water, de koetsjes werden omgedraaid, en de jonge dames plompten in zee.

"Wel, dat is raar!" zeide de oude heer Tuggs, na eene poos van bedremmeld stilzweigen. Cymon kuchte.

"En aan dien kant gaan er heeren in," riep jufvrouw Tuggs, op een toon vol ontzetting.

Inderdaad, drie heeren stapten ieder in een badkoetsje, en na drie plompen dartelden zij als dolfinen in het water.

"Wel, dat is raar," zeide de oude heer Tuggs nog eens. Ditmaal was het Charlotte, die kuchte; en er volgde wederom eene poos van stilzweigen, die nu echter op eene aangename wijze werd afgebroken.

"Hoe vaart gij, lieve vriendin? Wij hebben den geheelen morgen naar u gezocht," zeide eene stem tot Charlotte; het was die van mevrouw Waters. — "Hoe vaart gij?" vroeg daarop eene andere zeer vriendelijke stem; het was die van den kapitein, en nu volgde er eene uitwisseling van begroetingen.

"Zie eens, Belinda!" zeide kapitein Waters, terwijl hij zijn lorgnet voor zijn oog hield en naar de zee zag. — "Wat?" vroeg Belinda. — "Daar is Harry Thompson." — "Waar?" zeide Belinda, insgelijks haar lorgnet voor haar oog houdende. — "Aan het baden." — "Ja waarlijk. Hij ziet ons niet, geloof ik?" — "Neen, dat denk ik niet," antwoordde de kapitein. "Heer! hoe toevallig!" — "Wat?" vroeg Belinda. — "Daar is Mary Golding ook." — "Hé! Waar?" Het lorgnet werd weder voor het oog gehouden. — "Daar," zeide de kapitein, naar eene der bovengemelde jonge dames wijzende, die er in haar badcostuum uitzag alsof zij een zeer nauw sluitenden Macintosh aanhad.

"Het is waarlijk zoo," zeide Belinda. "Hoe toevallig, dat wij hen beiden zien!" — "Al zeer toevallig," zeide de kapitein zeer koel. — "Dat behoort hier zoo, ziet ge wel?" fluisterde Cymon zijn vader toe. — "Ja, ik zie het," fluisterde deze terug; "maar ik vind het toch raar." Cymon knikte toestemmend.

"Hoe zijt gij voornemens den morgen verder te besteden?" vroeg de kapitein. "Willen wij te P e g w e l l iets gaan gebruiken?" — "Zeer gaarne," antwoordde jufvrouw Tuggs snel; zij had wel nooit van P e g w e l l gehoord, maar het denkbeeld van eene versnapering streelde haar.

"Hoe zullen wij er komen?" hervatte de kapitein. "Het is te warm om te wandelen." — "Dan moesten wij een wagentje nemen," zeide de oude heer Tuggs. — "Eene cabriolet," viel Cymon snel hierop in, daar het woord w a g e n t j e hem te plat voorkwam. — "Ook al goed," hernam de oude heer. — "Ik zou zoo gaarne eens op een ezel rijden," zeide Belinda. — "Ik ook," voegde Charlotte er bij. —

"Welnu," hervatte de kapitein, "dan kunnen wij voor ons een rijtuigje nemen, en voor u een paar ezels."

Nu kwam er eene nieuwe zwarigheid op. Mevrouw Waters meende, dat het zeer onwelvoeglijk zou zijn wanneer twee dames alleen reden. Het hulpmiddel was niet ver te zoeken. Misschien zou de jonge heer Tuggs wel zoo galant wezen om haar gezelschap te houden. Cymon werd rood, zette een zeer onnoozel gezicht en zeide met verlegenheid, dat hij niet rijden kon. Deze tegenwerping was echter spoedig uit den weg geruimd, en weldra had men eene cabriolet en drie ezels aangenomen.

"Vort!" riep een van de twee jongens, die achteraanliepen om de ezels voort te drijven, toen Belinda en Charlotte met vrij wat moeite op den zadel waren geholpen.

"Ho, ho!" schreeuwde de derde jongen, die achter Cymon liep; en de ezels draafde voort, terwijl de stijgbeugels tegen Cymon's laarzen bengelden en zijne laarzen bijna over den grond schrapten.

"Laat hem niet galoppeeren!" gilde Belinda. — "Mijn ezels wil de herberg in," riep Charlotte, die achteraan kwam.

Alles heeft echter een einde. Zelfs de galop van een ezels moet met den tijd ophouden. Het dier, hetwelk Cymon bereed, en dat eenige onaangename rukken aan de teugels voelde, waarvan het de beteekenis niet raden kon, week eensklaps zijwaarts af naar een muur, en gaf zijn ongenoegen te kennen door Cymon's been tegen de ruwe steenen te schuren. De ezels van mevrouw Waters, naar het scheen eene bijzondere vlag van dardelheid krijgende, liep met zijn kop in eene heg, en wilde er niet weder uitkomen, terwijl het beestje, waarop Charlotte gezeten was, zijn genoegen over deze grap te kennen gaf, door zijne voorpooten vast op den grond te planten, en met zijne achterpooten zeer vlug, maar eenigszins onrustbarend, te springen en te schoppen.

Deze plotselinge stuiting van den snellen rit moest natuurlijk eenige verwarving baren. Beide dames gilden eenige minuten zoo hard zij konden, terwijl Cymon, behalve de lichamelijke pijn, de zielesmart moest verduren, dat hij haar neteligen toestand werkeloos moest aanzien, daar zijn been tusschen den ezels en den muur was vastgeklemd. De hulp der jongens, die de weerspannige ezels in hunne staarten knepen, herstelde de orde echter in veel korter tijd dan men had kunnen verwachten, en het gezelschap reed vervolgens langzaam voort.

"Welk een fraaie dag!" zeide Charlotte. — "Heerlijk!" antwoordde Belinda. "En welk een schoon uitzicht, mijnheer Tuggs!" Cymon zag Belinda vlak in het gezicht, terwijl hij antwoordde: "Verrukkend schoon!"

De jonge dame sloeg hare oogen neder en liet haar ezels een weinig achterblijven. Onwillekeurig deed Cymon hetzelfde. Er volgde eene korte poos van stilte, die slechts door een zucht van Belinda werd afgebroken.

"Mijnheer Cymon!" zeide de dame eindelijk, met eene zachte stem. "Ik behoer aan een ander."

Cymon kon niets anders doen dan deze onbetwistbare daadzaak toestemmen.

"Ware het zoo niet..." hervatte Belinda, en bleef toen steken. — "Wat, wat?" zeide Cymon met vuur. "Martel mij niet! Wat wilt gij zeggen?" — "Ware het zoo niet geweest," hervatte mevrouw Waters; "ware het in vroeger tijd mijne bestemming geweest bemind te worden door een edelen jongeling — door eene eenstemmige ziel — door een hart, dat het mijne verstond, en..." — "Hemel, wat hoor ik?" riep Cymon uit. "Is het mogelijk?" Kan ik geloven — Vort!"

Deze laatste on-sentimenteele uitroep was tot den ezels gericht, die met den kop

tusschen de pooten staan bleef, en, naar het scheen, aandachtig zijne hoeven bekeek. "Vort!" riep Cymon nog. Hetzij nu de ezel zich verontwaardigde over den toon van gezag, dien Cymon aannam, of bang werd voor den jongen, die een weinig was achtergebleven en nu kwam aanloopen, of wel in edele geestdrift ontbrandde om zijne makkers voorbij te snellen, zeker is het, dat hij niet zoodra het tweede "vort" had gehoord, of hij deed een sprong, die Cymon den hoed van het hoofd deed stuiven, en rende zoo snel met hem voort, dat hij in een oogenblik het Pegwell Bay-Hotel had bereikt, waar hij zijn ruiter de moeite om af te stappen bespaarde, door hem vlak voor de deur der herberg over zijn kop te smijten.

Groot was de verbijstering van Cymon, toen hij door een paar knechts overeindgezet was; niet gering was ook de schrik zijner moeder; maar boven alle beschrijving was de angst van mevrouw Waters. Het bleek echter spoedig, dat hij zich niet aanmerkelijk had bezeerd, en men begaf zich derhalve naar den tuin, waar men iets zou gebruiken, welk iets uit garnalen, boterhammen en ale bestond. De lucht was onbewolkt; vóór het gezelschap lag een met bloempotten versierd grasperk; de zee aan den voet der klip strekte zich zoo ver uit als het oog reiken kon, en in de verte zag men schepen met zeilen zoo wit en zoo klein als pas gewasschen linnen zakdoeken. De garnalen waren lekker, de ale was krachtig en de kapitein in eene bijzonder vroolijke luim. Maar nog vroolijker was Belinda, die eerst met den kapitein en toen met Cymon en Charlotte tusschen de bloempotten op het grasperk krijgertje speelde, en daarbij schaterde van lachen. Maar, gelijk de kapitein zeide, dat kwam er niet op aan, want wie kende hen daar. Zoo vermaakte men zich, tot het meer dan tijd was om naar Ramsgate terug te keeren.

Een ezel terug te brengen naar de plaats waar hij stalt, is iets, dat veel gemakkelijker te doen is dan hem van die plaats ergens elders heen te brengen. In het laatste geval heeft men veel oplettendheid en tegenwoordigheid van geest noodig om zijne kuren te bedwingen, terwijl men in het eerste niets anders heeft te doen dan het dier maar te laten loopen. Op zijn terugrit naar Ramsgate nam Cymon dit stelsel aan, en zijne zenuwen werden door den tocht zoo weinig geschokt, dat hij onderweg afspraak kon maken om des avonds in de library te komen, waar het geheele gezelschap zich weder verzamelen zou.

De library was propvol. De familie vond hier dezelfde heeren en dames weder, die zij des morgens op het strand en den vorigen dag op de kade gezien had. Sommige jonge juffers speelden winkeltje met galanteriewaren, of namen in de concertzaal aan hazardspellen deel. Huwbare dochters wandelden met hare mama's op en neder, maakten muziek, kortom, deden al wat zij konden, om aanbidders te lokken; terwijl ook de jonge heeren niet achterlijk waren om door sentimenteele teederheid of edele manhaftigheid de bewondering der schoone sekse op te wekken.

"Wilt gij gooien, mejuffer?" zeide de jonge dame, die aan eene speeltafel preludeerde, terwijl zij aan de oudste dochter van eene mama met vier dochters den koker met dobbelsteenen overreikte.

De toeschouwers bewaarden een diep stilzwijgen.

"Kom aan, lieve Jane!" zeide de mama. Maar het lieve kind was zoo verlegen, dat zij eerst haar gezichtje achter haar zakdoek verschoolen toen met eene jongere zuster fluisterde.

"Kom, Amelia! gooi eens voor uwe zuster," zeide de mama, en vervolgde daarop, zich vertrouwelijk tot een jongen heer, die naast haar stond, wendende: "Jane is altijd zoo schuw en verlegen; maar ik kan er niet boos om worden. Een

zedig en ongemaakt meisje is zoo beminnelijk, dat ik dikwijls wensch, dat Amelia meer naar hare zuster geleeke.

De jonge heer prevelde iets, dat toestemming en bewondering moest te kennen geven, en de ongemaakte jonge juffer wierp tersluiks een blik op hem, om te zien welken indruk hare buitengemeene zedigheid teweegbracht.

Amelia wierp eerst voor hare zuster en toen voor zich zelve.

"Een net figuurtje, die Amelia," fluisterde de mama een jongen heer aan hare andere zijde toe. — "Ja waarlijk," was het antwoord." — "En zoo bij de hand," hervatte de mama. "Ik stem daarin met u overeen. Ik mag gaarne eenige levendigheid zien. Ik wenschte, dat ik die arme Jane wat meer van Amelia kon geven."

De jonge heer stemde dit hartelijk toe, en zoowel hij als de eerst aangesprokene waren volkomen tevreden.

Zoo verliep de avond, en zoo verliepen de dagen en avonden der familie Tuggs en Waters nog zes weken lang. Des morgens naar het strand — des middags op ezels rijden — in den namiddag naar de kade — des avonds naar de library — en overal dezelfde menschen.

Juist na verloop van zes weken scheen des avonds de maan helder over de stille zee, welker golpjes slechts even hoorbaar tegen den voet der steile klippen klotsten, toen men op eene der banken, bij den rand der westelijke klip, twee gedaanten zag zitten, of had kunnen zien zitten, als men er naar gekeken had. De maan had eene reis van twee uren langs den hemelboog afgelegd, sedert deze twee gedaanten zich hadden nedergezet, en nog hadden zij zich niet bewogen. De meeste wandelaars waren reeds verdwenen en de straatmuzikanten waren afgetrokken; in de verte was in alle huizen licht aangestoken, en nog bewogen die twee gedaanten zich niet. Zij waren grootendeels in de schaduw; maar de weerschijn van het maanlicht deed toch een paar gele laarsjes en eene glimmende stropdas uitkomen. Het waren Cymon Tuggs en mevrouw Waters, welke te zamen op de bank zaten. Zij spraken niet, maar tuurden aandachtig naar de zee.

"Walter komt morgen terug," zeide Belinda eindelijk met eene treurige stem. Cymon slaakte een zucht, gelijk aan eene windvlaag door een aalbesenboompje, en antwoordde: "Ja, helaas!" — "O, Cymon!" hervatte Belinda; "het zuivere, onschuldige genot dezer enkele week van Platonische liefde is te veel voor mij."

Cymon had bijna geantwoord, dat het voor hem te weinig was; maar hij bedacht zich, en prevelde eenige onverstaanbare woorden.

"En wanneer ik nu denk," riep Belinda uit, "dat dit onschuldige geluk voor altijd verloren is." — "Zeg niet voor altijd, Belinda!" zuchtte Cymon, terwijl twee tranen elkander over zijn bleek gezicht naliepen — het was zoo lang, dat zij ruimte genoeg hadden om elkander na te loopen. "Zeg niet voor altijd!" — "Ik moet," antwoordde Belinda. — "Waarom?" hervatte Cymon; "ach, waarom? Een Platonische omgang gelijk de onze is zoo schuldeloos, dat zelfs uw echtgenoot er niets tegen kan hebben." — "Mijn echtgenoot?" riep Belinda uit. "Gij kent hem weinig. Hij is jaloesch en wraakzuchtig! Razend in zijne granschap — dol in zijne jaloezie! Zoudt gij voor mijne oogen vermoord willen worden?"

Met eene van ontroering bevende stem gaf Cymon zijne ongeneigdheid te kennen om op zulk eene manier aan zijn einde te komen.

"Verlaat mij dan!" zeide mevrouw Waters. "Verlaat mij dezen avond voor altijd. Het is laat. Wij moeten terugkeeren."

Treurig bood Cymon de dame zijn arm, en geleidde haar naar hare woning. Voor de deur bleef hij staan — hij voelde een Platonischen handdruk. "Goeden-

nacht!" zeide hij aarzelend. — "Goedennacht!" snikte de dame. Cymon bleef nog staan. — "Wilt gij niet binnenkomen, mijnheer?" vroeg de meid. Cymon bedacht zich. O, waarom bedacht hij zich! Hij ging binnen.

"Goedennacht!" zeide hij nog eens, toen hij de deur der bovencamer had bereikt. — "Goedennacht!" antwoordde Belinda. "En wanneer ooit in mijn leven... stil!" Zij zweeg en staarde vol ontzetting den doodsbleeken Cymon aan. Er werd aan de straatdeur geklopt.

"Het is mijn man," zeide Belinda, toen men de stem van den kapitein beneden hoorde. — "En mijne familie," zeide Cymon, toen de stemmen van zijne aanverwanten hem in de ooren drongen. — "Het gordijn! het gordijn!" flusterde mevrouw Waters, naar het venster wijzende, voor hetwelk een paar sitsen gordijnen hingen. — "Maar ik heb geen kwaad gedaan," zeide Cymon. — "Het gordijn!" herhaalde de dame in doodsangst. "Gij zult vermoord worden." Dit laatste gezegde was onweerstaanbaar. De beangste Cymon verschool zich achter het gordijn, even schielijk als men het in eene pantomime ziet.

Kort daarop trad de kapitein met de familie Tuggs binnen.

"Belinda!" zeide de kapitein. "Dit is mijn vriend, luitenant Slaughter."

Cymon hoorde twee laarzen met sporen en eene grove stem, die voor de eer der kennismaking dank zegde. Toen de luitenant ging zitten, viel zijne groote sabel kletterend op den vloer. Cymon werd bijna krankzinnig van angst.

"De brandewijn, Belinda!" zeide de kapitein. Cymon had weder een schrik. Zij waren voornemens daar te blijven, terwijl hij achter het gordijn stond en nauwelijks durfde adembalen. "Eene sigaar, Slaughter?" vroeg de kapitein.

Nu kon Cymon nooit rooken zonder misselijk te worden, of in eene kamer komen daar gerookt werd zonder te hoesten. Er werden sigaren gebracht. De kapitein was een liefhebber van rooken; de luitenant en de oude heer Tuggs insgelijks. Het vertrek was bekrompen, en weldra hing het vertrek vol kronkelende rookwolken, die ook achter het gordijn kropen. Cymon hield mond en neus dicht en zijn adem in; maar het baatte niet — hij moest hoesten.

"Ik vrees, dat het rooken u hindert, mejuffer Tuggs!" zeide de kapitein. — "O neen, in het geheel niet, mijnheer!" antwoordde Charlotte. — "Gij hoest er toch van?" — "O neen!" — "Gij hebt toch daar zoo gehoest." — "Ik, kapitein Waters? Hoe kunt gij het zeggen?" — "Er heeft toch iemand gehoest," zeide de kapitein. — "Dat meen ik ook," zeide luitenant Slaughter; maar allen ontkennden gehoest te hebben. — "Dan moet het verbeelding zijn geweest," zeide de kapitein.

Men nam de sigaren weder in den mond, en kort daarop werd er wederom gehoest; benauwd, maar zeer duidelijk.

"Dat is drommels vreemd!" zeide de kapitein, rondkijkende. — "Het is raar," zeide de oude heer Tuggs, die niets vermoedde.

Luitenant Slaughter keek de leden van het gezelschap één voor één geheimzinnig aan, legde toen zijne sigaar neder, ging op de teenen naar het venster, en wees met zijn duim over zijn schouder naar het gordijn.

"Wat meent gij?" vroeg de kapitein, opstaande. Tot antwoord trok Slaughter het gordijn open, en ontdekte zoo Cymon Tuggs, bleek van angst en blauw van benauwdheid.

"Ha! wat zie ik!" schreeuwde de kapitein. "Slaughter, uwe sabel!" — "Cymon!" gilden jufvrouw Tuggs en hare dochter. — "Genade!" smeekte Belinda. — "Platonisch," stotterde Cymon. — "Uwe sabel!" brulde de kapitein. "Laat mij los, Slaughter! zijn leven moet ik hebben." — "Moord!" riep de familie

Tuggs. — “Houd hem toch vast, mijnheer!” smeekte Cymon. — “Water!” riep de oude heer Tuggs, toen Cymon en al de dames in flauwte vielen en een tableau vormden.

Gaarne zouden wij den ongelukkigen afloop der vriendschap van zes weken willen verzwijgen; maar een lastig gebruik wil, dat eene historie, behalve een begin, ook een einde hebbe. Luitenant Slaughter kwam den volgenden morgen met eene dubbele hoedschap: een duel en een proces; maar op verzoek van den ouden heer Tuggs nam hij den post van onderhandelaar op zich. Toen Cymon van de zenuwziekte herstelde, welke schrik en aandoening hem op den hals hadden gehaald, hoorde hij, dat zijn vader vijftienhonderd pond armer, en de kapitein juist die som rijker was geworden. Dit geld werd betaald om de zaak stil te houden; maar zij werd toch ruchtbaar, en menigeeen zeide, dat drie zulke bedriegers, als kapitein Waters, mevrouw Waters en luitenant Slaughter, nooit menschen hadden gevonden, die zich gemakkelijker lieten bij den neus krijgen dan de familie Tuggs te Ramsgate.

DE GEVANGENWAGEN.

Toen wij laatst op een namiddag van eene straatwandeling terugkwamen en den hoek van Bow-Street wilden voorbijgaan, viel het ons in het oog, dat er voor de deur van het politiekantoor een troep volk verzameld was, en dit deed ons de straat inslaan. Omtrent dertig of veertig menschen stonden voor het kantoor, en eenige andere aan den overkant van de straat — allen alsof zij geduldig naar iets wachtten, dat nog komen moest. Wij wachtten insgelijks eenige minuten, maar er gebeurde niets, en derhalve wendden wij ons tot een geelbleeken ongeschoren schoenlapper, die, met zijne handen onder de klep van zijn schootsvel, naast ons stond, en deden de gewone vraag: “Wat is hier te doen?” De schoenlapper mat ons met een verachtelijken blik van het hoofd tot de voeten, en antwoordde toen zeer laconisch: “Niemandal.”

Wij wisten zeer wel, dat, wanneer er twee menschen op straat blijven staan om naar een of ander ding of zelfs naar de lucht te kijken, het geen kwartier duurt, of er zijn tweehonderd menschen bijeen; maar dewijl wij insgelijks wisten, dat een hoop volk onmogelijk vijf minuten in eene straat kan blijven staan, zonder zich uit het een of ander een plezier te maken, of er moet iets ophanden zijn, dat hunne aandacht bezig houdt, was onze volgende natuurlijke vraag: “Waarop wachten al die menschen dan?” — “Naar de koets van de koningin,” antwoordde de schoenlapper. — Dit was nog vreemder. Wij konden niet begrijpen, wat eene

koets van de koningin bij het politiekantoor zou te doen hebben, en begonnen bij ons zelve te gissen naar de mogelijke oorzaken van zulk een buitengewoon verschijnsel, toen eene algemeene uitroeping van al de jongens onder den hoop: "Daar is de wagen!" ons naar het eind van de straat deed kijken.

De dichtgeslotene wagen, waarmede de gevangenen van de politiekantoren naar de verschillende gevangenissen vervoerd worden, kwam in vollen draf aanrijden, en nu eerst viel het ons in, dat de koets van de koningin slechts een andere naam voor den gevangenvagen was, daaraan gegeven niet slechts omdat het woord fraaier klinkt, maar ook omdat dit rijtuig op kosten van Hare Majesteit wordt onderhouden, en gebezigd om zekere klasse harer onderdanen naar die huizen te brengen, welke in deftigen, rechtsgeleerden stijl Haarer Majesteits gevangnissen worden genoemd.

De wagen bleef voor de deur van het kantoor staan, en het volk schaarde zich aan beide zijden van het portier, slechts een nauwen doorgang voor de gevangenen overlatende. De voorman en een ander man, die naast hem voor op den wagen had gezeten, klommen af en gingen het kantoor binnen. Daarop werd de deur gesloten en het volk wachtte met hooggespannen nieuwsgierigheid.

Na verloop van eenige minuten werd de deur wederom geopend en de twee eerste gevangenen kwamen te voorschijn. Het waren twee meisjes, van welke het oudste niet ouder dan zestien jaar scheen te zijn, terwijl het jongste zeker haar veertiende jaar nog niet bereikt had. Dat zij zusters waren was blijkbaar uit de gelijkenis, welke zij nog op elkander hadden, hoewel twee jaren meer van zedeloze losbandigheid hun stempel zoo duidelijk op de trekken van het oudste meisje hadden gedrukt, alsof zij met een gloeiend ijzer daarop waren gebrand. Zij waren beiden zwierig gekleed, inzonderheid de jongste, en hoewel beiden zooveel overeenkomst met elkander hadden, welke nog meer in het oog viel, omdat zij aan elkander waren gekluisterd, kan men zich onmogelijk een grooter contrast voorstellen dan in beider gedrag zichtbaar was. De jongste zuster schreepe bitter — niet om daardoor indruk te maken, want dit kon haar niet baten, maar blijkbaar uit schaamte; zij verborg haar gelaat in haar zakdoek, en uit geheel haar voorkomen sprak diepe, maar nuttelooze droefheid.

"Hoelang hebt gij gekregen, Emilie?" riep eene gemeene vrouw onder het volk. — "Zes weken werken," antwoordde de oudste zuster met een baldadigen glimlach, "en dat is beter dan stilzitten; ik houd meer van den molen dan van mij alleen te zitten vervelen, en nu gaat Bella voor het eerst ook mee. Houd uw hoofd op, malle meid!" vervolgde zij, terwijl zij het andere meisje woest haar zakdoek ontrukte. "Laat hun uw gezicht maar zien: ik ben niet jaloeersch; ik durf het mijne ook wel te laten kijken; ik geef er niet om." — "Daar hebt ge gelijk in, meid!" riep een kerel, die zich, evenals de meesten van het volk, met dit voorval bijzonder had vermaakt. — "Wel ja," hernam het meisje. "wat komt het er op aan?" — "Kom, stap in!" riep de voorman. — "Haast u maar zoo niet, koetsier!" hernam het meisje; "en denk er om dat ik in Cold Bath Fields wezen moet; dat huis met dien hoogen muur er voor; gij zult het wel zien. Hou, Bella! waar gaat gij naar toe? gij trekt mijn arm bijna af." Dit gezegde was tot hare zuster gericht, die, in haar angstig verlangen om zich in den wagen te verbergen, het eerst de trede was opgestapt, zonder om de handboei te denken. "Kom er af; ik zal u den weg wijzen." En nadat zij hare zuster zoo woest van de trede had getrokken, dat het arme kind bijna gevallen was, klom zij in den wagen, en werd door hare rampzalige lotgenootte gevolgd.

Deze twee meisjes waren door eene outaarde moeder aan de verpestende zede-

loosheid van Londen prijs gegeven. Wat het jongste toen was, was het oudste geweest; en wat het oudste was, moest het jongste spoedig worden. Een akelig vooruitzicht, maar dat zeker zou verwezenlijkt worden; een treurspel, dat maar al te dikwijls wordt gespeeld! Bezoek de gevangenissen en politiekantoren van Londen — ja, zie slechts op straat. Zulke dingen hebben wij dag aan dag voor onze oogen — zij zijn zoo gewoon, dat men er volstrekt geen acht op slaat. De vorderingen dezer meisjes in misdaad zal even snel wezen als de voortgang eener pestziekte, waarmede zij ook in verderfelijken invloed en zich verspreidende besmetting overeenkomen. Hoevele rampzalige vrouwelijke wezens storten zich alzoo in eene loopbaan van zedeloosheid, waarvan de gedachte doet ijzen; wanhoop kenmerkt het begin, walgelijke zedeloosheid het vervolg, verlatene eenzaamheid en een ontijdige dood, door niemand beklagd, het jammerlijke einde.

Er waren nog andere gevangenen — knapen van tien jaren, zoo verhard in de ondeugd als mannen van vijftig — een bedelende landlooper, die met blijdschap naar de gevangenis ging, als eene plaats, waar hij huisvesting en eten zou krijgen, geboeid aan een man, die door zijn eerste misdrijf zich en zijn gezin in het verderf had gestort. Maar onze nieuwsgierigheid was voldaan. De eerste groep had een indruk op ons gemoed gemaakt, dien wij liefst hadden willen vermijden en gaarne weder hadden willen uitwischen.

De menigte ging uiteen; en de wagen reed voort, met deszelfs lading van schuld en ellende.

DE DANSSCHOOL.

Van alle dansscholen, welke ooit in Londen hebben bestaan, was er geene in de buurt meer vermaard dan die van Signor Billsmethi, balletmeester van Kings' Theatre, dat in de volkrijke streek van Gray's-Inn-Lane was gevestigd. De condities waren niet hoog; vier en een halve shilling in het vierendeeljaars is ten minste geene groote som, en de school was zeer fatsoenlijk, daar het getal der leerlingen nooit boven de vijf en zeventig mocht wezen, en er altijd een vierendeeljaars vooruitbetaald moest worden. Men kon ook afzonderlijk les nemen, niet in de groote zaal, maar in de voorkamer, en dan had men de familie van Signor Billsmethi ten gebruik, dat wil zeggen, dat zij, die afzonderlijk les namen, met den zoon of de dochter van dien heer konden dansen.

Dit was de dansschool, waarvan Augustus Cooper, toen hij eens Holborn-Hill langs wandelde, een aanplakbiljet zag, hetwelk de aankondiging bevatte, dat Signor Billsmethi zijn nieuwen cursus met een groot bal zou openen.

Augustus Cooper was een handelaar in olie en verfwaren, juist meerderjarig geworden, en had, behalve zijn winkel, eene moeder, welke dien winkel na den dood van haar man waargenomen en haar zoon goed onder den duim gehouden had. Zoo was het gekomen, dat Augustus de geheele week in het kamertje achter den winkel was blijven zitten, en des zondags zelden verder had gewandeld dan naar de Bethel Chapel, zoodat hij weinig meer van de wereld had gezien dan toen hij nog in de wieg lag; terwijl de jonge White, de zoon van den kabinetwerker aan den overkant, die drie jaren jonger was dan hij, den grooten heer speelde, alle avonden uitging, en dikwijls den geheelen nacht uitbleef, zonder dat iemand hem er zuur om aankeek. Eensklaps kwam Augustus tot het besluit om dit niet langer te verdragen, en juist dien ochtend had hij zijne moeder stoutweg te kennen gegeven, dat hij zich wilde laten villen, als hij geen sleutel van de straatdeur kreeg. Hij wandelde nu Holborn langs, eenigszins verbijsterd nadenkende hoe hij aan fatsoenlijke kennissen zou komen, toen hem het biljet van Signor Billsmethi in het oog viel, en te gelijk de gedachte bij hem opkwam, dat het dit juist was dat hij zocht; want hier zou hij niet slechts eene keus uit vier en zeventig fatsoenlijke jongelieden kunnen doen, maar bovendien nog leeren dansen, om met deze kunst in andere gezelschappen te schitteren. Hij hield derhalve het aanplakbiljet tegen — want dit was, hetgeen wij vergeten hebben te zeggen, een levende jongen tusschen twee planken gebonden — vroeg een kaartje met het adres van den Signor, en ging terstond naar het aangewezen huis; hij liep zelfs hard, uit vrees dat het getal van vijf en zeventig vol zou zijn voordat hij kwam. De Signor was thuis, en, wat nog plezieriger was, hij was een Engelschman, een uiterst beleefd en vriendelijk mensch. Het getal was nog niet vol; maar het was al zeer toevallig, dat er juist nog maar ééne plaats open was, en die zou juist dien morgen bezet zijn geworden, indien Signor Billsmethi niet had getwijfeld of de dame wel zeer fatsoenlijk was; daarom had hij haar niet willen aannemen.

“En ik ben er zeer blijde over, mijnheer Cooper,” zeide Signor Billsmethi, “dat ik haar niet heb aangenomen. Ik verzeker u, mijnheer! — niet om u te vleien, want daartoe hebt gij te veel doorzicht — dat ik mij zelve gelukwensch, dat ik een heer van uw voorkomen en uwe manieren krijg.” — “Ik ben er ook zeer blijde om, mijnheer!” zeide Augustus. — “En ik hoop, dat wij nader kennis zullen maken, mijnheer!” hervatte Signor Billsmethi. — “Dat hoop ik ook, mijnheer!” antwoordde Augustus.

Juist op dat oogenblik werd de deur geopend en kwam er eene jonge juffer binnen, welker haar geheel in krullen was gezet, en met witte dansschoentjes aan de voeten.

“Loop niet weg, kindlief!” zeide Signor Billsmethi; want de jonge juffer had niet geweten, dat Augustus daar was, en toen zij hem zag, wilde zij van verlegenheid weder wegloopen. “Loop niet weg, kindlief!” herhaalde Signor Billsmethi. “Dit is mijnheer Cooper — mijne dochter, mijnheer! die ik hoop, dat nog menig quadrille, menuet, contredans, gavotte, fandango en dubbele horlepip met u dansen zal. Die danst zij allemaal, mijnheer! en dat zult gij ook doen, voordat gij een vierendeeljaars ouder zijt.”

Dit zeggende, gaf Signor Billsmethi Augustus een klap op den schouder, zoo vriendelijk alsof hij hem al twaalf jaren gekend had. Augustus maakte eene buiging voor de jonge juffer, en deze neeg voor hem, en Signor Billsmethi zeide, dat zij zulk een mooi paar waren als hij ooit gezien had; waarop de jonge juffer uitriep: “Lieve heer, papa!” en even hoog bloosde als Augustus zelf. Voordat hij

heenging werd er afgesproken, dat hij dien zelfden avond zou terugkomen, familiär en huiselijk weg, om de positieën te leeren, ten einde voor het aanstaande bal gereed te zijn.

Augustus ging naar een schoenmakerswinkel in Holborn, kocht daar een paar dansschoenen. en ging daarmede tegen den avond naar de woning van Signor Pillsmethi. Er waren nog vier afzonderlijke leerlingen in de voorkamer, twee heeren en twee dames, zeer aardige lieden, en volstrekt niet grootsch. Eene der dames vooral, die voor Columbine werd opgeleid, was bijzonder vriendelijk, en zij en de jonge juffer Billsmethi maakten zooveel werk van Augustus, dat deze zoogoed als thuis was, en het leeren der passen hem volstrekt geene moeite kostte. Toen hij moede was werd er door Signor Billsmethi en de twee heeren en dames eene quadrille gedaan, niet zoo stijf als men dat op een groot bal ziet, maar frisch en vlug, hoewel Signor Billsmethi de viool er nog bij moest spelen; en toen allen buiten adem waren, danste de jonge heer Billsmethi eene horlepíjp, met een rotting in zijne hand en een tafelbord op zijn hoofd, tot bewondering van het geheele gezelschap. Daar iedereen zoo in zijn schik was, drong Signor Billsmethi er op aan, dat zij allen ten eten zouden blijven, en wilde door den jongen heer bier en rum laten halen; maar de twee heeren wilden niet dat hij daarvan de kosten zou dragen, en begonnen juist te twisten wie van beiden zou betalen, toen Augustus zeide dat hij zou betalen, indien zij hem dat plezier wilden gunnen; en zij gunden hem dat plezier. Het gezelschap werd nu nog vroolijker; de jonge juffer Billsmethi drukte Augustus onder de tafel de hand, en Augustus beantwoordde dien handdruk. Het was zes ure in den ochtend, toen hij thuis kwam, en door den leerknäap met geweld naar bed werd gebracht, nadat hij herhaaldelijk zijn onweerstaanbaar verlangen had te kennen gegeven om zijne moeder uit het venster te smijten en den leerknäap met zijne eigen das te worgen.

Weken waren verlopen en de dansschoenen bijna versleten, toen de avond van het groote bal kwam, waarop al de vijf en zeventig leerlingen elkander voor het eerst zouden ontmoeten. Augustus had voor deze gelegenheid een nieuwen rok laten maken. Het was zijne eerste verschijning voor het publiek; na een grooten Siciliaanschen sluierdans, zou hij eene quadrille openen met de jonge juffer Billsmethi, met wie hij sedert hunne eerste kennismaking hoe langer hoe gemeenzaamer was geworden. Dat was een avond! Alles was zoo uitmuntend ingericht. In de achterkamer stond een gemaskeerd ledikant, waarop de jonge juffer Billsmethi thee en koffie schonk voor diegenen van de heeren, die er voor betaalden, en voor d'egenen der dames, welke door de heeren daarop werden onthaald; kruidenwijn en limonade waren insgelijks te bekomen, en de herberg op den hoek had voor deze gelegenheid een bierjongen meer aangenomen. Kortom, niets kon het schitterende van het onthaal te boven gaan, behalve het gezelschap. Bijna ontelbaar waren de cabriolets, die elk met een paar dames aankwamen, en daar al deze dames niet slechts met elkander, maar ook met de meeste heeren bekend waren, was het onderhoud reeds in het begin zeer levendig. Signor Billsmethi, deftig in het zwart en met een grooten blauwen strik in zijn knoopsgat, introduceerde de nog vreemde heeren, en de dames waren terstond zoo gemeenzaam, dat het een lust was om haar te zien.

De sluierdans was inderdaad aardig om te zien; en vervolgens begon de quadrille, waarin Augustus wonder wel zijne rol speelde. Nu en dan was zijne danseres hem wel kwijt, en dan zag men hem in een of anderen hoek maar alleen voortdansen: maar doorgaans schoof men hem terug van den een naar den ander, tot hij weder op zijne plaats te recht kwam. Toen hij gedaan had, kwamen ver-

scheidene heeren en dames naar hem toe, om hem een compliment te maken, zeggende, dat zij het van een beginner nooit zoo gezien hadden; hetgeen Augustus in eene zeer goede luim bracht en hem overhaalde om eene aanzienlijke hoeveelheid brandewijn, kruidenwijn en bier te betalen voor twee of drie dozijn bijzondere vrienden, welke hij onder de vijf en zeventig uitkoos.

Of het door de kracht van den drank of door iets anders kwam, laten wij in het midden; maar het gebeurde, dat Augustus een blijkbaar welgevallen toonde in de vleierende beleefdheden van eene jonge juffer in bruine zijde, die van het begin af zeer met hem ingenomen scheen; en toen deze uitwisseling van beleefdheden een poosje had geduurd, gaf de jonge juffer Billsmethi hare jaloezie en spijt daarover lucht, door de jonge juffer in bruine zijde een schepsel te noemen, hetgeen de bedoelde jonge juffer beantwoordde met eenige schimpshoten, welke Augustus, die nu niet recht meer wist wat hij zeide, met groote deftigheid voor de zuivere waarheid verklaarde. De jonge juffer Billsmethi, aldus door haar vriend verzaakt, begon vreeselijk te gillen, wilde eerst de jonge juffer in bruine zijde en daarop Augustus te lijf, viel vervolgens in flauwte en werd weggedragen. Augustus, die niet bijzonder vlug van begrip was, wist volstrekt niet wat dit te beduiden had, totdat Signor Billsmethi de zaak volkomen ophelderde, door aan zijne leerlingen bekend te maken, dat Augustus bij verschillende gelegenheden zijne dochter huwelijksbeloften had gedaan, en haar nu laaghartig verliet. De verontwaardiging der leerlingen over dit schandelijk bedrijf was zoo algemeen en groot, dat Augustus het geraden achtte met overhaasting afscheid te nemen. Het einde van de zaak was, dat er den volgenden dag een brief van een procureur kwam, en er de volgende week een proces werd begonnen: en dat Augustus, nadat hij tweemaal naar den *T e m s* was gegaan, om zich te verdrinken, en zich tweemaal had bedacht, zijne moeder tot zijne vertrouwde maakte, die de zaak voor twintig pond afdeed. Augustus bleef bij zijne moeder wonen, waar hij nog woont, zonder ooit weder gezelschap te zoeken; en daar hij met niemand omgaat, zal hij ook wel nooit vernemen, dat wij dit van hem verteld hebben.

HORATIO SPARKINS.

“Waarlijk, lieve man, toen wij laatst op de assemblée waren, had hij zeer veel attentie voor Theresa,” zeide jufvrouw Malderton tot haar echtgenoot, die na de vermoeden van zijn kantoorwerk, met zijne voeten op het haardijzer en zijne flesch naast hem, zat uit te rusten; “zeer veel attentie, en naar mijn begrip moeten wij ook attentie voor hem toonen. Wij moeten hem eens ten eten vragen.” — “Wie?” vroeg mijnheer Malderton, uit een halven dut opkijkende. — “Wie? wel, gij weet wel wien ik meen; dien jongen heer met zwarte bakkebaarden en eene witte das, die pas lid van onze assemblée is geworden, en van wien alle meisjes den mond vol hebben. Waacht eens — hoe heet hij ook weer? — Marianne, hoe heet die jonge heer ook?”

Deze laatste woorden waren tot de jongste dochter gericht, die een beursje zat te knoopen en bij dit werk een zooveel mogelijk sentimenteel gezicht zette.

“Horatio Sparkins, mama!” antwoordde Marianne met een smachtenden zucht. — “O ja! Horatio Sparkins,” hervatte jufvrouw Malderton. “Hij is de fetsenlijkste jonge heer, dien ik ooit gezien heb. Op dien avond had hij zulk een eleganten rok aan — hij zag er net uit als — als...” — “Als Prins Leopold, mama! zoo ridderlijk en zoo vol gevoel,” zeide Marianne vol bewondering. — “Gij moet bedenken, lieve man!” hervatte jufvrouw Malderton, “dat Theresa nu al acht en twintig is, en dat het inderdaad tijd wordt om...”

Theresa Malderton was een meisje met een tanelijk kort en dik postuur, hoogroode wangen, een goed humeur, en nog niet geëngageerd; hoewel dit laatste hare schuld niet was. Vruchteloos had zij tien jaren lang haar best gedaan om vrijers te lokken; vruchteloos hadden haar vader en moeder de kennis aangehouden met alle jonge heeren, met wie zij in aanraking kwamen. Theresa Malderton was evenzeer bekend als de leeuw boven op Northumberland House, en had even weinig kans om gepaard te worden.

“Ik ben zeker, dat hij u wel bevallen zou,” vervolgde jufvrouw Malderton. “Hij heeft zooveel fatsoen!” — “En zooveel vernuft!” voegde Marianne er bij. — “En hij is zoo welbespraakt!” liet Theresa hierop volgen. — “Hij heeft zeer veel achting voor u, lieve man!” zeide jufvrouw Malderton op een vertrouwelijkjen toon. De oude heer kuchte en keek in het vuur.

“Ja, hij verlangt zeer om kennis met papa te maken,” zeide Marianne. — “Dat heeft hij mij ook in vertrouwen gezegd,” hervatte hare moeder. — “Welnu,” zeide mijnheer Malderton, hierdoor in zijn zwak getast; “als ik hem morgen op de assemblée zie, zal ik hem misschien vragen om eens bij mij te komen. Hij weet immers waar wij wonen — op Oak-Lodge te Cambridge.” — “Ja wel — en ook dat gij een paard en rijtuig houdt.” — “Welnu, ik zal er over denken,” zeide mijnheer Malderton, terwijl hij zich schikte om zijn dutje te hervatten.

Malderton was een man, wiens gedachten niet verder gingen dan Lloyd's, de Beurs, het Oostindische Huis en de Bank. Eenige gelukkige speculatiën hadden hem uit bekrompene in ruime omstandigheden verplaatst; en gelijk in zulke ge-

vallen dikwijls gebeurt, was met de verandering zijner omstandigheden ook zijn geest geheel veranderd. Hetzelfde was met zijne familie het geval. Zijne vrouw en dochters deden haar best om de manieren van hoogere klassen na te volgen, en koesterden den grootsten afschrik voor al wat maar eenigszins gemeen kon heeten. Hij was onkundig, bevooroordeeld, en wilde toch gaarne om zijn verstand en doorzicht geacht worden. Lekkerheid en praalzucht deden hem eene goede tafel houden, en het viel hem niet moeielijk gasten daaraan te bekomen. Gaarne ontving hij iemand van naam, om te kunnen vertellen, dat die man bij hem was geweest; maar geestige jongelieden kon hij niet uitstaan, misschien omdat zijne twee zonen, die alles behalve geestig waren, niet te zeer in de schaduw zouden worden geplaatst. De familie was zeer verlangend naar bekenden boven haar kring, en een der noodwendige gevolgen van dit verlangen, gevoegd bij eene volkomene onervarenheid in de wereld, was, dat ieder, die op eenige betrekking tot dien hoogen kring aanspraak kon maken, aan de tafel van Oak Lodge welkom was.

De verschijning van Horatio Sparkins op de assemblée had niet weinig verwondering en nieuwsgierigheid opgewekt. Wie of wat kon hij wezen? Hij was blijkbaar afgetrokken en droefgeestig. Een rechtsgeleerde? — Dat zou hij wel hebben laten blijken. Zou hij een voornaam vreemdeling wezen, naar Engeland overgekomen om met de Engelsche beschaving kennis te maken? — Neen: hij had geen vreemde uitspraak. Was hij dan een chirurgijn, een romanschrijver of een schilder? Al deze gissingen werden uit gegronde redenen wederlegd, en allen bleven even wijs als te voren.

Des avonds na het gesprek, dat wij zoo even beschreven hebben, was het juist assemblée, en ten negen ure reed de familie Malderton daarheen. De twee jonge juffrouwen droegen beiden een kleedje van lichtblauwe zijde, met bloemen gegarneerd; jufvrouw Malderton (breed en dik van postuur) was eveneens gekleed, en scheen eene dubbele van hare oudste dochter te wezen. Frederik, de oudste zoon, in balcostuum, was het ideaal van een opgeschikten koffiehuis-knecht; en Thomas, de jongste, zager, met zijne witte das, blauwen rok en rood horkelgebandje, eigenlijk uit alsof hij mal was. Ieder lid van het gezelschap had ook voorgenomen om nadere kennis met Horatio Sparkins te maken. Theresa moest natuurlijk zoo aanvallig wezen als meisjes van acht en twintig jaren, die naar een man verlangen, gewoonlijk zijn. Jufvrouw Malderton had zich voorgenomen om de vriendelijkheid zelve te wezen; Marianne wilde een versje in haar album verzoeken; de oude heer zou den grooten onbekende de eer bewijzen van hem ten eten te vragen, en Tom dacht zijne ervaring aangaande tabak en sigaren op de proef te stellen. Zelfs Frederik, in al wat mode en smaak betrof het orakel der familie, die eene eigen kamer had, en een vrijbiljet voor het theater van Covent-Garden, — die in zijne kleding altijd het laatste modeplaatje volgde, en een boezemvriend had, die eens een heer had gekend, die voorheen in het West-End had gewoond, — zelfs hij begreep, dat Horatio Sparkins een knappe jongen moest wezen, en wilde hem de eer aandoen van met hem te bijjarten.

Het eerste voorwerp, dat de oogen der verlangende familie ontmoetten, zoodra men de dansaal binnentrad, was de interessante Horatio, met hoogopgestreken haren en op de zoldering gevestigde oogen, in eene peinzende houding half liggende op eene bank gezeten.

“Daar is hij, lieve man!” fluisterde jufvrouw Malderton haar echtgenoot toe. “Wat heeft hij veel van Lord Byron!” zeide Theresa. — “Of van Montgomery!” liet Marianne er op volgen. — “Of van een portret van kapitein Ross,” merkte

Thomas aan. — "Tom! wees toch geen ezel," bromde zijn vader, die hem altijd afsnauwde, waarschijnlijk opdat de jonkman niet te geestig zou worden.

De elegante Sparkins bleef in zijne ongemaakte houding zitten, tot de familie vlak bij hem was. Toen sprong hij met alle teekenen van verrassing en blijdschap overeind, sprak jufvrouw Malderton met vurige hartelijkheid aan, groette de twee jonge juffers met bijzonderen zwier, bood haar vader met blijkbaaren eerbied de hand en beantwoordde den groet der twee zonen op eene half statige, half genoeglijke manier, uit welk alles duidelijk bleek, dat hij een voornaam, maar te gelijk zeer goedhartig, welwillend en beleefd jong heer moest wezen.

"Mejuffer Malderton," zeide Horatio, met eene zeer diepe buiging, "mag ik zoo stout zijn te hopen, dat gij mij het genoegen zult vergunnen..." — "Ik weet niet of ik reeds geëngageerd ben," zeide Theresa, met een schijn van onverschilligheid; "inderdaad — ik heb al zooveel..." — Horatio zette een gezicht alsof hij achter eene lijkstaatsie ging. — "Maar ja — zeer gaarne," prevelde de smachtende Theresa eindelijk, en Horatio's gezicht helderde op, gelijk een oude hoed in eene regenbui.

"Hij is inderdaad een zeer fatsoenlijk jonkman," zeide de heer Malderton, toen Horatio en zijne danseres zich in de quadrille plaatsten. — "Hij weet zich zeer goed voor te doen," zeide Frederik. — "Ja, hij is een snaak," liet Tom hierop volgen, die ook een woordje wilde medespreken; "hij spreekt net alsof hij uit een boek las. — "Tom!" zeide zijn vader, "ik heb u al eens verzocht om u niet zot aan te stellen." Tom zette een gezicht, zoo blij als een haan op een regenachtigen morgen.

"Hoe verrukkend," begon Horatio, toen hij na de quadrille met zijne danseres de zaal op en neer wandelde, "hoe verrukkend, hoe verkwikkend is het, de vlucht te kunnen nemen uit de stormen en wederwaardigheden des levens, al is het slechts voor eenige vluchtige oogenblikken, en die oogenblikken, al zijn ze kort en vergankelijk, te mogen doorbrengen in het hemelse gezelschap van een wezen, welks ongenoegen den dood, welks koelheid razernij zou aanbrengen, welks liefde de schoonste, edelste belooning zou zijn, die de Hemel een sterveling zou kunnen schenken." — "Hoe teergevoelig!" dacht Theresa, terwijl zij zwaarder op zijn arm leunde. — "Maar genoeg — genoeg!" hervatte Sparkins, op den toon van een tooneelheld: "wat heb ik gezegd! waarom verraad ik mijn gevoel! Mejuffer Malderton," — hier bleef hij een oogenblik steken — "ik hoop, dat het mij vergund zal zijn u de nederige hulde aan te bieden." — "Mijnheer Sparkins!" zeide de verrukte Theresa, blozende van streelende verlegenheid, "ik moet u naar papa verwijzen. Zonder zijne toestemming kan ik nooit..." — "Maar hij kan er toch niets tegen hebben, dat..." — "O, gij kent hem niet," viel Theresa hem in de rede, die wel wist, dat er niets te vreezen was, maar het gesprek gaarne een zweem van een tooneel uit een roman wilde geven. — "Hij kan er toch niet tegen hebben, dat ik u een glas limonade aanbied?" hervatte Sparkins met eenige verwondering. — "Is dat alles?" dacht de teleurgestelde Theresa bij zich zelve. "Hoeveel omslag voor niemendal!"

"Het zal mij zeer veel genoegen doen, mijnheer! wanneer gij aanstaanden zondag bij mij wilt komen dinceren," zeide de oude heer Malderton op het einde van den avond, toen hij en zijne zonen met Horatio stonden te praten. Horatio boog en nam de vereerende uitnodiging zeer beleefd aan.

"Ik moet bekennen," hernam de manoeuvreerende vader, terwijl hij zijn nieuwen vriend een snuijfe aanbod, "dat ik in zulk eene assemblée niet half zooveel behagen heb als in het comfort — bijna had ik gezegd de weelde — van

Oak-Lodge. Luidruchtige vermaken hebben niet veel bekoorlijks voor een bejaard man." — "En toch, mijnheer! wat is de mensch?" zeide de diepzinnige Sparkins. "Wat is de mensch? vraag ik." — "Ja, dat moogt gij wel zeggen," antwoordde jufvrouw Malderton hierop. — "Wij weten, dat wij leven en ademen," vervolgde Horatio; "dat wij wenschen en verlangens, behoeften en begeerten hebben." — "Ja wel, juist," zeide Frederik met een diependkend gezicht." — "Ik zeg, wij weten dat wij bestaan," hervatte Horatio met verheffing van stem: maar daar stuiten wij; daar is het einde onzer kennis, de grens onzer wetenschap. Wat weten wij meer?" — "Niets," antwoordde Frederik, die voor zich zelf met alle recht dit antwoord mocht geven. Tom wilde ook iets zeggen; maar gelukkig ontmoette zijn vaders toornigen blik den zijnen, en hij droop af gelijk een hond, die op eene poging om te snoepen wordt betrapt.

"Op mijn woord," zeide de oude heer Malderton, toen de familie naar huis reed, "die Sparkins is een verbazend knap jongmensch. Zulke uitgebreide kundigheden en zulk eene treffende manier om zich uit te drukken!" — "Ik denk dat hij de een of ander incognito moet wezen," zeide Marianne; "hoe romanesk zou dat zijn!" — "Hij spreekt wel hard en duidelijk," merkte Tom schroomvallig aan; "maar ik begrijp niet recht wat hij er mee zeggen wil." — "Ik begin bijna de hoop op te geven, dat gij ooit iets begrijpen zult," zeide zijn vader, die natuurlijk veel van Horatio's uitboezemingen onthouden had. — "Ik vind, Tom!" zeide Theresa, "dat gij u van avond al zeer belachelijk hebt aangesteld." Iedereen was van hetzelfde gevoelen, en de arme Tom kroop in het kleinste hoekje.

Dien avond hadden de oude heer Malderton en zijne vrouw een lang gesprek over de uitzichten hunner dochter, en Theresa dacht, terwijl zij naar bed ging, ernstig na over de vraag, of zij, wanneer zij een titel behuvelijkte, de bezoeken van hare tegenwoordige vriendinnen wel zou kunnen ontvangen, en droomde den geheelen nacht van vermomde edellieden, groote partijen, struisvederen, bruidslinten en Horatio Sparkins.

Op zondagmorgen vormde men allerlei gissingen aangaande de manier, welke de met angstig verlangen verwachte Horatio zou kiezen om zich naar Oak-Lodge te begeven. Zou hij zijn eigen rijtuig nemen, of te paard rijden, of eenvoudig met eene diligence komen? Deze en andere even belangrijke vraagpunten hielden de aandacht van jufvrouw Malderton en hare dochters den geheelen morgen bezig.

"Het is toch ellendig, vrouw, dat die gemeene broeder van u het in zijn hoofd heeft gekregen om vandaag bij ons te komen eten," zeide Malderton tot zijne echtgenoot. "Omdat mijnheer Sparkins kwam, heb ik opzettelijk niemand anders gevraagd dan Flamwell; en nu komt uw broeder er bij — een winkelier — het is eene ijselijkheid. Ik wilde voor geene duizend pond, dat hij bij onzen nieuwen gast van zijn winkel sprak. Het zou mij niet kunnen schelen, als hij maar verstandig genoeg was om te verzwijgen, dat hij eene schande voor de familie is; maar hij is zoo drommels ingenomen met zijn gemeen beroep, dat hij het iedereen vertelt."

James Barton, de bedoelde persoon, was een welgegoed kruidenier, zoo gemeen en gevoelloos, dat hij inderdaad nooit zwaarigheid maakte om te zeggen, dat hij zich zijn beroep niet schaamde; hij had er zijn geld mede gewonnen, en iedereen mocht het weten.

"Ha, Flamwell! beste vriend, hoe vaart gij?" zeide de oude heer Malderton, toen een kort mager mannetje, met een groenen bril op den neus, de kamer binnentrad. "Gij hebt mijn briefje ontvangen?" — "Ja, en daar ben ik nu." — "Gij kent misschien dien mijnheer Sparkins niet van naam? Gij kent toch iedereen."

Flamwell was een van die menschen, welke men somtijds in gezelschappen ontmoet, die zich houden alsof zij iedereen kennen, hoewel zij eigenlijk niemand kennen. Bij de Malderton's, die gretig luisterden naar al wat er van voorname lieden verteld werd, stond hij in hooge gunst, en daar hij wist met welke menschen hij te doen had, dreef hij zijne zucht om met iedereen bekend te schijnen tot een inderdaad verbazend uiterste. Hij had er slag van om de grootste logens op zulk eene wijze te vertellen, dat hij altijd eene achterdeur openhield.

"Neen, ik weet niet, dat ik hem onder dien naam ken," antwoordde Flamwell, met een zeer bedenkelijk gezicht. "Maar ik twijfel niet, of ik zal hem toch wel kennen. Is hij lang?" — "Van middelmatige lengte," antwoordde Theresa. — "Met zwart haar?" vroeg Flamwell, eene stoute gissing wagende. — "Ja!" antwoordde Theresa haastig. — "En eenigszins stompen neus?" — "Neen," zeide de teleurgestelde Theresa; "hij heeft een Romeinschen neus." — "O, ik meende een Romeinschen neus; zeide ik dat niet?" hervatte Flamwell. "Een elegant voorkomen?" — "Ja!" — "En bijzonder innemende manieren?" — "O ja!" zeide de geheele familie te gelijk; "gij kent hem zeker." — "Ja, ik dacht wel dat gij hem kennen zoudt!" riep de oude heer Malderton zegevierend uit. "Wie denkt gij, dat hij is?" — "Volgens uwe beschrijving," antwoordde Flamwell nadenkend en bijna fluisterend, "moet hij sterk gelijken op den Honourable Augustus Fitz-Edward Fitz-John Fitz-Osborne. Hij is een knap jonkman, maar wat zonderling, en heeft misschien om de eene of andere reden een anderen naam aangenomen."

Theresa's hart klopte sneller. Zou het de Honourable Augustus Fitz-Edward Fitz-John Fitz-Osborne wezen? Welk een naam om fraai gegraveerd op twee ge-laccerde kaartjes te prijken, met een wit satijnen lintje aan elkander gebonden! "The Honourable Mrs. Augustus Fitz-Edward Fitz-John Fitz-Osborne!" De gedachte was streefend.

"Het is al vijf minuten vóór vijven," zeide de oude heer Malderton, op zijn horloge kijkende. "Ik hoop, dat hij ons niet zal te leur stellen." — "Daar is hij!" riep Theresa, toen er hard aan de straatdeur werd geklopt.

Gelijk doorgaans, wanneer een gast met bijzonder verlangen verwacht wordt, trachten allen het voorkomen aan te nemen alsof zij volstrekt niet wisten, dat er iemand komen zou.

De kamerdeur werd geopend. "Mijnheer Barton!" zeide de knecht. — "Voor den duivel!" prevelde Malderton. "Ha, goede vriend, hoe vaart gij? Hebt gij wat nieuws?" — "Och neen," antwoordde de kruidenier op zijne gewone eenvoudige manier. "Ik weet volstrekt geen nieuws. Hoe gaat het, jongelui? Dag, mijnheer Flamwell!"

"Daar komt mijnheer Sparkins!" zeide Tom, die uit het venster had gekeken. "En wat een paard heeft hij!"

Daar kwam inderdaad Horatio op een groot zwart paard, dat hij liet springen en steigeren als een kunstrijder van Astley. Na eenig steigeren, brieschen en schoppen bleef het paard eindelijk op eenigen afstand van het hek stilstaan, waar Sparkins afsteeg en zijn ros aan de zorg van Malderton's rijknecht overgaf. De plechtigheid van introductie werd met alle statigheid verricht. Flamwell zag Horatio door zijn groenen bril zeer geheimzinnig aan, en de galante Horatio vestigde zijne sprekende oogen met eene bijzondere uitdrukking op Theresa, welke op hare beurt een allersentimenteelst gezicht trachtte te zetten.

"Is het de Honourable Augustus — hoe heet hij ook weer?" vroeg jufvrouw Malderton aan Flamwell, toen deze haar naar de eetzaal geleidde. — "Eigenlijk niet," was het geheimzinnige antwoord. "Eigenlijk niet." — "Wie is hij dan?" —

"St!" zeide Flamwell, deftig zijn hoofd schuddende, alsof hij de zaak zeer wel wist, maar om gewichtige redenen het geheim niet kon ontdekken.

"Mijnheer Sparkins!" zeide de verheugde jufvrouw Malderton, "mag ik u verzoeken om scheiding tusschen de dames te maken. John, zet een stoel voor mijnheer tusschen Miss Theresa en Miss Marianne." Dit gezegde was tot een man gericht, die gewoonlijk voor stalknecht en tuinman speelde, maar voor deze gelegenheid was opgeknapt om een tweeden knecht te verbeelden.

Het diner was uitmuntend. Horatio was zeer oplettend voor Theresa, en ieder was uitmuntend in zijn schik, de oude heer Malderton uitgezonderd, die, daar hij wist wat voor soort van een man zijn schoonbroeder Barton was, in gedurigen angst verkeerde, dat deze van zijn kruidenierswinkel zou beginnen te spreken.

"Hebt gij uw vriend Sir Thomas Noland nog binnen kort gezien, Flamwell?" vroeg Malderton, een zijdelingschen blik op Horatio werpende, om te zien welk een indruk de naam van zulk een aanzienlijken bekende op hem maken zou.

"Neen," antwoordde Flamwell, "dat is al eene poos geleden; maar eergisteren heb ik Lord Gubbleton nog gezien." — "Ik hoop, dat Zijne Lordschap nog wel vaart," zeide Malderton op den toon der grootste belangstelling. Het is bijna noodeloos te zeggen, dat hij te voren niet geweten had, dat er zoo iemand in de wereld was. — "O ja, nog zeer wel. Hij is een zeer aardig man. Ik ontmoette hem in de City, en wij bleven een heelen tijd staan praten. Gij weet, wij zijn familiaar met elkander. Maar ik kon mij niet zoo lang met hem ophouden als ik wel gewenscht had; want ik moest naar een bankier, een schatrijk man en lid van het Parlement, met wien ik ook eenigszins, ik mag wel zeggen zeer, nabij bekend ben." — "Ik weet, wien gij meent," antwoordde de gastheer met nadruk, hoewel hij even weinig van zulk een bankier wist als Flamwell zelf. — "Hij doet kapitale zaken." Dit woord bracht het gesprek in gevaar van opeen netelig onderwerp te komen. — "Van zaken gesproken," viel Barton erterstond op in. "Iemand, dien gij wel gekend hebt, Malderton, voordat gij dien gelukkigen slag deedt, kwam kort geleden bij mij in den winkel, en..." — "Mag ik u een aardappel verzoeken," viel de beangste gastheer hem in de rede, in de hoop om zijn schoonbroeder van de anekdote af te brengen. — "O ja wel," antwoordde de kruidenier, zonder deze bedoeling te gissen, "en vroeg mij op zijne gewone manier..." — "Een kruimigen, als het u belieft," viel Malderton hem weder in de rede, vreezende, dat het woord winkel nogmaals in de vertelling zou voorkomen. — "Hij vroeg mij," hervatte de kruidenier, "zoo losweg: 'Wel, hoe gaat het met de zaken?'" — "Zoo," zeide ik; "mijne zaken houden mij goed aan den gang, en ik hoop, dat ik nooit te grootsch zal zijn om mijne zaken aan den gang te houden." Ha, ha, ha!"

"Een glas wijn, mijnheer Sparkins?" riep de gastheer, die vruchteloos zijne verlegenheid trachtte te verbergen. — "Met veel genoegen, mijnheer!"

"Laatst," hernam de gastheer, Horatio aansprekende, met het oogmerk om dezen eene gelegenheid te geven om met zijne gaven te schitteren, "laatst spraken wij over den aard van den mensch, en ik vond uwe gezegden zeer treffend." — "Ik ook," zeide Frederik. Horatio boog met bevalligen zwier zijn hoofd. — "Maar wat zoudt gij nu wel van de vrouwen zeggen, mijnheer Sparkins?" vroeg jufvrouw Malderton. De jonge dames deden moeite om haar lachen in te houden.

"De man," antwoordde Horatio, "hij moge de bloemrijke dalen van een ander paradijs bewonen, of omzwerfen in de onvruchtbare, ik mag wel zeggen naargeestige gewesten, aan welke wij in onze eeuw moeten gewinnen, — de man, zeg ik, in alle tijden en omstandigheden — hij moge huiveren in den guren storm

der bevrozene luchtstreek, of versmachten in de stralen der keerkringzon, — zonder de vrouw zou hij geheel — eenzaam wezen.” — “Het verblijdt mij ten hoogste, dat gij zulke vereerende gedachten van ons koestert, mijnheer Sparkins!” zeide jufvrouw Malderton. — “En mij insgelijks,” zeide Theresa.

Horatio zag haar veelbeteekenend aan, en de jonge juffer bloosde als eene pionie in vollen bloei.

“Ik ben van gevoelen...” begon Barton. — “Ik weet wat gij zeggen wilt,” viel Malderton hem in de rede, die zijn schoonbroeder geene tweede gelegenheid wilde laten om hem een schrik aan te jagen, “en ik moet zeggen, dat ik het volstrekt niet met u eens ben.” — “Wat?” vroeg de verbaasde kruidenier. — “Ik kan het niet helpen, Barton!” hervatte de gastheer, op een toon, alsof hij inderdaad eene stelling van zijn schoonbroeder tegensprak, “maar ik kan mijne goedkeuring niet geven aan iets, dat ik als zeer onbillijk moet beschouwen.” — “Maar ik wilde niets anders zeggen, dan...” — “Gij kunt mij nooit overreden,” zeide Malderton met de uiterste stijfhoofdigheid, “nooit.” — “En ik,” zeide Frederik, om ook eens mee te spreken, “kan niet volkomen instemmen met hetgeen mijnheer Sparkins daar gezegd heeft.” — “Wat!” zeide Horatio, die meer in vuur geraakte, daar hij het vrouwelijk gedeelte van het gezelschap met opgetogenheid zag luisteren, “wat! is dan niet het gevolg het uitwerksel der oorzaak, en de oorzaak de voorlooper van het uitwerksel?” — “Daar zit de knoop,” zeide Flamwell. — “Wel zeker,” voegde de oude heer Malderton er bij. — “Welnu, indien het gevolg een uitwerksel der oorzaak is, en de oorzaak vóór het gevolg komt, dan hebt gij immers blijkbaar ongelijk,” hervatte de gediensstige Flamwell. — “Ik denk ten minste, dat er op mijn bewijs niets is af te dingen?” zeide Horatio vragend. “Niets, volstrekt niets,” antwoordde Flamwell. “De zaak is er mede beslissend.” — “Het is mogelijk,” zeide Frederik; “ik begreep het eerst niet.” — “Ik begrijp het nu nog niet,” dacht de kruidenier, “maar het zal wel zoo wezen.”

“Wat is hij toch knap!” fluisterde jufvrouw Malderton hare dochter toe, toen zij met deze naar de voorkamer ging. — “O! het is een charmant man,” zeiden beide jonge juffers te gelijk. “En zoo welsprekend! Hij moet veel van de wereld gezien hebben.”

Toen de heeren alleen waren gebleven, volgde er eene poos van stilte, en zeten allen een zeer ernstig gezicht, alsof zij nog nadachten over den diepen zin van het laatste gesprek. Flamwell, die het er op gezet had om te ontdekken wie en wat Horatio was, brak het eerst de stilte af.

“Neem het mij niet kwalijk, mijnheer!” zeide hij: “ik vernem, dat gij tot de balie behoort? Ik dacht ook eens dat vak te kiezen — ik ben, mag ik zeggen, gemeenzaam bekend met eenige uitstekende sieraden van dien stand.” — “Neen,” antwoordde Horatio, met eenige aarzeling; “dat juist niet.” — “Maar gij hebt toch veel met zijde omgegaan?” hervatte Flamwell, met toespeling op het ambtsgevaad der rechtsgeleerden. — “Al zeer lang,” antwoordde Horatio.

Flamwell meende nu vrij zeker van de zaak te wezen. Horatio was een rechtsgeleerd student, die op het punt was om advocaat te worden.

“Ik zou niet graag advocaat willen wezen,” zeide Tom, nu voor het eerst sprekende, en keek de tafel rond, om te zien of iemand op zijn gezegde zou letten.

Niemand gaf eenig antwoord.

“Ik zou geen pruik willen dragen,” hervatte Tom, nog eens moed vattende. — “Tom!” zeide zijn vader, “ik verzoek om uwe zotheid voor u zelve te houden. Gij zoudt beter doen met toe te luisteren om iets te leeren, dan gedurig zulke ongerijmde aanmerkingen te maken.” — “Goed, vader!” antwoordde de onge-

lukkige Tom, die geen woord had gesproken sedert hij kwartier over vijven om nog een stuk vleesch had gevraagd, en het was nu acht uur.

"Trek het u maar niet aan, Tom!" zeide zijn goedhartige oom. "Ik geef u gelijk. Ik zou ook niet graag eene pruik dragen. Ik draag liever een voorschoot." — De oude heer Malderton begon geweldig te hoesten. Barton vervolgde: "Want als iemand te grootsch is voor zijn beroep...."

Het hoesten begon met verdubbelde hevigheid, en hield niet op voordat de ongelukkige oorzaak daarvan, in zijn schrik, geheel vergeten had wat hij wilde zeggen.

"Mijnheer Sparkins!" zeide Flamwell, om zich wederom op den voorgrond te plaatsen, "kent gij bij toeval ook mijnheer Delafontaine, op Bedford-square?" — "Ik heb eens kaartjes met hem gewisseld; en sedert dien tijd heb ik ook verscheidene malen het genoegen gehad om hem van dienst te zijn," antwoordde Horatio eenigszins kleurende, zonder twijfel omdat hij vreesde eene onbescheidenheid te begaan. — "Gij zijt wel gelukkig, dat gij zulk een aanzienlijk man van dienst hebt mogen wezen," merkte Flamwell niet bijzonderen eerbied aan.

"Ik weet niet wie hij is," fluisterde hij Malderton toe, toen zij Horatio naar de voorkamer volgden; "maar het is duidelijk, dat hij tot de balie behoort en zeer aanzienlijke betrekkingen heeft."

Het overige van den avond ging zeer genoeglijk om. De oude heer Malderton, van zijn angst voor Barton bevrijd, dewijl deze in slaap viel, was zeer opgeruimd en spraakzaam. Theresa speelde (meesterlijk, gelijk Horatio zeide) eene wals op de piano; en vervolgens zongen deze beiden, door Frederik geaccompagneerd, trio's zonder einde, daar zij de genoeglijke ontdekking hadden gemaakt, dat hunne stemmen uitmuntend accordeerden. Het zingen ging ook zeer vlot, en het hinderde weinig, dat Horatio geen gehoor had en gene noot kende. Zij sleten den tijd zoo vermakelijk, dat het twaalf uur was, voordat Sparkins zijn paard liet voorkomen en afscheid nam, bij welke gelegenheid er voor vast werd afgesproken, dat hij zijn bezoek den volgende zondag zou herhalen.

"Maar misschien zal mijnheer Sparkins gelegenheid hebben om morgenavond met ons mede te gaan?" zeide jufvrouw Malderton. "Wij wilden de nieuwe pantomime gaan zien." — Horatio boog, en beloofde dat hij het gezelschap in den loop van den avond in de loge nummer 48 zou komen opzoeken.

"Morgenochtend zullen wij u maar vrijlaten," zeide Theresa zeer liefvallig; "want dan gaan wij met mama in allerlei winkels kijken, en ik weet wel, dat heeren weinig liefhebberij daarin hebben." — Sparkins boog wederom, en verklaarde dat hij de dames met veel genoegen zou vergezellen, maar dat hij des morgens door zaken van belang werd verhinderd. Flamwell zag Malderton veelbeteekenend aan, en fluisterde: "De zittingen der gerechtshoven zijn pas geopend."

Ten twaalf ure op den volgende morgen stond het rijtuig voor de deur van Oak-Lodge, en jufvrouw Malderton en hare twee dochters stapten daarin, om te zamen te gaan winkelen. Zij zouden bij eene vriendin eten, en van haar huis naar de komedie rijden. De eerste boodschap zou nu bij Jones, Spruggins en Smith in Tottenham-Court-Road wezen; dan moesten zij naar Redmayne in Bond-Street, en vervolgens overall heen. De jonge dames verkortten zich den weg met lofredenen op Horatio Sparkins te houden, en op hare mama te knorren, dat deze, om een enkelen shilling te bezuinigen, haar zoo ver liet rijden. Eindelijk bleef het rijtuig stilstaan voor een donkeren manufactuurwinkel, van de zogenoemde goedkoopste soort, waar alles, gelijk de winkeliers aankondigden —

en zij moeten het weten — vijftig percent onder fabrieksprijs werd verkocht.

“Heer, mama! in wat voor een gemeenen winkel brengt ge ons nu?” zeide Theresa. “Wat zou mijnheer Sparkins wel zeggen, als hij ons hier zag!”

“Ga zitten, dames! Wat is er van uw dienst?” vroeg de gediensstige ceremoniemeester van het etablissement, die met eene witte das in den winkel op en neer wandelde. — “Ik wilde zijde zien,” antwoordde jufvrouw Malderton. — “Terstond, mevrouw! Mijnheer Smith! Waar zit hij nu weer?” — Hier, mijnheer!” riep eene stem achter uit den winkel. — “Kom voort, mijnheer Smith!” riep de ceremoniemeester. “Als men u hebben moet, zijt ge nooit bij de hand.”

Aldus tot spoed aangemaand, sprong mijnheer Smith met groote vlugheid over de toonbank, en plaatste zich voor de nieuwe klanten. Jufvrouw Malderton gaf een slauwen gil. Theresa, die bukte om met hare zuster te spreken, hief haar hoofd op, en aanschouwde — Horatio Sparkins.

Wij werpen gelijk romanschrijvers zeggen, een sluier over het tooneel, dat nu volgde. De geheimzinnige, romaneske Horatio Sparkins, die in Theresa's oogen een prins kon wezen, was eensklaps veranderd in Samuel Smith, bediende in een goedkoop winkel. Het verdwijnen van den held van Oak-Lodge op deze onverwachte ontmoeting kan slechts vergeleken worden bij een hond met een koperen ketel aan zijn staart. Al de hoop der Malderton's smolt weg, als vanille-ijs op een dessert; de groote wereld bleef even ver uit hun bereik als de noordpool; en Theresa had evenveel kans op een huwelijk, als kapitein Ross op het ontdekken der noordwestelijke doorvaart.

Jaren zijn verlopen sedert dien schrikkelijken morgen. Driemaal hebben te Camberwell de madeliefjes gebloeid en de mussechen haar lentelied getijlpt; maar de jonge juffers Malderton zijn nog ongetrouwd. Theresa heeft geene hoop meer; maar Flamwell is nog even gezien, en de familie koestert nog hetzelfde verlangen naar voorname bekenden, en een nog grooter afschuw voor alles, wat maar eenigszins gemeen is.

D E Z W A R T E S L U I E R .

Op zekeren winteravond tegen het einde des jaars 1800 zat een jonge dokter, die zich pas in L o n d e n had gevestigd, in zijne voorkamer bij een vroolijk brandend vuur, en luisterde naar den wind, die in den schoorsteen bulderde en de regendroppels kletterend tegen het venster joeg. Het was koud en regenachtig weder; hij had den geheelen dag over de slijkerige straten gewandeld, en zat nu in zijne kamerjapon en pantoffels uit te rusten, meer dan half slapend en minder dan half wakker, terwijl hij zich duizenderlei zaken voor zijne zwerfende verbeelding haalde. Eerst dacht hij aan den kouden wind, en hoe scherp de regen hem in het gezicht zou spatten, als hij niet warm en wel thuis zat. Toen dwaalden zijne gedachten op zijn jaarlijksch kersmisbezoek in zijne geboorteplaats en bij zijne beste vrienden; hij stelde zich voor hoe blijde allen zouden zijn hem weder te zien, en hoe verheugd Mary zou wezen, als hij haar zeggen kon, dat hij eindelijk een patiënt had gekregen en er meer hoopte te krijgen, en dat hij dan over eenige maanden zou terugkomen, om met haar te trouwen, en haar naar zijn huis te brengen, om zijn eenzamen haard te vervroolijken en hem tot vernieuwde inspanningen aan te moedigen. Toen begon hij zich te verwonderen, of hij wel ooit een eersten patiënt zou krijgen, en of hij niet misschien bestemd zou zijn om nooit patiënten te bekomen; en toen dacht hij weder aan Mary, tot hij weder in slaap viel en in den droom hare liefelijke stem in zijne ooren klonk en hare zachte kleine hand op zijn schouder rustte.

Er rustte inderdaad eene hand op zijn schouder; maar zij was noch zacht noch klein, daar de eigenaar dezer hand een lange, grove jongen was, die, voor een s h i l l i n g in de week en den kost, door het arnhuis was verhuurd om boodschappen te doen en medicijnen te brengen. Daar echter geen van beide noodig was, besteedde hij zijne ledige uren — door elkander veertien daags — met eten en slapen.

“Eene dame, mijnheer, eene dame!” fluisterde de jongen, zijn meester wakker schuddende. — “Welke dame?” riep onze vriend, terwijl hij overcindsprong, zich half verbeeldende, dat zijn droom waarheid was, en Mary zelve naar hem vroeg. “Waar?” — “Daar, mijnheer!” antwoordde de jongen, naar de glasdeur wijzende, die in de achterkamer uitkwam, en met een schrik, welke de ongewone komst van eene patiënte scheen te veroorzaken.

De dokter keek naar de deur, en schrikte bijna zelf op het gezicht zijner onverwachte bezoekerster.

Het was eene bijzonder rijzige vrouw, in diepen rouw gekleed, en zij stond zoo dicht bij de deur, dat haar gezicht bijna aan het glas raakte. Het bovenste gedeelte harer gestalte was in een zwarten doek gewikkeld, alsof zij zich onkenbaar wilde maken, en voor haar gelaat hing een dichte zwarte sluier. Zij scheen zich tot hare volle lengte te hebben opgericht; en hoewel de dokter als het ware gevoelde, dat de oogen achter den sluier op hem gevestigd waren, bleef

zij zonder eenige beweging staan, en gaf geen blijk dat zij zijne nadering had opgemerkt.

“Wenscht gij mij te raadplegen?” zeide hij met eenige aarzeling, terwijl hij de deur opende. Deze ging naar binnen open, en de gedaante bleef roerloos op dezelfde plek staan, behalve dat zij even met het hoofd knikte.

“Kom binnen, als het u belieft,” zeide de dokter.

De gedaante deed een stap voorwaarts, keerde toen het hoofd naar den jongen — tot grooten schrik van dezen — en scheen te aarzelen.

“Ga heen, Tom!” zeide de dokter tot den knaap, die zijne oogen zoo ver mogelijk had opengespaakt. “Sluit de deur en schuif het gordijn dicht.

De jongen schoof het groene gordijn voor het venster in de deur, ging naar de achterkamer, deed de deur dicht, en plaatste terstond een van zijne groote oogen voor het sleutelgat.

De dokter zette een stoel bij het vuur, en wenkte de onbekende om te gaan zitten. De geheimzinnige gedaante ging naar het vuur, en toen de vlam haar gevaard bescheen, zag de dokter, dat het van anderen geheel doorweekt was.

“Gij zijt zeer nal,” zeide hij. — “Ja,” antwoordde de vreemdelinge met eene zachte stem. — “En gij zijt ziek?” vervolgde de dokter medelijdend; want de toon was die van iemand, die zware pijn lijdt. — “Ja,” was het antwoord; “niet naar het lichaam, maar naar den geest. Het is niet voor mij zelve, dat ik bij u kom. Als ik aan eene lichamelijke ziekte leed, zou ik zoo laat en in zulk weder niet alleen uit wezen, en als ik morgen eene doodelijke ziekte kreeg, de Hemel weet het, ik zou blijde zijn, dat ik ging sterven. Het is voor een ander, dat ik uwe hulp zoek, mijnheer! Misschien is het dwaasheid, hulp voor hem te zoeken — ik geloof het zelve; maar alle nachten, in de lange akelige uren van waken en weenen, heb ik er over gedacht, en hoewel zelfs ik zie, dat menschelijke hulp hem niet baten kan, doet de gedachte mij ijsen, om hem geheel hulpeloos in het graf te laten zinken.” Eene huivering, gelijk de dokter wel wist dat geene kunst kon voortbrengen, deed de spreekster rillen.

Er was iets wanhopig-angstigs in de manieren der onbekende vrouw, dat den jongen dokter tot in de ziel trof. Hij had in de uitoefening van zijn beroep nog geene ellende genoeg bijgewoond, om, vergelijkenderwijs gesproken, onverschillig voor menschelijk lijden te zijn geworden.

“Indien,” zeide hij, haastig opstaande, “de persoon, van wien gij spreekt, in zulk een hopeloozen toestand verkeert, moet er geen oogenblik verloren worden. Ik zal terstond met u medegaan. Waarom hebt gij niet vroeger geneeskundige hulp ingeroepen?” — “Omdat die nutteloos zou zijn geweest; omdat die zelfs nu nutteloos is,” antwoordde de vrouw, hartstochtelijk hare handen wringende.

De dokter staarde haar een oogenblik aan, als wilde hij door den sluier heen de uitdrukking van haar gelaat onderscheiden; maar de sluier was te dicht.

“Gij zijt ziek,” zeide hij, “al weet gij het niet. Gij zijt in eene koortsachtige spanning, die u belet de vermoedenis, welke gij ondergaan hebt, te gevoelen. Drink eens,” vervolgde hij, terwijl hij een glas water inschonk, “tracht wat te bedaren, en verhaal mij dan, zoo geregeld als gij kunt, wat den lijder scheelt en hoelang hij ziek geweest is. Zoodra ik weet wat ik weten moet, indien mijn bezoek van enig nut zal wezen, ben ik gereed om u te vergezellen.”

De vreemde bracht het glas water aan haar mond, zonder haar sluier op te lichten, maar zette het weer neder zonder er van te proeven, en barstte in tranen uit.

“Ik weet,” zeide zij snikkende, “dat, hetgeen ik u nu zeggen moet, het raas-

kallen van eene ijrende koorts schijnt te zijn. Men heeft mij dat reeds gezegd, minder zacht dan gij doen zult. Ik ben niet jong meer, mijnheer! en men zegt, dat, hoe meer iemand zijn einde nadert, het overschot van zijn leven hem des te dierbaarder wordt; maar dat overschot zou ik zonder een zucht — met blijdschap — wegwerpen, als hetgeen ik zeggen moet niet waar was. Ik weet, al wilde ik gaarne anders denken, dat hij, van wien wij spreken, morgen buiten bereik van menschelijke hulp zal wezen; en toch kunt gij van avond, al is hij in doodsgevaar, hem niet zien, niets voor hem doen.” — “Ik wil niet gaarne uw leed vergrooten,” hervatte de dokter, “door eenige aanmerking te maken op hetgeen gij zegt, of nieuwsgierig te zoeken naar hetgeen gij schijnt te willen verbergen; maar er is iets tegenstrijdigs in uwe gezegden, dat mij onbegrijpelijk voorkomt. Iemand is dezen avond in doodsgevaar, en nu, terwijl mijne hulp hem misschien zou kunnen redden, kan ik hem niet zien; morgen, vreest gij, zal mijne hulp nutteloos zijn, en toch wilt gij, dat ik hem dan kom bezoeken. Indien hij u inderdaad zoo dierbaar is als hij u schijnt te wezen, waarom tracht gij dan niet zijn leven te redden voordat dit uitstel alle redding onmogelijk maakt?” — “God helpe mij!” riep de vrouw bitter weened uit. “Hoe kan ik hopen, dat vreemden zullen gelooven wat mij zelve ongehooflijk voorkomt? Gij wilt dan niet bij hem komen, mijnheer?” zeide zij, eensklaps opstaande. — “Dat heb ik niet gezegd,” antwoordde de dokter. “Maar ik waarschuw u, dat, indien gij tot morgen wacht en de lijder sterft, er eene zware verantwoordelijkheid op u rust.” — “Zwaar zal de verantwoordelijkheid wezen,” hernam de vreemdelinge; “maar mijne verantwoordelijkheid kan ik gerust op mij nemen.” — “En daar ik geene verantwoordelijkheid beloopten kan door aan uw verzoek te voldoen,” zeide de dokter, “zal ik hem morgenochtend komen bezoeken, als gij mij het adres geeft. Hoe laat kan ik komen?” — “Ten negen ure,” was het antwoord. — “Gij moet mij mijne vragen ten goede houden,” hervatte de dokter. “Is hij tegenwoordig onder uw opzicht?” — “Neen!” — “Zoodat het van geen nut zou wezen, indien ik eenige aanwijzing gaf hoe hij dezen nacht moet behandeld worden?” — De vrouw begon wederom bitter te schrijven, en antwoordde nogmaals: “Neen!”

Daar de dokter begreep, dat hij, door het gesprek te rekken, weinige verdere inlichtingen zou bekomen, en hij ook de aandoeningen der vrouw wilde sparen, die, eerst met geweld onderdrukt, thans onbedwingbaar waren, herhaalde hij zijne belofte, dat hij den volgende morgen op het bepaalde uur komen zou; en nadat de vreemdelinge hem een adres in een afgelegen gedeelte van *Walworth* had gegeven, verliet zij het huis even geheimzinnig als zij gekomen was.

Men zal gemakkelijk gelooven, dat zulk een buitengewoon bezoek ook een buitengewonen indruk op het gemoed van den jongen dokter maakte, en dat hij lang, maar vruchteloos, nadacht over de vraag, hoe het geval zou gelegen zijn. Gelijk de meeste menschen, had hij gehoord en gelezen van gevallen, dat iemand zijn dood op een bepaalden tijd had vooruitgezien, en deze verwachting zich had verwezenlijkt. Een oogenblik was hij genegen om te denken, dat dit zulk een geval zou wezen; maar toen bedacht hij, dat, in al de voorbeelden van dien aard, altijd iemand een voorgevoel had gehad van zijn eigen dood. Deze vrouw, daarentegen, sprak van iemand anders — van een man; en het was niet te denken, dat een droom of spel der verbeelding haar met zulk eene ontzettende zekerheid zijn einde zou doen voorspellen. Het was toch niet mogelijk, dat die man des morgens vermoord zou worden, en dat de vrouw, door een eed tot geheimhouding verbonden, hoewel zij de misdaad niet kon beletten, den dood van het slachtoffer wilde voorkomen, door hetzelfde tijdig geneeskundige hulp te verschaffen. Het denk-

beeld, dat zoo iets op een half uur afstands van de hoofdstad zou kunnen plaats hebben, kwam hem al te ongerijmd voor, om er langer bij te blijven stilstaan. Hij kwam weder op zijne eerste gedachte, dat de vrouw niet wel bij het hoofd was, en daar dit het eenige middel was om tot eenige zekerheid te komen, wilde hij zich eindelijk overtuigd houden, dat zij krankzinnig was. Allerlei twijfelingen kwamen hem echter nu en dan in de gedachten en bleven hem bezig houden gedurende den langen loop van een slapelooze nacht, welken hij sleet in vruchteloze pogingen om den zwarten sluier uit zijne verbeelding te verbannen.

De achterzijde van Walworth, het meest van de stad afgelegen, is zelfs nu nog armoedig genoeg; maar vijf en dertig jaar geleden was zij weinig beter dan een woest land, hier en daar bewoond door menschen van zeer dubbelzinnigen naam, wier armoede hen belette in eene betere buurt te gaan wonen, en wier kostwinning en levenswijze hen de eenzaamheid deed zoeken.

De streek, door welke zijn weg liep, was niet geschikt om het gemoed van den jongen dokter op te beuren, of het gevoel van ongerustheid te verdrijven, dat het zonderlinge bezoek, hetwelk hij ging afleggen, wel mocht opwekken. Den grooten weg verlatende, ging hij over een moerassig veld en langs geregelde voetpaden, nu en dan eene armoedige vervallene woning voorbij. De eenige andere voorwerpen, welke zijne aandacht konden trekken, waren eenige bladerlooze boomen, of eenige modderplassen, door den regen van den vorigen nacht gevormd; hier en daar zag hij een lapje tuingrond met een tuinhuisje van oude planken opgetimmerd, of eene oude heining gelapt met stukken hout, die van andere heiningen gestolen waren, blijkbare teekenen van de armoede der bewoners en van de weinige zwarigheid, welke zij maakten om zich het goed van anderen toe te eigenen. Nu en dan kwam er uit de deur van een armoedig huis eene gemeene vrouw te voorschijn, om eene kleine meid te roepen, die, met een kind beladen even groot als zij zelve, voor het huis op en neer liep; maar anders was er geen spoor van leven te ontdekken, en het verschiep, zoover het door den vochtigen mist zichtbaar was, was overal even bar en naargeestig.

Na een geruimen tijd langs de slijkerige paden te hebben omgezworven, om naar de plaats, waar hij wezen moest, te zoeken, en menigmaal een verkeerden weg te zijn geweest, bereikte de jonge dokter eindelijk het huis, hetwelk hij begreep dat het doel van zijn tocht zijn moest. Het was een klein laag gebouw van twee verdiepingen, dat er nog minder uitlokkend uitzag dan een van de huizen, welke hij was voorbijgegaan. Een oud geel gordijn hing voor het bovenvenster; de luiken van het benedenvenster waren dicht, maar niet gesloten. Het huis stond geheel afgezonderd aan den hoek van een smal pad, en er was geene andere woning in het gezicht.

Wanneer wij zeggen, dat de dokter aarzelde en het huis eenige schreden voorbijging, voordat hij tot het besluit kon komen om aan te kloppen, zeggen wij niets, dat bij den stoutmoedigsten onzer lezers een glimlach behoeft op te wekken. De politie van Londen was toen nog lang niet wat zij nu is; de afgelegenheid der voorsteden, voordat de bouwrazernij begonnen had ze aan de stad te trekken, maakte haar (en deze inzonderheid) tot veilige schuilhoeken voor het uitvaagsel der maatschappij. Het gevaar van in deze schuilplaatsen te worden opgespoord was voor boosdoeners zeer gering, en zij werden natuurlijk stoutmoediger in het bedrijven van misdaden, naarmate de ondervinding hen omtrent hunne veiligheid geruststelde. Hierbij moet men bedenken, dat de jonge dokter eenigen tijd in de gasthuizen der hoofdstad had doorgebracht, en dat, hoewel

Burke 1) noch Bishop toen nog hunne schandelijke vermaardheid hadden verworven, zijne eigene opmerking hem op de gedachte kon hebben gebracht, hoe gemakkelijk de gruwelen, waaraan de eerste zijn naam heeft gegeven, bedreven konden worden. Maar dit zij gelijk het wil, om welke reden ook, hij aarzede. Daar hij echter een jong en stoutmoedig man was, duurde zijne aarzeling slechts een oogenblik; hij keerde terug en klopte zacht aan de deur.

Terstond daarop hoorde hij een gefluister, alsof iemand aan het eind van den gang zacht sprak met een ander, die boven aan de trap stond. Daarop volgde het stampen van een paar zware laarzen op de steenen. De ketting werd van de deur genomen, de deur ging open, en nu vertoonde zich een lang, leelijk man, met zwarte haren, en een gezicht, gelijk de dokter naderhand dikwijls zeide, zoo bleek en vervallen als hij ooit het gelaat van een lijk had gezien.

"Kom binnen, mijnheer!" zeide hij zacht.

De dokter trad binnen, en nadat de man den ketting weder op de deur had gedaan, bracht hij hem naar een achterkamer tje aan het eind van den gang.

"Kom ik bijtijds?" — "Te vroeg," antwoordde de man.

De dokter keerde zich om met een gebaar van verwondering, niet geheel vrij van vrees, waarover hij terstond spijt gevoelde, maar dat hij niet kon bedwingen.

"Als gij hier binnen wilt gaan, mijnheer," zeide de man, die blijkbaar hierop gelet had, "zal men u geene vijf minuten ophouden."

De dokter trad de kamer binnen. De man sloot de deur en liet hem alleen.

Het was een bekrompen vertrekje, zonder ander huisraad dan eene tafel en een paar matten stoelen. In den haard lag een klein vuur, dat, niet genoegzaam om het vertrek te verwarmen, de vochtigheid aantrok, welke bij stralen langs de muren liep. Het venster, met een aantal gebroken en dichtgeplakte ruiten, zag op eene omheinde achterplaats uit, die bijna geheel onder water stond. Noch binnen, noch buiten het huis hoorde men eenig geluid. De dokter zette zich bij den haard neder, om den uitslag van zijne eerste visite af te wachten.

Hij had niet lang gezeten toen hij een rijtuig hoorde aankomen. Het bleef stilstaan; de straatdeur werd geopend; er volgde een zacht spreken en een geschoffel van voetstappen in den gang en op de trap, alsof twee of drie mannen iets zwaars naar boven droegen. Het kraken van de trappen, eenige oogenblikken later, gaf te kennen, dat de nieuwaangekomenen, na het volbrengen hunner taak, wat deze ook mocht geweest zijn, het huis weder verlieten. De deur werd wederom gesloten, en het was even stil als te voren.

Er verliep wederom eenige tijd, en de dokter had juist besloten om in het huis iemand op te zoeken en te vragen wat men van hem begeerde, toen de kamerdeur geopend werd, en de onbekende van den vorigen avond, eveneens gekleed en wederom met een sluier voor het gezicht, hem wenkte om met haar mede te gaan. De buitengewone lengte harer gestalte en haar stilzwijgen brachten hem een oogenblik op de gedachte, dat het een vermoemd manspersoon was. Maar het stuipachtig snikken achter den sluier en de bewegingen der gedaante deden hem terstond de ongerijmdheid van dit vermoeden inzien, en hij volgde haar.

De vrouw wees hem den weg naar de boven-voorkamer, en bleef bij de deur staan, om hem eerst te laten binnegaan. Het huisraad bestond uit eene oude

1) Burke maakte er eene kostwinning van om menschen te vermoorden en hunne lijken aan ontleders te verkoopen; naar hem is deze misdaad *Burking* genoemd.

houten kist, eenige stoelen en een ledekant zonder gordijnen. Het licht, hetwelk door het dichtgeschovene venstergordijn drong, was zoo flauw, dat de dokter in het begin één voorwerp niet zag, dat hem in het oog viel toen de vrouw hem met woeste drift voorbijsnelde en zich naast het bed op de knieën wierp.

Op het bed, in een linnen laken gewikkeld en met dekens bedekt, lag eene menschelijke gedaante, recht uitgestrekt en roerloos. Het hoofd en gezicht waren ontbloot, maar over het hoofd en onder de kin was een zwachtel gebonden. De oogen waren gesloten. De eene arm lag loom op het bed, en de vrouw hield die hand vast.

De dokter schoof de vrouw zacht op zijde, en vatte de hand. "Mijn hemel!" riep hij uit, terwijl hij de hand onwilleurig liet vallen, "die man is dood!"

De vrouw sprong op en sloeg woest hare handen samen. "O, zeg dat niet, mijnheer!" riep zij, met eene uitbarsting van hartstocht, die naar razernij geleek. "Zeg dat niet, mijnheer! Ik kan het niet hooren. Het is wel meer gebeurd, dat menschen in het leven zijn gebleven, die door onkundigen voor dood werden gehouden; en menigeen is zeker gestorven, omdat men de middelen verzuimde, die hem nog konden helpen. Laat hem zoo niet liggen, mijnheer! zonder eene poging om hem nog te redden. Op dit oogenblik geeft hij misschien den geest. Om 's Hemels wil, mijnheer! beproef wat gij kunt!" Zoo sprekende begon zij het voorhoofd en de borst van het lijk te wrijven; daarop drukte zij de koude handen, die, wanneer zij ze losliet, log en zwaar op het dek neervielen.

"Het helpt niet, goede vrouw!" zeide de dokter op een meewarigen toon, nadat hij zijne hand op de borst van het lijk had gelegd. "Maar — doe dat gordijn eens open!" — "Waarom?" zeide de vrouw, opspringende. — "Schuif dat gordijn open!" herhaalde de dokter op een toon vol ontroering. — "Ik heb de kamer opzettelijk donker gemaakt," zeide de vrouw, zich voor hem nederwerpende om hem tegen te houden. "Ach, mijnheer, heb medelijden met mij! Als het niet baten kan, en hij toch dood is, laat dan niemand dat lijk zien behalve ik."

"Die man is geen natuurlijken dood gestorven," zeide de dokter. "Ik moet het lijk zien!" En met eene beweging zoo snel, dat de vrouw hem niet kon tegenhouden, schoof hij het gordijn open en keerde toen naar het bed terug.

"Er is hier geweld gepleegd," zeide hij, naar het lijk wijzende, terwijl hij tevens een strakken blik vestigde op het gelaat, dat nu voor de eerste maal ontbloot was. In hare vervoering had de vrouw haar hoed en sluier afgeworpen. Hare trekken waren die eener vrouw van vijftig jaren, die eens schoon was geweest. Smart en verdriet hadden sporen daarop gedrukt, welke de tijd alleen niet had kunnen achterlaten. Haar gelaat was doodsbлек, terwijl een stuipachtig trekken van haar mond en een onnatuurlijk vuur in hare oogen maar al te duidelijk toonden, dat de krachten van lichaam en geest beide onder de zwaarte van haar leed bijna waren verpletterd.

"Er is hier geweld gepleegd," herhaalde de dokter met denzelfden uitvorschenden blik. — "Ja," antwoordde de vrouw. — "Die man is vermoord." — "Ik roep God tot getuige, dat hij vermoord is," riep de vrouw hartstochtelijk uit, "onbarmhartig, wreedaardig vermoord!" — "Door wien?" vroeg de dokter, terwijl hij haar bij den arm vatte. — "Zie naar de teekenen van den moord, en vraag dan," antwoordde zij.

De dokter keerde zich naar het bed en boog zich over het lijk, dat nu in het volle licht lag. De keel was gezwollen, en eene wankleurige striem liep om dezelve heen. Eensklaps viel hem de waarheid in.

"Het is een van de menschen, die van morgen gehangen zijn!" riep hij uit,

terwijl hij zich huiverend omkeerde. — “Ja!” antwoordde de vrouw met een strakken, wezenloozen blik. — “Wie was hij?” vroeg de dokter. — “Mijn zoon!” gilte zij, en zonk bewusteloos voor zijne voeten neder.

Het was de waarheid. Een makker, even schuldig als hij, was bij gebrek aan bewijs ontslagen, en deze man was ter dood gebracht. De omstandigheden van het geval te vermelden is onnoodig, en zou, al is de zaak lang geleden, sommige nog levende personen onaangenaam kunnen zijn. Het was overigens een alle-daagsch geval. De moeder was eene weduwe zonder vrienden of geld, en had zich zelve het noodige onthouden, om haar vaderloos kind daarvan te voorzien. Maar dat kind had zich — zonder naar haar smeeken te luisteren, of te bedenken hoeveel zij voor hem gedaan en geleden had — in losbandigheid en misdaad gestort. En dit was het gevolg van zijn gedrag; zijne eigen dood door beulshanden, en de schande en ongeneeslijke krankzinnigheid zijner moeder.

Vele jaren na dit voorval, en toen ernstige en voordelinge zaken menigeen zouden hebben doen vergeten, dat er zulk een rampzalig wezen bestond, bracht de jonge dokter nog dagelijks een bezoek aan de krankzinnige, maar niemand eenig leed doende vrouw, en verzachtte niet slechts haar leed door zijne tegenwoordigheid en vriendelijkheid, maar maakte ook haar toestand door niet geringe geldelijke opofferingen zoo draaglijk als dezelve wezen kon. In de korte flikkering van herinnering en bewustheid, welke haar dood voorafging, vloot er een gebed voor zijn welzijn, zoo vurig als ooit door een sterveling werd ontboezemd, van de lippen dezer arme verlatene. Dat gebed werd verhoord. De weldaden, die hij bewezen heeft, zijn hem duizendvoudig vergolden; maar bij al de eerbewijzen, welke hem sedert zijn ten deel gevallen, en die hij zoo wel verdiend heeft, kan geene herinnering streelender voor hem zijn dan die, welke betrekking heeft op — den zwarten sluier.

HET TWEEGEVECHT TE GREAT WINGLEBURY.

Het stadje *Great Winglebury* ligt, juist gemeten, op twee en veertig en drie vierde mijl afstands van den hoek van *Hyde-Park*. Het heeft eene lange, bochtige, stille *High-Street*, eene groote klok op een klein stadhuis, eene markt, eene gevangenis, eene assemblée-zaal, eene kerk, eene brug, een tooneel, eene bibliotheek, eene pomp en een postkantoor. De overlevering spreekt van een *Little Winglebury*, aan een zijweg op een paar mijlen afstands; en daar een morsig, vierkant gevouwen papier (een brief kon het wezen), waarop eenige letters stonden, waaruit men *Little* lezen kon, eens voor het zonnige venster van het postkantoor van *Great Winglebury* werd geplaatst, en daar onafgehaald staan bleef, tot het papier door ouderdom verteed was, schijnt er eenige grond voor deze overlevering te bestaan. Het algemeen geloof is geneigd om dien naam toe te passen op een gehuchtje aan het einde van een modderig voetpad van een paar mijlen lengte, uit eene bierkroeg en eenige dagloonershutten bestaande; maar ook dit bewijs is niet volkomen geldig, daar de bewoners van het bedoelde gehucht volhouden, dat het, van de vroegste tijden af, nooit een naam gehad heeft.

Het Wapen van *Winglebury*, in het midden van de *High-Street*, tegenover het kleine stadhuis met de groote klok, is de voornaamste herberg van *Great Winglebury*, en te gelijk de paardenposterij en het belastingkantoor; en wanneer een goochelaar, wassenbeeldenvertoonster of concertgever op zijne rondreis goedvindt *Great Winglebury* te bezoeken, is het in dit gebouw, dat hij het publiek op zijne vertooningen of talenten onthaalt. Het huis beslaat eene groote plek gronds. Aan het eind van het voorhuis, met altijd groene heesters versierd, ziet men de gelagkamer en eene glazenkast, op welker planken eene keur van lekkerbeetjes gereedstaat, om, zoodra deze den lust van een nieuwaangekomen gast opwekken, te worden toebereid en opgedischt. Twee deuren tegenover elkander voeren naar de koffiezaal en zaal voor reizigers, en eene breede zeer ongeregelde trap — drie treden en een portaal, vier treden en nog een portaal, eene trede en wederom een portaal, zes treden en eene optrap, enz. — voert naar een doolhof van gangen en slaapvertrekken, waarin de gasten zich ook over dag kunnen afzonderen, in zooverre afzondering mogelijk is wanneer alle vijf minuten een verdwaald reiziger bij vergissing in de kamer komt en weder heengaat om al de deuren in den gang te openen, tot hij zijne eigene kamer vindt.

Dit is het Wapen van *Winglebury* van den huidigen dag, en zoo zag het er ook uit, toen — eenige jaren geleden — de diligence van *Londen* over eenige minuten verwacht werd. Vier paarden met dekkleeden stonden op den hoek van het voorplein te wachten, omringd door eenigestal jongens en toekijkers. Het was een heete, zonnige dag; de stad was nog stiller dan anders, en behalve de bovengenoemde straatslijpers was er geen levend wezen te zien. Eensklaps braken de tonen van een horen de vervelende stilte af en kwam de diligence met

een verdoovend geratel over de ongelijke steenen aanrollen. De buitenpassagiers klommen af, de portieren werden geopend, de knechts kwamen uitstuiven, de staljongens geraakten in beweging, allen alsof zij geëlectriseerd waren, en het uit- en inspannen gaf eene zeer vroolijke drukte.

“Eene dame binnenin,” zeide de conducteur. — “Stap maar uit, als het u lieft, mevrouw!” zeide de knecht. — “Eene afzonderlijke kamer?” vroeg de dame. — “Ja wel, mevrouw!” antwoordde het kamermeisje. — “Anders niet dan die koffer?” vroeg de conducteur. — “Neen, anders niet,” antwoordde de dame. De buitenpassagiers, de conducteur en de voerman klommen weder op, de dekkleeden werden met een ruk afgenomen, en de diligence reed voort. De straat-slijpers bleven nog een paar minuten staan, tot zij den hoek omsloeg, en kuierden toen een voor een heen. De straat was weder ledig en de stad door het contrast stiller dan ooit.

“Thomas! breng mevrouw op nummer vijf en twintig!” — “Ja, jufvrouw!” — “En hier is een brief voor mijnheer op nummer negentien. De knecht uit de Leeuw heeft hem gebracht. Geen antwoord.”

“Een brief voor u, mijnheer!” zeide Thomas, terwijl hij den brief op de tafel van nummer negentien legde. — “Voor mij?” zeide nummer negentien, zich omkeerende van het venster, door hetwelk hij naar het tooneel had gekeken, dat wij boven beschreven hebben. — “Ja, mijnheer!” (herbergknechts spreken altijd met enkele afgebrokene woorden) “knecht uit de Leeuw, mijnheer! — Jufvrouw zegt nommer negentien, mijnheer! — Alexander Trott Esq. mijnheer! Immers uw adres, mijnheer?” — “Ja, ik heet Trott,” antwoordde nummer negentien, terwijl hij den brief openbrak. “Gij kunt heengaan, vriend!” — De knecht liet een venstergordijn zakken en haalde het toen weder op (want een echte herbergknecht moet altijd iets doen, voordat hij heengaat), verschikte de glazen op het zijtafeltje, veegde eene plek af, die niet stoffig was, wreef in zijne handen, sloop naar de deur en verdween.

Er stond blijkbaar iets in den brief, dat, zoo al niet geheel onverwacht, toch van een zeer onaangenaamen aard was. Alexander Trott legde hem neder, nam hem weder op, stapte een paar malen het vertrek op en neder, op eene bijzondere streep van het tapijt, en beproefde zelfs, maar met weinig geluk, een deuntje te fluiten. Het wilde niet baten. Eindelijk wierp hij zich op een stoel en las overluid den volgenden brief:

“De Blauwe Leeuw. Great Winglebury.

“Woensdagmorgen.

“Mijnheer!

“Zoodra ik uwe voornemens ontdekte, heb ik ons kantoor verlaten en ben u gevolgd. Ik weet het oogmerk van uwe reis; — die reis zal nooit volbracht worden.

“Ik heb hier juist geen vriend, op wiens geheimhouding ik mij kan verlaten; maar dit zal mijne wraak niet verhinderen. Emilia Brown zal niet worden blootgesteld aan de winzuchtige aanzoeken van een schurk, hatelijk in hare oogen, en verachtelijk in die van alle andere menschen; en ik wil de geheime lagen van een gemeenen paraplumaker niet geduldig verdragen.

“Mijnheer! — Van de kerk van Great Winglebury loopt een voetpad door vier weiden naar eene afgelegene plek, bekend onder den naam van Stifun's Acre.” (Trott huiverde.) “Daar zal ik morgenochtend ten half zes alleen

wachten. Mocht ik te leur gesteld worden en u daar niet ontmoeten, dan zal ik het genoeg hebben, van u met eene karwats op te zoeken.

“Horace Hunter.”

“P. S. Er woont in de High-Street een gewermaker, en des avonds verkoopt men geen kruit — gij begrijpt mij.

“P. P. S. Gij zult wèl doen, morgen geen ontbijt te bestellen, voordat gij mij gezien hebt. Het kon wel onnoodige onkosten wezen.”

“Die bloeddorstige booswicht! Ik wist wel, dat het zoo gaan zou,” riep de verschrikte Trott uit. “Ik heb het vader altijd gezegd, dat, indien ik daarop uitging, Hunter mij zou vervolgen als de eeuwige Jood. Het is erg genoeg een meisje te trouwen zonder hare toestemming en op bevel van de oude lieden. Maar wat zal Emilia van mij denken als ik daar aankom, geheel buiten adem van het loopen voor dien helschen salamander? Wat zal ik doen? Wat kan ik doen? Als ik terugkeer, maak ik mij voor altijd bespottelijk, verlies het meisje, en, wat erger is, het geld ook. Als ik met de diligence naar de Brown’s doorrijd, zal Hunter mij in eene postkoets narijden; en als ik naar dat Stiffun’s Acre ga,” (hier huiverde hij weder) “ben ik zo goed als dood. Ik heb hem de pop in de schuttersgalerij van Pall Mall vijfmaal van de zes op het tweede knoopsgat zien raken, en alshij dat niet raakte, trof hij toch het hoofd.” Met deze troostrijke herinnering riep Alexander Trott nogmaals uit: “Wat zal ik doen!”

Lang en pijnlijk waren zijne overdenkingen, terwijl hij met zijn hoofd in zijne handen bleef zitten. Eerst wilde hij naar Londen terugkeeren; maar daarbij stelde hij zich de gramschap van zijn vader voor, en het verlies van het vermogen, hetwelk de oude heer Brown den ouden heer Trott beloofd had zijne dochter te zullen medegeven. Vervolgens wilde hij naar de Brown’s doorrijden; maar nu galmde hem het dreigement van Hunter in de ooren. Eindelijk schoot er niets anders over dan naar Stiffun’s Acre te gaan; maar nu viel hem een plan in, dat hij verder uitwerkte en besloot ten uitvoer te brengen.

Eerst zond hij den tweeden kruier naar de Blauwe Leeuw met een beleefd briefje aan den heer Horace Hunter, inhoudende, dat hij naar zijn bloed dorstte, en den volgenden dag het plezier zou hebben van hem dood te schieten. Daarop schreef hij nog een briefje, en verzocht den anderen kruier bij hem te zenden. Er werd zacht aan de kamerdeur geklopt. “Binnen,” zeide Trott. Een man stak zijn rooden kop met één oog binnen de deur, en toen er nog eens “binnen” geroepen werd, volgden het lijf en de beenen, die bij dezen rooden kop behoorden.

“Gij zijt de eerste kruier?” vroeg Trott. — “Ja,” antwoordde eene stem uit eene gestreepte borstrok met paarlemoeren knopen. “Ik ben de eigenlijke kruier; de andere is mijn knecht voor de kleine karrewietjes.” — “Gij zijt van Londen vandaan?” zeide Trott. — “Eens eene cab gereden,” was het laconische antwoord. — “En waarom nu niet meer?” vroeg Trott. — “De cab omgesmeten en eene vrouw overreden,” antwoordde de man kortaf. — “Weet gij den burgemeester wonen?” — “Dát zou ik denken,” antwoordde de kruier met nadruk, alsof hij daartoe goede redenen had. — “En gij zoudt hem een brief kunnen brengen?” — “Waarom niet?” — “Maar deze brief,” hervatte Trott, terwijl hij een brief, welks adres met zeer misvormde letters was geschreven, in de eene en vijf shillings in de andere hand hield, “is anoniem.” — “Wat?” viel de kruier hem in de rede. — “Ongeteekend. Men mag niet weten van wien hij komt.” —

"O zoo!" hervatte de kruier, zijn oog dichtknijpende, maar zonder den minsten tegenzin te laten blijken om de boodschap op zich te nemen, "een brandbrief!" En hij keek in de kamer rond, alsof hij naar eene dievenlantaren en lucifers zocht. "Maar zeg eens! Hij is een rechtsgeleerde, onze burgemeester, en geassureerd. Als gij iets met hem af te rekenen hebt, zou het beter zijn, eene andere manier te zoeken; want waarachtig, ik geloof, dat het hem groot plezier zou doen als zijn huis afbrandde."

Indien Alexander Trott in andere omstandigheden of in eene andere stemming was geweest, zou hij den kerel van de trap hebben geschopt; maar nu vergevoegde hij zich met de foot te verdubbelen en te zeggen, dat de brief slechts eene waarschuwing voor een mogelijk ongeluk behelsde. De kruier vertrok, nadat hij plechtig geheimhouding had beloofd, en Trott zette zich aan een smakelijken maaltijd, met veel meer gerustheid, dan hij nog sedert het ontvangen van Hunter's uitdagenden brief had mogen smaken.

De dame, die uit de Londensche diligence was gestapt, had niet zoodra de kamer nummer vijf en twintig betrokken en eenige veranderingen in hare kleedig gemaakt, of zij schreef een briefje aan Joseph Overton, solliciteur en burgemeester van Great Winglebury, waarin zij hem verzocht om oogenblikkelijk over eene zaak van belang met haar te komen spreken; aan welk verzoek de burgemeester terstond voldeed, nadat hij, met eenige uitroepingen en andere blijken van verwondering, zijn hoed had opgezet. Hij stapte met snelle schreden naar het Wapen van Winglebury, en werd door de kasteleines en een troep gedienstige knechts naar nummer vijf en twintig geleid.

"Laat mijnheer binnenkomen," zeide de dame, toen de voorste knecht hem had aangediend. De dame stond op, de burgemeester kwam een paar stappen de kamer in, en nu bleven zij, als hadden zij dit afgesproken, elkander eene poos staan aankijken. De burgemeester zag eene rijk gekleede en niet onbevallige vrouw van omtrent veertig jaren voor zich, en de dame een kort mager man, omtrent tien jaren ouder, met een zwarten rok en lichtbruine broek.

"Mejuffer Julia Manners!" riep de burgemeester eindelijk uit. "Ik sta verbaasd over u." — "Dat is zeer onbillijk van u, Overton!" antwoordde Julia; "want ik heb u te lang gekend, om mij te verwonderen over iets, dat gij doet, en mag daarom dezelfde beleefdheid van u verwachten." — "Maar weg te loopen — letterlijk weg te loopen met een jong heer!" bracht de burgemeester hiertegen in. — "Gij zoudt toch niet willen, dat ik met een oud heer wegliep?" was het koele antwoord. — "En dan mij — een man van mijne jaren, burgemeester van eene stad — te vragen om tot zoo iets de hand te leenen!" riep Overton driftig uit, terwijl hij zich in een armstoel nederzette. — "Kom, kom, Overton!" hervatte de dame ongeduldig; "ik heb uwe hulp in dit geval noodig, en gij moet mij helpen. Bij het leven van dien goeden ouden man, mijnheer Cornberry, die — die..." — "Die u zou getrouwd hebben en het niet deed, omdat hij te voren stierf, en die u zijn vermogen liet, zonder het bezwaar van zijn eigen persoon," viel de burgemeester haar spottend in de rede. — "Welnu," hernam Julia, eenigszins blozende; "bij het leven van den goeden ouden man was het vermogen bezwaard met uw beheer, en al wat ik er van wil zeggen, is, dat ik mij verwonder, dat het niet aan eene toring is heengegaan, in plaats van de eigenaar. Toen hebt gij u zelve geholpen; help mij nu."

Overton was een man van de wereld, en daar hij zich flauw herinnerde, hoe een paar duizend pond, meer of minder, bij vergissing in zijn zak waren geraakt, kuchte en glimlachte hij eens, bedacht zich eenige oogenblikken, en vroeg ein-

delijk: "Wat verlangt gij eigenlijk van mij?" — "Dat zal ik u met weinige woorden zeggen," antwoordde jufvrouw Manners. "Lord Peter..." — "Dat is de jonkman, denk ik," viel de burgemeester haar in de rede. — "Dat is de jonge edelman," zeide de dame met bijzonderen nadruk. "Lord Peter is zeer bevreemd voor het ongenoegeen zijner familie; en daarom hebben wij best geacht ons huwelijk in het geheim aan te gaan. Om alle achterdocht te vermijden, heeft hij de stad verlaten, alsof hij zijn vriend, den Honourable Augustus Flair, ging bezoeken, wiens landgoed, gelijk gij weet, omtrent dertig mijlen hier vandaan ligt, en niemand medegenomen dan zijn rijknecht. Wij hebben afgesproken, dat ik met de diligence alleen hierheen zou rijden, en dat hij, zijne cabriolet en rijknecht achterlatende, mij, zoodra mogelijk, in den namiddag zou komen opzoeken." — "Goed!" merkte Overton aan, "dan kan hij eene postkoets bestellen, en kunt gij te zamen naar Gretna-Green rijden, zonder dat er een derde bij noodig is." — "Neen," antwoordde jufvrouw Manners. "Daar Lord Peter door zijne vrienden niet voor zeer voorzichtig of schrander wordt gehouden, en zij zijne genegenheid voor mij hebben ontdekt, hebben wij reden om te gelooven, dat men, zoodra zijne afwezigheid wordt opgemerkt, hem in die richting zal nazetten; en om te voorkomen dat men ons verrast, wilde ik hier doen gelooven, dat Lord Peter niet wel bij het hoofd is, en dat ik, buiten zijn weten, zijne aankomst hier afwacht, om hem met een postrijtuig naar een geneeskundig gesticht te brengen. Als ik mij niet veel laat zien, kan ik mij wel voor zijne moeder laten doorgaan."

Overton dacht bij zich zelven, dat de dame zich gerust kon vertoonen, zonder dat zij voor ontdekking van dit bedrog behoefde te vreezen, daar zij omtrent tweemaal zoo oud was als haar aanstaande. Hij zeide echter niets, en de dame vervolgde:

"Lord Peter is met deze schikking bekend; en al wat ik van u verlang is, dat gij de misleiding zekerder maakt, door daaraan het gezag van uw naam bij te zetten, en dit, bij de menschen hier in huis, als eene reden op te geven, dat ik met hem wegrijd. En daar het niet wel strooken zou met den schijn, dien wij moeten aannemen, als ik hem zag, verlang ik ook dat gij met hem spreekt, en hem onderricht, dat alles in orde is." — "Is hij al hier?" vroeg Overton. — "Ik weet het niet," antwoordde de dame. — "Hoe zal ik het dan weten?" hernam de burgemeester. "Hij zal natuurlijk zijn eigen naam hier niet opgeven." — "Ik heb hem verzocht om u, zoodra hij hier kwam, een briefje te schrijven," antwoordde jufvrouw Manners, "en om alle ontdekking te voorkomen, moest het ongeteekend wezen en u in geheimzinnige bewoordingen met het nummer van zijne kamer bekend maken." — "Lieve Heer!" riep de burgemeester uit, terwijl hij opstond en in zijne zakken begon te zoeken, "hoe toevallig! Hij is al hier. Even vóór uw briefje is er een zeer geheimzinnig briefje bij mij aan huis gebracht. Ik wist niet wat ik er van maken moest, en zou er zeker niet meer om gedacht hebben. O, hier is het!" Dit zeggende haalde hij het briefje van Trott uit den binnensten zak van zijne jas. "Is dit de hand van Zijne Lordschap?" — "O ja!" antwoordde Julia. "Die goede jongen, wat is hij attent! Ik heb zijn schrift slechts eene enkele maal gezien; maar ik weet, dat hij zeer groot en slecht schrijft. Die wilde jonge edelliden, mijnheer Overton..." — "Ja, ja!" viel de burgemeester hierop in. "Paarden en honden, spel en wijn, rijknechts, actrices en sigaren — de stal, de komedie, het speelhuis en de club, en eindelijk het Parlement! Luister wat hij schrijft: "Mijnheer! Een jong heer op nummer negentien in het Wapen van Winglebury is voornemens morgenochtend vroeg een gevaarlijken stap te doen." Mooi gezegd — hij meent te vrouwen. "Indien gij eenig belang stelt

in de rust dezer stad en het behoud van een - misschien twee menschenlevens..." Wat drommel meent hij daarmede?" — "Dat hij zoo zeer naar het huwelijk verlangt, dat hij het besterven zou, indien het verhinderd werd, en dat het met mij misschien hetzelfde geval zou wezen," antwoordde Julia opgetogen. — "Ha, zoo! Daarvoor ben ik niet zeer bang. Maar verder: "twee menschenlevens, laat hem dan nog dezen avond wegvoeren." Hij maakt haast. "Vrees niet, dit voor uwe verantwoording te nemen; want morgen zal de noodzakelijkheid van dezen maatregel maar al te duidelijk blijken. Let op: nommer negentien. De naam is Trott. Geen uitstel; want leven of dood hangt van uw spoed af." — Dat is vrij hartstochtelijk. Zou ik nu naar hem toegaan?" — "O, doe dat!" antwoordde jufvrouw Manners. "Druk hem op het hart, zijne rol goed te spelen. Ik ben er half bang voor. Zeg hem, dat hij toch voorzichtig moet zijn." — "Ja wel." — "Spreek alles met hem af." — "Ja wel." — "En zeg, dat ik de postkoets tegen één uur zal bestellen." — "Ja wel," zeide de burgemeester nog eens; en terwijl hij nadacht over de gekke omstandigheden, waarin het noodlot en eene oude kennis hem gebracht hadden, gelastte hij een knecht om hem bij den tijdelijken vertegenwoordiger van nommer negentien aan te dienen.

Het bericht "Mijnheer! daar is een heer om u te spreken," deed Trott het glas portwijn, dat hij aan zijn mond had gebracht, half uitgedronken nederzetten, en eenige schreden naar het venster wjken, als wilde hij zich een afstocht verzekeren, ingeval hij de gestalte van Hunter mocht zien te voorschijn komen. Een enkele blik op Overton verdreef echter zijne vrees. Hij wees den vreemdeling beleefd een stoel aan; de knecht verliet, na eene poos met de flesch en de glazen gerinkeld te hebben, het vertrek, en daarop kwam Overton terstond tot de zaak, en begon op een zachten, voorzichtigen toon:

"Mylord!" — "Wat?" zeide Trott op een toon van verbazing. — "St! st!" hervatte de voorzichtige burgemeester. "Ja, gij hebt gelijk. Titels komen hier niet te pas. Mijn naam is Overton, mijnheer!" — "Overton?" — "Ja; burgemeester van deze stad. Gij hebt mij een ongeteekenden brief gezonden." — "Ik, mijnheer?" zeide Trott, met slecht nagebootste verwondering; want, hoe bloohartig hij wezen mocht, hij had toch gaarne het schrijven van dien brief willen ontkennen. — "Wel ja! Hebt gij niet?" hervatte Overton, ongeduldig over hetgeen hij voor overdreven wantrouwen hield. "De brief is van u, of niet van u. Zoo ja, dan kunnen wij veilig over de zaak spreken. Zoo neen, dan heb ik natuurlijk niets meer te zeggen." — "Nu ja," zeide Trott. "Ik heb dien brief geschreven. Wat kon ik anders doen, mijnheer? Ik had geen vriend hier." — "Ja wel, ja wel," zeide de burgemeester aanmoedigend. "Gij hadt het niet beter kunnen overleggen. Het zal noodig wezen, mijnheer! dat gij van nacht met eene postkoets wegrijdt. En hoe harder de postiljons rijden, des te beter. Gij zijt hier niet veilig voor vervolging." — "Lieve Hemel!" riep Trott angstig uit. "Kan zoo iets hier in het land gebeuren? Zulke hardnekkige boosaardigheid!" Hij veegde den uitgewasenden geest van lafhartigheid van zijn voorhoofd, en staaarde den burgemeester bedremmeld aan. — "Het is zeker een hard geval," hernam de burgemeester met een glimlach, "dat iemand in een vrij land niet kan trouwen naar zijn zin, zonder dat men hem nazit alsof hij een doodslag had begaan. Maar de dame is gewillig, zooals gij weet, en dat is toch de hoofdzaak." — "De dame gewillig?" herhaalde Trott werktuiglijk. "Hoe weet gij dat?" — "Nu, die is aardig," zeide de burgemeester, terwijl hij Trott op den schouder tikte. "Ik heb haar een geruimen tijd gekend, en als iemand aan de zaak twijfelen kon, ik verkeer u, dat ik er niet aan twijfel, en gij behoeft het ook niet te doen." — "Heer!" zeide

Trott peinzende, "dat is zonderling!" — "Nu, Lord Peter!" zeide de burgemeester opstaande. — "Lord Peter?" herhaalde Trott. — "O ja! ik vergat het weer. Nu, mijnheer Trott dan — Trott, ha, ha, ha! — Nu, mijnheer! de postkoets zal om half een voorkomen." — "Maar hoe zal het tot dien tijd met mij gaan?" vroeg Trott bekommerd. "Zou het, om den schijn te bewaren, niet goed wezen, dat ik onder enig bedwang werd geplaatst?" — "Een goede inval," antwoordde Overton. "Ik zal terstond iemand bij u zenden. En als gij eenigen tegenstand biedt, wanneer wij u in de postkoets zetten, zal het ook niet kwaad wezen. Het moet schijnen, dat gij niet mede wilt, weet ge?" — "Ja wel," zeide Trott, "ja wel!" — "Nu, Mylord!" hervatte Overton fluisterend. "Tot half een dan. Ik wensch Uwe Lordschap een goeden avond." — "Lord — Lordschap!" riep Trott, een stap terugdeinzende, terwijl hij den burgemeester met onbeschrijfelijke verbazing aanstaarde. — "Ha, ha! Ik zie het wel, Mylord! Gij neemt eene proef van uwe rol. Knap gedaan, inderdaad! Juist de blik van een krankzinnige. Uitmuntend. Nu, goedenavond, mijnheer — Trott — ha, ha, ha!"

"Die burgemeester is stellig dronken," zeide Trott, zoodra hij alleen was en over het geval ging zitten nadenken.

"Die jonge heer is schranderder dan ik dacht; hij speelt zijne rol bijzonder goed," dacht Overton, terwijl hij naar beneden ging om de noodige beschikkingen te maken. Dit was spoedig gedaan; al wat hij zeide, werd zonder enig bezwaar geloofd, en de kruier met één oog ontving bevel om naar nommer negentien te gaan en den vermeenden krankzinnige tot half een te bewaken. Volgens dezen last zocht deze brave man, die in zijne soort een zonderlinge was, een dikken stok op, en begaf zich alzoo gewapend naar de kamer van Trott, welke hij zonder enige omstandigheden binnentrad, en waar hij de wacht betrok, door zich op een stoel bij de deur neder te zetten, terwijl hij, als een middel tegen de verveling, zeer genoeglijk een deuntje begon te fluiten.

"Wat moet gij hier hebben, kerel?" vroeg Trott met behoorlijke verontwaardiging. De wachter keek Trott met een medelijdenden glimlach aan, en bleef fluiten, terwijl hij met zijn hoofd de maat knikte.

"Zijt gij op last van mijnheer Overton hier gekomen?" vroeg Trott, eenigszins verwonderd over het gedrag van den man. — "Houd u maar bedaard, mannetje!" zeide de kruier, en begon daarop weder te fluiten. — "Hoor wat ik zeg!" hervatte Trott, om zich den schijn te geven alsof hij zeer gaarne wilde duelleeren, als men het hem maar toeliet. "Ik protesteer tegen deze opsluiting. Ik ontken, dat ik het voornemen heb om met iemand te duelleeren. Maar daar het nutteloos is zich tegen overmacht te verzetten, zal ik stil gaan zitten." — "Dat is u geraden," zeide de vreedzame kruier, terwijl hij veelbetekenend zijn stok schudde. — "Maar onder protest," zeide Trott, terwijl hij ging zitten, met een zeer toornig gezicht, maar inwendig zeer weltevreden; "onder protest." — "Ja wel," antwoordde de kruier. "Al wat gij maar wilt. Zijt gij er mee tevreden, het is mij lief. Maar praat niet te veel; dat zou u erger maken." — "Erger maken?" riep Trott met ongeveinsde verbazing uit. "De kerel is dronken." — "Hou u wat stil, mannetje!" zeide de kruier, terwijl hij de dreigende pantomime met zijn stok herhaalde. — "Of gek," zeide Trott eenigszins ongerust. "Ga heen, vriend! en zeg, dat zij iemand anders zenden." — "Daar gebeurt niets van," was het antwoord. — "Ik zeg, dat gij heengaat," schreeuwde Trott, terwijl hij geweldig aan de schel trok, daar hij nu weder angstig begon te worden, maar om eene andere reden. — "Blijf van die schel af, malle duivel!" zeide de kruier, terwijl hij den ongelukkigen Trott weder op zijn stoel plakte en zijn stok in de lucht zwaaide.

“Houd u stil. Alle menschen behoeven niet te weten, dat er een gek in huis is.” — “Hij is een razende, hij is een razende!” riep Trott verschrikt uit, terwijl hij den eenoogigen kruier met een blik vol afgrijzen beschouwde. — “Een razende?” hernam de kruier; “dat zou ik waarachtig denken. Maar luister, gek! Ha, wacht eens!” (Hier kreeg Trott, die weder naar de schel greep, een klein tikje met den stok op zijn hoofd.) “Daar ben ik je te gauw geweest.” — “Laat mij het leven!” riep Trott, smeekend zijne handen vouwende. — “Ik wil uw leven niet hebben,” antwoordde de kruier verachtelijk; “maar het zou eene weldaad wezen, als iemand er u van afhielp.” — “Neen, neen, dat zou het niet,” viel Trott hem haastig in de rede. “Ik wilde liever blijven leven.” — “Ook al goed,” hernam de kruier. “Ieder zijn smaak. Maar luister wat ik te zeggen heb! Gij blijft daar stil zitten, en ik over u, en als gij uwe rust houdt, zal ik u niet aanraken; maar als gij hand of voet beweegt eer het half een is, zal ik uw gezicht zoo toetakelen, dat gij u zelven niet kennen zult als ge in den spiegel kijkt. Daarom, blijf zitten.” — “Ik zal, ik zal,” antwoordde het slachtoffer van vergissingen, en bleef ook stil zitten, terwijl de kruier tegenover hem plaats nam, zijn stok gereed houdende om desnoods dadelijk toe te slaan.

Lang en akelig waren de uren, die nu volgden. De klok had juist tien ure geslagen, en derhalve zou er waarschijnlijk nog twee en een half uur verloopen, voordat er hulp kwam. Gedurende een half uur gaf het sluiten der winkels in de straat nog eenige teekenen van leven in de stad, en maakte den toestand van den ongelukkigen Trott een weinig minder ondraaglijk; maar toen ook dit geluid ophield en men niets hoorde dan het rammelen eener postkoets, die het voorplein opreed, van paarden verwisselde en dan weder heenreed, en het stampen der paarden in den stal, werd die toestand onuitstaanbaar. Nu en dan bewoog de kruier zich om de kaarsen te snuiten, maar nam dan oogenblikkelijk zijne vorige houding weder aan; en daar hij eens gehoord had, dat de blik van het menschelijk oog een groot vermogen heeft om krankzinnigen in bedwang te houden, hield hij zijn eenig gezichtswerktuig bestendig op Alexander Trott gericht. Die ongelukkige staarde hem wederkeerig aan, tot zijne trekken hoe langer hoe onduidelijker, zijn haar minder rood, en de voorwerpen in de kamer allen eenigszins schemerachtig werden. Trott viel in een gerusten slaap, waaruit hij eerst gewekt werd door eenig rumoer op de straat en den roep van: “De postkoets voor nummer vijf en twintig!” Daarop volgde een geloop op de trap; de deur der kamer werd haastig geopend en Overton trad binnen, gevolgd door vier stevige knechts en jufvrouw Williamson, de kasteleines van het Wapen van Winglebury.

“Mijnheer Overton!” riep Trott, driftig opspringende. “Zie dien man eens aan, mijnheer, en verbeeld u den toestand, waarin ik drie uren lang heb verkeerd! De persoon, dien gij bij mij hebt gezonden, mijnheer! was een krankzinnige — een dolle, razende krankzinnige.” — “Bravo!” fluisterde Overton. — “Die arme man!” zeide jufvrouw Williamson medelijdend. “Iemand, die niet wel bij het hoofd is, houdt altijd anderen voor gek. — “Arme man?” riep Trott uit. “Wat meent gij daarmee? Zijt gij de kasteleines?” — “Ja, ja!” antwoordde de oude jufvrouw. “Maak u maar niet driftig. Denk om uwe gezondheid.” — “Mij driftig maken?” schreeuwde Trott. “Het is waarlijk een geluk, jufvrouw! dat ik mij nog driftig kan maken; ik had al drie uren geleden vermoord kunnen worden door dat monster met zijn eene oog en zijn rooden kop. Hoe durft gij een razende in huis houden, jufvrouw! om de gasten een schrik aan te jagen en te mishandelen?” — “Ik zal er nooit weder een in huis nemen,” zeide jufvrouw Williamson, terwijl zij den burgemeester een verwijtenden blik toewierp. —

"Uitmuntend, uitmuntend," fluisterde Overton, terwijl hij Trott in een mantel wikkelde. — "Uitmuntend, mijnheer?" zeide Trott. "Het is gruwelijk. De herinnering doet mij nog huiveren. Ik wilde liever binnen drie uren vier tweegevechten houden, als ik de eerste drie overleefde, dan nog eens zulk een tijd bij een razende opgesloten zitten." — "Houd het vol, terwijl gij naar beneden gaat," fluisterde Overton. "Uwe vertering is betaald en uw valies ligt in de postkoets." Daarop vervolgde hij overluud tot de knechts: "Kom aan, mijnheer is gereed!"

Op dit teeken drongen de knechts op Trott aan. De een nam hem bij den eenen arm, de tweede bij den anderen, de derde ging vooruit met eene kaars, en de vierde stapte met nog eene kaars hem achterna. De kruier en de kasteleines volgden als achterhoede, en zoo ging men naar beneden, terwijl Trott beurtelings zijn geveinsden onwil om te vertrekken en zijne ongevinsde gramschap, dat men hem met een krankzinnige had opgesloten, uitschreeuwde zoo hard hij kon.

Overton stond bij het portier van de met vier paarden bespannen postkoets te wachten; de postiljons zaten reeds te paard, en eenige stalknechts stonden in het rond, om naar het inpakken van den gekken heer te kijken. Alexander's voet was reeds op de trede toen hij eerst zag, dat er eene menschelijke gedaante, evenals hij in een mantel gewikkeld, in de postkoets zat.

"Wie is dat?" vroeg hij Overton fluisterend. — "Stil, stil!" antwoordde de burgemeester. "De tweede natuurlijk." — "De tweede?" zeide Trott met eene poging om terug te treden. — "Ja; gij zult het wel zien, voordat gij verder zijt. Maar maak hier wat leven; men zal achterdocht krijgen, als gij zooveel fluistert." — "Ik wil hier niet in!" schreeuwde Trott, terwijl zijne eerste vrees met tiendubbele kracht ontwaakte. "Ik zal vermoord worden. Ik zal..." — "Bravo, bravo!" fluisterde Overton. "Ik zal er u wel induwen." — "Maar ik wil er niet in!" riep Trott. "Help, help! Men doet mij geweld aan! Het is een komplot om mij te vermoorden." — "Die arme man!" zeide jufvrouw Williamson weder. — "Rijdt op, postiljons!" riep de burgemeester, terwijl hij Trott in het rijtuig duwde en het portier dicht sloeg. "Jaagt door, zoo hard als gij maar kunt, en houdt voor niets op dan voor het volgende station." — "De paarden zijn betaald, Tom!" kraaide jufvrouw Williamson; en daarmede reed de postkoets voort, op een galop van ten minste veertien mijlen in het uur, met Alexander Trott en jufvrouw Julia Manners er in.

De eerste twee of drie mijlen bleef Trott in den eenen hoek van het rijtuig zitten, en zijne geheimzinnige gezellin in den anderen, terwijl hij hoe langer hoe dichter in zijn hoek kroop, naarmate hij zijne gezellin langzamerhand uit den haren voelde schuiven, en in de duisternis vruchteloos poogde het woedende gezicht van den vermeenden Horace Hunter te onderscheiden.

"Wij kunnen nu wel spreken," zeide zijne medereizigster eindelijk. "De postiljons kunnen ons niet zien of hooren." — "Dat is Hunter's stem niet," dacht Trott verwonderd. — "Lieve Lord Peter!" zeide Julia. "Geen enkel woord?" — "Wat! Het is eene vrouw!" riep Trott met groote verbazing uit. — "Wiens stem is dat?" zeide Julia. "Dat is die van Lord Peter niet." — "Wel neen, het is de mijne," antwoordde Trott. — "De uwe?" riep Julia uit. "Een vreemd man! Lieve Hemel! Hoe komt gij hier?" — "Wie gij ook wezen moogt, mejuffer!" antwoordde Alexander, "gij zult wel bemerkt hebben, dat ik tegen mijn wil hierin ben gekomen; want ik heb leven genoeg gemaakt." — "Komt gij dan van Lord Peter?" vroeg jufvrouw Manners. — "Naar den duivel met Lord Peter!" antwoordde Trott netelig. "Ik ben geen Lord Peter, en heb nooit van hem ge-

hoord vóór dezen avond. Iedereen heeft mij tot Lord Peter willen maken, tot ik eindelijk niet meer wist, of ik droomde of gek was geworden." — "Waar rijden wij heen?" riep de dame, op een klagenden toon. — "Hoe zou ik dat weten, juffrouw?" antwoordde Trott met zonderlinge bedaardheid; want de gebeurtenissen van dien avond hadden hem geheel verstaald. — "Houdt op! Houdt op!" riep de dame, terwijl zij een voorglas der postkoets liet zakken. — "Wacht eens, lieve juffer!" zeide Trott, terwijl hij met de eene hand het glas weder ophaalde en met den anderen arm Julia om haar middel vatte. "Hier moet eene vergissing plaats hebben, en tot het eind van het station hebben wij tijd om die op te helderen. Zoo ver moeten wij toch bij elkander blijven; want gij kunt hier midden in den nacht niet afgezet worden."

De dame stemde hierin toe; en de vergissing werd wederzijds opgehelderd. Alexander Trott was een welgemaakt jonkman, bediende zich van een goeden kleermaker, had fraaie bakkebaarden en eene vleierende tong — hem ontbrak niets dan dapperheid, en wie heeft daaraan gebrek met drie duizend pond in het jaar? De dame bezat dit, en meer; zij verlangde naar een jongen echtgenoot, en het eenige middel, waarmede Trott zijn ongeval kon herstellen, was eene rijke vrouw. Zij kwamen derhalve tot het besluit, dat het jammer zou zijn, al dien omslag en die kosten voorniet gemaakt te hebben, en dat, daar zij reeds zoo ver op weg waren, zij niet beter konden doen dan door te rijden naar *Gretna-Green*, en met elkander te trouwen; en zoo deden zij. Even te voren had de smid het huwelijk van *Horace Hunter* en *Emilia Brown* in zijn boek aangeteekend. *Hunter* bracht zijne vrouw naar huis, vroeg vergiffenis en kreeg vergiffenis. Ook *Trott* bracht zijne vrouw naar huis, vroeg vergiffenis, en ontving dezelve insgelijks. *Lord Peter*, die zich te lang had opgehouden met champagne te drinken en een *steeple chase* te houden, ging weder naar zijn vriend *Augustus Flair*, dronk nog meer champagne, reed nog een *steeple chase*, viel van zijn paard en brak den hals. *Horace Hunter* stelde er veel eer in, dat hij den *lafhartigen Trott* zoo gefopt had; en al deze omstandigheden werden metertijd ontdekt en naar waarheid te boek gesteld, gelijk gij vernemen kunt wanneer gij ooit in het *Wapen van Winglebury* afstapt.

DE GREENWICHSCHE KERMIS.

De kermis van Greenwich schijnt eene soort van periodieke ijfende koorts te wezen, die drie dagen lang moet uitrazen, maar dan ook geheel verdwijnt, en Londen tot deszelfs gewone geregelde werkzaamheid laat terugkeeren, alsof er niets gebeurd ware om die orde te verstoren.

In vroeger tijd hebben wij die kermis dikwijls bezocht, en, bij het gaan en terugkomen, van allerlei soort van rijtuigen gebruik gemaakt. Eens reden wij er heen in een soort van huis op wielen, in gezelschap met dertien heeren, veertien dames, een onbeperkt aantal kinderen en een vat bier; en een andermaal, toen wij des nachts ten vier ure, met eene huurkoets, naar Londen terugkeerden, moesten wij ons eene poos bedenken om te kunnen zeggen, waar wij woonden en hoe wij heetten. Wij zijn nu ouder en bedaarder, en als wij een vrijen dag hebben, zitten wij liefst op een klein plekje, met een gezelschap, dat ons nooit verveelt; maar wij meenen ons toch nog iets van de kermis en de kermisgangers te herinneren, en zullen beproeven, wat wij er van kunnen vertellen.

Van het gewoel, dat op een Paaschmaandag op den weg naar Greenwich heerscht, zou men zich moeielijk een denkbeeld kunnen vormen. De menigte der rijtuigen van allerlei soort is letterlijk ontelbaar, en allen zijn propvol; want de vraag is nooit, hoeveel de paarden kunnen trekken, maar hoeveel het rijtuig kan laden. De stofwolk is verstikkend, de balkons van alle herbergen zitten vol rookers en drinkers, en een aantal particuliere huizen zijn in herbergen herschapen; overal hoort men het klokken bij het opentrekken van kruiken en flesschen, en het knarsen van violen; de tolbazen zijn dol en razend; de paarden willen niet voort, en de wielen loopen van de assen; iedereen maakt zooveel haast als hij kan om in het park en op de kermis te komen.

Hier en daar staan echter hoopen toekijkers, doorgaans om een man heen, die een tafeltje met drie fingerhoeden en eene erwt voor zich heeft staan, en telkens deze of eene dergelijke aanspraak houdt: "Hier is een spelletje, waarom ge nog lachen zult, zeven jaar na je dood. Drie fingerhoeden en eene erwt, met een, twee, drie, en twee, drie, een. Houdt je oogen open, en let op waar de erwt blijft. Alles zuiver spel en geen bedrog. Die niet speelt, kan niet winnen, en het fortuin moet beproefd worden. Ik wed tegen iedereen, voor zooveel hij maar wil, van eene halve kroon tot een sovereign, dat hij niet zeggen zal, onder welken fingerhoed de erwt ligt!" — Nu fluistert een onnoozele bloed zijn kameraad in het oor, dat hij de erwt duidelijk onder den middelsten fingerhoed zag rollen, eene meening, waarin hij dadelijk wordt bevestigd door een heer met kaplaarzen, die bij hen staat, en zich beklagt, dat hij zelf niet wedden kan, daar hij bij ongeluk zijne beurs vergeten heeft, maar te gelijk den vreemdeling aanraadt om deze kostelijke gelegenheid niet te verzuimen. De vreemdeling loopt in de val, wedt en verliest; waarop de eigenaar van het speeltafeltje hem vertroost met de verzekering, dat alles maar fortuin is. Daarop begint hij weder: "Hier heb ik een spelletje," — en herhaalt, somtijds met eenige verandering, zijne vorige aanspraak.

De plaats, welke, na de herbergen, over dag het meest wordt bezocht, is het park, waar het grootste vermaak daarin bestaat om de meisjes den steilen heuvel van het observatorium op te trekken, en dan weder zoo hard men kan er af te loopen, waarbij hoeden en krullen veel te lijden hebben. De invloed van jenever met water maakt de vrijers zeer sentimenteel, en de vrijsters verzuimen niet de waarde der gestolene kussen door een vreeselijk gillen en tegenstribbelen te vergrooten. Oude mannen en vrouwen sluipen, met een mandje aan den arm en een wijnglas zonder voet in de hand, overal rond om een "slokje van de echte soort" aan te bieden; en de dames, die zich laten overhalen om eens van deze echte soort te proeven, doen het altijd met veel tegenzin, en beginnen naderhand zeer fatsoenlijk te hoesten. De oude gepensioneerden, die voor eene penny door een verrekijker laten zien, worden naar voorwerpen gevraagd, welke zij met geen honderdvoets telescoop zouden kunnen vinden, naar een huis bij voorbeeld in eene straat aan het andere einde van de stad. Hier en daar, waar eenige paren bij elkander op het gras zitten, ziet gij eene vrouw, met een door de zon gebruid gezicht en een rooden mantel, de nieuwsgierigen in de hand kijken en waarzeggen, waarbij het haar niet moeielijk valt de aanstaande echtgenooten, die zij voorspelt, nauwkeurig te beschrijven; want zij heeft de origineelen voor zich. De schoone, wie de voorspelling geldt, lacht en bloost, en verbergt haar gezicht in haar zakdoek; terwijl de aangeduide aanstaande een zeer mal gezicht zet, zijne vrijster de hand drukt en de Heidin eene goede fooi geeft.

Maar het wordt donker; de menigte trekt langzaam af; het schijnsel in de verte toont, dat de kermis verlicht is, en het gerucht bewijst, dat het er zeer woelig wordt. De plek, waar kort geleden het gejuich van het luidruchtigste vermaak weergalmd, is nu eenzaam en stil; de statige oude boomen, het prachtige gebouw aan hunne voeten en de trotsche rivier pralen in den helderen maneschijn met al hunne schoonheid, en vertoonen zich in het voordeeligste licht; en de eenvoudige werkmans, die hier is blijven toeven, omdat eene wandeling over het koele gras zoo aangenaam is voor iemand, die dag aan dag over dezelfde straatsteenen moet draven, gevoelt, als hij om zich heen ziet, een edelen trots bij de gedachte, dat ook hij tot een land behoort, hetwelk zulk eene plek heeft uitgekozen om deszelfs oudste en beste verdedigers in hunne klimmende jaren eene welverdiende rust te schenken.

Eene wandeling van vijf minuten brengt u naar de kermis, een tooneel, dat geheel andere aandoeningen opwekt. Aan den ingang staan de kraampjes met koek en speelgoed, waar jonge juffers zonder hoeden, vol ijver voor de belangen der verkoopers, die haar in dienst hebben genomen, u bij de mouw vasthouden, en met allerlei goede woorden trachten over te halen om een half pond mangelen te koopen, waarvan alle echte kermisgangers in hun zakdoek een voorraad mededragen. Verderop staan tafeltjes met allerlei lekkernijen, of dingen, die voor lekkernijen verkocht worden.

Dan komt gij in het hart van de kermis, in het midden eener dicht opeengedrongene volksmenigte, die u dan naar dezen, dan naar genen kant medesleept. Aan leven ontbreekt het niet; het gillen der vrouwen, het schreeuwen der jongens, het dreunen van draaiorgels, het afschieten van pistolen, het gebulk door spreek-trompetten, het kraaien van stuiverstrompetjes, de muziek van een twaalftal troepen, die allen te gelijk ieder een verschillend stukje spelen, het geroep voor de spellen en het gebrul der dieren in het beestenspel, vormen te zamen een verdoovend concert.

Dat groote spel, met de stellage er voor, schitterend met lampen en brandende

vetpotten verlicht, is het spel van Richardson, waar eene melodrama (met drie moorden en een spook), eene pantomime, een kluchtig liedje, eene ouverture, en nog wat muziek tusschen beide, te zamen in vijf en twintig minuten worden afgedaan.

De troep is nu juist buiten, prijkende met al den glans van paletten, roode oker en loodwit. Hoe wild kijkt dat Mexicaansche opperhoofd uit zijne oogen, en met hoeveel kalme waardigheid staat de eerste treurspel-held met den harlekijn te praten! De vier paljassen, die elkander met hunne houten sabels nazitten, zijn goed voor het gemeen; maar deze helden trekken de aandacht der nadenkende en gevoelige toeschouwers. Welk een edel voorkomen hebben zij, met die Romeinsche rokken, die gele armen en beenen, die zwarte langharige pruiken en die zware wenkbrauwen, waaronder moord en doodslag schijnen te schuilen! En de dames — zag men ooit zulke aanvallige en te gelijk eerbiedwekkende schoonen, als daar gearmd op en neder wandelen? Hare met paletten bezaaide katoenen kleedjes en blauwe satijnen schoentjes (ongelukkig wat verstenen) maken ieders bewondering gaande, en de geestige bevalligheid, waarmede zij de galanterieën van den paljas afwijzen, is waarlijk betooverend.

“Het zal dadelijk beginnen; komt binnen maar!” roept de man, die bij de deur staat, voor de zeventigste maal; en als het duidelijk blijkt, dat er geen mensch meer komen wil, gaat de troep inderdaad naar binnen om te beginnen.

Alle dag geeft men verandering van stukken; maar de inhoud van het treurspel blijft toch nagenoeg dezelfde. Er is een ware erfgenaam, die op eene jonge dame verliefd is, en ook door haar bemind wordt, en een valsche erfgenaam, die insgelijks op haar verliefd is, maar niet door haar bemind wordt; en de valsche erfgenaam laat den waren erfgenaam oplichten en smijt hem in een kerkerhol om hem op zijn gemak dood te maken. Daartoe huurt hij twee moordenaren — een braven en een goddeloozen — die, zoodra zij alleen zijn, met elkander aan het vechten gaan, waarbij de brave den goddeloozen overhoopsteekt, maar ook eene gevaarlijke wond krijgt. Vervolgens ziet men den waren erfgenaam zeer treurig op een leuningstoel in het kerkerhol zitten, met een langen ketting, dien hij zorgvuldig in zijne hand houdt. Dan komt de jonge dame hem omhelzen; maar terstond daarop komt ook de valsche erfgenaam en gaat te werk alsof hij dol was. Hij gooit de jonge dame van den eenen kant naar den anderen, en scheldt den waren erfgenaam uit voor al wat leelijk is. Nu klimt de belangstelling ten top: de valsche erfgenaam trekt zijn zwaard om den waren erfgenaam den kop te klooven; maar op eens ziet men een blauwen rook en hoort men een slag op eene pauk, en nu komt, onder eene naargeestige muziek, eene lange witte gedaante te voorschijn, die achter den leuningstoel verscholen zat. Dit is niemand anders dan de geest van den vader van den waren erfgenaam, die door den vader van den valschen erfgenaam vermoord was; en zoodra de valsche erfgenaam hem ziet, krijgt hij eene beroerte en zakt op een hoop in elkander, daar het tooneel wel wat klein is om plat neer te vallen. Dan komt de brave moordenaar binnenstrompelen en vertelt, dat hij met den goddeloozen moordenaar door den valschen erfgenaam gehoord was om den waren erfgenaam dood te steken, en dat hij in zijn tijd nog al wat menschen heeft doodgestoken, maar dat hij er berouw van heeft en het nooit weer zal doen — welke belofte hij bevestigt door oogenblikkelijk den geest te geven. Dan smijt de ware erfgenaam zijne keten neer, en komen er twee boeren, een matroos en een meisje binnen — dit zijn zijne onderdanen — en de geest beduidt hen door teekenen iets, dat zij door bovennatuurlijken invloed begrijpen, want een ander begrijpt er niemendal van; en dan zegent

hij den waren erfgenaam en de jonge dame, waarbij doorgaans nog wat rook en blauw licht wordt gemaakt, en het gordijn valt.

De spellen, welke na deze den meesten toeloop hebben, zijn de reizende menageriën of wilde-beesten-spellen, voor welke een troep muzikanten met mutsen van luipaardenvel onophoudelijk staat te spelen, en groote schilderijen hangen van tijgers, die menschen verscheuren, en van leeuwen, die men met gloeiende ijzers brandt om hen hunne prooi te doen loslaten. Doorgaans staat er een man met een rooden rok en een stokje in de hand bij deze schilderijen te schreeuwen: "Hier, hier! Hier heb je den leeuw, net zooals hij daar geschilderd is; den ontombaren leeuw, die verleden jaar te Camberwell een heer zijn hoofd heeft afgebeten, en sedert hij volwassen is, alle jaar drie oppassers heeft kapot gemaakt. Komt binnen maar, voor een halven shilling!" Zulk eene aanspraak maakt altijd indruk op het volk, dat zich bij de deur verdringt om halve shillings te offeren.

De dwergen, die doorgaans met nog eenige andere natuurlijke zeldzaamheden — een levend geraamte, een wilden Indiaan of een steeneter — te gelijk voor eene penny te zien zijn, trekken insgelijks veel toekijkers. Gewoonlijk heeft men in zulk een spel een houten kastje van een paar voet hoogte, waarin de dwerg, door lange oefening, dicht ineengedrongen kan inkruipen; van buiten is dit kastje geschilderd als een huis met drie verdiepingen, en daar het volk hem uit een der bovenvensters een pistooltje ziet afschieten, verbeeldt het zich, dat dit kastje inderdaad een op de gewone wijze ingericht huis is, waarin de dwerg woont. In dit hokje wordt hij buitengebracht om met den eigenaar van het spel eene kluchtige samenspraak te houden, en de toeschouwers uit te lokken om binnen te komen. Daar een reus niet zoo gemakkelijk buitengebracht kan worden, vertoont men doorgaans slechts eene groote broek oflaars, waarin twee of drie mannen te gelijk hunne beenen steken, tot groote verbazing der menigte, die niet twijfelt aan de waarheid der verzekering, dat deze kleedingstukken den reus volmaakt passen.

De grootste en meest bezochte tent der geheele kermis is echter eene tempore balzaal, de Kroon en het Anker, waar men een shilling entree betaalt, en allerlei ververschingen kan bekomen. Een ceremoniemeester is hier niet; alles is vrijheid en gelijkheid. Het stof is verstikkend, de hitte ondraaglijk, het gezelschap zeer vroolijk en luidruchtig. Voor de grap dansen de dames met manshoeden, de heeren met vrouwenhoeden op; velen versieren zich met valsche neuzen, en maken muziek op kindertrommels, waarbij de dames hen op trompetjes accompaneeren. Het dansen zelf is onbeschrijfelijk, evenals het gedruis. De vroolijkheid nu en dan door een vechtpartijtje afgebroken, duurt tot laat in den nacht; en den volgenden morgen ontwaakt menige kermisgast met hoofdpijn en ledige zakken, bij eene zeer flauwe herinnering hoe hij niet thuis gekomen is.